

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Dikkatli olun, yoksa bu tuhaf ve harikulade dünyada kendinizi kaybedebilirsiniz."

—STEPHANIE GARBER, *New York Times* çoksatan yazarı

KAYBOLUŞLAR



EMILY BAIN MURPHY



YABANCI

KAYBOLUŞLAR

~ için Övgüler ~

"...keyifli, tuhaf ve tedirgin edici... capcanlı ve özgün bir hikâye." —KIRKUS REVIEWS

"Kayboluşlar; özünde duyguların yönlendirdiği eylemlere, pişmanlığa, sevginin birçok türüne, elimizden alınsalar bile hayatımızdaki insanların, mekânların ve şeylerin bizi asla gerçek anlamda terk etmediğine dair bir atlıkarınca gibi. *Kayboluşlar*'ın bilmecesini çözmek fazlasıyla heyecan vericiydi." —RAVENOUS FOR READS

"...Murphy'nin çıkış kitabı hiç şüphesiz iddialı... Sırlarla örülü, edebi imalarla dolu ve –kelimenin tam anlamıyla– sihirle parıltı veren ustalıkla örülmüş bu dünya, pek çok okurun içinde kaybolmaktan mutluluk duyacağı bir yer." —BOOKLIST

"Bu romana olan sevgimizi nasıl kelimelere dökebiliriz? *Kayboluşlar* bizi ilk sayfadan itibaren büyüledi... Çok güzel, yürek parçalayıcı ve karşı konulmazdı... Bu romanı kesinlikle tavsiye ediyoruz ve sizi uyarıyoruz, Emily Bain Murphy ismini aklınızdan çıkarmayın çünkü o her sayfada sizi kendine hayran bırakacak, yükselen bir yazar!" —POCKET FULL OF PAGES

"Gizem, gömülü sırlar ve sihirle dolu *Kayboluşlar*'da hiçbir şey güvende değil. Dikkatli olun, yoksa yıldızların söndüğü, yansımaların var olmadığı ve aşk için ne kadarını feda edebileceğiniz sorusunun yepyeni bir anlam kazandığı bu tuhaf ve harikulade dünyada kendinizi kaybedebilirsiniz. Bu kitaba bayıldım!" —STEPHANIE GARBER, *New York Times* çoksatan yazarı

"*Kayboluşlar*; akıllardan çıkmayacak gizemi, harikulade inşa edilmiş dünyası ve ince ince işlenmiş aile hikâyesiyle, Varyantların kendisi kadar ısıltılı ve göz kamaştırıcı bir çıkış romanı. Bayıldım." —JESSICA SPOTSWOOD

"Sahip olduğu görkemli dünyası, zengin bir şekilde geliştirilmiş karakterleri ve bayılacağınız aşk hikâyesi, bu keyifli fantastik gizemi daha da yüceltiyor." —PW

KAYBOLUŞLAR



Kayboluşlar
Özgün Adı | *The Disappearances*
Emily Bain Murphy

Yabancı Yayınları | 503

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugöl
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzeltili | Selin Kurugöl
Tasarım & Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2024, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-18-2

© Emily Bain Murphy, 2017
© Yabancı Yayınları, 2024

Türkçe Çeviri © Beril Tüccarbaşoğlu Uğur, 2024

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Park & Fine Literary and Media ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alını yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 - 38 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 541 03 26

www.ithakiyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

EMILY BAIN MURPHY

KAYBOLUŞLAR

Çeviren
Beril Tüccarbaşioğlu Uğur



*Greg, James ve Cecilia'ya.
Siz koluma çizilen kalplersiniz.*

Hayatta her insanın doğal hakkı olan birkaç şeye fiyat biçmek alçaklıktır.

— MITLER, EFSANELER VE ÖYKÜLER, STERLING'IN TARİHİ

*Cümbüşlerimiz burada sona erdi. Şu gördüğün oyunculara,
Sana önceden söylediğim gibi, hepsi birer ruhtu ve
Buhar olup uçtular; havaya karıştılar.
Ve tıpkı bu hayalin mesnetsiz kumaşı gibi,
Tepesi bulut kaplı kuleler, görkemli saraylar,
Heybetli mabetler, hatta şu yüce yerkürenin kendisi dahi,
Üzerinde ne var ne yoksa bir gün eriyecek;
Biraz önce uçup giden şu hayali gösteri gibi,
Dumanı bile kalmayacak ardında.*

—William Shakespeare, FIRTINA

BİRİNCİ BÖLÜM



Gardner, Connecticut

27 Eylül 1942

ONDAN BİR HATIRA İSTİYORDUM.

Alt katta bir çay fincanı vardı, ölmeden önce kullandığı son fincan. O sabah hindiba kahvesini bitirmemişti ve dibinde kalan porselende silik bir halka izi bırakmıştı. Unutulmaz Günler Kırmızısı ruju fincanın kenarını lekelemişti. Üç hafta olmuştu ve o fincanı yıkamaya hâlâ elim varmamıştı.

Ama hatıra olarak fincanı seçmemeliydim. Bugünlerde kırılğan bir şeyin sağlam kalması mümkün değildi zira.

"Aila?" Cass yatak odamın kapısını açtı. Beyaza çalan sarı saçlarını örüp topuz yapmıştı ve iri gözleri her zamankinden daha koyu duruyordu. "Baban seninle tren istasyonuna gelebileceğimi söyledi ama beş dakikaya çıkmalıyız."

"Ben hazır olurum," dedim usulca. "Yerinde olsam Miles için daha fazla endişe ederdim."

Başıyla onaylayıp koridora geri döndü. Ayak sesleri parkelerin gıcirtısına karışarak uzaklaştı. Sonra ev yine vakur bir sessizliğe gömüldü, hatta o kadar sessizdi ki kulak kabartsam belki yere düşen tozların sesini bile duyabilirdim. Sanki hepimiz orayı çoktan terk etmişiz gibi.

Beş dakika.

Annemle babamın odasına gittim.

Buraya son gelişimden, annemin anma töreninin olduğu günden beri derlenip toplanmıştı. Yatağın üzeri örtülmüş ve çiçekler

kaldırılmıştı. Tuvalet masası boşaltılmıştı; annemin pudralıkları ve her zaman gururla sergilediği ama nadiren kullandığı kıymetli Joy parfümünün cam şişesi artık orada durmuyordu. Çekmecelerini açtım ve parmaklarımı mücevherlerinin üzerinde gezdirdim ama birbirlerine girmişlerdi, üstelik fazla süslü püslü şeylerdi ve bıraktığı gibi kalsınlar istedim. Annem her an geri gelip şu güneş kadar parlak, sivri kenarlı, kocaman ve çirkin küpelerini takacakmış gibi.

Arkamı dönüp kitaplığa baktım. O da düzenlenmişti ama ben eski hâlini tercih ederdim. Tüm kitapların her an ayağımın dibine düşecekmiş gibi tuhaf açılarla birbirine yaslandığı karmaşık düzenini...

Diğerlerinin yanında cüce gibi kaldığı, büyük, deri ciltli bir kitap gözüme ilişti. Onu daha önce hiç görmemiştim. Önüne diz çöktüğümde dizlerim kilimin iyice yıpranarak neredeyse yer döşemeleriyle bir olacak kadar inceldiği yerini buldu.

Kitabı alıp sayfalarını karıştırdım. Bir fısıltı gibi dolaştılar parmaklarımda. Pervanelerin kanatları gibi incecik ve narinlerdi. Shakespeare oyunlarının ve şiirlerinin bir derlemesiydi ve her yeri annemin elyazısıyla doluydu. Sayfaların kenarlarına ve cümlelerin arasındaki beyaz boşluklara değişik renklerde mürekkeple notlar almıştı. Kitap uzun zamandır annemdeymiş gibi sayfalar sararmaya yüz tutmuştu. Şimdiye kadar onu nerede sakladığını merak ettim.

Arka kapağın iç tarafına bir zarf yapıştırılmıştı. Üzerinde bir yazı ya da mühür yoktu ama içinde bir not vardı.

“Ailal Miles!” diye seslendi babam mutfaktan.

“Geliyorum!” dedim.

Not yakın bir zamanda yazılmıştı; annemin kargacık burgacık elyazısından anlamıştım, son günlerinde ellerinin titremesine engel olamıyordu. Şöyle demişti:

Stefen. İstediğin şeyi bunun içinde bulacaksın.

Seni sonsuza dek seveceğim.

Daima senin. Viola

Bu iki isim dikkatimi çekti. Çünkü biri babamın ismi değildi. Ve nottaki elyazısı kesinlikle annemin olsa da ikinci isim ona ait değildi. Annem Shakespeare'in öteki ünlü kadın kahramanının ismini taşıyordu. O da genç yaşında ölmüştü.

Juliet.

"Ailal" diye seslendi babam yine ve bu kez sesi beni ikaz edencesine daha sertti.

Unut gitsin, diye düşündüm. Shakespeare'i sevmezsin bile.

Hem Stefen'in kim olduğunu öğrenmek hoşuma gitmeyebilirdi.

Kitabı rafa geri koydum ve fincanı istediğime karar verdim. Annemi her zaman hatırlayacağım gibi samimi ve güven vericiydi ve hâlâ onun izini taşıyordu. Yolculuk boyunca onu kucağında, bir kelebek gibi avuçlarımin arasında tutmam gerekse bile yanıma onu alacaktım.

Her yıl biraz daha sağa kayıyormuş gibi görünen dar merdiveni koşarak indim. Sevgiyle *Eğik* adını taktığımız bu evden başka hiçbir yerde yaşamamıştım ve dengemi kaybetmemek için tırabzanın tam olarak neresini tutacağımı ve basamaklar gıcırdamasın diye nereye basacağımı ezbere biliyordum. Sahanlığa ulaştığımda yan komşumuz Bayan Reid'in sesini duydum. Babamla mutfaktaydılar ve biz yokken Eğik'e göz kulak olmak için babamdan son talimatları alıyordu. Bayan Reid çekmeceleri açıp kapattı ve annemin kitaplarını onun düzenlediğinden emindim. Belki de vicdan azabından yapmıştı bunu.

"Çocukları yanımıza alamadığımız için tekrar özür dilerim, Harold," dedi. Merdiven boşluğundaki gölgelerin arasında duraksadım. Yalnızca çoraplı baldırlarıyla eski püskü deri ayakkabılarını görebilmeme rağmen, dudaklarını sarkıttığını ve beyaz, seyrek saçlarının her zamanki gibi rüzgârda kalmışçasına havaya dikildiğini gözümde canlandırabiliyordum. "Earl'ün sağlığı yerinde değil biliyorsun," diye sürdürdü sözlerini. "İkisine birden yetişemezdik."

Beni alabileceklerini ama Miles'ı istemediklerini söylemeye çalışıyordu. Miles'ın eninde sonunda yapacağı bir hırsızlıktan ya da

çıkarcacağı bir yangından sorumlu tutulmayı istemiyordu. Bayan Reid ağırlığını diğer ayağına geçirdiğinde ayakkabılarının üzerindeki çizgiler derinleşti. "Kasabadakilerden birinin yardım edebileceğini düşündüm ama..."

"Neyse ki onları yerleştirebileceğim başka bir yer buldum," dedi babam resmî bir tavırla. Bana tekrar seslenmek için arkasını döndüğünde buna fırsat vermeden karşısında bittim.

"Buradayım," dedim. Bakışlarım Bayan Reid'in allığı fazla kaçırdığı için kıpkırmızı kesilen yanaklarından, endişeyle bir şeyi kurcalayan parmaklarına kaydı. Yeşil yaprak işlemeli bir kurulama beziyle annemin çay fincanını ovuşturuyordu.

Yutkundum. "Bir şey unuttum," dedim ve tekrar yukarı koştum. Annemin gardırobunda düzenli sıralar hâlinde asılı elbiselerine bir kez daha dokundum. Ben dönene kadar ortadan kaldıracaklarını ya da birilerine verileceklerini biliyordum. Sonra içinde Shakespeare'in oyunlarının olduğu kitabı aldım ve hiç düşünmeden sırt çantama attım.

Babam bizi istasyona çamur lekeli Studebaker'ımızla götürecekti. O ve Miles öne, ben Cass'le arkaya oturdum ve kitapla ağırlaşan çantamı ortama koydum. "Biz yokken Bayan Reid Eğik'i idare edebilir mi, ne dersiniz?" diye sordu babam. Aynadan bana gülümseyip Miles'in saçlarını karıştırmak için elini uzattı ama Miles dümdüz karşıya bakmaya devam etti. Evin önünden ayrılırken annemin dikdörtgen saksılarındaki sararmaya yüz tutan yıldızçiçeklerini görmemeye çalıştım.

İstasyona vardığımızda havanın kendisi bile huzursuzmuş gibi müthiş bir hareketlilikle karşılaştık. Duvarlardaki afişlerin kenarları çırpınıyor, güvercinler kanat çırpıp yerleri gagalıyor ve Cass'in örgüsünden kurtulan beyaz sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Bu işi en iyi beceren o olduğundan sabah saçlarımı kıvırmama yardım etmişti ama buklelerimin daha şimdiden düzleşmeye başladığını hissedebiliyordum. Elbisem bacaklarıma yapışıyor ve kısa,

beyaz çoraplarım ayak bileklerimi terletiyordu. Eylül ayının son günlerinden beklenmeyecek kadar sıcak bir hava vardı. Miles'la babam biletleri alırken Cass'le çatı saçaklarının gölgesine sığındık. Halkı, "Arkadaşına söylediklerini DÜŞMANA söylüyor olabilirsin," diye uyaran bir savaş afişine yaslandım. Cass'in başının üzerindeki reklamda tüketiciye güneş enerjisiyle kristalleştirilen YÜZDE YÜZ AMERİKAN şekeri vadediliyordu.

Tepemizdeki bulutlar ocakta karıştırılan bir çorba gibi dönüp duruyordu.

"Yakında geri döneceksin," dedi Cass.

"Bana yaz," diye yanıtladım.

"Keşke benimle kalabilseydin," dedi yaşlı gözlerle. Cass benim en eski arkadaşımdı. Annemin öldüğü gün, yatağımın başucuna oturup ben uykuya dalana kadar saçlarımı örmüştü. Ertesi sabah, örgümü en sevdiği kurdeleyle, çiçek işlemeli gök mavisi olanla süslediğini görmüştüm. Her zaman okuldaki ilk dansımızda takacağını söylediği kurdeleyle.

"Bunu ben de isterdim," dedim. Cass'in annesinden oldum olası biraz korkmama rağmen, arkadaşım ve üç ablasıyla aynı odaya sıkışma fikri bile belirsiz bir gelecekte daha sempatik geliyordu.

Cass ayaklarımızın dibinde duran valize baktı. "Orada romantik bir delikanlıya âşık olup buraya geri dönmekten vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Elini sıktım. "Belki Dixon Fairweather sonunda neler kaçırdığını anlar."

Cass yarı ağlayıp yarı gülerken babam bir elinde yeni aldığı biletler ve diğerinde erkek kardeşimin valiziyle peronda bize katıldı. "Miles nerede?" diye sordum ve babam güneşe gereğinden uzun bir süre baktığı için canı acıyan biri gibi gözlerini kırıştırdı.

"Daha şimdi buradaydı," dedi.

Trenimiz beyaz dumanlarını tüttürerek yaklaşıyordu. Düdüğünün madeni sesi giderek arttı.

"Ben istasyonun girişine bakayım," dedim çantamı kaptığım gibi.

“Ben de tuvalete,” dedi babam.

“Merdivenler bende,” diye atıldı Cass.

İstasyonda iğne atsan yere düşmeyecek bir kalabalık vardı. Erkeklerin çoğu savaşa gittiği için genelde kadın ve çocuklardı. Uza-yıp giden kuyruğun arasından geçip sokağa baktım. Terlemiştim, trenin düdüğü kulağımda çınılıyordu ve kalbim küt küt atıyordu. Miles orada değildi.

Kardeşimin yanık bakır rengi saçlarına bakınıyordum ama perona dönerken tüvit kasketini gördüm. İstasyonda yere oturmuş, evden çıkarken muhtemelen şortunun cebine sakladığı, yarı erimiş Peppermint Pattie’yi yiyordu.

Onu kolundan tutup çekmek ya da en azından elindeki kurabiye-yi almak istedim. Bunun yerine, başına dikildim ve gölgemi üzerine düşürerek bekledim.

“Hay aksi,” dedi ruhsuz bir sesle. “Buldun beni.”

“Miles,” diye tısladım. “Seni her yerde aradık. Neden kaçtın?” Böyle sormama rağmen bir yanım treni kaçırarak kadar uzaklaş-masını dilemişti.

“Gözünü aç da bak,” diye homurdandı. “Karnım acıkmıştı.”

“Sen de kafanı kullan. Nereye gitsen başımıza iş açıyorsun.” *Se-nin yüzünden buradaki hiç kimse bizi yanına almak istemedi,* diye-cektim az daha. Ama dilimi tuttum ve ona elimi uzattım. Ayakları-nı sürüye sürüye peşimden babamla Cass’in bizi beklediği perona geldi.

“Buldum onu,” dedim gereksiz yere.

Ayrılmamıza birkaç dakika kala babamın Miles’a bağarmamak için kendini tuttuğunu görebiliyordum. Gözlerini kısarak bize bak-tı ve valizlerimizi aldı. Geniş omuzlu, uzun, ince ve sert hatlı silueti elindeki buruşuk, deri çantalarla tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. Ertesi gün, bizimle ters istikamete doğru yola çıkacaktı. Uçakla San Francisco’ya gidecek ve uçsuz bucaksız Pasifik’e açılacaktı.

“Vakit geldi,” dedi.

Önce Cass’e sarıldım ve söyleyecek en uygun kelimeleri düşün-

meşe çalıştım. Ama babam gözünü bize en yakın kondüktörden ayırmadan sabırsızca ayağını yere vuruyordu ve Miles ne yapıp edip bu vedalaşmayı mahvetmenin de bir yolunu bulmuştu. “Neyse,” dedim birden utanarak, “hoşça kal.” Kendi kurdelemi çıkarıp Cass’ın eline tutuşturdum.

Sonra babama döndüm. Haftalardır ilk kez tıraş olmuştu ve yanağı o kadar yumuşaktı ki orada yalnızca bir dakikacık daha kalıp yıldız anason ve sabun kokusunu içime çekmek istedim. Askere çağrılacağından korkarak geceler boyu uykusuz kalmıştım. Sonunda korktuğum başıma gelmişti. Ama artık savaşta ölmeyeceğini biliyordum çünkü annem yeni ölmüştü ve bunun bir ışık halkası gibi babamı koruyacağı fikri bana son derece mantıklı geliyordu. Dolaşısıyla son kez yanağımı onunkine bastırdım ve babamı bıraktım.

“Yakında yeniden görüşeceğiz,” dedi babam. Miles somurtmaya devam etti ama sonra çantasını yere atıp babamı sıkıca kucakladı. “Sadece geçici bir ayrılık bu,” dedi babam. Sesi titremeye başlayınca yutkundum. Miles’ı bıraktı ve eğilip kulağıma fısıldadı: “Benim küçük, yaramaz cinim.”

Miles’la trene bindik. Yanaklarından yaşlar süzülen Cass gelip camın altında durdu. Kurdelemi saçına bağlamıştı. Hamal valizimi yüklerken etiketi bir sonbahar yaprağı gibi ters döndü ve bir anlığına annemin elyazısını gördüm.

Babama el salladım ama o çoktan arkasını dönmüştü. Onu yeniden göreceğime dair içimde en ufak bir şüphe kalmamıştı. Ona dair son hatıram bu olamazdı zira. Omuzları granit rengi gökyüzünün ağırlığıyla çökmüştü ve son kez arkasına bakıp gidişimizi izlemesini beklerken camdaki yansımam titreyip giderek soluklaşmaya devam etti.

Kuzey’den Sterling’e yaptığımız tren yolculuğu dört saat sürecekti. Uyumayı planlamıyordum ama yarı yolda içim geçmişti. Sıçrayarak uyandığımda boynumun tutulduğunu fark ettim. Bugünlerde hep aynı rüyayı görüyordum: annemin yatağının etrafındaki canlı

renklerdeki çiçekleri; annemin kıpırdamadan yatışını, uzanıp dokunduğumda ellerinin mermer gibi soğuk oluşunu ve sonra da irkilerek uyanmama dek tüm kemiklerimde yankısını sürdüren o buz gibi ürpertiği.

Bir an ineceğimiz istasyonu kaçırdığımızı sandım ama Miles karşımda oturmuş, resim çiziyordu ve camdan baktığımda kırlarla gökyüzü dışında bir şey göremedim.

Sağ kulağımın kenarına dokundum. Rahatlamaya ihtiyaç duyduğumda başvurduğum ve vazgeçmeye çalıştığım çocuksu bir alışkanlıktı bu. Miles'in kucağındaki not defterine sırtmasına bakılırsa ne yaptığımı fark etmişti. Kardeşimin parmakları boya kalemlerine rehberlik etti ve sonunda sayfada annemin gökkuşağı renginde çiçeklerle süslü mezar taşı belirdi.

Son günlerde, benim hep aynı rüyayı görmem gibi, o da aynı resmi yapıyordu. Önce hangimizin vazgeçeceğini merak ediyordum doğrusu.

"Acıktın mı?" diye sordum. Bayan Reid'in fıstık ezmeli sandviçlerini açıp hafiften ezilmiş bir tanesini Miles'a uzattım. Vagon neredeyse boşalmıştı. Konuşmadan sandviçlerimizi yedik ve camdan dışarı bakmaktan sıkıldığımda Shakespeare kitabını çıkardım.

Bordo rengi deri kaplı, kalın ve ağır kapağı kaldırdım. Sayfaları karıştırarak neresinden başlayacağımı düşündüm. Bazı satırların altı çizilmişti ve annem boşluklara anlamsız notlar karalayıp *kokulu ot* gibi kelimeleri yuvarlak içine almış ve *Volabilir* yazmıştı.

Görünüşe bakılırsa, *On İkinci Gece* oyunu bu tür işaretlemelerden en fazla nasibini alandı. Bazı sayfalar kıvrılmış ve mürekkep dağılmıştı. Sayfaları karıştırarak tekrar kitabın sonuna geldim ama bu sefer zarfla ilgilenmedim. Kitabın arka kapağı kadife kaplıydı ve parmak uçlarım üzerinde buz tutan bir camdaki gibi izler bıraktı.

Sonra köşesindeki minicik yırtığı fark ettim.

Miles'a baktım. Sarı bir ayçiçeği çizmeye daldığını görünce kitap kapağının ipliklerini çekiştirdim. Kadife kumaşın kenarı ka-

paktan ayrılıverdi ve oraya üstünkörü teyellendiğini fark ettim. Merakım saman alevi gibi tutuşup tüm benliğimi ele geçirdi ve Miles'in dikkatini çekmemek için camdan dışarıyı seyrederek seyrek dikişleri sökmeye koyuldum. Kapak yeterince gevşediğinde kitabı sırt çantama sakladım. Parmaklarımı yırtıktan içeri soktum.

Parmak uçlarım daha cam gibi bir cisme değmeden önce bile anlamıştım.

İçinde bir şey gizliydi.

PARMAKLARIMA ALAN TANIMAK İÇİN YIRTI-
ğı biraz daha genişlettim. Kapağın içindeki o gizli şey her neyse
yüzeyi soğuk ve pürüzsüzdü. Onu çıkarıp inceledim.

Renksiz, su gibi saydam bir taştı, içinde bir gözyaşı damlası vardı
ve altın bir halkanın içine yerleştirilmişti. Birden rüyamdan tanıdı-
ğım o soğuk ürpertinin parmak uçlarımdan taşa aktığını hissettim.
Annemin yüzüğüydü bu. Onu sağ elinden hiç çıkarmazdı ve an-
nemle birlikte gömüldüğünü sanıyordum. Annemin yüzüklerinin
üzeri genelde bahçenin kurumuş toprağıyla kaplı olurdu ama bu
temizlenmiş gibi duruyordu. Yüzüğün hiç beklemediğim bir anda
karşıma çıkması beni etkilemişti. Annem bana öyle bir fırsat tanımış
olsaydı, yanıma bu yüzüğü almak isterdim. Neden onu bir kitabın
içine saklayıp Stefen adında bir yabancıya yollamayı planlamıştı?

Yüzüğü parmağıma geçirdim ama büyük geldiği için avucuma
sakladım. Miles'ın bunu fark etmesi yarım dakika bile sürmedi.

"Nedir o?" Başını resminden kaldırıp kaşlarını çatı.

"Annemin yüzüğü, bana vermişti," diye yalan attım ve çabucak
kolyemi açıp küçük kalp kolye ucunun yerine yüzüğü taktım. Elbi-
semin düğmelerine çarptı.

"Sonraki istasyonda ineceksiniz," dedi biri sertçe. Ses arkam-
dan ve o kadar yakından gelmişti ki boş bulunup yerimden sıç-
radım. Kondüktörün kahve kokulu bayat nefesi etrafımızı sardı.
Rüyamdan uyandığımdan beri tek bir kasaba bile görmemiştim.
Camın ardında göz alabildiğine uzayan tarlaların arasında bazen
bir çiftlik evi ya da bir ahır gözüme çarpmıştı, o kadar. Gardner'ın
bir çocuğun büyümesi için fazlasıyla küçük bir kasaba olduğunu
düşünürdüm ama bu da okyanusun ortasına düşmek gibi bir şey-
di. Güneşin altın sarısına boyadığı bir mısır sapları okyanusunun.

"Son söz," dedi Miles defteri kapatıp botlu ayaklarını koltukta yanıma koyarak, "*haydi, başla.*"

Tokamın klipsiyle oynadım. Son söz annemin oyunuydu ve onu bir daha oynamak istediğimden emin değildim. Bu trenin kattığı her kilometre ve aradan geçen her dakikayla eski hayatımdan biraz daha uzaklaşıyordum. Yaşamaya devam etmek istediğim hayattan.

Sonra bir düşünce zihnime usulca sızdı ve annemin sesini duyar gibi oldum: *O gemi çoktan kaçtı, hayatım. Şimdi ya boğulacaksın ya da sonraki gemiye bineceksin.*

Biz uzaklardayken biri mezarına çiçek bırakacak mıydı?

Aklımı oyuna tam anlamıyla veremesem de parlak bir fikir üretebildim. "Benim son sözüm, *palimpsest*," dedim ve zaferle tokayı açtım.

Miles tekrar arkasına yaslandı. "Bunu hayatımda ilk kez duyuyorum. Kesin sen uydurdun."

"Hayır, uydurmadım. *Tabula rasayı* biliyor musun?

Beni boş bakışlarla süzdü.

"Hayatımızda yeni bir sayfa açıyoruz ama geçmişimizi tamamen terk etmedik."

Bana inanıp inanmama konusunda kararsız kalmış gibi yanığının iç tarafını çiğnedi.

"Senin sözün ne?" diye sordum frenlerin tiz çıgıllıkları arasında. Yamalı tarlaların ilerisinde küçük bir kasaba meydanının kaldırım taşlı sokakları görünüyordu.

"Benim son sözüm *ıssız*," dedi Miles.

"Aman ne dramatik."

"İyi, değiştiriyorum. *Sergüzeşt*. Macera yerine kullanılabilecek havalı bir sözcük."

"Güzelmiş," diye kabul ettim. "Sen kazandın." Özellikle de sekiz yaşındaki bir çocuk için –henüz kazanmasına izin verip veremeyeceğimden bile emin olmamama rağmen– güzel bir son sözdü. "Çantayı al."

Miles kaşlarını çattı. Sonra yeşil gözlerini kıstı.

“Trenden inmezsem ne yapacaksın?” diye sordu.

“İneceksin,” dedim benimkiyle birlikte onun çantasını da alarak. Ağır geldiklerini belli etmemeye çalıştım.

“Biliyorsun, kimse beni suçlayamaz,” dedi ama bir yandan da koridorun aşağısındaki çıkışa yöneldi. “Annem yeni öldü.”

“Doğru ya, ben bunun nasıl bir his olduğunu anlayamam tabii,” dedim ve Miles trenin basamaklarında duraksayınca onu aşağı ittim. Sonra derin bir nefes aldım ve perona indim.

İstasyonun güneşliğinin altında yalnızca iki kişi bekliyordu: orta yaşlı bir kadın ve oğlu olduğunu tahmin ettiğim bir delikanlı. Bayan Clifton’ı annemin cenazesinden hatırlıyordum. Gardner’ın dışından gelen tek kişiydi, dolayısıyla o gün bize başsağlığı dileyenlerin arasında hemen göze çarpıyordu. Elimi tutarken hâli tavrı resmî ve biraz sıkılgandı. “Matilda Clifton. Çocukken annenin en yakın arkadaşydım,” diye tanıtmıştı kendini ve ismini tanımıştım. “Annem sizden mektup gelince çok sevinirdi,” demiştim ve başka biriyle konuşmak üzere döndüğümde bunu yapmadan oradan gitmeye gönlü elvermemiş gibi birden atılıp beni kucaklamıştı.

Babama elinden ne geliyorsa yapmaya hazır olduğunu söylediğini duymuştum. Bundan üç hafta sonra, Miles’la benim şu trenden ineceğimizi aklından geçirmemişti muhtemelen.

“Merhaba!” diye seslendi Bayan Clifton bize doğru yürüyerek. Siyah krep kumaştan yas elbisesinin yerine mürdüm eriği renginde bir tayyör giymiş ve aynı renkte bir şapka takmıştı. Kızıl saçlarını derli toplu bir topuz yapmıştı. Hatırladığımdan daha güzeldi. Belki de bugün yüzü güldüğü içindi. “Hoş geldiniz!” dedi. “Aila, seni burada görmek beni eski günlere götürdü. Tıpkı Juliet’in gençliğine benziyorsun.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Annemin adını söylediği için ona minnettardım. Hâlâ ondan bahsedebildiğimiz için de öyle. “Kardeşim Miles’ı hatırlarsınız.”

Miles elini uzattı. “Miles Quinn,” dedi ve Bayan Clifton’la to-

kalaşırken ağırbaşlı bir tavır takındı. Babamın briyantini uçup gittiği için Miles'ın inek yalamış saçları bir çalı demeti gibi havaya dikilmişti.

"Hoş geldin, Miles," dedi Bayan Clifton. "Bu da oğlum William. Valizlerinizi o alır."

"Will," dedi çocuk elini uzatarak. Benim yaşlarımdaydı ve koyu kumral saçlarının biraz uzayarak kulaklarını örttüğü gözünden kaçmadı. Dişleri biraz çarpık çurpuktu ve gözleri daha önce kimsede görmediğim kadar parlak bir maviydi.

Biraz hırpani görünmesine rağmen çarpıcı bir görünüşü vardı; hatta yakışıklı bile sayılabilirdi.

"Demek Sterling burası?" dedim etrafıma bakarak.

"Aslında, hayır," dedi Bayan Clifton. "Sterling arabayla buraya bir hayli uzak ama en yakın tren istasyonu bu." Bulutlarla kararan gökyüzüne baktı. "Yağmur bastırmadan yola çıkalım." Will hamaldan valizlerimizi aldı ve Bayan Clifton bizi ahşap panelleri cilalı gibi parlayan bir Ford pikaba götürdü.

Miles beni dürttü. "Kulağın görünüyor, haberin olsun," diye fısıldadı.

Elimi sağ kulağıma götürdüm ama hâlâ özenle şekil verdiğim saçlarımın altında gizliydi. Mike iki ön dişinin arasındaki minik boşluğu göstererek sırıttı.

"Son sözüm, *katlanılmaz*," diye tısladım. Kaşlarını oynatmasına aldırmadan arabaya bindim.

Bayan Clifton şoför kapısını açıp direksiyonun başına geçti. Arabayı çalıştırdı, kamburunu çıkarıp öne eğilerek eldivenli parmaklarıyla direksiyonu sımsıkı kavradı ve yola çıktık. Bir sohbet açmaya çalışmadı ve araba öksürür gibi sesler çıkararak her sarsıldığında ağzının kenarları gerildi. Yağmur damlaları bir kovadan saçılan boya gibi ön cama vurmaya başladığında Bayan Clifton'ın silecekleri nasıl çalıştıracağını anlaması biraz uzun sürdü.

"Bana katlandığınız için teşekkürler," dedi ayağını debriyaja bir koyup bir çekerken. "Yakın zamanda şoförümüzü kaybettik. Yeni

durumumuza uyum sağlamak için sanırım hepimiz elimizden geleni yapıyoruz.” Bizim durumumuzu hatırlamış olmalıydı ki yüzü kızardı. Bir cevap vermek yerine başımı onaylar gibi sallamakla yetindim. “Hepimiz savaşın bir an önce sona ermesini ümit ediyoruz,” diye ekledi çabucak.

Babamın sesi kulağımda çınladı. *Sadece geçici bir ayrılık bu,* demişti.

Boynumda annemin yüzüğünün ağırlığını hissettim.

Clifftonların arabası yoğun toz bulutları kaldırarak ilerledi ve kilometreler boyunca ne başka bir araba ne de bir ev gördük. “Burası çiftlik bölgesidir, yöre halkının çoğu çiftçilik yapar,” diye açıkladı Bayan Cliffton.

“Doktor Cliffton ne işle meşgul?” diye sordum kibarca.

“O bir bilim insanı,” dedi Bayan Cliffton kısa bir tereddüdün ardından. “Küçüklüğünde çocuk felci geçirmiş. Onun için, çiftlik işlerinde pek faydalı olamıyor. Savaşmaya da gidemedi.” William’a baktı. “Şimdilerde hayat kalitemizi artırmanın yollarını arıyor. Önünüze bakın, canlarım. Sterling göründü.”

Kasabaya girdiğimizde camdan baktım. Ana caddeye sıra sıra Amerikan bayrakları asılmıştı. Birkaç dükkân vardı ve hepsinin tenteleri taba rengiydi. Küçük bir lokantanın camına boyayla harfler yazılmıştı.

“Şurası Fitz’nin yeri,” dedi Will bir marketin pas rengi tuğlalarını başıyla işaret ederek. Bir bankanın, bir hırdavatçının, bir tuhafiyecinin, bir fırının ve boş bir Texaco benzin istasyonunun yanından geçtik. Yağmurun altında hepsi de gri ve kasvetli görünüyordu. Sterling başka bir sıkıcı çiftçi kasabasıydı anlaşılan ama burası annemin büyüdüğü yeri. Güneş ışığının camdaki bir el izini yakalaması gibi, belki annemin bir parçası da hâlâ burada, benim onu bulmamı bekliyordu.

“Eve biraz daha var,” dedi Bayan Cliffton ve kendi kendine bir şarkı mırıldanarak dar bir yola saptı. Evler ve çiftlikler tarlalarla sık bir ormanın arasına beştaş oyununun taşları gibi saçılmıştı. Uçsuz

bucaksız gökyüzü kurşuni yağmur bulutlarıyla ağırlaşmıştı. Bayan Clifton yoldan ayrıldı ve Will büyük, dökme demir bir bahçe kapısını açmak için arabadan indi. Yanımıza döndüğünde beyaz gömleği yağmurun gri lekeleriyle kaplanmıştı. Arazinin dönemeçli yolunda biraz ilerledik ve sonunda Cliftonların evi görüldü.

Küçük ve sıkışık ama sıcak ve samimi kuytuluklarıyla bana Eğik'i ve genişliğiyle babamın bizi gezmeye götürdüğü Rhode Island'ın sarp kayalıklarına kurulu kocaman malikâneleri hatırlattı. Yağmurun pırıltısı arasında birinci katın ışıklarının yandığını gördüm. Kayağan taşı çatıda dört baca yükseliyordu ve odalar evin ana yaşam alanından yanlardaki camlı kanatlara doğru yayılıyor-du. Ön cephenin kırmızı tuğlaları dokunsan elin yanacakmış gibi parlıyordu. Birden elbisemin eteğindeki belli belirsiz lekeyi fark ederek onu elimle gizlemeye çalıştım.

"Kusura bakmayın, şemsiye almayı unutmuşuz," dedi Bayan Clifton yuvarlak araba yolunu dönüp evin önünde durduğunda. "Kapiya koşacağız, başka çare yok. Siz üçünüz gidin, ben de hemen geliyorum."

Will arabanın kapısını açtığında gök gürledi ve Miles'la onun peşinden taş basamakları koşarak çıkmamıza rağmen elbisem sı-rılsıklam oldu. Cass'in bu sabah özenle kıvrıdığı bukleler yanağı-ma yapışmıştı.

Will'in açtığı ağır sokak kapısının ardında sarı, kuvvetli bir ışıkla aydınlanan giriş salonu görüldü ve kendimi içeri attım. Bacaklarımdan süzülen yağmur suyu; damalı, mermer zeminde su birikintileri oluşturdu. Tepemizde asılı ve iki katın tamamını aydınlatan devasa büyüklükteki avize güneş gibi parlıyordu.

"Vay canına," dedi Miles yüksek tavanı hayretle süzerek. Her adımında botlarının lastik tabanları cilalı zeminde gıcırdıyordu. En azından yağmur eteğimdeki lekeyi gizlemişti.

Will'in alnı yağmur damlalarıyla bezenmişti; usulca kirpiklerine doğru süzülüyorlardı. Eliyle onları sildi. "Size havlu getireyim," dedi ve havlularla birlikte geri döndüğünde Bayan Clifton kapı-

dan içeri girdi. Hâlâ orada dikildiğimizi görünce şaşırarak valizlerimizi pat diye yere bıraktı.

Bir kez daha ayağımın dibinde biriken sulara bakıp gözlerimi kıstım.

Rüzgârın ıslığı tiz bir tona bürünmüştü. Yağmur camları dövmeye devam ediyordu. Gelgelelim Bayan Clifton da deri valizlerimiz de kupkuruydu.

Will'in getirdiği havlularla kurulandık ve Cliftonların geriye kalan son çalışanıyla tanıştık. Evde yaşayan ve hem aşçılık hem de kâhyalık yapan Genevieve'le. Upuzun boylu ve üflesen uçacak kadar zayıf bir kadındı ve saçları duman rengiydi. Bize ikram ettiği çay kokusuz ama sertti. Bayan Clifton bize evi gezdirirken boğazımı kor gibi yakarak içimi ısıttı. Evi Eğik'le mukayese etmemeye çalıştım ama kapı kollarının bizim yuvarlak tokmaklarımız gibi camdan değil, pirinçten yapıldığına dikkat ettim. Bu evde gece boyunca her saat başı çalan, güzeller güzeli bir dolaplı saat yoktu. Eğimli raflardan kayıp düşmemeleri için altlarına kâğıt parçaları sıkıştırılan bir kurbağa biblosu koleksiyonu da yoktu. Onların yerine, dekoratif kitaplar, desenli perdeler ve vitrinli dolapların dümdüz raflarında duran minik, boyalı porselen kutular vardı. Koridorların duvarları babamın deniz haritaları ve takımadaların çizimleri yerine vazo ve içi meyve dolu kâse tablolarıyla süslüydü. *En azından uzaklardayken okyanusu daha çok görebilecek,* diye düşündüm. Mobilyalardan bazıları hiç kullanılmamış gibi duruyordu. Bir köşeyi döndüğümüzde Bayan Clifton birden heyecanlanarak tahta bir iskemleyi gösterdi.

"Will bunu on üç yaşındayken benim için yaptı," dedi gururla.

"Güzel olmaktan çok işlevsel," diye açıkladı Will.

"Ona bayılıyorum," dedi Bayan Clifton.

"Annem olduğun için," dedi Will ve mahcup bir tavırla gülümseyerek ellerini ensesindeki dağınık saçların üzerinden geçirdi. Kış bahçesini, misafir yemek odasını ve Doktor Clifton'ın kütüpha-

nesini gezerken bizi birkaç adım geriden takip etti. Kütüphanenin duvarları tavandan yere kadar kitaplıklarla kaplıydı. Raflara düzenli bir şekilde dizilen ciltleri piyano tuşlarına benzettim. Miles bir gökküresinin büyük gece yarısı yörüngesini çevirmek için uzandığında bileğini yakaladım. Elinde hâlâ fıstık ezmesi kalıntıları vardı.

Bayan Clifton'a dönmeden önce ona ters bir bakış attım. "Eviniz çok güzel," dedim.

"Evet," diye onayladı Miles. Avuçlarını gömleğinin arkasına sil-di. "Burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Bayan Clifton eliyle lafı bile olmaz gibisinden bir işaret yaptı. "Annenizle kardeş gibiydik," dedi. Hızlı hızlı gözlerini kırptırdığını görünce bir an ağlayacak diye endişe ettim. Miles yanımda taş kesildi. "Bu nedenle, sen ve Miles da aileden sayılırsınız," diye bitirdi sözlerini ve ağlamak yerine gülümsediğinde Miles'in omuzlarının gevşediğini fark ettim.

"Yukarı çıkalım mı? Odalarınıza yerleşin." Bayan Clifton bizi yeniden giriş salonuna götürdü. Yerden sırt çantamı aldım ve Will valizlerimizi yükledi. "Aila," dedi Bayan Clifton bizi yukarı çıkarırken neşeli bir tavırla. "Hatırlıyor musun, çok eskiden Gardner'a gelmiştim? Cenaze için gelişimi söylemiyorum, yıllar önceydi. Sen ufacıktın. William'ı da getirmiştin. Çocukken tanıştığınızı anımsıyor musun?"

"Hayır," dedim kısa bir duraksamanın ardından. Saçımdaki firketeler canımı acıtmaya başlamıştı. Bir an önce odama gidip onları çıkarmak istiyordum.

"Juliet'le sadece bir dakika arkamızı döndük," dedi Bayan Clifton ikinci katta. "Bir de ne görelim! William'la tarlaya dalıp baştan aşağı çamura bulanmışsınız." Balkon geçince karşımıza çıkan ilk kapının önünde durdu. "Sizi hemen küvete atmıştık."

Bunun William'la birbirimizi iç çamaşırlarıyla ve hatta belki de ondan daha da çıplak gördüğümüz anlamına geldiğini fark edince onunla göz göze gelmemek için elimden geleni yaptım. Miles boğuk bir kıkırdamayla utancımı ikiye katladı.

“Evet, doğru,” diye atıldı Will elindeki valizlerin ağırlığını dengeleyip sapları daha sıkı kavrarken. “Tarlada bulduğumuz bir şeyi gömüyorduk. Bir hazine. Ne olduğunu hatırlayamıyorum. Belki Zihin Gözü’yle bakarsak...”

Birden susması üzerine başımı kaldırdığımda yüzünde çok garip bir ifadenin belirip kaybolduğunu gördüm. Annesi elini kapının kolundan çekti ve sanki bizden bir tepki bekliyorlarmış gibi aramızda tuhaf ve gergin bir hava esti.

“Zihin Gözü nedir?” diye sordu Miles ve Bayan Clifton, Will’e bakıp başını belli belirsiz iki yana salladı.

“Ah, onu sonra konuşuruz,” dedi Bayan Clifton, Miles’a ve ilk misafir odasının kapısını açtı. “Aila, kolyen ne güzel,” dedi bizi odaya alırken konuyu değiştirerek. “O yüzüğü hatırlıyorum. Annenin değil miydi?”

“Evet,” diye yanıtladım.

“Gerçekten onu sana mı verdi?” diye sordu Miles usulca. O sırada, Will valizimi yere bırakıyordu. Bayan Clifton’la ikisinin pürdikkat boynuma bakmasından rahatsız olarak başımı salladım.

“Bana hiçbir şey vermedi,” dedi Miles ve ana oğulun arkalarını dönmesini bekledikten sonra yüzüğü elbisemin içine sakladım.

Odam sade ve neşeli bir tarzda döşenmişti. Pencereyi döven fırtınaya rağmen sarı duvarlar içeri hoş ve samimi bir hava katıyordu. Direkli karyolanın üzeri işlemeli bir yorganla örtülüydü ve pencerenin önündeki kuytu okuma köşesi büyük bir meşe ağacının dalına bakıyordu. Bayan Clifton yazı masasına bir vazo dolusu okka gülü ve gümüş çerçeveli bir fotoğraf koymuştu. Annemle onun gençlik fotoğraflarıydı. Juliet ve Matilda birörnek okul formalarıyla birbirlerine sarılmış ve fotoğrafı çeken kişiye tam da bir kahkahanın ortasında yakalanmıştı.

Annemin benim yaşımdayken çekilen bir fotoğrafını ilk kez görüyordum. Saçları benimkilerden daha açık bir kumraldı ama

fazlaca iri gri gözlerimi, minik burnumu ve sivri çenemi ondan almıştım. Şaşırtıcı bir benzerliğimiz vardı doğrusu.

Giyisilerimi çıkardım ve tuvalet malzemelerimi süt beyazı lava-bonun üzerine yerleştirdim. Yıllar içinde Gardner kütüphanesinin çürüğe çıkardığı kitaplar arasından seçip biriktirdiğim şiir kitaplarımı raflara dizdim. Stevenson, Frost, Dickinson, Yeats ve Wilde, her birinin ya kapağı yoktu ya da açık çay rengi lekelerle kaplıydılar. Kışlık kıyafetlerimi valizden çıkarmaya elim varmadı. Belki o zamana kadar eve dönerdim. Onların yerine, babamın dart tahtasına ata ata körelttiği minik oku, annemin Shakespeare kitabını ve Cass'in kurdelesini başucuma koydum. Pençe ayaklı porselen küvette yıkandım ve akşam yemeği için giyindim. Banyoda ayna yoktu. Geri kalan hemen her şeyin olduğu bir evde açıkçası bu bana biraz tuhaf geldi. Bayan Clifton'dan bir ayna istesem ayıp olur muydu acaba?

El yordamıyla becerebildiğim kadarıyla saçlarımı düzelterip yemek için aşağı indim.

Yemek odasına girdiğimde Doktor Clifton maun yemek masasındaki yerinden kalkıp beni karşıladı. Will'in yaşlı ve daha yumuşak hatlı hâliydi. Tel çerçeveli gözlüğünün ardından, oğlununkiler kadar çarpıcı olmayan mavi gözleriyle bana baktı. Kibar ve resmî bir sohbeta başladık. Genevieve'in servis ettiği suteresi ve ızgara seftali salatası, fırında tavuk ve kabaklı tarttan oluşan yemeğimizi yerken "Daha önce hiç bu kadar kuzeye gelmemiştim," "Yağmur bir türlü dinmedi," tarzında cümleler kurdum. Savaştan ve gıda maddeleri karneyle dağıtılmaya başlanmadan önce bile bu kadar mükellef sofralara oturmuyorduk. "Bir çiftlik bölgesinde yaşamamanın nimetlerinden faydalanıyoruz," dedi Doktor Clifton taze tereyağında gözümün kaldığını fark ederek. O minik kalıplardan birini alıp ekmeğime sürmek istedim; yumuşacık, tuzlu ve kremamsıydı ama aldırımıyormuş gibi yapıp tabağı uzattım. Miles da beni örnek alarak bu ikramı reddetti. Kıymetli tereyağlarını yemeden de Cliftonlara yeterince yük oluyorduk zaten.

Doktor Clifton boğazını temizledi. "Annen Sterling'den sık sık

bahseder miydi?" diye sordu bana. Tartını keserken duraksadı. Çatalıyla bıçağı tabağın üzerinde asılı kaldı.

"Biraz," dedim. Aslında Sterling'den neredeyse hiç söz etmezdi. Doğru cevap bu değilmiş gibi uzun bir sessizlik oldu. Bir an için yalnızca çatal bıçak seslerini ve kendi çiğneme sesimi duydum.

"Bir keresinde bana buradan çok hoşlanmadığını söylemişti," dedi Miles ve topuğumu ayak bileğine geçirmemle acıyla bağırdı.

Doktor Clifton cana yakın bir tavırla güldü ama bu gülüşün ardında bir şeyler daha vardı. Dışarıda bir gök gürültüsü koparken sandalyesini arkaya itti. "Sanırım tam da bu geceye yakışacak bir şey biliyorum." Sağ ayağını sürüyerek odadan çıktı ve evi gezerken gördüğüm baston koleksiyonunu hatırladım.

Doktor Clifton az sonra yeniden göründü ve Glenn Miller'ın neşeli trompet ezgileri koridorda onu takip etti. Müzik yağmurun tekdüze tıptırtısını bastırdı. "Kütüphaneye geçelim mi?" diye önerdi Bayan Clifton. "Genevieve bize kahve ve hatta belki dondurma da getirir."

Miles hevesle başını sallayarak yerinden fırladı.

Hepsinin bizi rahat ettirmek için üstün bir gayret gösterdiğini fark ettim. Ama onlara ayak uyduracak enerjim kalmamıştı. "Aslında ben izninizi isteyip odama çekileceğim," dedim.

"Uzun bir gündü tabii," dedi Bayan Clifton başını sallayarak. Işıklar titreşti.

Dördü Doktor Clifton'ın kütüphanesinin yolunu tutarken ben odama çıktım. "İyi geceler, Miles," diye seslendim balkondan ve doğru düzgün yüzüme bile bakmadan el salladı.

Geceliğimi giyip karşımdaki boş duvara gözlerimi dikerek dişlerimi fırçaladım. Ertesi gün, bir ayna istemeye karar verdim.

Yatağıma uzanıp babamın okunu parmaklarının arasında yuvarladım. Will'in Miles'a dama oynamayı teklif ettiğini duydum ve aradan daha beş dakika bile geçmeden kardeşim, "Yaşasın!" diye bağırdı. Miles nadiren oyun kaybederdi ve damada asla yenilmezdi.

Biri plağı değiştirdiğinde Billie Holiday'in sıcak ve uykulu sesi evde yankılandı. Annemin en sevdiği şarkıcıydı o. Oku başucuma geri koyup müziği ve yağmuru duymamak için yastığımı kafama bastırdım.

Üç haftadır ilk kez rüyamda annemi görmedim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

.....

ON ÜÇ YAŞINDA OLDUĞUM YAZ, BİR GECE ortalığı birbirine katan bir fırtına çıkmıştı. Art arda patlayan gök gürültüleri hepimizi uyandıracak kadar gürültülüydü ve Miles annem yanına gidene kadar avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Annemin tekrar uyuyup uyumadığını bilmiyordum ama gün ağarırken yanıma diz çöküp beni uyandırmıştı.

"Gel benimle," demişti beni sıcak yatağımdan kaldırarak. Bir kupa dolusu sıcak çikolatayı elime tutuşturana kadar surat asmıştım. "Büyük bir fırtınadan sonra güneşin doğuşunu izlemeye doyum olmaz," demişti. Geceliklerimizin üzerine paltolarımızı giyip lastik çizmelerimizi ayağımıza geçirdikten sonra beni bahçeye çıkarmıştı.

Annem fırtınanın bahçeye sürüklediği çerçöpü temizlerken oturabileyim diye paslı, ferforje banklardan birinin üzerini kurulamıştı. Gün doğumuyla ilgili yalan söylememişti. Gökyüzü önce uçuk pembeye boyanmış ve sonra capcanlı bir turuncuyla âdeta alev almıştı.

"Geçen gün gökten kurbağa ve balık yağmasıyla ilgili bir yazı okudum," demişti. Bahçıvan eldivenlerini takıp parçalanmış dalları ve çerçöpü çimenli toprakta açılan çukurların içine doldurmuştu. "Gerçekten böyle bir olay yaşanmış. Düşünebiliyor musun, sokakta yürürken birden kafana bir balık düşüyor."

Gülerken birden yüzü asılmıştı. Eğilip dağılan bir kuş yuvasını parmağıyla dürtmüştü. Çizmelerinin yanındaki beyaz yumurta kabuklarını görebiliyordum. "Zavallı kuşlar," demişti ruh hâli aniden değişerek.

Annem bazen böyleydi. Birdenbire buruşup ufacık kalan kâğıttan bir turnaydı. Başka bir şey söylememiştim, o da söylememişti.

Annemin bu karamsar hâlimden nefret ederdim. Ne zaman başlayacağı ve ne kadar süreceği asla belli olmazdı. Hava soğuyana kadar sıcak çikolatamı içip su birikintilerinin arasında gezinmesini izlemiştim.

“Kuşlar için üzüldüm,” demiştim holde çizmelerimizi çıkarırken. “Senin üzölmene üzöüldüm.”

“Kuşlara değil, hayatım.” Saçlarımı asla saklamamı istemediğı kulağımın arkasına sıkıştırmıştı. “Yalnızca bana eskiden tanıdığım birini hatırlattı.”

“O zaman, bana gökten yağan kurbağaları anlatmaya devam et,” demiştim ve karamsarlığı geldiğı gibi göz açıp kapatıncaya kadar geçivermişti. O sabahtan sonra bir daha bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor dememiştik. Kurbağalı ve balıklı, kendi deyimimizi kullanmıştık.

Uyandığımda kurbağalarla balıkları düşünüyordum ve bir an kafam karıştı. Kendi yatağımda değildim. Üzerimdeki yorgan alışık olduğumdan daha katıydı ve yere fırlatılmamıştı. Çarşaf da bacaklarıma dolanmamıştı. Huzurlu bir uyku uyumuştum anlaşılan.

Çünkü o rüyayı görmemiştim.

Kalbim küt küt atmıyordu ve dün gece bir kez daha paramparça olmamıştı. Onun için, haftalardır ilk kez biraz hafiflediğimi hissediyordum. Yorganı açıp beyaz, pamuklu bir elbise giydim ve parmaklarımla saçlarımı taradım. Ama sonra bir düşünce huzurumu kaçırdı. Annemle özlem giderebilmemin tek yolu buysa bana işkence etse bile o rüyayı görmeyi istemem gerekmez miydi?

Mutfağına indiğimde, Genevieve bana dumanı tüten bir fincan kahve verdi ve normalde içmememe rağmen kabul ettim. “Günaydın,” dedi enerjik bir tavırla. “Kardeşin dışarıda,” diye ekledi bahçeyi göstererek.

Miles masada tek başına oturuyordu ve önünde küçük ekmekler, reçel, kaymak ve orman meyveleri vardı. İkimizin yiyebileceğinden çok daha fazlaydılar ve elimde olmadan evdeki öğünleri-

mizi düşündüm. Miles durmadan ağzına bir şeyler tıkmaktan beni selamlamaya bile fırsat bulamadı.

"Sana da günaydın," dedim. Fırtınadan sonra hava tazelenip temizlenmiş gibiydi. Bu sabah erken kalkmaya değer bir gündeğümü yaşandığından emindim.

Kahveni masaya koyup tabağıımı doldurdum ve portakal suyu sürahisini işaret ettim. "İçinde kuştüyleri var mı?"

Miles gözlerini devirdi. "Beş yaşından beri portakalın posasına kuştüyü demedim."

Ona pis pis sırtıp bardağıımı doldurdum. Portakal suyu mayhoş ve yoğun kıvamlıydı, daha tazesini içmemiştim. "Herkes nerede?" diye sordum.

Miles omzunu silkti. "Will okulda. Doktor Cliffton çalışıyor. Bayan Cliffton ufak tefek işleri olduğunu ama hemen döneceğini söyledi. Bak." Başıyla arkasını işaret etti. "Tavukları var."

Ben o tarafa bakarken iki çöreğı bir peçeteye sarıp cebine koydu.

"Böyle şeyler yapma, Miles," dedim. "Bayağı görünüyor."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu. Gülümseme sırası ona gelmişti, eksik dişlerini göstererek pişmiş kelle gibi sırttı. Miles'ın bu sırtışı bazen alnıma bir fiske vurulmasından bile daha kötü bir histi.

İç çektim. "Boş ver."

"Bayan Cliffton bana yeni kalemler verdi. Resim yapacağım," dedi. Not defterini sallayıp kenarları mücevher tonlarında düğün çiçekleri ve çördük otu öbekleriyle kaplı bahçe patikalarından geçerek uzaklaştı. Kahvemden bir yudum aldığımda acı ve sert tadının hoşuma gitmesine şaşırdım. Deliksiz bir uyku, biraz güneş ışığı ve sağlam bir kahvaltının hayata pembe gözlüklerle bakmamı sağlaması ne tuhaftı.

Pekan cevizli çöreklerden birine uzanırken Miles'ın kafası tuncu zambaklarla kar beyazı ortancaların arasında bir görünüp bir kayboldu. Çiçeklere o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse burnuna gireceklerdi.

Bu hayattaki tüm kutsal şeylerin aşkına, bu çocuk neden normal biri gibi davranamıyordu?

"Aila," diye seslendi. "Çok garip. Bunların hiçbiri kokmuyor."

"Tamam," dedim. Yerimden kıpırdamadım. Miles kahvaltı keyfimi bozmak için kesin yine bir numara çeviriyordu.

"Şaka yapmıyorum!" diye seslendi. "Koskoca bahçede tek bir çiçeğin bile kokusunu alamadım. Gel, kendin bak."

"Tamam," diye tekrarladım. Sonra aklıma gelen bir fikirle yine sırtıtmaya başladım. "Son sözün *koku-suz* mu yani?"

"Haha," dedi. Elini kalçasına koydu. "Ama aferin sana. Şaka yapmayı unutmamışsın."

Yanına gidip işaret ettiği yere doğru eğilirken geçen yaz mevsiminin tatlı kokularını içime çekmeye hazırlandım. Ama Miles en azından bu sefer abartmıyordu. Çiçeklerde koku adına hiçbir şey yoktu. Zambakların taçyaprakları renkli kâğıttan kesilmişti sanki. Onları parmaklarımın arasına aldım. Kadife gibiydiler; bas-bayağı canlıydılar.

"Enteresan," dedim Bayan Clifton'ın sağanak yağmur altında kupkuru kalmasını ve Will'in açtığı ama yarım kalan konuyu hatırlayarak. Her küçük ve tuhaf ayrıntı bir yapbozun parçaları ya da annemin oldum olası bayıldığı şu bulmacalar gibiydi. Bulmacalar; çıldırtıcı ipuçları, muğlak kelime oyunları ve belirsiz şablonları kullanarak hiçbir mantıklı insanın aklına gelmeyecek bir cevabı bulmayı gerektirirdi.

Bulmacalardan nefret ederdim.

Miles defteriyle kalemlerini masaya bırakıp bahçedeki tüm çiçekleri tek tek koklamayı kendine vazife edindi. Tabağımı yabanmersinleri ve ikinci yapış yapış bir çörekle doldururken onu izledim. "Defterinden bir sayfa kopartıyorum," diye seslendim Miles'a. "Cass'e yazacağım." Rengârenk çizimleriyle dolu sayfaları karıştırdım ve defterin arkasından boş bir sayfa yırttım.

Ama mektup yazmak yerine bir liste yapmaya başladım.

Kokusuz çiçekler, diye yazdım kargacık burgacık bir elyazısıyla.

Zihin Gözü denen bir şey?
Kuru bavullar...

Miles'in güneşin altında bir belirip bir kaybolan bakır rengi kafasına baktım ve birden tuhaf bir huzursuzluğa kapılarak gizli listemi katlayıp cebime koydum.

"Yarın kasabaya gidebiliriz," dedi Bayan Clifton, Miles'la bana o gece akşam yemeğinde. "Okul için ihtiyacınız olanları alırız."

Doktor Clifton'ın uzattığı ekmek sepetini alırken boğazımı temizledim. "Doğru ya, okul," dedim. "Ne zaman başlayacağız?"

"İkinizin de yarından sonraki gün başlaması için gerekli ayarlamaları yaptım."

Hım. Beklediğimden daha erken bir tarihti.

"İhtiyacın olacak kitapların listesini çıkardım, Aila," dedi Will. Çatalını buharda haşlanmış bir havuca batırdı. "Çoğu geçen yıl okuduklarımızla aynı. Onun için, benimkileri alabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim. Koyu kumral saçları darmadağınktı ve uçları kıvrılmaya başlamıştı. Alnına düşen tutamları sert bir el hareketiyle arkaya atıp bana gülümsedi. Bir an çarpık köpek dişini gördüm ve ben de ona gülümsedim.

Yemekten sonra sofranın toplanmasına yardım etmek için yemek odasında oyalandım.

"Nasılsın, Aila?" diye sordu Bayan Clifton, Genevieve kirli tabakları topladığı tepsiyle birlikte mutfağın yolunu tutup bizi yalnız bıraktığında. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Elbisemin altında gizli yüzükle oynayarak duraksadım. Ona fark ettiğim tuhaflikları sormak istiyordum. Ama ne söyleyebilirdim ki?

"Üst katta hiç ayna göremedim," diye başladım çekinerek. "Belki yarın kasabaya indiğimizde bir tane alabilirim."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Elbette. Hayatım, aslında benim seninle konuşmak istediğim bir şey var..."

"Bu gece remi oynayacağız," diye ilan etti vals yaparak odaya

dalan Miles. Sohbetimizi böldüğünün farkında değildi. "Aramızda kura çektik... Doktor Clifton, Will ve ben. Aila, sen bu sefer oynayacak mısın?"

"Bu gece olmaz," dedim sertçe. "Ne söylüyordunuz, Bayan Clifton?"

Tekrar ona döndüm ama Miles'in hâlâ yanımızda dikilmesi belli ki o ânın büyüsünü bozmuştu.

"Yarın konuşuruz," dedi Bayan Clifton. "Güne erken başlayacağız. İyi uykular, Aila."

Her basamakta Miles'a biraz daha sinir olarak merdiveni çıktım. Odamın kapısını kapattım ve kendimi kuştüyü yastıkların üzerine atıp daha önce başladığım listeyi çıkardım.

"Evde hiç ayna olmaması," diye ekledim. Babamın eski dart okunu alıp parmaklarımın arasında yuvarladım.

Okun sivri ucu eğilip körelmişti. Yıllarca onu odamın zemini-ne çentik atmak için kullanıp sonra halının köşesinin altına saklamıştım. Çentikler okuldaki kız kavgaları —hatırı sayılır bir kısmı Cass'le yaptığımız ve sebebini çoktan unuttuğum tartışmalardı— gibi anıları hatırlatması içindi. Uzun ve kertikli olanıysa dördüncü sınıftan beri hoşlandığım Dixon Fairweather'ın şerefine oradaki yerini almıştı. Ama çoğunun sebebi Miles'tı: Bütün sinir bozuculuğuna rağmen annemin gözbebeği olan baş belası kardeşim. Annem ilk hastalandığında insanların sempatisini kazanmaktansa bir şeyleri çalıp, kırıp dökerek ailemiz için utanç kaynağı olan Miles.

Alt katta remi oynayan kardeşimin zaferle yükselen sesini duyduğumda kaskatı kesildim.

Aferin sana, diye söylendim onun sözlerini taklit ederek. Bir ailenin ferdi olmanın ne demek olduğunu hatırladın. O aile kendininki olmasa bile.

Buradaki her şey umduğumun tam aksi çıkmıştı. Mesafeli duran ve surat asan bendim ve Miles bu hayata sorunsuzca uyum sağlamıştı. Başparmağımı okun kör ucuna bastırarak kendi odamda olmayı diledim. Parmak uçlarımın altında yere çizdiğim ve bir

ağacın halkaları gibi hayatımın belirli dönemlerini temsil eden o çizgileri hissetmeyi istedim.

Neyse ki, Clifftonlar bu gece Billie Holiday yerine radyo dinlemeyi tercih etmişti. Annemin kitabında yeni bir oyun açtım ve *Aşkın Çabası Boşuna*'nın satırlarına göz gezdirdim. Annemin yuvarlak içine aldığı bir bölümü dikkatle okudum.

Biron: Hanımlarınız yağmurda dışarı çıkmaya
cesaret edemez asla,
Suyun renklerini alıp götürceğinden
korkarlar zira.

Will'in aniden bir kahkaha patlatması ve Bayan Cliffton'un onu izleyen iyi niyetli homurdanmasıyla başımı kaldırdım. Sonra Miles'in kolayca ayırt edilen o şamatacı kıkırdamasını duydum. Elimde olmadan gülümsedim. *Gülmeye hakkı var*, diye düşündüm. *Ayrıca şimdilik tek ailen o.*

Kitabı kapatıp oku parmaklarımın arasında yuvarlayarak onlara katılmak için geç kalıp kalmadığımı düşündüm. Gururumu yenip her şeyi Clifftonların tek bir çizik bile olmayan tertemiz parkelelerinin arasından duymaktansa belki beni de aralarına almalarını rica etmeliydim.

Ne var ki, merdiveni indiğimde kütüphaneden çıktıklarını gördüm. Aşağı inmemin başka bir nedeni varmış gibi yapıp onlara el salladım ve yürümeye devam ettim. "Çok gürültü yapmadık umarım?" diye sordu Bayan Cliffton.

"Hiçbir şey duymadım," diye yalan söyledim. "İyi geceler."

Merdivenlerde ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledim ve evin yan kapısını aralayıp bahçeye çıktım. Hava tahminimden daha serindi. Çiy taneleriyle bezeli bir örümcek ağı gibi gökyüzüne yayılan yıldızları görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım. Ama yalın

ışığıyla geceyi aydınlatan bembeyaz ay dışında uçsuz bucaksız bir karanlıkla karşılaştım.

Bahçenin etrafını dolaşan patikada bir tur atıp bir banka uzandım ve demir kafesler sırtımı acıtana kadar ayı seyrettim. Doğrulup kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafa göz attıktan sonra çiçekleri koklamak için eğildim. Daha önceki gibi hiçbir koku alamadım.

Doğrulduğumda ikinci kattan fısıltılar geldiğini duydum.

"Aila'yla konuşmaya çalıştım ama sohbeti fazla ilerletemedim," dedi Bayan Cliffton. Adımı duyunca kulak kabarttım.

Doktor Cliffton'la karısının yatak odasının penceresi yalnızca seslerini aşağı taşıyacak kadar aralıktı. Pencerenin altından uzaklaşarak görüş alanlarından çıktım ve bir süs havuzunun kenarına oturup bekledim. Havuzun ortasındaki heykeli inceler gibi yaptım. Suyun yüzeyinde sekerken zamanda donup kalan taş bir kız heykeliydi.

"Bu noktada önümüzde sayılı günler var," dedi Doktor Cliffton. "Şimdiye kadar hiçbir şey fark etmediklerine inanamam."

"Aila'nın kuşkulandığı belli," dedi Bayan Cliffton. "Belki de onlarla hemen konuşmalıydım. Sadece onları korkutmak istemedim. Zaten bir sürü şey yaşadılar. Önce eve yerleşsinler, buraya biraz alışsınlar istedim. Ama haklısın. Daha fazla erteleyemeyiz."

"Gerçekten bu konuda hiçbir şey bilmediklerini mi düşünüyorsun? Juliet hepsini onlardan gizlediyse işimiz daha da zorlaşacak." Doktor Cliffton iç çekti. "Belki de bu bir hataydı..."

"Malcolm," dedi Bayan Cliffton daha sert bir sesle. "Bunlar Juliet'in çocukları. Gidecek başka hiçbir yerleri yokken onlara sırt çevirseydim kendimi asla affedemezdim. Deneyeceğimizi söyledik ve işler yolunda gitmezse en azından Harold'a başka bir yol bulması için zaman kazandırmış olacağız."

Bayan Cliffton duraksadı. Duvar boyunca süründüm ve pencerenin altına çömelip Doktor Cliffton alçak bir sesle yeniden konuşmaya başlayana kadar nefesimi tuttum.

"Pekâlâ, Matilda. Denemeye söz verdim ve öyle yapacağız. Ama burada bulunmaları olabilecek en kötü zamanda işleri yeniden karıştırmaya başlayacak. Şimşekleri üzerlerine çekmelerini istemiyorum."

Uzun bir sessizlik olunca konuşmanın sona erdiğini sandım. Ama sonra Bayan Clifton usulca sordu. "Sahiden bir hata yaptığımızı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Doktor Clifton. "Aslında bilmiyorum," diye açıkladı. "Sterling halkının onlara Juliet'e davrandıklarından daha iyi davranmasını ummaktan başka çare yok."

Tüylerim diken diken oldu. Öne eğilip süs havuzunun yüzeyindeki yansımama bakıyormuş gibi yaparak Doktor Clifton'ın bu sözlerini açıklamasını bekledim.

Ama baktığım yerde hiçbir şey göremedim. Suyun yüzeyi karanlık ve berraktı. Üzerine ne ayın ne de yıldızların yansıması düşüyordu. Elimi suya doğru uzattığımda mat siyah yüzeyde hiçbir değişiklik olmadı. Sanki birdenbire yok olmuşum gibi, görüntüm oraya yansımadı.

Arkamdaki evin bana güven veren tuğlalarına doğru sendeledim.

Nasıl bir yerdirdi burası?

"Juliet onlara anlatmadıysa demek ki bilmelerini istemedi," dedi Doktor Clifton. Kalbimin gümbürtüsü arasında sesini hayal meyal duyarak gece havasını kesik kesik soludum. "Ama şimdi burada olduklarına göre Sterling onun sırlarını uzun süre saklayamayacak ve eninde sonunda açığa vuracaktır."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tarih: 29.08.1940

Gri çalibulbulü eskizi

Kuş: Balballer. Bir ötücü kuş türü (öz ötücüler).

Ötücü kuşlar ötmeyi bilerek doğmaz.

Ötmeyi babalarını dinleyerek öğrenirler.

Phineas'la tanıştığım gece bir trenin önüne atlamayı planlıyordum.

Ama daha otuz üç yaşındaydım ve içimden bir ses önce onu görmem gerektiğini söyledi. Dolayısıyla trenle bir saat uzaklıktaki evine gittim.

Aslına bakarsanız, bir ay evvel, onun izini sürüp adresini bulmuştum. Hatta sokağına kadar gitmiştim. Ama o zaman bir banka oturup ötücü serçeleri çizmeye koyulmuştum. Yerden kümeler hâlinde havalanıp ağaçların dallarına konmalarını izlemiştim. Tersine düşen sonbahar yaprakları gibiydiler.

Fikrimin ilk tohumunun o sırada, kuşları izleyip biraz daha cesur olmayı dilerken atılmış olması muhtemeldir. Damarlarıma cesaret aşlamak mümkün olsaydı keşke, diye düşünürken.

Ama Phineas'la nihayet tanıştığımız gece cesarete o kadar da ihtiyacım yoktu. Bir trenin önüne atlamaya karar vermiştim zaten. Kaybedecek fazla bir şeyim kalmamıştı.

Dolayısıyla kapısını çaldım.

Kapıyı açmasını beklediğim dakikaların bana sonsuzluk gibi geldiğini hatırlıyorum. Evi bir yamacın kıyısına tünemişti ve okyanusun kendini altımdaki kayalıklara doğru fırlatmasını izlemiştim. Tepemde dolaşan çirkin martılar kulak tırmalayıcı feryatlar koparıyordu. Martılar, diye düşünmüştüm ansiklopedimde okuduklarımı hatırlayarak. Bazen aniden ve hep birlikte havalanıp kayalıklardaki yuvalarından uzaklaşmalarına büyük korku deniyordu.

Phineas'ın ayak seslerinin ilk gıcirtısını duyduğumda sinirlerim yay gibi gerilmişti. Nasıl bir tepki vereceğini kabul etmek istediğimden daha fazla umursadığımı o zaman anladım.

Ve tabii ki, kapının açılmasından önceki o yarım saniye içinde Juliet'i düşündüm.

Kapıyı araladı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Hayalimde canlandırdığımdan daha yaşlıydı. Saçlarına aklar düşmüştü ve birbirine yakın gözlerinde kuşkucu bir ifade vardı. O gece, muhtemelen beni bir polis sandığını şimdi anlıyorum. Ya da belki bir borcu tahsil etmeye gelen bir mafya tetikçisi. O saatte kapısına dayanan başka kim olabilirdi? Başka kim suçu kanıtlanmış eski bir mezar hırsızının evine gece gece beklenmedik bir ziyaret gerçekleştirebilirdi?

"Merhaba." Sesimin titremesine engel olmak için boğazımı temizlemiştim. "Siz Phineas Shaw musunuz?"

Kapının kenarını daha sıkı kavrayarak onu yüzüme kapamaya hazırlandı. Cildi bir hayvan derisi gibi sert ve kırış kırıştı ve parmaklarının eklem yerleri mahkûmların yaptırdığı türden dövmelele kaplıydı. "Ne istiyorsun?"

"İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

"Kim olduğunu söylemeden olmaz," dedi ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz bakışlarında beni tanıdığına dair bir ifade gördüm. Kim olduğumu biliyordu.

"Adım Stefen," dedim ağzımda okyanus tuzu tadıyla. "Ben senin oğlunum."

Tereddüt etmesi üzerine beni geri çevireceğini sandım. Uzaklardan gelen bir tren düdüğünün sesini duyduğumu hatırlıyorum. O sesin daima ya bir yolculuğun başlangıcını ya da bir yolculuğun sonunu temsil ettiğini düşündüm. Ve Phineas'ın kararsızlığı uzadıkça bu seferkinin hangisi olacağından daha fazla emin oldum.

Ama sonra beni şaşırttı.

Kenara çekilip beni içeri aldı.

BESİNCİ BÖLÜM



O GECE YİNE RÜYAMDA ANNEMİ GÖRMEDİM. Ama bunun nedeni saatler sabaha doğru ilerledikçe benim hâlâ uykuya dalamamamdı.

Miles'la buradan gitmeliydik.

Güneş doğarken yataktan kalktım. Şüphe uyandırmadan valizimi alabilmemin bir yolu yoktu ama eşyalarımın sığdırabildiğim kadarını sırt çantama doldurdum. Sakinleşmek için usulca bir şarkı mırıldandım. Diş fırçamı, birkaç parça yedek giysiyi, körelmiş dart okunu, Robert Louis Stevenson şiirlerini ve babamın verdiği parayı —ki Gardner'a geri dönmemize fazlasıyla yeterdi— çantaya koydum. Ne yapacağımıza karar verene kadar Cass'le kalabilirdik.

Shakespeare kitabını da almak istedim ama ağır ve kullanışsız olduğu için son anda elimi üzerine koyarak onunla vedalaştıktan sonra, kalın cildi yatağın altına ittim.

Miles'a ne söyleyeceğimden hâlâ emin değildim. Kapısını çaldım.

"Kahvaltıda karnını iyice doyur," dedim. Tuvalete gittiğinde birkaç parça kıyafetini sırt çantama tıktırdım. "Bu sefer cebine fazladan birkaç çörek koymana da izin var."

"Kasabaya şimdi gitmeye ne dersiniz?" diye sordu Bayan Clifton ağzına kadar dolu sırt çantamı arkama saklamaya çalışarak aşağı indiğimde. Yemek yiyemeyecek kadar gergindim ve lacivert tayyörü ve beyaz bürümcükten bluzuyla hiçbir şey olmamış gibi gülümseyen Bayan Clifton'ın yüzüne bakamıyordum. Şoför eldivenlerini taktı. "Gelin," dedi Miles'la onu izlememizi işaret ederek.

Miles'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Beni tamamen yok sayıp Bayan Clifton'ın kahvaltısıyla, nasıl uyuduğuyla, yatağının rahat

olup olmadığıyla ve hangi dersleri daha çok sevdiğiyle ilgili sorularını neşeyle yanıtladı. Miles'in bir annenin ilgisini ne kadar özlediğini o zaman anladım. Benim hayata dair çok şey öğrendiğim ve onun kaçınılmaz olarak pek az şeye anlam verebildiği şu son aylarda aramızdaki mesafe hiç olmadığı kadar açılmıştı.

Bugün yağmur yağmadığı için Bayan Clifton arabayı daha iyi idare edebiliyordu ve Sterling'i alıcı gözle süzme fırsatı buldum. Dışarıdan bakıldığında hiçbir özelliği olmayan bir yerdi. Ormanlık araziler ve çiftlikler vardı; evler genelde temiz ve bakımlıydı ama bu kez hepsinin sokak kapılarının aynı renk tonunda olduğunu fark ettim: griye çalan, sıkıcı ve şahsiyetsiz bir boz kahverengi.

Annem her zaman evimizin kapısının kasabadaki en renkli kapı olması için ısrar ederdi. Canlı bir vişne rengiydi ve solma emaresi gösterdiği anda babam onu yeniden boyardı. Bu düşünceyle daha fazla kendimi tutamadım. Dudaklarımdan bir suçlama dökülüverdi.

"Bayan Clifton," dedim sözünü keserek. "Burada büyük bir terslik var."

Sırtını dikleştirdi ama dikiz aynasından beni görmeye çalışmadı. Aslına bakarsanız, ayna yalnızca dekorasyon amaçlı oradaymış gibi görünüyordu. Süs havuzunun kenarından suyun üzerine doğru eğildiğimde ve kendi aksimi göremediğimde banyomda ya da Cliftonların evinin başka bir odasında neden tek bir ayna bile olmadığını anlamıştım.

Çünkü aynalar hiçbir işe yaramayacaktı.

Paniğimin sesime yansımasına engel olmaya çalıştım. "Bize aynaları anlatın."

"Olur, Aila," dedi Bayan Clifton yatıştırıcı bir sesle ama direksiyonu daha sıkı kavradığını fark ettim ve Miles'in bir bana bir ona baktığını görünce düşüncesizce hareket ettiğime pişman oldum. Belki de bizden gizlediği sır o kadar korkunçtu ki, Miles'in onu hiç öğrenmemesi gerekirdi. Paniğim bir kat daha arttı.

"Çiçeklerinizin neden kokmadığını da anlatın," diye söze karıştı Miles öne eğilerek.

Bayan Clifton'ın ensesi bordo rengi şapkasıyla neredeyse aynı renk oldu. "Özür dilerim. Bu zamana kadar hiçbir şey söylemeyecek hata yaptım," diye kekeleydi. "Size bugün anlatmayı planlıyordum. Sadece önce eve iyice yerleşmenizi istedim ve Juliet'in çocukları olduğunuz için," dedi tereddütle, "bundan etkileneceğinizden bile emin değildik." Başını çevirip bana özür dilercesine baktı. "Burada olanları yabancılarla hiçbir zaman konuşmadık."

"Ne?" diye sordu Miles. "Ne oluyor burada?"

"Onlara Kayboluşlar diyoruz."

Yanımızdan bir araba geçti ve direksiyondaki kadın Bayan Clifton'ı neşeyle el sallayarak selamladı. Ama beni gördüğünde gülümsemesi yarım kaldı ve kaşları çatıldı.

"Anneniz gerçekten size bundan hiç söz etmedi mi?" diye sordu Bayan Clifton.

Miles'la sessizliğimizi koruduk.

Bayan Clifton iç çekti. "Onu suçlamıyorum aslında. Buradan gitti ve tüm yaşananları ardında bıraktı." Yola bakarak düşünceli bir tavırla başını salladı. "Onlardan önce nasıl bir hayatımız olduğumu bile bilmiyoruz. 1907'de, biz doğduğumuz yıl başladılar."

Bu sırrı açıklamak onu rahatlatmışçasına, direksiyonu eskisi kadar sıkı tutmuyordu. "Önce kokuları kaybettik. O gün oradaydım, Hasat Panayırı'nda. Neredeyse diğer herkes gibi. Ama o zamanlar daha bebektim tabii."

Direksiyonu çevirdi. "Her şey masumca başladı. Her yıl Sterling'de yetişen elmalarla en iyi tarifi kim uygulayacak diye kasabalılar arasında dostça bir müsabaka düzenlerdik. Tartlar, turtalar, elma şarapları ve reçeller yarıştı. Bilirsiniz işte. Herkes yaptığı yemekleri Hasat Panayırı denen şenlikte görücüye çıkarırdı. Aptalca bir gelenektir tabii ama insanlar doğaları gereği rekabetçidir, özellikle de bunun kadar küçük bir kasabadakiler. Herkes yarışmayı kimin kazanacağına o kadar odaklanmıştı ki, başta kimse bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamadı. Ta ki hakem, yemeklerin üzerini açıp onları koklamak için eğilene kadar."

Kasaba uzaktan görünmüştü. Önce Texaco İstasyonu belirirdi. “Başta kimse büyük bir paniğe kapılmadı,” diye anlatmayı sürdürdü Bayan Clifton. “Tabii o sırada, hakem hiçbir yemeğin kokmadığını söylediğinde bunun ne anlama geldiğinin farkına varamadık. Sonra insanlar gelip kendileri baktı ve ödül unutuldu.”

Sesi belli belirsiz titremeye başladı. “Belki de geçici bir durum olduğunu düşündüler. Kimse işin bu raddeye gelebileceğine, Sterling’in bütün kokularını kaybettiğine ihtimal vermedi. Kayboluşlar genç yaşlı herkesi ve *her şeyi* etkiledi. Meyveleri ve çiçekleri, parfümleri ve şampuanları. Bir çocuğun saçlarının kokusu ya da değerli hatıralarla ilişkili kokular gibi insanları duygulandıran şeyler bile bu durumdan etkilendi.”

Çocukluğumun kokularını düşündüm: tavada pişen yumurtaların, fırında kabilen, üzerleri tozşekerle kaplı kurabiyelerin, annemin her sabah içtiği hindiba kahvesinin, sehpadaki boyalı tasta duran limonların, bana iyi geceler öpücüğü vermek için yanağıma eğilen babamın tıraş losyonunun kokusunu ve hatta nefret ettiğim kokuları. Haşlanmış ıspanak, gübre ve Eğik’in duvarlarına sinen ve annemin bir daha pişirmeyeceğine yemin ettiğı yanmış alabalık kokusunu.

“Ülkenin dört bir köşesinden anosmi uzmanları burada olanları araştırmaya geldi,” diye devam etti Bayan Clifton. “Ama Sterling halkı durumun vahametini kavramaya başladıktan sonra bile kimse buna neyin sebep olduğunu ya da eski hâlimize nasıl döneceğimizi bilmiyordu. Çareyi kasabayı terk etmekte bulanların bile koku alma duyuları yerine gelmedi. Sonrasında Sterling’deki tüm çocuklar koku duyusundan yoksun bir şekilde dünyaya gelmeye başladı. Yıllar geçtikçe insanlar pes etti ve bunun kalıcı bir şey olduğunu kabullendi.”

“Bu durum...” diye başladım ama sonra duraksadım ve yutkundum. “Miles’la benim için de kalıcı mı olacak?”

“Hayır, hayatım,” dedi Bayan Clifton hemen. “Kasaba sınırlarından çıktığınız anda yeniden koku alabileceksiniz.”

O kadar büyük bir rahatlamaıyla iç çektim ki, kendimi hem suçlu hem de bencilin biri gibi hissettim. Sterling'ın kadınlarına ve erkeklerine baktım. Kollarının altında paketlerle kasabanın merkezinde yürürken ve Fitzpatrick Market'e girerken hepsi de gayet normal ve kayıtsız görünüyordu. Geniş kenarlı bir şapka takan bir kadın, tombul kollu oğluna kaldırımını işaret etti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Miles.

"Panik daha sonraları baş gösterdi," dedi Bayan Clifton. Arabayı park etti. "İlk Kayboluş'tan tam yedi yıl sonra, aynı tarihte aynıysa yeniden olduğunda." Motoru kapatıp bize döndü. "Annenizle bir sabah uyandık ve artık bir yansımamız olmadığını fark ettik. Henüz küçük bir kızdım ve gidip kendime baktığımda hiçbir şey görememek o güne kadar başıma gelen en tuhaf şeydi. On dört yaşımıza girdiğimiz yıl boyalarımızdaki ve boya kalemlerimizdeki bütün renkler sararıp soldu. Nereyi boyasak gri oluyordu. Yaptığımız bütün resimler griydi."

Annemin küçük bir kızken bir sabah uyanıp sevdiği bir şeyi kaybettiğinde hissettiği kafa karışıklığını ve kederi hayal etmeye çalıştım.

"Daima hayatımızda olacağını sandığımız, çantada keklik bildiğimiz şeyler yavaş yavaş elimizden kayıp gitti," dedi Bayan Clifton. "Her yedi yılda bir, düzenli bir şekilde başka bir şey kayboldu. Kokular, yansımalar, renkler..."

Miles onun sözünü kesti. "Ama neden?"

"Keşke sebebini bilseydim, hayatım. Kimse bilmiyor."

"Ama annem koku alabiliyordu," diye karşı çıktım bahçesini ve yanmış alabalığın berbat kokusunu hatırlayarak.

"Evet..." dedi Bayan Clifton gergin bir sesle. "Ama bunu sonraya bırakalım." Kasabaya göz attı. "Burada konuşmayalım."

Kendi gözlerimle görmeme rağmen söylediği hiçbir şeye inanmıyordum. Bir filmi geri sarmaya çalışırken başım dönüyor ve terliyordum. Annemin burada büyümekle ilgili söylediği her bir

sözü hatırlamaya çalışarak duyduklarımı bir anlam vermeye çalışıyordum.

“Her yedi yılda bir bir şey kayboluyorsa...” dedim yavaşça, “sonuncusunun kaybolmasının üzerinden ne kadar zaman geçti?”

Bayan Clifton zoraki bir gülümsemeyle karşı kaldırımındaki birine el salladı. “Korkarım tam vaktinde geldiniz.” Aynayı kullanmadan şapkasını düzeltti ve biraz isyankâr sayılabilecek bir tavırla arabanın kapısını açtı. “Bu kez neyin kaybolacağını öğrenmemize bir ay kaldı.”

Terzi Finch okul formaları için ölçülerimi alırken uyuşmuş gibi kıpırdamadan dikildim. Sonra Miles’la Bayan Clifton’ın peşinden markete girdik. Turuncu portakalların, cam şişelerle dolu rafların ve kokusuz sabun kalıplarının arasında ilerledik ve aklım o kadar karışmıştı ki, izlendiğimizi hemen fark edemedim. Bahar çimenlerinin renginde bir elbise giyen, beyaz eldivenli bir kadın Miles’a resim kâğıdı ve Genevieve’e bir torba taze patates alırken sıra sıra dizilmiş Spam konservelerinin ardından bizi gözetledi. Bakışlarını yakaladığımda ansızın doğruldu ve Bayan Clifton’a el sallarken dirseğine taktığı timsah derisi çanta neşeyle hoplayıp zıpladı.

“Huhul!” diye seslendi. “Matilda! Hangi rüzgâr attı seni buraya?” Sersemlemiş bir hâlde okul malzemelerime daha sıkı yapıştım. Doğrusunu isterseniz, hâlâ Miles’la ilk trene atlayıp buradan kaçsak mı diye düşünüyordum.

“Ah, bunlar o çocuklar olmalı!” Kadın birden üzerimize yürüyünce ondan bir adım uzaklaştım. “Olur şey değil! Hık demiş Juliet’in burnundan düşmüş. Sence de öyle değil mi? Onları evine kabul etmen ne kadar da merhametli bir davranış, Matilda. Meclis’in çoğunluğunun aleyhlerinde oy kullanmasından sonra doğrusu ben buna cesaret edemezdim...”

Bayan Clifton bana göz attıktan sonra “Aila, Miles, bu Agatha Mackelroy,” dedi sertçe. “Annenizin eski arkadaşlarından biri.” Ama düşüncelerim allak bullak olmuştu ve duyduklarımı takip et-

mekte güçlük çekiyordum. Bir meclis Miles'la benim için oylama mı yapmıştı?

Çoğunluk *aleyhimizde* mi oy kullanmıştı?

"Matilda, kaçınıcı sınıfa gidecek bu ufaklık?" Bayan Mackelroy başıyla Miles'ı gösterip sözde fısıldayarak konuştu ama ne söylediğini hepimiz duyduk. Miles bana bir bakış atıp koyulaştırılmış sütlerin arkasına saklandı ve kendini boğazlarmış gibi yaptı. Ona dik dik bakıp kimse fark etmeden buna bir son vermesini diledim ama Miles boynuna hayali bir ok saplanmış gibi yaparak küçük gösterisini bir üst seviyeye taşıdı. Hayatlarımızın ortasına bomba misali düşen bir açıklamaya ancak Miles bir marketin konserve reyonunda abartılı hareketler sergilemek gibi bir tepki verebilirdi zaten.

"Dördüncü," diye yanıtladı Bayan Clifton ve Miles'a en ölümcül bakışımı attım. Ama sonra bir şey fikrimi değiştirmeme neden oldu.

Belki de Miles bugün nasıl hissettiğimi anlayabilecek tek kişi olduğu içindi. Dolayısıyla gözlerinin içine baktım ve derin bir nefes alıp kalbime hayali bir hançer sapladım. Etkiyi artırmak için ağzımdan elbisemin üzerine hayali kanlar fışkırmış gibi yaptım.

Miles bana alık alık baktı.

"Son sözüm *emsalsiz*," diye fısıldadım.

Birden sırtıttı. "Sen kazandın," diye fısıldadı.

"Sterling Kütüphanesi'ni Koruma Cemiyeti başkanı olarak kulağıma çalınanlara inanamazsın, Matilda," diyordu Bayan Mackelroy. "Bayan Belinda Babcock geçen hafta kendini pek kötü bir duruma düşürmüş. Meşhur tarçınlı elmaları ve hatırı sayılır bir miktarda romla ilgili bir konu olduğunu söylemekle yetineceğim. Ben Hasat Panayırı hakemi olsaydım kapısına dayanıp şimdiye kadar kazandığı şaibeli mavi kurdeleleri geri isterdim."

"Vah vah," dedi Bayan Clifton yorgun bir sesle. Aldıklarımızın parasını ödemek için kasaya doğru ilerlediğinde cüzdanının gözlerindeki küçük keseler gözüne ilişti.

Bayan Mackelroy istifini bozmadan anlatmaya devam etti.

"Tüm o mavi kurdeleleri alkollü elmalarla kazandıysa bu haksızlığa göz yumamayız. Onları yiyen çocukları düşün."

Miles'in dikkatinin gazeteliğe yöneldiğini fark edince manşetleri görmesin diye önüne geçtim. AMERIKAN FLIERS BAG 42 UÇAKLARI VE HIT 2 KRUVAZÖRLERİ SOLOMON ADALARI'NDA: NAZİLER STALINGRAD'A DOĞRU İLERLEYİŞLERİNİ SÜRDÜRÜYOR.

Babamı bir savaş gemisinin zırhla kaplı gövdesinde güvende hayal ettim ve birdenbire içimi dolduran öfkeye hazırlıksız yakalandım. Bizi hiç uyardıktan buraya nasıl yollayabilmişti?

Ama her nasılsa babamın böyle bir şey yapmayacağından emindim.

Yutkundum. Annem tüm bunları ondan saklamış mıydı yoksa?

"Ah, Agatha, eminim mantıklı bir açıklaması vardır," dedi Bayan Clifton. "Kabalık etmek istemiyorum ama galiba başım tutacak George'a selam söyle."

"Elbette. Aila, okulda oğlum George'la mutlaka tanış," dedi Agatha. "Matilda, umarım baş ağrın çabucak geçer."

Bayan Mackelroy'u başımla selamlayıp Bayan Clifton'ın baş ağrısının onun çenesinden kurtulduğu anda geçeceğini düşünerek zoraki sırttım.

Alışveriş torbalarımızla günışığına çıkarken kapının üzerindeki çan çingirdadı. "Bugün size kasabayı tanıtmaya niyetlenmiştim," dedi Bayan Clifton şakaklarını ovuşturarak. "Fakat burayı o kadar iyi tanımanızı istediğimden emin değilim."

"Ama Bayan Clifton," dedi Miles soracağı soru bir süredir dilinin ucundaymış gibi. "Dün akşam yemeğindeki ekmeklerin kokusunu alabiliyordum."

"Evet, alabilirsin tabii. Hikâyenin bu kısmı daha iç açıcı." Cüzdanını karıştırdı ve biraz önce gördüğüm küçük, şişkin keseleri çıkardı. Biri koyu çikolata rengi deriden, diğeri bordo rengi kadifeden yapılmıştı.

Onları avucuna koyup bize uzattı. "Gelin, göstereyim."

BAYAN CLIFFTON BİZİ BİR YAN SOKAĞA GÖ-türdü ve bir tentenin gölgelediği büyük bir vitrinin önünde durdu. BLOOM HIRDAVAT'ın kapısı ok şeklinde bir tabelayla işaret edili-yordu.

"Dün geceki ekmeklerin kokusunu aldınız çünkü Genevieve onlara bunlardan koydu," diye açıkladı Bayan Cliffton keseleri bize uzatarak. "Varyantlarla tanışın."

Elini çikolata rengi keseye daldırdı. Avucunu açtığında toz gibi incecik binlerce minik kristalle dolu olduğunu gördük. Işığın açısına göre ya kum gibi mat görünüyorlar ya da elmas gibi pırıldıyorlardı.

"Aslında bunu insanların arasında yapmamam gerekiyor," dedi Bayan Cliffton etrafı kaçamak bakışlarla süzerek. "Yansımaların bir görünüp bir kaybolması kasabayı ziyaret edenlerin dikkatini çekiyor. Aksi hâlde ne kadar çok insanın etraflarındaki dünyaya hiç dikkat etmediğine şaşarsınız." Bize bakıp gülümsedi. "Pekâlâ. Bu risk almaya değecek bir istisna gibi görünüyor."

Bayan Cliffton Bloom'un vitrinini işaret etti. Yüzeyi orada bir cam yokmuşçasına tertemizdi. Elimizi uzatsak içeride rulo hâlinde duran su hortumlarına ya da köşedeki tırmık yığınının dokunabi-lecek gibiydik. Bayan Cliffton bileğini büktü ve avucundaki tozu vitrine serpti.

"İşte bu kadar!" dedi. "Bakın."

Varyantlar suyun yüzeyini dalgalandıran çakıl taşları gibi cama çarptı. Sonra o dalgaların arasından birden yansımam belirdi.

Hayretle cama yaklaştım. Oradan bana bakan kız gördüğüm tüm görüntülerden daha net ve berraktı. Elmacıkkemiklerimin hatlarına, yanaklarıma yayılan pembeliğe ve hayretle irileşen göz-

lerimin kurşuni grisine bakakaldım. Aslında bayağı güzel göründüğümü fark ederek şaşırdım.

“Bunlar, Ayna Varyantları. Ama etkileri geçici. Yansıma on beş dakika boyunca orada kalacak ve kaybolacak,” diye açıkladı Bayan Clffton. Oradan ayrılmak için arkasını döndü ama ben duraksadım ve yansımamı son kez uzun uzun seyrederken kendimi bir daha ne zaman görebileceğini merak ettim. “Varyantları ne zaman kullanabileceğinizle ilgili kurallar var. Çoğuna ancak reşit olduğunuzda, yani on yedi yaşına bastığınızda ve onları etrafa belli etmeyecek şekilde kullanabileceğinize güvenildiğinde izin veriliyor. Sanırım biraz önce size kötü örnek oldum. Ama Aila... Sen yakında on yedi olmayacak mısın?”

“Mayısta,” dedim. O zamana kadar kendi yüzümü görmek için izin istemek zorunda olmam ne tuhaftı.

“Matilda Fine Clffton, *hadi canım!* Hangi akla hizmet yaptın bunu?”

Bloom’dan minik, tül vualetli bir şapka takan bir kadın çıktı. Onu başka bir kadın izledi.

Geri çekilerek camı gizlemeye çalıştım. Yansımalarımız henüz kaybolmamıştı. Arkamızda bizi ele veriyorlardı.

“Violet, Clara, sizi Juliet’in çocuklarıyla tanıştırayım,” dedi Bayan Clffton rahat bir tavırla. “Aila, Miles, bunlar, Bayan Fogg ve Bayan Patton.” Kenarlarını çekiştirerek ceketini düzeltti. “Sterling’in gerçek yüzünü görmelerini istedim, hepsi o.”

Bayan Fogg gözlerini kısarak bizi süzdü. “Demek Meclis onları yanına almanı kabul etti?” Bakışları Bayan Clffton’a kaydı. “Senin konumundaki bir kadın için bu son derece hayal kırıcı bir davranış, Matilda. İnsanlar senden onlara örnek olmanı bekliyor. Umarım bunu unutmamışsındır. Onları evine kabul etmen, hem de bunu panayırdan hemen önce yapman, yeterince kötü zaten.”

“Teşekkür ederim, Violet,” dedi Bayan Clffton gergin bir sesle. “Varyantlarla ilgili sorumluluklarımın bilincindeyim.”

Keskin bakışlı yeşil gözleri olan diğer kadın, Bayan Patton or-

tamı yumuşatma girişiminde bulundu. Terzi elinden çıkma, jilet gibi bir tayyör giymişti ve belirgin elmacıkkemikleri hemen dikkat çekiyordu. "Bunun tekrarlanmayacağından eminim." İmalı bir tavırla ekledi, "Malcolm'a selamlarımızı ilet, lütfen."

Bayan Fogg dudak bükmeyle yetindi.

"Hu-hu!" Karşı kaldırımında, Bayan Mackelroy marketten çıkmış, bize coşkuyla el sallıyordu. "Violet! Clara!"

"Tanrı aşkına, onu görmemiş gibi yapalım," dedi Bayan Patton. Başlarını önlerine eğdiler ve hızlı adımlarla uzaklaştılar. Bayan Fogg yanımdan geçerken bana sürtündü.

"Artık eve dönelim mi?" diye teklif etti Bayan Clifton bize. "Onlara hiç rastlamasak daha iyi olurdu," diye ekledi bizi oradan götürürken üzüntüyle. Dudakları gerildi. "Arkamdan konuşacaklarından eminim."

"Doktor Clifton size kızacak mı?" diye sordu Miles bilmiş bir tavırla.

Bayan Clifton güldü. "Hayır, canım. Doktor Clifton değil. Kasabadaki bazı kişiler tüm bunların bir sır olarak kalması gerektiğini düşünüyor ve bu konuda çok endişeliler."

Eve dönüş yolunda, Bayan Clifton esintinin içeri girmesi için camları indirdi. Aniden bastıran bir uyuma isteğiyle arka koltukta kaykıldım.

Anneme ne zaman çocukluğunu sorsam omzunu silkip anlatacak fazla bir şey olmadığını söylerdi. Kasabanın sırrını saklamıştı. Hepimizden. Bu da sandığım kişi olmadığı anlamına geliyordu. En azından, tam anlamıyla.

Annemi gerçek anlamda tanımadığımı öğrenmek, bazı bakımlardan öldüğü gün yaşadıklarımın bile daha korkunçtu. Bir sandalyeyle arkaya düşmek ve ne zaman yere çarpacağını bilememek gibiydi.

İhanete uğradığımı hissediyordum.

Birden alışveriş torbamın krem rengi kâğıdındaki bir hareket

gözüme takıldı. Onu oradan çekip alana dek rüzgârda çırpınmaya devam etti. Kaba, saman kâğıt tam ortasından katlanmıştı ve içinde iri harflerle çalakalem ve neredeyse kâğıdı yırtacak kadar büyük bir şevkle yazılan bir cümle vardı.

Yutkundum. İmzasız mektupta yalnızca iki basit kelime yazıyordu:

Burada istenmiyorsunuz.

Cliffonların evine vardığımızda fark ettirmeden odama çıktım ve notu yırtıp paramparça ettim.

Evimde olsaydım bu olayı parkelerime çizdiğim güzel, derin bir çizgiyle hafızama kazırdım.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Yırtık kâğıt parçalarını çöp kutusuna attım. Notu Cass'e gösterebilmeyi isterdim. Dudakları bir O şeklini alır ve benim adıma öfkelenerek gözlerini kısırdı. Bunun yerine, Bayan Cliffon'ı aramaya çıktım. Yemek odasında buzlu bardaklara sürahiden su dolduruyordu. Bana gülümsediğinde ona nottan bahsetmemeye karar verdim.

"Bayan Cliffon," dedim gerginlik içinde parmaklarımı kenetleyerek. "Babam Kayboluşları biliyor muydu?"

Bayan Cliffon su koyarken duraksadı. "Bildiğinden emin değilim," dedi. Sonraki bardağa geçti. "Kesin konuşamam tabii..." Bir an sustu ve tekrar konuştuğunda kelimelerini doğru seçmeye çalıştığını hissettim. "Ama burada hayatın biraz farklı olduğunu anlatmaya çalıştığım da sanırım tam olarak neden bahsettiğimi anlamadı. Sizi güvенеbileceği birine emanet etmeye odaklanmıştı."

Bir bıçağı düzeltti. "Burada tamamen güvende olduğunuzu bilmeni istiyorum, Aila." Bardakların içindeki buzlar yer değiştirerek cıtırdadı. Yine Meclis'i düşündüm.

Neyin peşini kovalayacağıma karar vermeye çalıştım. "Siz neden burada kalıyorsunuz?", "Annem bunu bizden neden sakladı?" ve "Meclis ne ve insanlar bizi neden Sterling'de istemiyor?" gibi

sorular sormak istedim. Ama tam o sırada Genevieve rosto tabağıyla içeri girdi. "Aila," dedi Bayan Clifton gümüş buz maşasını eline alırken. "Tüm bunların seni fazlasıyla şaşırttığını biliyorum. Bana sormak istediğin bir sürü soru vardır. Hepsinin sırası gelecek. Ama şimdi herkesi yemeğe çağırır mısın?"

Miles'la Will'e bakınmak için isteksizce odadan çıktım. Dışarıda bir topu tekmeliyorlardı. Görünüşe bakılırsa, Will saçlarını kestirmişti. Ensesindeki karmaşık tutamlar şimdi keskin bir çizgi hâlinde duruyordu ve briyantınle koyulaşarak siyaha yakın bir renk almışlardı. Pencerede duraksadım ve ilk kez ona dikkatle baktım. Elmacıkkemiklerini, keskin çene hattını ve uzun, siyah kirpiklerini annesinden aldığını fark ettim. Birden dönüp pencereye bakınca kızardım ve cama vurarak içeri girmelerini işaret ettim. Sonra başımı önüme eğip Doktor Clifton'ın kütüphanesinin geniş meşe kapısına doğru koşturdum.

"Doktor Clifton?" Kapı aralıktı, yine de onu itmeden önce tıklattım ama içeri girdiğimde onu hazırlıksız yakaladığımı anladım. Apar topar ayağa kalkıp okuduğu kitabı kapattı. Gözlüğü burnunun ucuna doğru kaydı.

"Aila?" dedi ve neredeyse suçlu görüldüğüne yemin edebildim.

"Akşam yemeği hazır," dedim. Beni başından savmak ister gibi gülümsedi ve odadan çıkmamı beklediğini fark ettim.

Ama okuduğu kitabı saklamaya fırsat bulamadan onu göz ucuyla gördüm. Kenarında gümüş rengi harflerle adı yazıyordu: *Mitler, Efsaneler ve Öyküler: Sterling'in Tarihi*.

Sofraya oturmadan önce elimi yüzümü yıkadım ve biraz renk gelsin diye yanaklarımı çimdikledim. Aklıma yatmayan bir sürü şey vardı. Bayan Clifton'ın bize gerçekleri anlatmaktaki isteksizliği. Kasabadaki insanların bize bakışları. Annemin ketumluğu ve bu sırrı babamdan bile saklaması. İçimden bir ses gerçek cevaplar istiyorsam onları kendim bulmam gerektiğini söylüyordu.

Ne var ki, tombul bir meşe palamudu kabağının üzerinde akça-

ağaç şurubu gezdirirken annemi biraz anladığımı hissettim. Yıllar önce kasabayı terk edip bir daha da Sterling'in adını ağzına almamasının şaşılacak bir yanı yoktu aslında. Şimdiye kadar tanık olduklarımdan sonra bize hiçbir şey söylemediği için onu nasıl suçlayabilirdim?

Yemeğimiz bittiğinde benimle aynı anda sofradan kalkan Will'le çarpıştık. "Özür dilerim," dedim bir adım geri çekilerek Göz göze geldik.

"Benim hatam," dedi ve kenara çekilerek bana gereğinden fazla alan tanıdı. "Bu akşamki oyunda bize katılır mısın?" diye sordu. Ağırlığını öteki ayağına geçirdi. "Baskı yok. Sadece istersen."

Doktor Clifton'ın saklamaya çalıştığı kitabı düşündüm. "Evet," dedim sandalyemi iterek. "Sanırım bu gece size katılacağım."

Kütüphanede biraz yamuk yumuk bir halka oluşturduk: Will devasa büyüklükteki deri koltuğa yerleşti, Doktor Clifton düz arkalıklı Hitchcock iskemleye tünedi ve Miles yere oturdu. Ben kanepeye, Bayan Clifton'ın yanına geçtim. "Oyundaki tek kadın olmamak eğlenceli olacak," dedi Bayan Clifton iskambil kâğıtlarını dağıtırken ve berbat bir oyuncu olmama rağmen gerçekten eğlendiğimi hissederek şaşırdım. Sonra Doktor Clifton'ın yazı masasının üzerinde hiçbir şey kalmadığını ve kitabın ortadan kaybolduğunu fark ettim.

Oyun bittiğinde Bayan Clifton'ın yan odada Miles'a iyi geceler dilediğini duydum. "Miles," dedi, "bana sormak istediğin bir şey var mı? Yarın okula başlayacaksın. Bu ya da başka bir konuda konuşmak ister misin?"

Coleridge'i okumaya ara verip kulak kesildim. Bunu kardeşime benim sormadığıma üzülmüştüm doğrusu. Daha önce de bu tür konuları konuşmazdık ama belki de bir yerden başlamam gerekirdi.

Miles; Bayan Clifton'a Varyantları, Kayboluşları, annemi, savaşı ya da sormasını istediğim binlerce sorunun hiçbirini sorma-

dı. "Diş perisi Sterling'e uğruyor mu?" diye sordu onların yerine. "Sallanan bir dişim var, yakında düşer."

Gözlerimi devirdim. Miles'ın diş perisinin gerçek olmadığını bildiğinden emindim. Ayrıca yeni bir *Sub-Mariner* çizgi romanı için para biriktirdiğinden de emindim.

"Elbette," dedi Bayan Clifton. "Sterling onun en sevdiği yerlerden biridir. Ama dişin düştüğünde bana söylemelisin ki perinin seni bulmasını sağlayabileyim."

"Ah, tamam," dedi Miles.

"Yarın güzel bir gün olacak," diye devam etti Bayan Clifton. "Okulunda harika insanlar var. Ne kadar heyecanlı, değil mi? Yarın yepyeni arkadaşlarla tanışacaksın."

Miles buna yanıt vermedi. Sonra annemin bize küçüklüğümüzde sık sık söylediği bir cümleyi tekrarladığını duydum. Onu yıllardır duymamıştım. Miles'ın bu sözü hâlâ hatırladığını bile bilmiyordum.

"Rüyalarınız gölgelerle değil yıldızlarla dolu olsun, Bayan Clifton," dedi. Miles'ı göremediğim için sesi kulağıma her zamankinden daha çocuksu, sanki daha küçük birine aitmiş gibi geldi.

"Teşekkür ederim, Miles," dedi Bayan Clifton neredeyse duymayacağım kadar hafif bir sesle. "Ama korkarım rüyalar sen doğmadan çok önce Sterling'den kaybolan şeylerden biri."

Gözlerimi kapattım. Sterling'e geldiğimizden beri hiç kâbus görmemem bir tesadüf değildi o zaman. Rüyalar, hatta kötü olanları bile anneme ulaşmamın ve ona dokunmamın tek yoluydu ve annemin hayalini bile onu hiç görmemeye yeğlerdim.

O gece odamda evin sessizleşmesini bekledim. Yeni formam dolabımda asılıydı. Beyaz bluz, kravat ve pileleri jilet gibi ütülü siyah etek *Buraya aitmişsin gibi görünmeni sağlayacağız*, vaadinde bulunuyordu sanki. Onlara bakmamaya çalıştım.

Odamın mahremiyetinde kulaklarımın hava alması için saçlarımı topuz yaptım. Diş görünüşümle ilgili hoşuma gitmeyen tüm

özelliklerimin arasından en çok sağ kulağımın kenarındaki, bir mısır tanesi gibi eciş bücüş ve çirkin çıkıntıdan nefret ediyordum. Babamın ondan aldığı ilhamla bana bir isim takmasından sonraki birkaç ay neredeyse onu beğenmeye bile başlamıştım. "Benim küçük, yaramaz cinim," deyip beni kucağına alırdı.

Ama sekizinci sınıftayken bir bahar günü, dört yıldır gizlice hoşlandığım Dixon Fairweather'ın sınıfta parmağını omzuma vurmasıyla kulağımla ilgili özgüvenim bir kez daha yerle bir olmuştu. Suratımda dünyanın en aptal gülümsemesiyle ona doğru eğildiğimde Dixon birden geri sıçramıştı. "Bu da ne böyle?" diye sormuştu parmağıyla işaret ederek. "Sigil mi o? İğrenç."

İğrenç.

Son sözü buydu. Ben ve kulağım için.

Ağlamak için eve dönmeyi beklemiştim ve parkelere en derin çentiğimi atmıştım. İki hafta sonra, Dixon zavallı Simon Sneed'i bir ipin ucuna bağlı bir topla pataklamaya çalışırken kendi burnunu kırmıştı.

Ve o zaman, Cass'le gülmekten gözlerimizden yaş gelmişti.

Herkesin uyuması için yeterince beklediğime karar vererek bu hatırayı bir kenara bıraktım. Doktor Clifton'ın kütüphanesinde tekrar etrafa bakınmanın vakti gelmişti.

Kapıyı açtığımda koridor karanlıktı. Sessizce aşağı indim ve yalnız olduğumdan emin olmak için mutfağı kontrol ettim. Işıklar kapalıydı ve Genevieve uzun zaman önce odasına çekilmişti. Elektrik düğmesine elimi uzattım.

Işık yandığında bir iskemlenin itildiğini duydum ve biri ayağa fırladı. Çığlığı bastım ama sonra elimle ağzımı kapattım.

William'dı.

Karanlık mutfakta oturuyordu ve önündeki tabakta yarısı yenmiş bir sandviç duruyordu. Yüz hatları günışığındakinden daha keskin görünüyordu. Saçlarını biraz fazla kısaltmasına rağmen, bu model ona yakışmıştı.

Kendi saçlarımı tepeden topladığımı hatırladım ve kulağımı

saklamamın kolay bir yolu olmadığını fark ederek donup kaldım. Çıplak tenimi zar zor gizleyen, incecik bir gecelik giydiğimden hiç söz etmiyorum bile. *Seni budala,* diye söylendim içimden, *bari gözlerini kaçırma.* Yüzüm yanmaya başladı. Sırtıma bir sabahlık geçirmeyi tabii ki akıl etmemiştim.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir dakika geçti ve sonunda Will boğazını temizledi.

“Uyuyamadın mı?” diye sordu kibarca. Gözlerini ayaklarımın biraz ilerisindeki bir noktaya dikti.

“Susadım,” diye yalan söyledim. Sonra tuhaf bir hareket yaptım ve ellerimi göğsümde kavuşturdum.

“Süt ve soda var,” dedi buzdolabına bakıp gülümseyerek.

“Doğru,” dedim ve elimden geldiğince hızlı adımlarla buzdolabına doğru yürüdüm.

Will tekrar oturdu ve utangaç bir tavırla masadaki sandviçi işaret etti. “Antrenman günleri akşam yemeğinden sonra bile acıkıyorum. Genevieve’e söylemeyeceğine söz ver.” Bakışlarını kıpkırmızı kesilen yüzümde gezdirdikten sonra duvara kaydırıldı.

Sandviçinden bir ısırık daha aldı. “Oturmak ister misin?” diye sordu dolu ağzıyla. Bir bardağa süt koydum ve tereddüt ettim. Üzerinde beyaz bir tişörtle çizgili bir pijama altı olması beni birazcık rahatlatmıştı doğrusu.

Sütü buzdolabına koyup karşısına oturdum. Yine sessizlik olunca sütümü neredeyse bir dikişte içtim.

“Bugün kasabaya gittik,” dedim sonunda. “Bayan Mackelroy’la tanıştım.”

Will gülünce hafifçe eğri köpekdişini bir anlığına görebildim. “Sterling’in en parlak cevherlerinden biri,” dedi.

“Bir de annen bana Ayna Varyantları gösterdi.”

“Ah, Varyantlar.” Derin bir iç çekti. “Demek artık biliyorsun.”

“Sanırım,” dedim. “Ama hâlâ bilmediğim çok şey olduğunu hissediyorum.” Duraksadım. “Sterling’in bir meclisi mi var?”

“Evet. Kasaba yararına kararlar alırlar. Varyantları düzenleyip

kasabada gerçekleştirilecek etkinlikleri planlarlar. Babam da Meclis üyesi."

"Bizim buraya gelmemiz için bir oylama mı yapıldı?"

Will tabağının etrafındaki sandviç kırıntılarını süpürürken bana hiç bakmadı.

"Dinle," dedi nihayet. Gözleri berrak bir maviydi ve sesinin tınısı nefesimin kesilmesine neden oldu. "Burada annene karşı pek de dostane hisler beslemeyen bazı insanlar var. Onlara aldırış etme. Annem annenin harika biri olduğunu söyler hep."

Kasabada torbama iliştirdikleri nottan sonra bu sözlerinin beni şok etmemesi gerekirdi ama yine de etti. "Ah," dedim. "Pekâlâ. Bunu biliyorum zaten. Annemin nasıl biri olduğunu biliyorum."

Böyle diyordum ama gerçekten biliyor muydum?

"Biri bir şey söylerse bana anlatabilirsin," dedi.

"Annemden neden..." Çatallanan sesim duygularımı ele verdi. Boğazımı temizledim. "Annemden neden hoşlanmıyorlardı?"

Sandviçinden düşen ekmek kırıntıları bir takımyıldızının yıldızları gibi masaya saçıldı. Tabağının kenarıyla oynadı.

"Onun herkesten farklı olduğunu duydum. Buradaki insanların Kayboluşlarla bir ilgileri olmadığını kanıtlamak için ellerinden geleni yaptığını anlamalısın. Ama annen... Sadece o bu kasabadan ayrılp özgür kalabildi," dedi. "Buradan gitti ve bir daha arkasına bakmadı. Sanırım bu bazılarında bir küskünlük yarattı."

Altdudağımı kemirerek duyduklarımı kavramaya çalıştım. Sadece annem mi yapabilmişti bunu?

"Ve belki..." Duraksadı. "Belki bu ondan biraz kuşkulanmalarına yol açtı."

Will beceriksizce yerinden kalktı ve tabağını eviyeye götürdü. "Yarın antrenman için erken çıkacağım. Ama okulun koridorlarında mutlaka rastlaşırız."

Kapıda arkasını döndü. "Unutma, sen de buraya aitsin." İki eliyle ensesini ovuşturdu ve çok üzülmediğimden emin olmak is-

ter gibi bana baktı. "Juliet'in kızı olmasaydın seni okula kabul etmezlerdi. Bir şekilde bizimle bağlantın olmasaydı."

Başımı sallamak için kendimi zorladım. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi ve beni, Genevieve'in bıçaklarından birinin mutfak masasında bıraktığı derin çizikle baş başa bırakarak gitti.

Duvarları kaplayan yüzlerce kitabı gördüğümde Doktor Clifton'ın kütüphanesine bayılmıştım. Ama şimdi avazım çıktığı kadar bağırarak hepsini tek tek yere fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Yorgunluktan bitap düşene dek karanlık odada aradığım kitabı bulmak için her yeri didik didik ettim. Sonunda Doktor Clifton'ın saklamaya bu kadar gayret gösterdiği bir kitabı ortalıkta bırakmayacağına ikna oldum.

Ama ne yapıp edip bulacaktım onu. O kitabı bulana kadar buraya gelmeye devam edecektim. Annem her zaman gururla karışık bir utançla, inatçılığımın ona çektiğini söylerdi zira.

Odama döndüm. Annemin Shakespeare kitabı başucumda bıraktığım yerde duruyordu. Onu kucağıma alıp kapağını açtığımda bir battaniye gibi bacaklarımı örttü. Parmağımın annemin köşelerini kıvrıdığı sayfalarda gezdirdim. Bilmeden *Yeter ki Sonu İyi Bitsin*'i açmıştım. Annemin kalemiyle yuvarlak içine aldığı satırları okudum:



Bu güzel armağana layık olmayan kibirli ve alaycı çocuk,
Beyhude nefretinle benim sevgimi ve onun değerini heba
ettin.

Terazide benim ağırlığımı onunkiyle toptasan
Senin değerinin bizimkinin yanında ne kadar az edeceğini
Düşlemekten bile acizsin.



Gözlerimi kısarak tekrar okudum.

Bu satırlar ona Sterling'i anımsattığı için mi dikkatini çekmişti?

Ya da bir ipucu, bir çeşit mesaj mıydı? En sevdiği bulmacalarından biri miydi?

Kitabı kapatıp uyurken ağırlığını hissedebilmek için onu yastığıma koydum. Sonra sırt çantamdan bir kalem çıkardım. Sayfa-
daki işaretleri görmeseydim az kalsın geleneğimizi unutacaktım. Okulun ilk gününden önceki gece, annem kolumun iç tarafına küçük bir kalp çizirdi. Neredeyse başka hiç kimsenin göremeyeceği ama benim gün boyunca gizli bir aşk mektubu gibi gözüme çarpacak bir yere, tam da dirseğimin kıvrımına.

Tükenmezkalemin kapağını açtım. Kalbi çizirken parmaklarım hafifçe titredi ve mürekkep griydi ama sonucu incelediğimde beni yine de tatmin etti. Bunun annemle birlikte ölen diğer şeylerden biri olması gerekmezdi.

Miles'in odasına usulca süzüldüm ve yumuşacık, çocuk kolunu elime alıp benimkine benzeyen bir kalp çizdim. Kalemin ucu teni-
ne değdiğinde uykusunda hafifçe kıpırdandı.

Sabah uyanıp onu gördüğünde annemin ona son bir işaret bırakmaya, onu ne kadar çok sevdiğini göstermek için vücuduna bir öpücük kondurmaya geldiğini sanmasını umdum. O kalbin bir zamanlar hayatlarımızda yaşayan ve soluk alıp veren Juliet Cummings Quinn'i hatırlamasına yardımcı olmasını diledim.

Kendime karşı bir meydan okumaydı bu. Miles'la kendime verdiğim bir sözdü.

Burada neler olduğunu ortaya çıkaracak ve annemin adını temizleyecektim.

YEDİNCİ BÖLÜM

• • • • •

Tarih: 29.08.1940

Kuş: Çatal Kuyruklu Muhteşem Fırkateyn Kuşu.

Hiç yere inmeden bir haftadan fazla havada kalabilir.

Diğer kuşları yediklerini geri çıkartmaya zorlayarak yiyeceklerini çalar.

Phineas'ın evi kendisinden pek de farklı değildi; aşırı bir temizlik hâliyle dağılmanın eşiğinde oluşun tuhaf bir karışımıydı. Saçları dağınıktı ve hafifçe uzamış sakalına ak düşmüştü. Dişlerinde tütün lekeleri vardı. Parmaklarının dövmelerle kaplı eklemleri kirli gibi duruyordu. Ama tırnakları temiz ve pembeydi.

Tanıştığımız gece, beni içeri davet ettiğinde akşam yemeğine kaldım. Kırık dökük ama göзалıcı bir beyazlıktaki kâselere domatesli yahni koyarken lafı dolandırmak suretiyle tüm önemli soruların etrafında dönüp durduk.

"Güzel kokuyor," dedim yahniyi önüme koyduğunda. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum; düpedüz yalandı. Hiç koku alamıyordum. Belki lafın gelişi öyle söylemiştim. Ya da sinir bozukluğundan.

"Nasılsın, iyi misin?" diye sordu kısık ve kaba bir sesle. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Hapisteyken ona birkaç mektup yollamıştım. Hiçbirine cevap vermediğinin farkına varana kadar. Çocukluğumun büyük bir kısmını tekerlekli sandalyede geçirdiğimi hatırlıyordu mutlaka.

Ona yalnızlığımdan, Juliet'le her şeyin ne kadar kötü bittiğinden ya da bu gecenin ilerleyen saatlerinde kendimi öldürmeyi planladığımdan söz etmedim. "İdare ediyorum işte," diye kendimden emin ve ortalama bir cevap verdim.

Sonra kaşığımı bıraktım ve masaya düşüp örtüyü lekelemesini

dehşetle izledim. Phineas yerinden fırladı ve dakikalarca o lekeyi sanki örtüye kan bulaşmış gibi ovalamasını ıstırapla izledim.

"Kusura bakma," dedim resmî bir tavırla ve özrümü elini sallayarak geçiştirdi. O zaman evinin ne kadar temiz olduğuna dikkat ettim. Onu her gün çamaşır suyuyla siliyormuş gibi renksiz ve mikroptan arındırılmıştı.

"Hapse neden girdin?" diye sordum masaya döndüğünde pat diye.

Duraksadı. "Hırsızlık," dedi, ki bu kısmen doğrudu.

"Ne zaman çıktın?"

"Yirmi beş yıl önce."

"Hiç geri dönmedin." Asıl söylemeye çalıştığım benim için hiç geri dönmediydi.

Usluca homurdanıp kâsesinin dibinde kalan yahniyi sıyırdı.

"Ya şey..." Gerisini getirmede. Kimi kastettiğini biliyordum. Ama o uzun ve korkunç hikâyeyi anlatmak istemedim. Bu gece olmazdı. Dolayısıyla omzumu silkip başımı iki yana salladım ve Phineas bir daha onun konusunu açmadı.

Yemeğin geri kalanı ıstırap verici duraksamalar ve sessizliklerle geçti. Bunu bir kapanış olarak yorumladım, hayatımın sonuna konulan bir nokta olarak. Ama beni kapıya kadar geçirdiğinde üzerinde bir telefon numarasının yazılı olduğu kâğıt parçasını elime tutuşturdu. "Bazı ufak tefek işlerde yardıma ihtiyacım olabilir," dedi kabaca. "Belki tekrar uğrarsın."

Daha sonra, tren hızla yaklaşırken topuklarımın üzerinde yaylanarak raylara baktım. Bir veda mektubu yazmamıştım; veda mektubu yazacağım biri yoktu. Ama cebimdeki kâğıt parçasını yokladım.

Babamın elyazısını avucuma hapsettim. Trenin gölgesi üzerime düştüğünde geri çekildim ve sağ salım, berrak ve yıldızsız geceye karıştım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM



MILES'LA OKULA BAŞLAYACAĞIMIZ SABAH, Bayan Clifton kolunda paltosu ve elinde deri bir keseyle bizi merdivenin dibinde bekliyordu. William antrenman için erken çıkmıştı. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi. Kendime bakmam için bir el aynasına biraz Ayna Varyantı serpti. Sonra bana formamı ve saçlarımı düzeltmem için yeterince zaman tanımadan Miles'la beni arabaya götürdü.

"Geç kalmayalım," dedi.

Okulun yolundan daha önce geçmiştik ama son çatalda soldaki kasaba yerine sağa saptık. Bayan Clifton ön koltuktan bizimle çene çalıyordu ama onu yarım kulakla dinliyordum. Elimi cebime soktum ve yalnızca geçici bir süreliğine burada olduğumu hatırlatması için Cass'in kurdelesine dokundum.

Başımı kaldırdığımda soluk renkli tuğlaları olan, iki katlı bir binaya yaklaştığımızı gördüm. Lise binasının geniş, beton basamaklarını, kemerli girişinin üzerindeki, elma ve gümüş kılıç armalı flamaları ve son olarak okulun arazisini bir meyve bahçesinden ayıran taş duvarın dibinde gruplar hâlinde toplanan öğrencileri inceledim. Miles'ın ilkokulu onun hemen arkasında kaldığı için ancak hayal meyal görünüyordu.

"Miles'ı yeni sınıfına ben götüreceğim," dedi Bayan Clifton. "Müdürün odası içeri girdiğinde hemen sağdan ilk kapı. Seni bekliyor." Arkaya dönüp elini dizime koydu ve hafifçe sıktı. Avucu sıcaktı. Yüzüm, kulaklarım ve boynum da öyleydi.

"Bir ihtiyacın olursa William'ın burada olduğunu unutma," dedi Bayan Clifton ben arabadan inerken.

"Hoşça kal, Miles," dedim. "Sonra görüşürüz."

"Her şey harika olacak," dedi meydan okuyan bir tavırla çene-

sini havaya dikerek. Veda etmek için elimi kaldırdım. O da bana el sallarken dirseğinin iç kısmındaki minik kalbi gördüm.

Sonra kapıyı kapattım ve araba hareket ettiğinde yalnız kaldım.

Okulun bahçesinde yürürken fısıldaşmalar başladı. Onlara aldırmamaya çalıştım ama okulun önündeki basamakları çıkıp kemerli girişten içeri girerken bir örümcek ağı gibi üzerime yapıştılar. Kendimi zorlayarak gözlerimi karşıya diktim ama sonunda bakışlarımı ileriye, yerdeki bir noktaya sabitledim. Kendimi bir mikroskobun altında inceleniyor gibi hissediyordum, normal biri gibi yürümek ve hareket etmek için elimden geleni yapıyordum. Diğer öğrencilerle birörnek formam bile ortama karışmama ancak bir noktaya kadar yardımcı oluyordu.

Bayan Clifton'ın talimatlarına uyarak müdürün odasını buldum. Yanındaki küçük, pirinç levhada MÜDÜR CLEARY yazan kapıyı tıklattım.

"Girin," dedi boğuk bir ses.

Müdür Cleary devasa büyüklükteki meşe masasının ardında oturuyordu ve ellerini önünde kenetlemişti. Beni görmek onu şaşırtmış gibiydi ama çabuk toparlandı. Geniş bir alnı, seyrek, kumral saçları ve olması gerekenden biraz daha aşağıda duran kulakları vardı. Odasının üç duvarını kendi portreleri süslüyordu. Birinde diploma alıyor, diğerinde düşünceli gözlerle pencereden dışarı bakıyor ve üçüncüsünde de süslü bir kalemle bir belge imzalıyordu. Hepsinde tıpkı şimdiki gibi yüzü asıktı.

"Bayan Quinn." Masasının önündeki iskemleyi işaret etti. "Oturun."

Dediğini yaptım ve dirseğimin içindeki minik kalbi görebileceğim bir açıyla kolumu bükтім.

"Okulumuza ara sınıflarda nadiren yeni öğrenci kabul ederiz," diye başladı Müdür Cleary söze. "Sterling'deki sıradışı şartlarımızın farkında olduğunuzu düşünüyorum." Bir cevap bekler gibi öne eğildi.

"Evet, farkındayım."

"Bu özel durumdan ötürü dikkatle uymanız gereken bazı kurallar var," dedi ayağa kalkarak. Pantolonunun çizgileri özenle ütülenmişti. "Rüştünüzü ispat edene kadar bu kurallar sizin için daha da sıkı uygulanacak." Bana kalın bir kitapçık verdi: *Sterling Lisesi Varyant Kurallarına Uyuma Kılavuzu*.

"Bu da ders programınız." Masasının üzerindeki kâğıdı bana doğru itti. Biyoloji, geometri, dikiş nakış ve sonra öğle yemeği. Öğleden sonraki dersler de sırasıyla İngilizce, dönüşümlü olarak beden eğitimi ve aile hayatı becerileri ve tarihti. Müdürün masasında bir resmi daha olduğunu fark ettim. Zamanda donup kalmış genç Müdür Cleary tüyleri pembeye boyanmış, küçük bir kanişi taşıyordu.

Dayanamayıp güldüm ve bunu bir öksürüğün içine gizlemeye çalışınca az kalsın boğuluyordum.

"İyi misiniz, Bayan Quinn?"

Dolu gözlerle başımı salladım.

"Yaşıtlarınız derslerde haftalarca önünüzde. Onlara yetişmek için çok çalışmanız gerekecek. Bu okulda kendilerini derslerine adanmış ve gayretli öğrenciler yetiştiriyoruz. Daha azını asla hoş göremeyiz. Sormak istediğiniz bir şey var mı, Bayan Quinn?"

Sorusunun cevabını beklemeden konuşmayı sürdürdüm.

"Sınıflarınızı zorlanmadan bulmanız için sınıf arkadaşlarınızdan birini görevlendirdim. Agatha Mackelroy dün buradaydı. Kasabada sizinle tanıştığını ve oğlu George'un sizinle ilgilenebileceğini söyledi. Bir sorunuz olursa ona sorabilirsiniz." Bununla birlikte, Müdür Cleary bana kapıyı gösterdi ve onu suratıma kapattı.

Bir an için koridorda, kapalı kapının önünde dikilerek ders programımı inceliyormuş gibi yaptım. Cebimde Cass'in kurdelesini buldum. Öğrenciler etrafımda dolanıp beni inceliyordu. Bazıları aralarında fısıldaştı ve biri bana çarptı. Ne bir merhaba diyen oldu ne de yardım teklif eden.

Sonra pencerenin ardından Will'in kahkahası geldi.

Ders programını katlayıp kitaplarımın arasına koydum ve onun tanıdık sesini takip ederek avluya çıktım.

"Cliffton!"

Saçları kafa derisinin görüneceği kadar kısa kesilmiş bir çocuk avluda bir futbol topuyla Will'e şut çekti. Demir korkuluklara yaslanarak Will'in topu ayağıyla durdurmasını ve çocuğa geri yollamasını izledim. Pantolonunun cebinden kravatını çıkarıp boynuna doladı.

Topu başka bir çocuk aldı ve sert bir şut çekti. Top, Will'in yanından geçip merdivenin dibinde ve tam önümde durdu. Will ona doğru koştu ve beni fark ettiğinde duraksadı. "Selam," dedi.

"Merhaba," dedim ve birbirimizi son görüşümüzde üzerimde geceliğimin olduğunu hatırlayarak kızardım.

"Kim bu fıstık, Will?" diye seslendi iki numara saçları olan çocuk. Başka bir takım arkadaşı parmaklarını dudaklarına götürüp kısa ve tiz bir ıslık çaldı.

Will bana bakmadı. "Boş ver. Bir arkadaş," diye seslendi omzunun üzerinden. Elini ensesine attı. Sonra eğilip topu aldı ve diğer eline geçirdi. "Seni almaya gelecekler mi?"

"Öyle dediler," diye yanıtladım.

Diğer çocuk bize sataşmaya devam etti. "Bizim Will şimdiden alanını işaretliyor."

Will çenesini sıktı. "Hey, Peterson," diye karşı saldırıya geçti. "O zaman neden buradan *defolup gitmiyorsun?*"

Topu önüne atıp kıvrak hamlelerle ve hızla sürerek takım arkadaşlarından birini onu ayağından alması için teşvik etti. Taktiği işe yaradı ve dikkatleri dağılan oğlanlar beni unuttu.

O sırada, başka bir çocuk meyve bahçesinden benim durduğum merdivene doğru koşar adım yürüdü. Küllü sarı saçları tarak yüzü görmemiş gibi dikilmişti. Gömleğinin önü dışarıdaydı ve kravatı hafifçe yana kaymıştı.

"Aila?" Bana yaklaştığında elini uzattı. Onunla tokalaşmak için parmaklıkları bıraktım.

“Ben George. İlk derste birlikteyiz. Doktor Digby’nin biyoloji laboratuvarında. Sana biraz etrafı göstereyim. Gidelim mi?”

“Ne kadar nazıksın,” dedim. “Teşekkür ederim.” İyi olduğumu anlaması ve benim için endişelenmemesi için Will’e gülümsedim.

“Sizin misafir bal gibi tatlıymış, Cliffton,” diye bağırdı Peterson denen çocuk, ben George’un peşinden merdiveni çıkarken.

“Kapa çeneni,” dedi Will ve dirseğini Peterson’ın kaburgalarına geçirdiğinde ilk ders zili bahçede yankılandı.

“Müdür Cleary’le tanıştın demek?” George koridorda müdürün kapalı kapısını başıyla işaret etti. “Onun gibi bir müdürümüz olduğu için çok şanslıyız. Ama merak ediyorum, sen ne düşündün? Doğrusunu istersen, ben onu her zaman ilham verici bulmuşumdur.”

Bu sözleri George’la ilerideki arkadaşlığım konusunda pek umut vadetmiyordu. Ona yarım ağızla gülümsemekle yetindim. Müdür Cleary tam da beni hayran kulübünün başkanının üzerine yıkacak birine benziyordu.

“Bazen alçakgönüllüğünü mü, yoksa seçkin sanat zevkini mi daha çok takdir ettiğime karar veremiyorum,” diye devam etti George bunun çok uzun bir gün olacağını tasdik ederek. Enerjik bir tempoda yürüyordu ve ona ayak uydurmak için koşturmak zorunda kalıyordum. “Odasındaki portreleri ele alalım,” dedi. “Bazı öğrenciler o şerefe erişmeyi tüm eğitim hayatları boyunca beklemek zorunda kalıyor ve sen onları ilk gününde gördün. En çok hangisini beğendiğini seçebildin mi?” Zınk diye durup bana döndü.

Cevabımı beklerken kaşlarını kaldırdı ve dudaklarının kenarı seğirdi. Soluk renkli çilleri ve suratındaki hâlinden memnun ifadeyle Miles’ı andırıyordu.

Birden gülmeye başladı. “Dalga geçiyorum,” dedi. “Cleary berbat bir adamdır. Her ortamda düdüğünü öttürmeye bayılır. Suratının hâlini görmelisin.” Tekrar yürümeye başladı. “Gelsene,” diye seslendi omzunun üzerinden.

Kafasının arkasına bakıp sıırttım ve ona yetişmek için peşin-

den koştum. Bir köşeyi dönerken az kalsın bir kızla çarpışıyorduk. Kemik çerçeveli bir gözlüğü vardı ve örgüsünü yılan gibi kafasına dolamıştı.

Bana bakışlarında merakın ötesinde bir şey vardı. Kaşlarını çatıp hızla uzaklaştı ve yine kasabada torbama ilıştirdikleri notu düşündüm.

“Dün annenle tanıştım,” dedim George’a.

“Söyledi.” Suratını ekşitti. “Babama daha çok benzediğimi bil-melisin.”

“Annen gayet nazikti,” dedim cılız bir sesle. George alayla ho-murdandı.

Uzun, tahta masaların olduğu bir dersliğin önünde yavaşladık. “Biyoloji laboratuvarı. En sevdiğim ders.” İçeriye işaret etti. “İşte geldik.”

Sınıfa girdiğimde tüm kafalar bana çevrildi. Göz ucuyla baktı-gımda çizdiğim kalbin silinmek üzere olduğunu gördüm.

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz,” dedi Doktor Digby bize yaklaşa-rak. Şişe dibi camlı gözlüğünün ardındaki gözleri kocaman görü-nüyordu ve laboratuvar önlüğünün cebine bir sıra tükenmezkalem takmıştı. “Çocuklar, bu, Bayan Aila Quinn,” diye tanıttı beni.

“Bugün aramıza katıldığınız için şanslısınız, Bayan Quinn. Os-mozun fevkalade dünyasını keşfe çıkacağız. Hem de *Allium cepa* üzerinde.” Elindeki beyaz sebzeyi sınıfa gösterdi. “Daha yaygın kullanılan adıyla, soğandan söz ediyorum.” Diğer elindeki cetveli masasına iki kere vurdu. “Herkes gözlüklerini taksın!”

George’un peşinden sınıfın en arkasındaki masaya doğru yürü-düm. Uzun, kıvrık ve siyah kâkülleri kaşlarının üzerine düşen, kızıl-kahve gözlü bir kızın yanındaki iki sandalye boştu. Bana merakla ka-rışık bir ifadeyle gülümsedi ve yer açmak için keman kutusunu diğer tarafa koydu. Çift renkli ve burunları delikli topuklu ayakkabıları, okul formasının benim kısa çoraplarım ve bağcıklı ayakkabılarımla olduğundan katbekat daha şık görünmesini sağlamıştı.

Çantamı yere koydum ve Doktor Digby arkasını döndüğü

anda laboratuvar masalarının altında not kâğıtları elden ele doluşmaya başladı. Hepsinin bana dair ilk değerlendirmelerle dolu olduğunu bilmek ıstırap vericiydi doğrusu. Birden sekizinci sınıfa geri döndüm ve Dixon Fairweather'ın sıcak nefesini çirkin kulağımda hissettim.

"Beas," dedi George. "Aila'yla tanış. Buraya şeyden geldi..."

"Gardner," dedim. "Merhaba."

"Tımarhaneye hoş geldin," dedi Beas bana bir laboratuvar gözlüğü vererek. Alçak bir sesle ve hafif genizden konuşuyordu. Gözlüğünü indirip ağzına bir şeker attı. "Şeker?" diye teklif etti. Başımı iki yana salladım. "Söyle bakalım, şimdiye kadar küçük, çılgın kasabamızı nasıl buldun?"

"Bana iyi göründü," dedim gergin bir sesle. "Clifftonlarda kalıyorum. Onları tanıyor musun?"

"Evet. William'ın ailesi," dedi. Bıyık altından güldü. Sonra soğanını masaya düşürdü ve George atılıp yere yuvarlanmadan önce onu yakaladı.

Bıçağını soğana doğrultarak, "Evet, William yakışıklı ve şimdiye kadar çok kalpler kırdı," dedi. "Şimdi dersimizle ilgilenebilir miyiz?"

"Hayır ya, onu demek istemedim." Beas güldü. "Biliyorsun, benim gözüm Thom'dan başkasını görmüyor. Gelgelelim..." İmalı bir tavırla duraksadı. "Bundan hiç hoşlanmayacak bazı kişiler olduğunu biliyorum diyelim."

George onun ne demek istediğini biliyormuş gibi omzunu silkip başını salladı.

"Elli ikinci sayfayı açın ve dersimize başlayalım, çocuklar," dedi Doktor Digby. George küçük bir bisturi çıkarıp soğanın zarını soymaya başladı.

"Sanırım sana Varyantları kullanamayacağın tüm farklı durumları anlatmamızın zamanı geldi," dedi Beas. Deneyde George'a yardım etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine, yarı açık duran çantama uzanıp *Varyant Kılavuzu*'nu çıkardı. İlk sayfa-

lardan birini açtı ve parmaklarını listenin üzerinde gezdirdi. Şöyle yazıyordu:

TELAFİ EDEN VARYANTLAR

Renk

Koku

Ayna

ÇOĞALTAN VARYANTLAR

Kor

Işıltı

Zihin Gözü

Gece Görüşü

Örtü

"Bu kadar çok olduklarını bilmiyordum," dedim daha iyi görmek için listeyi önüme çekerek. "Ben yalnızca Ayna Varyantları gördüm." Birden geldiğimiz gün çıkan sağanak yağmurlu fırtınayı ve Bayan Clifton'ın her nasılsa kupkuru kalan giysilerini hatırladım. "Kuru kalmanı sağlayanlar da var mı?"

"Evet, Örtü Varyantlar," dedi Beas koyu kumral kâküllerini dalgın bir tavırla kalemine dolayarak. "Suyu geçirmezler. Isınmak için de Korları kullanıyoruz," diye açıkladı. "Birazını üzerine serptin mi, bir battaniyeye sarınmış gibi olursun. Reşit olduğun sürece okulda onları kullanmanı yasaklayan bir kural yok. Ama yemek dersinde Güzel Koku Varyantları kullanırsan hile yapmış sayılırsın."

"Pişirdiğim yemeğin kokusunu almamak işime yarayabilir," dedim. Annem hastalanınca yemek işi bana kalmıştı. Miles'la babam pişirdiğim ilk yemeği yemekte zorlanmalarına rağmen lezzetine övgüler yağdırmıştı. Halbuki tavuğu neredeyse kömür olacak kadar yakmıştım.

"Sana okulda kesinlikle yasak olan Varyant'ı da anlatmalıyız," dedi Beas. "Adı, Zihin Gözü. Onu gözkapaklarına sürüyorsun ve

hafızanı canlandırdığı için bir sınavda onu kullanırken yakalanırsan okuldan atılırsın."

Zihin Gözü, diye düşündüm Will'in onu ağzından kaçırdığını anımsayarak.

"Öğretmenler her sınavdan önce gözkapaklarımızı kontrol eder," diye ekledi Beas.

George bir soğan dilimini mikroskobun altına yerleştirdi. "Bak," dedi.

Gözümü merceğe yaklaştırdım.

"Varyantlar neden farklı kategorilere ayrılıyor?" diye sordum. "Telafi Edenler ve Çoğaltanlar diye?" Soğanın hücrelerini net görmek için mikroskobun düğmeleriyle oynadım. Düzenli sıralar hâlinde olmalarının insanı rahatlatan bir yanı vardı.

"Telafi Eden Varyantlar kaybolan şeylerin yedekleri gibi," diye anlattı George. "Kokular, aynalar ve renkler için onları kullanıyoruz. Çoğaltanları açıklamak biraz daha zor."

Sırtımı dikleştirip mikroskobu ona doğru ittim.

"İnsanlar yıllar içinde Telafi Eden Varyantları ararken Çoğaltan Varyantları tesadüfen buldu. Örneğin rüya görmek ya da yıldızları görebilmek... Henüz bunlar için Varyantlarımız yok."

Yıldızlar, diye düşündüm yüreğim sıkışarak. *Yıldızları kaybolmuş.*

"Ama Çoğaltan Varyantların Kayboluşlarla ne ilgisi var?" diye sordum.

George'un yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirip kayboldu. "Bilmiyoruz," dedi kaşlarını çatarak. "Eninde sonunda kaybolabilecek şeyleri mi artırdıklarını ve önceden bunların tedavisi mi bulduğumuzu, yoksa başka bir amaçları mı olduğunu bilmiyoruz." Tekrar mikroskobunun üzerine eğildi. "Çoğaltanlarla ilgili hâlâ cevaplanmayan sorular var. Bütün parçaları bir araya getiremediğimiz sürece büyük resmi göremeyeceğiz."

"Ama şu listeye baksana, George," dedi Beas. Kâkülleriyle oy-

namaktan vazgeçip sırtını dikleştirdi. "Burada Varyantların hepsi yok ki."

Listeyi George'a doğru itti. Sonra dirseğini tuttu ve kolumun iç tarafını çevirerek oraya çizdiğim kalp desenine baktı. "Güzel," dedi takdirle. Formasının eteğini sıyrıp masanın altında kalan dizinin üzerini gösterdi. "Benimki ruh hâlime göre her gün değişiyor."

Bacağında yazan cümleyi tanıyınca yüreğim hop etti. Beas süslü elyazısıyla Elizabeth Barrett Browning'ten bir alıntı yapmıştı: *Neseli bir yolcu gibi salâhliklerin yanında sarke söylene yolu ses.*

Beas eteğinin ucunu bıraktı ve kumaş tekrar dizlerini örttü. "Baktığımı görmediğimi sanma, George."

George bir deney şişesinin tıpasıyla bir sıvıyı ölçerken gülerek başını salladı. Mikroskobun slaytlarına o sıvıdan birkaç damla damlattı. "Sen de eteğini açma o zaman."

"Sersem," dedi Beas ama gülümsüyordu ve dikkatini yeniden listeye vermeden önce atkuyruğunu George'un suratına doğru savurdu.

"Varyantlar bu listedekilerden daha mı fazla?" diye sordum.

George bir tuzlu su karışımı hazırladı. "Evet, biraz daha fazla. Ama sanırım oraya dahil edemeyecekleri kadar yasadışı şeyler."

"Yasadışı biraz sert oldu," dedi Beas eteğinin cebindeki mor keseyi göstererek. "Bazılarına sırf fazla dikkat çekme potansiyelleri yüzünden sıcak bakılmıyor. Fırtınalar gibi."

"Fırtınalar mı?"

"Acayip gırgır bir şey," dedi George. "Rüzgârın kendisine dönüştüğünde koşmanın nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalış."

"Bunlar geçen yılki doğum günümden kaldı," dedi Beas keseyi eteğinin cebine geri koyarak. "Zaten reşidim," diye açıkladı. "Aslında William'la aynı dönemdenim." Dudağını büküp listemin üzerine şapkalı bir baykuş resmi çizdi. "Geçen yıl biyolojiyle yıldızımız barışmadı diyelim."

"Ama bu yıl can ciğer kuzu sarması oldunuz," diye mırıldandı

George, fakat deneyin Beas'a düşen kısmını yaparken gülümsüyordu.

"Fırtınalardan neden hoşlanmadıklarını anlamıyorum," dedi Beas, George'u duymamış gibi düşünceli bir sesle. Baykuşunun etrafına şimşekler ekledi. "Sonuçta çoğunlukla zararsızlar. Daha karanlık olanlar gibi değiller."

Kılavuzu bana geri verdiğinde sayfanın altındaki uyarıyı gördüm.

Bu listede yer almayan bütün Varyantların okul sınırları içinde kullanılması kesinlikle yasaklanmıştır. Onları kullanmanız ağır disiplin cezaları ve hatta hukuki yaptırımlarla sonuçlanır.

Daha karanlık Varyantlar mı? diye düşündüm. *İnsanlara zarar verebilecek Varyantlar da mı var?*

Doktor Digby birdenbire arkamızda bitti. "Özenle çalıştığınıza güvenebilir miyim?" diye sordu ama George'un onu eliyle selamlaması üzerine yanımızda daha fazla durmadı.

George slaytlara tuzlu su damlatmak için eğildi. "İşte oldu. Şimdi bakabilirsiniz, arkadaşlar."

"Gerek yok," dedi Beas bezgin bir sesle. Keman kutusundan çıkardığı bir nota kâğıdını incelemeye koyulmuştu. "Geçen yıl nasıl görüldüğünü hatırlıyorum."

George bana yer açmak için yana kaydı ve yeniden merceğin üzerine eğildim. Gözlerimin alışması birkaç saniye sürdü. Hücrelerin düzenli sıraları bozulmamıştı. Ama içleri tuzlu su yüzünden büzülüp biçimsizleşmiş ve kurumuştu.

Yalnızca bir soğan, diye düşündüm geri çekilirken. Yine de huzurum kaçmıştı işte. Çok iyi tanıdığım bir şeyin bir nefesle diğeri arasında artık tanımadığım bir şeye dönüşebilmesi canımı sıkıyordu.

OKULDAN SONRA BAYAN CLIFFTON BİZİ BEKliyordu. Arabayı meyve bahçesinin yanındaki sokağa park etmişti. "Gününüz güzel geçti mi?" diye sordu arabaya bindiğimizde.

Miles da ben de sırf cevap vermiş olmak için bir şeyler mırıldandık.

"Evde sizi bir sürpriz bekliyor," dedi kontağı çevirirken.

Genevieve çay saati için küçük, üçgen sandviçler ve üzerleri tozşekerle kaplı fıstık ezmeli kurabiyeler hazırlamıştı. Ama bunlardan daha da heyecan verici olanı, bize gelen mektuplardı şüphesiz. Cass ve babamdan gelmişlerdi ve bu kadar kısa bir sürede elimize geçmelerine bakılırsa biz gittikten hemen sonra postalanmışlardı. Önce hangisini okumak istediğim konusunda kararsız kaldım ama Miles babaminkini kapınca Cass'ın zarfını açtım. İri ve coşkulu elyazısıyla yazdığı mektup Sterling ve Cliftonlarla ilgili sorularıyla doluydu. Okuldaki bir günü ilk kez bensiz geçirdikten sonra evine dönüp çürük merdivenle ona ait olan tek yere, tavan arasında battaniyeler ve yastıklarla doldurduğu köşesine çıktığını gözümde canlandırabiliyordum. Özellikle yağmurlu günlerde orada sık sık kitap okurduk. Bacaklarımızı uzatacağımız kadar yer vardı ve ayaklarımız pencereye değdi. Parkelerden birinin altında delikli nane şekeri zulumuz gizliydi.

Miles babamın mektubunu bitirene kadar ben Cass'inkini iki kere okudum. "Artık verir misin şunu?" diye sordum sabırsızca. Miles mektubu isteksizce uzattı. Parmak izleri şimdiden bazı kelimelerin mürekkebinin dağıtmıştı.

Babamın mektubu daha mesafeli, elyazısı düzgün ve okunaklıydı. Bu mektubu yazı masasında, yeşil, cam lambasının ışığı altında, üzerine bir yelkenli deseni nakşedilmiş piposunu tütürerek

yazdığını tahmin ettim. Sterling'le ilgili formalite icabı sorduğu sorulardan sonra şöyle yazmıştı:

Gfaren bir Douglas DC-3'le San Francisco'ya uçacağım. Hayatımda ilk kez bir uçağa bineceğim. Bir hafta eğitim alıp yelken açacağız. Denizin üzerindeki sığ ne sıklıkta yazabileceğimi ve nerede olduğuma dair ne kadar ayrıntı paylaşabileceğimi bilmiyorum. Uzun süre boyunca benden haber alamazsanız endişelenmenizi istemiyorum. Şunu bilin ki, her nerede olursam olayım daima size istediğimden daha uzak olacağım ama bu her zaman düşüncelerimde olmanıza engel olamayacak.

Gfidenen kavuşacağımız güne dek...
Ve ikinizle de gurur duyan kalbimle...
Babanız

"Bitti mi?" diye sordu Miles ve cevap vermemi beklemeden mektubu elimden kaptı.

"Ah," diye inledim onu katlama yerlerinden katlarken. Mektubu saklayıp annemin yüzüğü, Shakespeare kitabı, babamın oku ve Cass'in kurdelesinden oluşan koleksiyonuma katmayı planlamıştım. Onlara dair ufacık hatıralara bile nasıl da sıkı sıkı tutunuyordum; elimde yalnızca onlar kalmıştı zira.

"Okul nasıldı?" diye sordum.

Miles omzunu silkip masadan kalktı. Babamın mektubunu arka cebine koyarak dışarı çıktı. Bahçesindeki ayırık otlarını temizleyen Bayan Clifton doğruldu ve Miles'la konuştuğunu gördüm ama ne söylediklerini duyamadım.

Orada biraz daha oturdum ve birden Will'in bir proje için okulda kaldığı, Doktor Clifton'ın evde olmadığı ve diğer herkesin başka işlerle meşgul olduğu kafama dank etti. Sandalyemi arkaya

itip parkeleri gıcırdatarak masadan kalktım. Bundan daha iyi bir fırsat yakalayamayabilirdim.

Doktor Clifton'ın tavandan yere kadar tüm duvarları kaplayan kitaplıklarında dizili kitaplar günışığında daha iyi görünüyordu. Şömine rafıyla pencere çerçevelerinin yanlarından bile raflar geçiyordu. Ama tıpkı dün geceki gibi, kitap yine görünürde yoktu.

Doktor Clifton'ın düzenli yazı masasının başında duraksadım. İçinde süslü kalemlerin durduğu gümüş bir kalemlikte taş bir kâğıt ağırlığı dışında üzeri boştu. Yere diz çöküp çekmeceleri karıştırmaya başladım. Her şeyi bulduğum gibi bırakmaya özen gösterdim.

Son çekmecede bir kâğıt destesini kaldırdığımda aradığım kitabın kapağındaki gümüş yaldızlı harflerin pırıltısını gördüm. *Mitler, Efsaneler ve Öyküler: Sterling'in Tarihi: 35. Hatıra Baskısı* yazıyordu üzerinde.

Deri kapağa "Sadece Meclis Üyeleri İçindir" mührü basılmıştı. Dikkatle kitabı açtım.

Beş dakika, diye düşündüm. *Sonra yerine geri koyacağım.*

Sterling'in önde gelen ailelerine ait olduğunu düşündüğüm soyağaçlarını ve aile bilgilerini içeren ilk sayfalara elimden geldiğince hızlı göz gezdirdim. Annemin kızlık soyadı, Cummings bunların arasında yer almıyordu.

Sayfaları çevirmeye devam ettim. Her bölümde kasabanın önemli ailelerinin isimlerini taşıyan hikâyeler vardı: Blythe, Patton, Fitzpatrick. Gördüğüm kadarıyla, kitabın ilk kısmı kasabanın kuruluş öyküsüne ve 1850'lerde Hasat Panayırı geleneğinin başlatılması gibi kasaba tarihindeki belli başlı olaylara ayrılmıştı. Ama gözüme takılan bazı kelimeler oldu, *suçlu*, *şüpheli* ve *olası* gibi. Ara sıra bir fotoğraf ya da çizelge karşıma çıkıyordu ve sonra kitabın yaklaşık üçte ikisine geldiğimde bazı sayfaların eksik olduğunu fark ettim. Parmak uçlarımı ciltteki dar boşlukta gezdirdim. Sayfa numaraları 203'ten 208'e atlıyordu.

Biri aradaki sayfaları yırtmıştı.

Burada gereğinden fazla oyalandığımı biliyordum. Kendime

tanıdığım beş dakika su gibi akıp gitmişti. Bir şey duyduğumu sanarak başımı kaldırdım ve sonra kitabın arkasına baktım. Bir fihrist vardı. C harfine geldiğimde taş kesildim.

Evin önündeki basamaklardan ayak sesleri geliyordu ve bu sefer yanılmadığımdan emindim. Kapı tokmağının çevrildiğini duydum. Ağır sokak kapısı *güm* diye kapandığında sinirlerim iyice gerildi. Ayak seslerinin ritmine bakılırsa Will gelmişti. Doktor Clifton gibi ayaklarını sürüyerek yürümüyor ve adımlarına bir bastonun tıkırtısı eşlik etmiyordu. Sterling kitabını alelacele yerine koyup çekmeceyi kapattım.

Ayağa kalktığım gibi gümüş kalemligi devirdim ve kalemler gürültüyle yere saçıldı. Will'in ayak sesleri kesildi. Usulca küfrederek kalemleri toplayıp yeniden masaya koyarken Will kütüphanenin kapısından başını uzattı.

"Merhaba," dedi. Koyu kumral kaşlarını hayretle kaldırdı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Selam!" diye şakıdım abartılı bir neşeyle. "Şey arıyordum... Posta pulu. Babama mektup yazacağım."

İyi bir yalancı olmadığım yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu.

"Şuradalar galiba," dedi. Babasının masasının en üst çekmece-sinden bir tomar pul çıkardı ve onları bana verirken göz göze geldik. "Okulun ilk günü iyi geçti mi?"

"Evet, harikaydı. Ama tüm derslerden o kadar geri kalmışım ki, hemen çalışmaya başlasam iyi olur." Pulları göğsüme bastırıp ona sürünerek yanından geçtim.

Odamda pulları başucuma koyup kendimi yatağıma attığımda kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Annemin Shakespeare kitabı elimi uzattığımda ulaşabileceğim bir yerdeydi ve onu kucağıma alıp açmak istedim.

Bunun yerine, kendimi zorlayarak ders kitaplarımı çıkardım. Diğerlerine yetişmem için tüm derslerden fazladan ödevlerim vardı.

Pencerenin içindeki oturma köşesine yerleşip biyoloji kitabımda o gün işlediğimiz konuyu açtım. Ama Doktor Clifton'ın kütüp-

hanesindeki Sterling kitabını aklımdan çıkaramıyordum. *Osmozu öğrenmelisin*, diye söylendim içimden ve dikkatimi önümde yazanlara vermek için elimden geleni yaptım. Ne var ki, Will gelmeden hemen önce şöyle bir görebildiğim fihrist gözümün önünden gitmiyordu.

Annemi Charfinin altında bulmuştum. Kızlık soyadıyla listedeki yerini almıştı. "Cummings, Juliet – Olası Katalizör" yazıyordu.

Ama Kayboluşların çok daha kötücül bir şeyin bir parçası olabileceğini ima ederek tüylerimin diken diken olmasına neden olan şey "Cummings" ismini takip eden başka bir yazıydı. Başında şöyle yazıyordu:

"Lanet."

ONUNCU BÖLÜM



Tarih: 15.10.1940

Kuş: Kapüşonlu Pitohui

Bu kuşun derisi ve tüyleri beslendiği böceklerden aldığı ve sinir dokusuna zarar veren, son derece güçlü bir toksin barındırır. Zehri temas anında bulaştırarak düşmanlarının ölümüne neden olur.

Bu kuş vücuduna o kadar yüksek miktarda zehir alır ki, sonunda kendisi de zehirli hâle gelir.

On bir yaşındayken ansiklopedimin sayfaları arasında kapüşonlu pitohuiye rastlamıştım. Bu kuşun o kadar çok resmini yapmıştım ki, sayfa kenarlarındaki boşluklar çizimlerimle dolmuştu. Tüm ayrıntılarını hafızama kazıyana dek devam etmiştim buna. Hançer gibi bir gaga. Parlak kırmızı bir göğse karışan kömür karası baş tüyleri. Fazlasıyla zehirli ama parlaklıklarıyla âdeta onlara dokunmanız için size yalvaran capcanlı renkler.

Bu kuşun güçlü ve ölümcül güzelliği beni büyülemişti.

Bana bir zamanlar sevdiğim kızıl saçlı kızı hatırlatıyordu. Cazibelerine aldanıp onlara yaklaştığınızda atan bir kalbi durdurabilirdi ikisi de.

Phineas'la geçen aylardan öncekiler, hayatımın en mutlu günleriydi. O kızın da beni sevdiğini sandığım o kısacık ve pırıltılı haftalar.

Sonradan anlamıştım ki aslında beni hiç sevmemişti.

Phineas'ın evinde ufak tefek işler yaparken birbirimizi daha iyi tanıdık.

Verandanın çürük tahtalarını değiştirdim ve uçaklarla Chausson'un müziğini sevdiğini öğrendim. Bana haritaları, puroları ve bir şişe kaliteli Bordeaux şarabını anlatırken çatı oluklarının yo-

sunlarını kazıdım. Sabahları bize yumurta haşlarken —benimki az pişmiş ve sulu ve onunki daima tebeşir kadar kuru ve duvardan sekecek kadar katıydı— toprağı konuşuyordu.

En çok da düzen konusunda ne kadar takıntılı olduğunu fark ediyordum. Her yer, her zaman derli toplu olmalıydı.

Kapının şeytandırnakları gibi dikilen boyasını soyarken yanıma gelip ılık bir soda şişesini elime tutuşturdu. “Gençken ne olmak istiyordun?” diye sordu.

“Bir mucit.”

“Okulu sever miydin?”

Gözlerimi kırpıştırarak gri ve çırpıntılı okyanusa baktım ama tekerlekli sandalyem gözümün önüne geldi. Gelip geçen mevsimleri penceresinden izleyen çocuk hâlimi gördüm. Kuşların resimlerini yapan. Phineas’la aynı yılları dışarıdaki dünyayı izleyerek ve başka tür özgürlükleri düşleyerek geçirdiğimizi hayal ettim.

“Ben hiç okula gitmedim. Bir sene, okul formasının içini dolduracak kadar büyümüşüm ama grip salgını çıktı.” Duraksadım. “Ben... Büyüme çağında pek sağlıklı değildim. Bacaklarım sorunluydu.”

“Nesi var bacaklarının?” diye sordu. “Bana iyi göründüler.”

“Şimdi çok daha kuvvetliler. Artık topallamıyorum.”

“Kaza mı geçirdin?” diye sordu. “Yoksa bir hastalık mı?”

“Erken doğduğum için az geliştiler.” Bunu rahat bir tavırla söylemeye çalışmışım. Ama annemin öldüğünü günün bahsini açarak durumu zorlaştırmışım. Ilık sodadan kallavi bir yudum aldım ve yanlış bir şey söylediğimi çok geç fark ettiğimde insanların hep yaptığı gibi, Phineas da gözlerini benden kaçırdı.

“Ama el becerim her zaman iyiydi.” Telaşla elimi cebime attım ve delikanlılık çağındayken tahtadan oyduğum kuşu çıkarıp ona gösterdim. Kuşu aldı ve tam da benim her zaman yaptığım gibi başparmağını sırtının kavisinde gezdirdi. Bu onda gördüğüm ilk yanıtmamdı. Tahta kuşun sırtını o güne dek kim bilir kaç kez okşadığım için ağacın dokusu pürüzsüz bir hâl almıştı.

Hiç giyemediğim formayı unutmuştum. Geceleri kaybolmasından korkar gibi kolunu tutarak uyuduğumu. Grip salgını sona erdiğinde o formanın artık üzerime olmadığını şimdi hatırlıyordum.

Ve sonra onu yakmıştım.

Phineas, diyecektim az daha. Her yedi yılda bir benim hayatımdan bir şey kayboluyor. Nedenini ve buna nasıl engel olacağımı bilmiyorum. Ama endişe etme. Bununla yaşamayı öğrendim.

Onun yerine, sodadan bir yudum daha içtim ve cesaretim kırılana dek bekledim. Bu kadar büyük bir risk almaya değmezdi. Kayboluşlar Phineas'ı korkutup kaçırabilirdi. İstedğim tek şeyi benden alabilirdi. Burada kalıp radyoda en sevdiğimiz programları açarken onun önemsiz şeylerden konuşmasını dinlemek istiyordum ben. Şimdiden bunun gibi bir sürü fırsatı kaçırmıştım ve artık kolay kolay söyleyemeyeceğim kadar önemli bir konuya dönüşmüştü.

Tıpkı Juliet'in pek sevdiği bulmacaları gibi.

"Neyin büyümek için ışığa değil de karanlığa ihtiyacı vardır?" diye sormuştu bir gece biz daha gençken.

"Pes ediyorum," demiştim sonunda.

"Cevabı çok açık değil mi?" Gözleri griden ziyade gümüş rengi parlıyordu. "Sırlar."

CUMA SABAHINA KADAR OKULDA NEYİN NEREDE olduğunu az çok öğrenmiştim ve Digby'nin laboratuvarını kendi çabamla bulduğumda nedense kendimi bir zafer kazanmış gibi hissettim.

Beas keman kutusunu kaldırdı ve onun yanına geçtim. Bugün, Doktor Digby bizi bir deneyle görevlendirmek yerine mitoz konusunu anlatmaya koyuldu. George özenle not tutuyordu ve Beas görünüşe bakılırsa bir beste yapıyordu. Sonra nota kâğıdını katlayıp keman kutusuna koydu. Digby karatahtaya döndüğünde önümüzdeki masada oturan briyantın saçlı oğlan başını çevirip sadece dudaklarını kıpırdatarak bana *merhaba* dedi. Gülümsedim, kıpkırmızı kesildim, panikledim ve çalakalem not almaya başladım.

Beas beni dürttü. "Ne o? Seni de mi karneyle dağıtıyorlar yoksa?" diye fısıldadı. "Gardner'da yolunu gözleyen özel biri mi var?"

"Ah." Başımı iki yana salladım. "Şey... Hayır."

Beas alayla gülümsedi. "Buradakilerden birini gözüne kestirnedin mi daha?"

Başıyla önümüzdeki oğlanı gösterdi. Çocuk önüne dönmüştü ve not alır gibi görünmek için kaleminin ucunu delikli defterine takmıştı. Başını masasına koydu ve uyuklamaya başladı. Tüm bunlar birden kalbimin Cass'e duyduğum özlemle sıkışmasına neden oldu. Okuldaki oğlanlardan birini gözüme kestirme ihtimalim bile onu kahkahalarla güldürürdü. Gözlerini yumup bir yastığı karnına bastırarak en içten kahkahasını —sonunda her zaman hıçkırmaya başladıklarından birini— attığını hayalimde canlandırabiliyordum.

Onun yerine, burada yalnızca Beas vardı ve bunun ne kadar eşi benzeri görülmemiş bir durum olduğundan habersiz kaşlarını kaldırmış, beni süzüyordu.

“Neden söz ediyorsun?” diye sordum. “Buraya geleli daha üç gün oldu.”

“Kesinlikle,” dedi Beas ve defterini kapattı. “Sen onlar için yepyeni bir şeysin,” diye açıkladı bilmiş bir tavırla. “Bizim saçlarımızı iki yandan ördüğümüz günleri biliyorlar. Ama sen kapalı bir kutusun, esrarengizsin.”

“Doğru,” diye fısıldadım. “Durmadan burnumun kanadığı dokuz yaş hâlimi kaçırdılar. Yaşanabilecek tüm aşklarımı ve en sevdiğim elbiselerimi mahvettiğim günleri.”

Boğuk ve alçak bir sesle güldü. “Pekâlâ. Tavsiyemi dinle ve şu gorili seçme.” Uyuklayan çocuğu işaret etti. “Serserinin teki.”

O sırada teneffüs zili çaldı. Sınıf dağılmadan önce Beas’a hafta sonu planlarını sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum ki kitaplarını topladı. “Haftaya görüşürüz,” dedi.

“Görüşürüz,” dedim ve birden aynı dönemden olup daha fazla ortak dersimizin olmamasına üzüldüm. Kitabımı çantama koyarken, *Yakın bir arkadaşına ihtiyacım yok*, diye düşündüm. *Çok geçmeden eve döneceğim ve Cass’le babama kavuşacağım*.

Son dersim bittiğinde sınıfın önünde öğretmenimizle konuşan, George’a el sallayarak veda ettim. Konuşmaya ara vermedi ama beni çenesiyle selamlamayı ihmal etmedi. Bugün kravatı yalnızca biraz buruştu.

Koridorda günışığına doğru akın eden öğrencilerin arasına henüz karışmışım ki biri bana arkamdan beni bir dolaba doğru savuracak kadar sertçe çarptı.

Dolaba yapıştım ve başımı çevirdiğimde tıraşlı bir kafanın arkasını gördüm.

Will’in takımındaki çocuktu, Peterson. Will’in dirseğini kurgularına yiyen oğlan. Benden özür dilemedi. Aksine, bana bu çarpışmanın bir kaza olmadığını düşündürecek kadar gamsızca yoluna devam etti.

Dengemi bulduğumda kafasının arkasına ateş püsküren gözlerle baktım. Cass’in kurdelesini cebimden düşmüştü, yerde duru-

yordu. Hemen eğilip onu aldım ve tozunu silkeledim. Yeniden doğrulduğumda Beas'ın kalabalık koridorda bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Birlikte ders çalışmayı teklif etmeye karar vererek onu bekledim. Ama sonra başka bir kız zarifçe kalabalığı yararak Beas'ın yanında yürümeye başladı. Sarı saçları dolgun ve şahane bir dalgalar hâlinde omzuna düşmüştü ve yeşimtaşı rengi gözleriyle etrafı etkileyici bakışlarla süzüyordu. Bacakları o kadar uzundu ki, formasının eteği diğer herkesinkinden birkaç santim kısa görünüyordu. Özgüvenini koridorun ta öbür ucundan bile hissedebiliyordum.

"Şu yeni kız, Willerde kalan," dedi sarışın kız Beas'a, konuştuklarını duyacağım kadar yakınıma geldiklerinde. Hemen yolumu değiştirdim ve bir sütunun arkasına gizlendim. "Burada oluşunun yarattığı rahatsızlığın farkında mı acaba? Herkesin annesi ve tüm o olanlarla ilgili hislerini biliyor mu?"

"Ortak bir dersimiz var. İyi bir kız. Ondan hoşlandım." Beas önümden geçerlerken, keman kutusunu düzeltti.

"Ondan sahiplenmeyi düşündüğün evcil bir hayvan gibi söylüyorsun," dedi diğer kız gülererek. "Daima sokak hayvanlarına sahip çıkan, iyi yürekli Beas. Ama ona çok yaklaşmasan iyi edersin. O kız annesinin başladığı işi bitirmek için burada olabilir."

"Eliza," dedi Beas alçak ve melodik bir sesle, "duyduğuma göre zalimlik insanın yüzünü buruş buruş yapıp onu bir cadıya benzetirmiş."

"Ah, Beas," diye karşılık verdi Eliza ve oyunbaz bir tavırla koluna vurdu. "Küstahlığını sevimli bulduğum için şanslısın." Okulun kapısından çıktılar ve günışığında gözden kayboldular.

Gölgelerin arasında saklanmaya devam ettim ve kulağımı gizleyen saçlarımı defalarca düzelttim. *Sakin ağlama*, diye emrettim kendime. O kız daha benimle tanışmadan nasıl benden nefret edebiliyordu?

Bir son sözler listesi yaparak sakinleşmeye çalıştım. Önce aklıma daha olumsuz kelimeler geldi ama sonra *zehir zemberek* de-

yiminde karar kıldım. Yine de sütunun arkasından ancak birkaç dakika sonra çıkabildim ve koridorun aşağısına doğru yürüyüp Clifftonların arabasına bakındım.

Onun yerine Will'i gördüm. Omzundan gevşekçe sarkan okul çantasıyla meyve bahçesindeki bir elma ağacına yaslanmıştı. Üzerinde takım forması yoktu ve birini bekler gibiydi.

Göz göze geldiğimizde sırtını dikleştirdi.

"Aila," diye seslendi. "Bir işim var. Benimle gelmek ister misin?"

"Tabii," dedim Eliza'nın hakkımda söylediklerinin etkisinden kurtulmaya çalışarak.

Sonra onu gördüm. Beas'la avlunun duvarına tünemişlerdi. Will'e doğru yürüdüğümü görünce yüzü hayretle buruştu. Sonra o ifade hızla kayboldu ve yine o buz gibi umursamaz tavrını takındı.

Ah. Şimdi anlamıştım.

Ama Will'e doğru attığım her adımda yüreğimin hafiflemesine hazırlıksız yakalandım. Eteğimi dalgalandırıp dizlerimin arkasına doğru savuran rüzgârın farkına vardım birden ve bir de Will başını kaldırıp çarpık dişini bir anlığa göstererek bana gülümsediğinde ellerimi nereye koyacağımı bilemediğimi.

"Aila da benimle geliyor," dedi Will annesinin açık camına doğru eğilerek. "Akşam yemeğine kadar döneriz."

Okul çantalarımızı arka koltuğa koyduk ve Miles öne bindi. Bir bana, bir Will'e bakması utanç verici bir laf edeceğinin alametiydi.

"Hoşça kal, Miles!" dedim ve telaşla kapıyı üzerine kapattım. Araba hareket ettiğinde ağzıyla yanaklarını cama yapıştırması Will'i güldürdü.

"Yüz bulmayagörsün," diye mırıldandım. "Eee, nereye gidiyoruz?"

"Pazar yerini görmek isteyebileceğini düşündüm."

"Varyantları sattıkları yer mi?"

Başıyla onayladı ve meyve ağacı dallarının yerde yarattığı hareketli gölgelerin üzerinde yürümeye başladık. Güneşli ve gölgeli

şeritlerin arasından geçerken Will'in uzun adımlarına ayak uydurmak için koşturdum. Yine yalnız kaldığımızın farkındaydım ve bir sebepten ötürü bu beni hem heyecanlandırıyor hem de tedirgin ediyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi.

Sterling kitabında okuduğum kelimeleri aklımdan çıkaramıyordum. *Lanet*. Şimdi günışığında, William'ın eliyle benimki arasında yalnızca birkaç santim varken o kelime Doktor Cliffton'ın kütüphanesindeki kadar ürkütücü gelmiyordu.

"Kayboluşlar sence neden burada oldu?" diye sordum.

Will'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Biliyorsun," dedi gözlerini kısip gökyüzüne bakarak, "yalnızca Sterling'e mahsus bir durum değil bu."

Ağzım açık kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Belli belirsiz bir korkuyla aslında sorumu cevaplamadığını fark ettim.

"İki komşu kasaba," dedi. "Corrander ve Sheffield. Onlara Kız Kardeşler diyoruz. Adlarını hiç duymuş muydun?"

Başımı iki yana salladım. "Bu konuyla ilgili daha önce hiçbir şey duymadım. Nasıl olabilir? Bu neden bu kadar büyük bir sır olarak kalmak zorunda?"

"Öncelikle dünyanın geri kalanının bize hayatın en basit zevklerini satıp kâr edebileceklerini öğrendiğinde olabilecekleri düşün."

"Ama bence ne kadar çok insan bilirse şeyi bulma şansınız o kadar artar..."

"Dikkat et." Topraktan fışkıran bir kökü işaret etti. Onun yanından dolaştığımda "Sanırım ilk başlarda kokuların kaybolduğu duyulmuş," dedi. "İnsanlar meraktan kasabayı ziyaret etmeye başlamış. Büyükannem bazı kasaba sakinlerinin kobay gibi incelenmekten rahatsız olduğunu anlattı. Buraya gelenlerin çoğu iyi niyetliymiş ve bize yardım etmek istemişler. Ama başkaları da var-

miş. Kokusunu alamayacağımızı bildikleri için bize çürük et satanlar. Ya da bizim göremeyeceğimiz yerlere kokuşmuş çöplerini atanlar. Fitzpatrick Market bir yıl mal stokunun bir kısmını kaybetti; birinin bir yerlere sakladığı malları bulduğunda kurtlanmışlardı ve kemirgenler büyük bir bölümünü yemişti.”

Duyduklarım karşısında irkildim. “Bazı insanların neden zalimlik etmek için her türlü fırsatı değerlendirdiklerini anlayamıyorum.”

Will konuyu değiştirdi. “Her neyse, Kayboluşlar devam ettikçe bizi savunmasız bıraktıklarını anlamakta gecikmedik. Onun için, kasabalar oybirliğiyle ortak bir meclis kurmaya ve tüm bunları sır olarak saklamaya karar verdi. Birbirimizi koruma işini fazlasıyla ciddiye alıyoruz.”

“İnsanlar buradan gitmiyor mu?” diye sordum. “Yoksa...” Duraksadım. “Gidemiyorlar mı?”

“Sterling’den ayrıldığım için yansımam geri gelmeyecek. Seninkinin aksine yani.” Çenesindeki kas yine seğirdi. “Sen burada misafirsin. Kayboluşlardan sadece burada olduğun sürece etkileneceksin. Ama ben bunun içine doğdum. Kanımda var. Neyse ki, Varyantlar sayesinde geçici bir süreliğine de olsa eksiklerimizi giderebiliyoruz.”

Beyaz çiçekli ağaçların olduğu sık bir koruya girdi. Esintide boyunlarını büken dallardan üzerimize kar gibi taçyaprakları yağıyordu.

Buradayken kendimi savaşa neden çok uzak hissettiğimi kavrayıverdim birden. Sterling camlı bir vitrinin içinde sergilenen mücevher kakmalı bir meyveye benziyordu.

Yutkundum. Ama o meyve yavaş yavaş çürüyordu.

Will huzursuzca kıpırdandı. Tekrar konuştuğunda sesi daha buruktu. “Dolayısıyla Sterling’de kalmaya devam ediyoruz.” Bir kumrunun tüyleri gibi yumuşak taçyapraklarını bana uzattı. “Al. Sonrası için sakla.”

Yürümeye devam etti. Ağaçlar güneşi gölgeleyecek kadar sık-

laşmıştı. Bana verdiği yapraklara ve içlerinden geçen beyaz damarlara bakıyordum ki, birden kolumu yakalayıp beni bir ağacın arkasına çekti. Heyecandan kesik kesik solumaya başladığımda parmaklarını dudaklarına götürdü ve başını iki yana salladı.

Bazı sesler duydum. Uzaktan gelen alçak sesler.

Will'in nefes alıp verişini hissedecek kadar yakındım ona.

"Ama bu geçen seferkinden daha fazla, Larkin," diye isyan etti biri.

"Sana indirim yapmıştım. Talep arttı. İstiyor musun, istemiyor musun?"

Will taş kesildi ve Miles'la babam dışında daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yaklaşmadığımı düşünmemeye çalıştım.

Kısa bir sessizlik oldu. "Tamam."

"Sadece bu kadar istediğinden emin misin? Gelecek sefere fiyatının artmayacağını garanti edemem."

"Ben bu fiyatlarla baş edemem," diye homurdandı alıcı. Banknotların hışırtısını ve bozuk paraların şingirtisini duydum. Sonra ayak sesleri zıt yönlerle doğru uzaklaştı ve ormanın derinliklerinde kayboldular.

Will ayak sesleri tamamen duyulmaz olana kadar rahatlamadı. Ama dikkatle etrafı dinledikten sonra benden bir adım uzaklaştı. "Şimdi gidebiliriz," dedi. "Karaborsa alışveriş yapıyorlardı. Onlara rastlamamız hoş olmazdı."

Varyant kılavuzumdaki uyarıyı hatırladım. Yasadışı ve tehlikeli Varyantlarla ilgili olanı.

Will'e yetişmek için koşturdum. "Kasabadaki gerginlik daha şimdiden hissediliyor," dedi kravatını gevşeterek. "İnsanların huzursuzluğu giderek artıyor. Bu sefer neyin kaybolduğunu öğrene kadar sinir içinde beklemeye devam edeceğiz." Başını çevirip bana baktı. Gözleri tam da gökyüzünün rengindeydi. "Maalesef kasabaya kötü bir zamanda geldiniz."

"Tüm bunların bir kısmı hâlâ gerçek gibi gelmiyor," diye itiraf ettim.

“Benim içinse tam tersi,” dedi. “Sterling’i bir yabancının gözlerinden görmenin ilginç bir yanı var.” Ağaçların arasında düz bir çizgiyi takip etmektense zikzaklar çizerek ilerlediğimizi fark ettim. Will birilerinin bizi izlemesine engel olmaya çalışır gibiydi.

“Yalnızca birkaç kişi Kız Kardeşler’den ayrılmaya cesaret edebildi,” dedi Will. “Eliza Patton’ın ablası New York’ta bir opera şirketinde çalışıyor. Duyularının köreldiğini belli etmemek için rol yapıyor. Ama her yeni Kayboluş’la işi biraz daha zorlaşıyor.”

İleride yosun ve sarmaşıklarla kaplı taş bir duvar belirdi. Yaklaştığımızda gözüme daha da yüksek göründü ve Will’in ona tırmanmamı istememesini umdum. Bunu başarabilirdim aslında ama okul eteğiyle yapmamayı yeğlerdim.

Bunun yerine, Will duvara yaklaşıp sarmaşıkları kenara çekti. Bir kapının paslı menteşelerinin yanına gri bir duvar yazısı karalanmıştı ve ardından gelen mırıltıları duyabiliyordum. Will kapının kolunu indirdi ve bir eşikten geçtik.

“William!” Bir adam kapının hemen önünde nöbet tutar gibi dikiliyordu. Will’in elini tutup içtenlikle sıktı. Sonra arkasında beni görerek Will’e soru sorar gibi tuhaf bir bakış attı.

Will’in, “Benimle birlikte,” demesi yeterli oldu ve adam kenara çekilerek bize yol verdi.

Bir avluya kurulan bir açık hava pazarına girdik. Tepemizdeki kocaman ağaç dalları bir nevi çatı görevi görüyordu. Bir zamanlar muhtemelen büyük bir çiftlik evi olan bir binaya doğru uzanan bahçe yoluna tahta kulübeler sıralanmıştı.

“Ne kadar büyük,” diye fısıldadım Will’e.

“Üç Kız Kardeşler’in pazarı ortak ve sadece haftanın birkaç gününü açık. Yanımdan ayrılma,” diye tembihledi.

Kulübelerin arasındaki patikada peşinden koştururken uzanıp elini yakalamamak için kendimi zor tuttum.

Ağaç dallarının gölgelediği pazar daimi bir alacakaranlığın içindeydi. Ama kulübeler ve aralarından geçen yol, yere çakılan ve ateşe benzemeyen ama onun gibi parlayan kazıklarla aydınla-

tılmıştı. "Işıltı Varyantları," diye açıkladı Will onlara baktığını görünce.

Kulübelerde sıra sıra keseler ve parlak cam şişeler sergileniyordu. Varyantların isimleri mozaik taşlı tabelalara yazılmıştı. Varyantlarla harmanlanan sabunların satıldığı bir tezgâhın önünden geçerken belli belirsiz bir lavanta kokusu aldım. Bir kadın sabunlardan birini koklamak için eğildiğinde eflatun bir kurdeleyle süslü o bembeyaz kalıba dokunmak, burnumu yaklaştırıp kokusunu içime çekmek istedim. Bunun yerine Will'in bir adım gerisinde yürümeye devam ettim.

Yan tezgâhta bir avuç Varyant numunesi sergileniyordu. Dallar bir esintiyle aralandığında Varyantlar güneş ışığını yakaladı ve damarlı ahşap zeminde elmas gibi parladılar.

Harabe hâlindeki evin basamaklarını tırmandık. Arka duvarının bir kısmı diklemesine yıkılmıştı ve bilhassa ikinci kat hiç sağlam görünmüyordu. Ama yerler süpürülmüştü ve sıra sıra dizilen kulübelerle tezgâhlar, insanda güven veren bir düzen hissi oluştuyordu. Duvarları dantel gibi bürüyen sarmaşıklarla otların ve paslı apliklerde odayı aydınlatan Işıltı Varyantlarının arasında kendimi hem bir evin içinde hem de açık havada gibi hissediyordum. Will beni dar bir koridora soktu ve duvarları yırtık pırtık, yosunlu bir duvar kâğıdıyla kaplı geniş bir odaya girdik. İnsanların ilgisinin, bakışlarının ve pek de dostane sayılamayacak meraklarının üzerimde toplandığını hissettim yine. Buraya ait olmayan bir yabancıydım ben. Annemin yıllar sonra Sterling'e dönen hayaletiydim.

Will'e cesaret edebildiğim kadar yakın kalmaya çalıştım çünkü onun varlığı kasabalıları rahatlatıyor gibiydi. Bazıları bizi görmezden geldi ama çoğu Will'e gülümsedi. Yakışıklı ve tanıdık yüzünü görünce başlarını eğerek selamladılar onu.

"Reşit olduğunda buraya yine geliriz," diye fısıldadı Will tek derdimiz buymuş gibi. "Aslında o zamana kadar burada olmaman gerekiyor."

Ağaçların lğnelerinin arasından ve camsız pencerelerden içeri günüşığı süzölüyordu. Odada üç tane cilalı ahşap masa vardı ve birinin ortasındaki derin çatlak hemen göze çarpıyordu. İlk masadaki tabelada GECE GÖRÜŞÜ, ikincisinde ZİHİN GÖZÜ ve sonuncusunda ÖRTÜ yazıyordu.

Gece Görüşü Varyantları siyah kum gibi koyu renkli ve soğuk görünüşlüydü. Simsiyah taşlarla kaplı, kalın, kadife keselerde sergileniyorlardı. Zihin Gözü Varyantları gümüş rengi ve bir deniz-kabuğunun içi gibi sedefli, pembemsi bir grinin karışımıydı. Bu yoğun kıvamlı, inci gibi sıvı minyatür yerküreler biçimindeki cam şişelere doldurulmuştu.

Will kahverengi süet keselerdeki Örtü Varyantlarından birini aldı ve satıcıya reşit olduğunu ispatlayan kartı gösterip daha önce hiç görmediğim bir para birimindeki üç altın parayı avucuna saydı. Bana söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum. İnsanların burada kendilerini kapana kısılmış gibi hissetmelerini. Her yedi yılda bir duvarların biraz daha üzerlerine geldiğiyle ilgili sözlerini.

“Ama Varyantlar,” dedim umutla ve keselerden birini parmağım la dürttüm. “Onların faydası oluyordur.”

“Evet, oluyor,” diye onayladı Will. Satıcı, Will’in verdiği paraları cebine attı ve yolumuza devam ettik. “Ama yalnızca Kız Kardeşler’de etkilerini gösteriyorlar. Kasabaların dışına çıktığımızda bu işin bir şeyin üzerine bir avuç kum serpmekten farkı kalmıyor. Benim bildiğim kadarıyla üç kasabanın toplamında Kayboluşlardan kaçabilen tek bir kişi var...” Duraksayıp boğazını temizledi.

O an anladım.

Annem. O tek istisnaydı.

Neden?

Biz bahçede oturmaktan sıkılıp başka işlerle meşgul olmaya gittikten çok sonra bile gözleri kapalı bir hâlde orada dikilip çiçeklerin kokusunu içine çektiğini hatırlıyordum. Sabahları uyan-
dığım da annemin ayağında galoşlarını, geceliğinin üzerine geçirdiği babamın kazaklarından birini ve dağınık saçlarıyla çiçekleri

kokladığını görürdüm. Mutfak masasındaki kırık dökük vazoyu ve yatağının yanındaki sehpayı bahçeden topladığı çiçeklerle doldururdu. Küçük porselen kâselere ve çamaşır çekmecelerimiz için yaptığı keselere koymak için ağır kitapların sayfaları arasında çiçekler kuruturdu. Neden onunla istediği kadar kalıp kır çiçekleri toplamasına yardım etmemiştim? Belki o zaman bana açılırdı ve hayatının bu kısmına dair bir fikrim olurdu.

Yan odaya geçtik ve Will küçük, tahta kutuların olduğu bir tezgâhın başında durdu. Kutulardan birini açıp içindeki rengârenk kalemleri gösterdi.

"Miles için," dedi. Kalem kutusu karşılığında masaya iki gümüş para bıraktı.

"Son bir ihtiyacım kaldı," dedi Will ve evin arka tarafına doğru yürüdük. Dışarıda, camı üfleyerek değişik biçimlerde, rengârenk cam şişeler yapan bir adamın yanında saçlarının arasında kül rengi tutamlar olan bir kadın oturuyordu. Ara sıra eğilip küçük bir fıçının içindeki, rengi kehribara çalan ve dumanı tüten berrak sıvıyı karıştırıyordu.

"Selam Viv," dedi Will kadına. "Aila, sana verdiğim yaprakları sakladın mı?"

"Evet." Avucumu açıp gösterdim. Biraz buruşmalarına rağmen sağlam kalmışlardı.

"Onları şuraya at."

Elimdeki yaprakları fıçıya döktüm. Çıtırdayarak ince diskler hâlinde kristalleştiler ve yüzeye çıktılar.

Viv bir kepçeyle yaprakları çıkarıp gümüş rengi bir ipe dizdi. Will kolyenin ilk yaprağını çıkarıp ağzına attı ve aynısını yapmam için onu bana uzattı. Dilimde bir kar tanesinden bile daha hafif bir his bıraktı. Dudaklarıma şekerli ve yumuşacık bir tat yayıldı.

"Varyant sihri gibi bir şey mi bu?" diye sorduğumda Will başını arkaya atıp güldü.

"Hayır, canım," dedi Viv. "Sihir değil. Yalnızca akçaağacı özü."

Sonra Will'e dönüp, "Babanın bir Yıldız Varyantı aradığını

duydum,” dedi. “En küçük kızım mayısta evlenecek. Günbatımında bir çadır düğünü yapmak, her yere fenerler asmak falan istiyor. Sence baban o zamana dek bir Varyant bulabilir mi?”

“Mel’in düğünü için mi?” diye sordu Will. “Elinden geleni yapmasını söylerim.”

Viv ona göz kırpıp başka bir çiçek kolye fırlattı.

Will’in sözleri kulaklarımı kor gibi yaktı. Pazar yerinden ayrılmak için arkamızı döndüğümüzde şaşkınlığımı gizleyemedim.

“Varyantları *baban mı* keşfetti?”

Doktor Clifton’ın bilimle uğraştığını hayal meyal hatırlıyordum ama bu konuyu kurcalamak hiç aklıma gelmemişti. Cevapsız kalan diğer sorulardan buna fırsat kalmamıştı doğrusu.

“Evet, çoğunu,” diye yanıtladı Will. Ensesinin tıraşlı yerine dokunmasından bununla gurur duyduğunu anladım.

“Hoşça kal, Will,” dedi nöbetçi duvardaki kapıyı açarken Will’in sırtına dostça vurarak. Biz çıktığımızda kapı arkamızdan kapandı ve sarmaşıklar üzerine düşerek onu gizledi. Will’in pazarda neden güler yüzle karşılandığını ve neden bu kadar ilgi gördüğünü şimdi anlıyordum. Bayan Clifton kasabada Varyantlarla ilgili kuralları çiğnemesine rağmen o kadınları neden ona fazla yüklenmediğini de öyle.

Sterling’e kaybettiklerinin bir kısmını, hiç olmazsa eski pırıltısını anımsatan ufacık bir kırıntısını geri verenler Cliftonlardı zira.

Korudan geçip anayola ulaştığımızda güneş bir karış kadar alçalmıştı. Düşüncelerimi Will’le paylaşmak istemiyordum. Bu işin sonu nereye varacaktı? Hayatı boyunca oraya kaç Varyant tezgâhı daha eklenecekti?

Genevieve akşam yemeği hazırlıklarına başlamış olmalıydı ve artık eve dönmeliydik. Ama görmek istediğim bir şey daha vardı.

“Will,” dedim. “Annem buraya yakın mı oturuyordu?”

“Şey, evet.” Küçük bir derenin üzerindeki tahta bir köprüden geçtik. “Ama ev uzun bir zaman önce yandı sanırım.”

“Yine de gösterir misin?” Duraksadım. “Onu görmek istiyorum.”

Bunu biraz düşündükten sonra başını salladı. Adımlarımızı sıklaştırarak anayoldan ayrıldık ve bir evin yanmış dış cephesi görünene dek birkaç dakika daha yürüdük. Ayaklarım ağrıyor ve tokalardan kurtulan saçlarım yüzüme savruluyordu.

Eve yaklaştığımızda, *Keşke hiç gelmeseydik*, dedim içimden. Kurumuş ve yanmış mısır sapları evin temelinin etrafında gelişigüzel serpilmiş ve ürkünç bir şekilde hareketsiz duran, desenli bir duvar oluşturmuştu. Toz toprağın içinde cam kırıkları ve sigara izmaritleri vardı. Evden geriye sadece içleri boşalmış iki duvar, kırık dökük pencere çerçeveleri ve tuğla bacanın döküntüleri kalmıştı. Binanın temeli yerdeki çerçöpe, kül yığınlarına ve ıslak, çürük yapraklara karışmıştı.

Durdum ve Will de durduğunda neredeyse omuzlarımız birbirine değecekti. Evin kömürleşmiş kalıntılarının üzerine spreyle yazılan ve ayaklarımızın altındaki toprağa defalarca kazınan kelimeye baktım.

“Ne demek bu?” diye sordum usulca. Onu çamurlu botumla dürttüm. “*Katalizör?*”

Will beni oraya getirdiğine pişman olmuş gibi iç çekti.

“Kayboluşlar o kadar düzenli ki, bir şeyin onları tetiklemiş olması gerekiyor. Bir şeyin ya da... Birinin,” diye ekledi. “Kimse ne olduğunu ya da bunun nedenini bilmiyor. Onun için, bunu başlatan şeye Katalizör diyoruz.”

Donup kaldım.

Derin bir nefes aldı. “Kimi ya da neyi suçlayacağımızı anlayabilirsek bu durumu düzeltmeye bir adım yaklaşıcağız.”

Botumun burnuyla yere bir kum saati çizdim. “İnsanlar gerçekten bunun kasıtlı bir şey olduğunu mu düşünüyor? Bir lanet gibi?”

“Bazıları evet,” dedi. “Ama hepsi çılgınca teorilerden ve bir günah keçisi bulma telaşından ortaya atılan iddialardan ibaret.” Cam bir şişeyi ayağıyla yerden kaldırıp eline aldı. Sonra birden onu

uzağa, mısırların arasına fırlattı. “Çünkü yeterince uğraşırsan herkesten şüphelenmek için bir neden bulabilirsin.”

Rüzgâr etrafımızdaki mısır saplarını dalgalandırdı ve usulca titredim. Yine annemin kitabını ve içindeki tuhaf işaretlemeleri düşündüm.

“Bir şey daha var,” dedim oradan ayrılmaya hazırlanırken. “Kayboluşların... Shakespeare’le bir ilgisi var mı?”

Bana içten bir hayretle baktı. “Shakespeare mi?”

“Boş ver.” Kuşkularımı ve annemin evinin her yeri çirkin iftiralarla dolu, yanmış bir harabeye dönüştüğünü görmenin beni ne kadar yaraladığını gizlemek için omzumu silkip ona hafifçe gülmüsedim. Bazı şeyleri saklama konusunda ne kadar başarılı olduğumu yeni yeni fark ediyordum.

Ne de olsa ben annemin kızıydım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

.....

Tarih: 28.02.1941

Kuş: Cüce Karga

Cüce kargalar çoğu kuş türünün aksine yiyeceklerini sık sık başkalarıyla paylaşırlar.

İncik boncuk ve diğer parlak şeyleri çalarak yuvalarında biriktirirler.

Bazen ölümün habercisi olarak görülürler.

Phineas'ın hiç parası yoktu.

Başlarda bunu yalnızca ruh durumunun ayın evreleri gibi değişken oluşuna yordum. Sütü döktüğümde bana bağırıp çağırması-na. Yanan ampulleri değiştirmeye giderken ayaklarını sürümesine. Telefonu tiz bir sesle çaldığında gülümseyen yüzünün ekşimesine. "Açma."

Sonra öksürmeye başladı. Telefon çaldığında öksürüğü daha da kötüleşiyordu sanki. "İnsan geçmişteki hatalarını telafi edebileceğini sanıyor, biliyor musun?" dedi sakız gibi mendillerinden birine sümkürürken. "Ama asla edemiyor. O borç çoğalmaya devam ediyor. Kūf gibi. Sonunda nefes alamayacak hâle geliyorsun."

"Birine bir borcun mu var?" diye sordum.

Başını iki yana sallamakla yetindi. "Uzun bir zaman önceydi."

İki gün sonra kapı sertçe tıklatıldı. Verandanın tahta çerçevelerinde biriken kirleri kazırken Phineas'ın küftettiğini duydum ve kapıyı açtım. Çakımı aldım ve mutfığa doğru yürüdüm.

Tanımadığım bir ses duydum. "Paramı almaya geldim, Phineas."

Gölgelerin arasına gizlenip nefesimi tuttum. "Sana borcumu ödedim, Victor," dedi Phineas. "Kuruşu kuruşuna."

"Evet, asıl borcunu ödedin. Ama sen kodesteyken kaybettiğimiz

faizini ödemedin. Bu kişisel bir mesele değil, Phineas," diye ekledi o ses. "Sadece iş."

Çakının bıçağını çektim. Sonra onu kapattım ve mutfığa girdim.

"Ben öderim," dedim adama. Siyah, cılız saçları, kısa sakalı ve sivri çenesiyle fareye benziyordu ve küçük gözleri sanki akları yokmuş gibi simsiyah parlıyordu. "Bir daha da onu rahatsız etme. Beş parası yok. Bundan sonra benimle muhatap olursun. Stefen Shaw." Elimi uzattım.

Phineas bana ateş püsküren gözlerle baktı. Buz kutusundan kemikli bir et parçası çıkarıp tezgâha koydu ve homurdanarak paketini açmaya koyuldu.

"Victor Larkin," dedi adam benimle tokalaşırken. Elini bırakmaya çalıştığımda bile onu sertçe sıkmaya devam etti.

"Aptallık etme, Stefen," dedi Phineas.

"Borcunu ben ödeyeceğim," diye yineledim Victor Larkin'e. İlk taksit için gerekli düzenlemeleri yaptıktan sonra onu kesin bir tavırla kapıya götürüp başımızdan savdım.

Phineas ocağı yaktı ve yüzünü bana dönmeden sordu. "Bu değirmenin suyu nereden geliyor, Stefen?"

"Bana eski mesleğini öğreteceksin." Etin kanının bulaştığı parmaklarına baktım. "Sana söylemiştim, el becerim iyidir."

Phineas iç çekti ve ateşi sonuna kadar açtı.

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi," dedi ama eti cızırdayan tavaya attı, karar verilmişti. Babamın izinden gidecektim.

Mezar hırsızlığının inceliklerini öğrenecektim.

PAZARTESİ SABAHİ, GEORGE'U KORİDORDAKİ duyuru panosunu incelerken buldum.

"Kız Kardeşler Turnuvası'nda sen ne yapacaksın?" diye sorarak karşıladı beni.

Kayıt formu, daha bu sabah ortaya çıkmasına rağmen şimdiden imzalarla dolmuştu. George parmaklarını küllü sarı saçlarının arasından geçirerek etkinlik listesini inceledi. Pantolonunun paçalarına kuru çimenler yapışmıştı.

"Bu yıl yeni bir kategori var," dedi. "Onu ben kazanacağım." Kalemi alıp Varyant İcat Etme sütununun altına imzasını attı. Sonra kalemi bana uzattı.

Çantamı diğer omzuma geçirdim.

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Bu yıl yeni bir okuldaki yeni bir öğrenci olmakla ve bu tuhaf kasabada yeni arkadaşlar edinmekle yetineceğim."

"Mızıkçılık etme," dedi. "Herkes bir şey yapıyor. Sen yapmazsan Müdür Cleary'nin gazabına uğramaya hazır ol. Belki bir ressam sana okul ruhunun erdemleri üzerine vaaz verdiği bir portresini yaptırır." Kalemi yine bana uzattı.

Kategorilere göz gezdirdim. Eskrimden biniciliğe kadar yirmiye yakın dal vardı. "Yıldızlar ne?"

"Fırlatma Yıldızları. Dart gibi bir şey," diye açıkladı George. "O yarışmayı genelde Corrander kazanır. Onun için, Sterling'den kimse katılmaz."

"Bak sen," dedim. Will turnuvanın futbolla ilgili bölümüne yazılmıştı. Sonra panoda Eliza Patton'ın ismini fark ettim. Görünüşe göre, üç farklı etkinliğe imza atmıştı.

"Haydi, imzala. Turnuva baharda düzenlenecek. O zamana ka-

dar buraya çoktan alışırsın." George beni cesaretlendirmek ister gibi dirseğiyle kolumu dürttü.

Ya da belki savaş biter ve ben burada bile olmam, diye düşündüm.

"Derse yetişmeliyiz," dedim kalemi panonun kenarına bırakarak. Adımın yanındaki kutucuk boş kalmaya devam etti.

O günün ilerleyen saatlerinde, yüzümü kızların soyunma odasının duvarına döndüm ve beden eğitimi formamı başımdan geçirdim. Toz yumaklarının renginde, tiril tiril bir kumaşı vardı. Suratımı buruşturup formanın üzerimde daha düzgün durması için kırışan yerlerini düzeltmeye çalıştım.

Normalde beden eğitimi dersini erkeklerle yapmıyorduk ama bugün arka duvarın boyalı tuğlalarının önünde sıra olmuşlardı. George sıranın en önündeydi ve şortunun altından yamru yumru dizleri görünüyordu. El sallayarak beni yanına çağırdı.

"Şu turnuva..." dedim. Sırtımı duvara yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturarak kendimi gizlemeye çalıştım. "Sterling, Kız Kardeşler'le mı yarışıyor?"

"Evet." George formasının tam anlamıyla dolduramadığının farkındaymış gibi ellerini çıtlatıp parmaklarıyla oynadı. "Üç gün sürüyor. Kasabalar kazandıkları her birinciliğe, ikinciliğe ve üçüncülüğe göre puan alıyor. Kim en çok puanı toplarsa ertesi yıl Hasat Panayırı'na o ev sahipliği yapıyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"En başta öyleydi. Şimdi insanlar bu işi fazla ciddiye almaya başladı. Müdür Cleary her seferinde işi tehlikeyeymiş gibi davranıyor."

Suratımı ekşittim.

"Biliyorum." George sırtıttı. "Motivasyon stratejisini yeniden düşünmeli."

Kızların beden eğitimi öğretmeni, Bayan Percy kapıdan çıkıp el çırpıttı. "Herkes merhaba. Bugün hep birlikteyiz, çünkü bu yeni beceriyi edinmek için birbirinize ihtiyacınız var."

“Hayır.” George ellerini daha da hızlı oynatmaya başladı. “Ne olur vals olmasın. Ben onu sadece bir söylenti sanmıştım.”

“Vals yapmayı öğreneceksiniz!” Bayan Percy alkış bekler gibi bize sırttı. “Bu yılki Noel balolarına kadar Viyana ve Duraklama valslerini birer profesyonel gibi yapabileceksiniz. Pekâlâ. Siz hayli kalabalık olduğunuz ve ben tek kişi olduğum için bu yıl bir değişiklik yapacağız. Üst sınıflardan bazı öğrenciler gelip size bir gösteri sunmayı kabul etti.”

Kanım yüzüme hücum etti. George’un arkasına saklanmaya çalışırken formamı çekiştirdim. *Lütfen, lütfen, o öğrencilerden biri William olmasın*, diye düşündüm.

Kapılar açıldığında yalnızca bir anlığına rahatladım. Will’in alternatifi de ondan daha iyi değildi zira.

Eliza kapıda göründü ve George onu fark ettiği gibi sırtını dikleştirdi. Eliza’nın üzerinde ekoseli etek ve kolalı beyaz gömlektan oluşan okul forması vardı. Bizim gri ve yamru yumru beden eğitimi formalarımızın yanında bir yıldız gibi parlıyordu. Onu Chase Peterson izledi.

“Bay Peterson ve Bayan Patton, sınıfıma çalışmalarımızın nihai hedefiyle ilgili bir fikir vermeye ne dersiniz?” diye önerdi Bayan Percy. Zarifçe yürüyerek pikabın yanına gitti ve az sonra, dönmeye başlayan plaktan notalar dalgalar halinde yayıldı. Chase, Eliza’ya elini uzattı ve üçlü vals adımlarıyla kayarcasına dans etmeye başladılar.

“Bir, ki, üç; bir, ki, üç,” diye saydı Bayan Percy. “Beyler, Chase’in eşini nasıl yönlendirdiğine dikkat edin. Duruşun mükemmel, Eliza. Hanımlar, sırtını ne kadar dik tuttuğunu görüyorsunuz değil mi?”

“Bu kız hakkında ne biliyorsun?” diye fısıldadım George’a.

“Eliza mı? Sterling’in Yüzü olması dışında mı?” George yine parmaklarını çıtlattı. “O bir Patton. Herkes kadar zengin. Belki Cliftonlardan bile daha zengin. O ve Will çocukluklarından beri arkadaş. Herkes er geç birlikte olacaklarını düşünüyor.”

Sözleri beni büyük bir hayal kırıklığına uğratmamış gibi davranmaya çalıştım.

Chase'le eş olduğumda hayal kırıklığım bir kat daha arttı.

"Merhaba, Will'in küçük misafiri." Elini belime koydu. Tıraşlı kafasını kaplayan siyah, kısıcak saçların arasında bir et beni vardı. Dişleri beyaz ve düzgün olmasına rağmen alaycı sırıtışı hiç de hoş görünmüyordu.

Benden bir cevap alamayınca beni dans eden öğrencilerin arasından geçirdi ve George'un eşi, Eliza'yı dans ettiği yere götürdü. Aynı anda nasıl hem dans edip hem de konuşabildiğini merak ediyordum doğrusu. Ben içimden adımlarımı saymaya ve Chase'in üzerine yuvarlanmamaya odaklanmıştım. "Geçen hafta sonu annenini gördüm," dedi Chase, Eliza'ya. "Bu hafta sizi varlığıyla onurlandıracak mı?"

Eliza omuz silkti. "Endişe etme," dedi canı sıkılmış gibi baygın bir sesle. "Yarın yine gidecek."

"Kayboluş Günü'nden önce dönecek mi? Yoksa tüm bu nahoşluklardan uzak kalmak niyetinde mi?" Chase, Eliza'ya gözleri parlayarak bakıyordu ve Eliza bu sözlerin ardındaki manayı anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı.

"Bugün biraz fazla mı meraklıyız?" dedi Eliza, George'un kolunun açısını düzeltirken buz gibi bir sesle. "Geri dönebilir ya da dönmeyebilir. Bir müzayedeye katılacak. Ablamın da bir gösterisi var."

Burnunu çekti. Yakından cildine bakmaya çalıştım. Ömründe bir kere kızarmamış ya da tek bir leke çıkarmamış gibi capcanlı, kaymak gibi ve pürüzsüzdü. Bu arada, ben çenemin sol tarafında bir sivilce daha çıkacağını hissedebiliyordum.

"Ahl" diye bağırdı Eliza geri sıçrayarak. George son adımında ayağına basmıştı. "Aman ne güzel." George'un elini yeniden tutarak dansa devam etmeye hazırlandı. "Ayak parmaklarıma hiç ihtiyacım yoktu zaten."

Chase bir camın patlamasını andıran bir sesle kahkaha attı. George'un çilli yüzü kıpkırmızı kesildi.

Sonra Chase dikkatini tekrar bana yöneltti.

“Eee, yeni kız? Cliffton evde nasıl biri?” diye sordu. “Gece geç saatlere kadar Shirley Temple içip birbirimizin turnaklarını boyuyor musunuz?”

George’un utancının hâlâ etrafımızdaki havayı ısıttığını hissedebiliyordum. Eliza’yla Chase’in ikimizi de fare gibi ezmesi birden sinirime dokundu.

“Aslına bakarsan, Will kokteyl saatinde ona Fransız şeyi yapmayı öğretmemden çok hoşlanıyor...” dedim. Chase’in ağzı beş karış açık kaldı. “Örgüsü,” diye ekledim bal gibi tatlı bir sesle. Eliza’ya *Beni korkutamazsın*, mesajını açıkça veren bir bakış attığını umdum.

Chase kısa bir ıslık çaldı. “Yeni kız dişli çıktı.”

Eliza gözlerini kısıp beni baştan aşağı süzdü. Beni yanlış değerlendirdiğini anlamış ve şimdi yeniden tartıyormuş gibi bakıyordu.

Chase belimdeki elini biraz daha aşağı kaydırdı.

“Söylesene, Aila,” dedi Eliza sonunda, başını yana eğerek, “sizi Clifftonlardan başka kimse kabul etmedi mi?” Bunu abartılı bir hayretle sordu ve *Vah, vah* dercesine dilini şaklattı. “Tarihin teker-rür etmesi ne üzücü.”

Nefesim biraz daha sıklaştı ve Chase’in ayağına basmak üzereyken kendimi topladım. Eliza’nın sözü nereye getirmeye çalıştığından emin olmamam endişemi bir kat daha artırıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye üsteledi Chase aklı sıra Eliza’yla işbirliği yaparak.

“Hey, Eliza...” diye başladı George konuyu değiştirmek için beyhude bir çabayla.

Eliza ona aldırmadı. “Bilmiyor musun?” dedi Chase’e. Mahsus George’la ben orada yokmuşuz gibi davranıyordu. “Annesi yetim-di. Gidecek başka bir yeri olmadığı için Eleanor Cummings onu yanına aldı.”

Eliza’nın sözleri bende böcek sokmuş etkisi yaratmış ve zonklamaya başlamıştı.

“Ne söylediğini bilmiyorsun,” diye karşılık verdim sertçe. Dans adımlarında yine sendeledim ve Chase’in elini ittim. “Annem yetim değildi.”

Eliza’nın yeşimtaşı rengi gözleri irileşti. Pembe ve kusursuz dudaklarından kısa ve hayret dolu bir kahkaha döküldü.

“Sana söylemedi mi?” Gerçekten şaşırmaşa benziyordu. *Yalan söylüyor*, diye düşündüm. Annem kendisiyle ilgili bu kadar önemli bir bilgiyi benden gizlemezdi.

Kafamın içindeki zalim ses benimle alay etti: *Sanki sana geri kalan her şeyi söylemiş gibi.*

“Şimdi de annesinin Katalizör olduğunu bilmediğini iddia edecek,” diye mırıldandı Eliza usulca.

“Pekâlâ,” dedi George ve “Bir *Patton*’dan beklenmeyecek kadar cesurca sözler,” diye atıldı Chase aynı anda. Ama tam o sırada Bayan Percy müziği kapatıp bize doğru yürüdü.

“Kesinlikle faydası olmadı mı, ne dersiniz?” diye şakıdı. “Üst sınıflardan öğrencilerimize bugün bize katıldıkları için teşekkür edelim. Bizden önce aynı yolları yürütenlerden çok şey öğrenebiliriz.”

“Benim için her zaman zevk,” dedi Eliza tek kaşını kaldırarak. “İnsanlara daha önce bilmedikleri şeyleri öğretmeye bayılıyorum.” O ve Chase alkışlar eşliğinde bize son kez el sallayıp gitti.

Boğazımdan yukarı keskin ve asitli bir tat yükseldi. Derin bir nefes alıp yutkunarak Eliza’nın içime serptiği tohumlara aldırma-maya çalıştım.

Ama dersin geri kalanında George’la dans adımlarını çalışırken o tohumların çoktan filizlenmeye başladığını hissettim. “Eliza’ya kulak asma,” dedi George ve Müdür Cleary’le ilgili son derece isabetli tespitleriyle beni neşelendirmeye çalıştı. Ona zoraki gülümsedim ama beden dersi bittiğinde Eliza’nın tohumları kök salmış ve dallanıp budaklanmıştı: Dalların biri kuşku, diğeri küskünlüktü. Biri annem ve öteki Eliza içindi.

Benim ve ucu bucağı olmayan saflığım için.

George bana yetiştiğinde turnuva kayıt formunun karşısında dikiliyordum. Akıllılık edip yanaklarımdan süzülen yaşlarla ilgili bir yorum yapmadı. Ellerimin ayalarıyla onları öfkeyle sildim.

Aila Quinn, yazdım Yıldızlar sütununun en altına.

O AKŞAM YEMEĞİNDE MILES DA BEN DE DUT yemiş bülbül gibi suskunduk. Tabaklarımızdaki yemekle oynayarak bize yöneltilen soruları zoraki yanıtladık ve en sonunda, Bayan Clifton bizi kabuğumuzdan çıkarma girişimlerine son verdi. Will gece geç saatlere kadar kütüphanede bir grup projesi üzerinde çalışacağı için evde yoktu ve uzayıp giden sessizlikleri doldurma fırsatı olmadı. Dönüşünü beklediğimi ve Eliza da yanında mı diye merak ettiğimi fark ettim.

"Yetiştirmem gereken bazı işler var," dedi Doktor Clifton sessizliğimize cevaben. "Belki oyun gecesini yarına erteleriz." Dolayısıyla akşam yemeği biter bitmez hepimiz odalarımıza çekildik.

Boş duvara bakarak dişlerimi fırçalarken Miles'ın yemekteki sessizliğini düşündüm. Onun da okuldaki birine mi canı sıkıldı diye dert ettim. Sabahlığımı giyip kuşağını sıkıca bağladım ve gidip kapısını çaldım.

"Kim o?" diye seslendi.

"Benim. İçeri girebilir miyim?" Cevap vermeyince kapıyı araladım.

Yere oturmuş, resim çiziyordu.

"Her şey yolunda mı?" Kapıyı arkamdan kapattım.

"Evet."

Kaleminin ucu canlı bir turuncu rengindeydi ama altında beliren çizgiler isli griydi. Miles kalemin ucu kurumuş ve az sonra renk damlatmaya başlayacakmış gibi inatla yeni çizgiler çizmeye devam etti.

Turuncu kalemi bir kenara fırlatıp her zaman denizler ve okyanuslar için kullandığı ya da benim gözlerimi çizirken griyle karıştırdığı koyu camgöbeği rengini aldı. Kalem sayfada sulu ve ça-

murlu kar gibi bir renk bıraktı. Kırmızı kalemin rengi de daha çok dumanlı bir griyi andırıyordu.

“Bunlar Will’in sana Pazar Yeri’nden aldığı kalemler değildir herhalde?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Evden getirdiklerim.” Yatağın altına uzanıp tahta bir kutu çıkardı. “Yeniler bunlar.” Kutuyu açıp kırmızıyı aldı. Eski kalemleriyle bir çöp kız çizdi ve yeni kalemiyle saçlarını koyu kızıla boyadı. Annemin saçlarının rengine. Varyant kalemler gerçek renklerin hatırladığım hâllerinden daha parlaktı.

“Konuşmak ister misin?” diye sordum.

Yine başını iki yana salladı.

“Nasıl istersen. Fikrini değiştirirsen yanıma gel.”

Yüzüme bakmadı bile. “İyi geceler.” Eski kalemleriyle sayfaya gri çizgiler çizmeye devam etti.

Ama sabah Miles’in kapımı çalmasıyla uyandım.

“Girin,” diye seslendim uykulu bir sesle, sıcak yatağımdan kalkmadan.

Miles içeri süzüldü ve kapının yanında dikilerek huzursuzca kıpırdandı.

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Tuvalete falan mı gitmen gerekiyor?”

Sorumu duymazdan geldi. “Bugün okula gitmek zorunda mıyım?”

“Elbette. Saçmalama.” Tenimin ısıtmadığı bir yerini bulmak için yastığı ters çevirdim. Ama Miles’in iç çektiğini duyarak ona baktım ve yüzünde tuhaf bir ifade yakaladım.

“Miles, gel buraya.” Yatakta doğrulup yanıma işaret ettim. “Bugün neden okula gitmek istemiyorsun?”

Küçük omuzları yeni bir iç çekişle yükselip alçaldı. Kirpiklerinin ucunda uykunun kırıntıları vardı hâlâ. “Bazı çocuklar annemle ilgili atıp tutuyor,” dedi kaşlarını çatarak. “Onun bir cadı olduğunu söylüyorlar. Buradaki kötü şeylere o neden olmuş.”

Kulağımı Miles'tan gizlemeye gerek duymadan saçlarımı topuz yaptım. "Evet," diye itiraf ettim sonunda. "İnsanlar bana da bir şeyler söylüyor. Ama bunların doğru olmadığını biliyorsun değil mi, Miles?"

Eliza'nın annemin bir yetim olduğunu kendinden emin bir ki-
birle söyleyişi geldi aklıma.

En azından söyledikleri her şey doğru değil.

Miles omuz silkti ama omuzları deminki kadar katı görünmüyordu.

"Önemli olan tek şey bu," diye devam ettim sözlerime. "Biz annemizi tanıyorduk. Onlar tanımıyordu. Onun için, söylediklerinin bir önemi yok. Hem de hiç yok."

Bunu düşünürken dilini ağzının içinde kıvrır gibi tuhaf bir şey yaptı. Dışının olması gereken yerde bir boşluk vardı.

"Yaşasın!" dedim. "Bir şey mi düşürdün?"

Elini cebine soktu ve oradan çıkardığı beyaz dişi avucuna koyarak bana gösterdi.

"Dün gece düşmüş," dedi. "Uyandığımda ağımdaydı. Az kalsın yutacaktım."

"İğrenç." Burnumu kırıştırmam Miles'ı güldürdü.

"Aila?" Yine huzursuzca kıpırdanmaya başladı. "Bayan Clifton buradaki hiç kimsenin rüya görmediğini söylüyor." Düşen dişini avucunda yuvarladı. "Ama dün gece ben bir rüya gördüm."

Yüzümün ifadesini bozmadım ama midem dönmeye başlamıştı bile. Will'in sözleri bir fısıltı gibi kulağımda çınladı. *Annen herkesten farklıydı.*

Dudağımı ısırdım.

"Ne gördün rüyanda?" diye sordum zaman kazanmak için.

"Bir kâbustu," diye itiraf etti. "Sana anlatırken utanacağım. Beni neden korkuttuğunu bile bilmiyorum."

"Eskiden mücevher takan siyah bir kediyle ilgili kâbuslar görürdüm," dedim. "Onun için, çekinmeden anlatabilirsin."

"Küçük bir kuş vardı," dedi. "Ben onun hasta olduğunu bili-

yordum. Bütün gün perdeleri kapalı, karanlık bir odada oturuyordu. Orada bir de güzel ve sağlıklı, küçük bir kuş vardı. Pencereden uçup gidiyor ve sonra geri dönüyordu. Ama hasta kuş sağlıklı kuştan nefret ediyordu. Sonra yer değiştirdiler. Sağlıklı olan yatakta öldü ve hasta kuş gücünü toplayıp bizim kapımıza geldi ve..." Yüzü kızardı. "Neden bilmiyorum ama bu beni korkuttu."

"Üzüldüm," dedim. "Yine de bana anlattığına sevindim." Onu kendime çekip hafifçe sıktım ve omzuna vurdum — bir kucaklaşma sayılmazdı ama onun gibi bir şeydi işte. "Şimdilik bundan hiç kimseye bahsetme, Miles. Sen ve ben bunu çözmenin bir yolunu buluruz."

"Biliyorum. Aptal değilim." Duraksadı. "Babama Kayboluşlarla ilgili hiçbir şey söylememem gerekiyor değil mi?"

"Sadece bir süreliğine," dedim. "Bunu bir mektupta açıklamak zor olur. Ayrıca onu endişelendirmek istemeyiz. Bir gün ona hepsini anlatırız."

Miles bana dönüp sırtıttı. İnek yalamış gibi yapıştırdığı saçları dikilmişti. Eksik dişi yüzünden gülümsemesi daha az tanıdık geliyordu. "Rol yapmak o kadar da zor sayılmaz," dedi. "Sence?"

"Hayır, değil," diye onayladım.

Son söz *rol yapmaktır*.

Rol yapmak, yalan söylemekten daha iyiydi.

Miles gittiğinde aniden kapıldığım tuhaf bir kıskançlık dalgasıyla savaşmak zorunda kaldım. Sterling'e geldiğimizden beri rüya görmemiştim. Bu Miles'in da, tıpkı annem gibi, bazı bakımlardan diğerlerinden farklı olduğu anlamına mı geliyordu?

Ve benim de farklı olmadığım anlamına mı geliyor? diye düşündüm yakamın üzerinden annemin kolyesini çekiştirerek.

"Doktor Clifton nerede?" diye sordum kahvaltıda.

"Malcolm Yıldız Varyantı araştırmaları için günü Cheshire'daki müzede geçirecek," diye yanıtladı Bayan Clifton kendine kahve koyarken. "Erken bir başlangıç yapmak istedi ve akşam yemeği

saatinden önce döneceğini sanmıyorum.” Saatine baktı. “Biz de çikalım artık.”

Miles’la Will onun peşinden dışarı çıkıp arabanın yolunu tuttu. Ben birkaç adım geride kaldım ve holde, Doktor Clifton’ın kütüphanesinin aralık kapısının önünde duraksadım.

Chase’in Eliza’ya beden dersinde söylediği bir şey aklıma takılmıştı. Eliza annemi Katalizör olmakla suçladığında Chase, *Bir Patton’dan beklenmeyecek kadar cesurca sözler*, demişti.

Bu kararımı sorgulamadan önce kütüphaneye dalıp en alt çekmeceyi açtım ve Sterling’in tarihçesini anlatan kitabı aldım. Biyoloji kitabımın kabını çıkarıp Doktor Clifton’ın kitabını içine koydum. Kusursuz bir hileydi ve kitapla birlikte umutlarımı da çantama atarak arabanın yolunu tuttum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

.....

"GÜNAYDIN, BEAS," DEDİM DIGBY'NİN LABO-
ratuvarına girdiğimde. Beas hâlâ yarı uykuda sayılırdı ve kendi
bestesiyle dolu bir nota kâğıdını incelemekle meşguldü. Ara sıra
çenesini yana yatırışına bakılırsa notaları kafasının içinde duyu-
yordu. George muntazam ve biraz sıkışık elyazısıyla karatahtaya
dünkü deneyimizin bulgularını yazıyordu.

Neyse ki, sınıf arkadaşlarım her hareketimi izlemekten vazgeç-
miş gibi görünüyordu. Okulun yeni kızı olmamın uyandırdığı me-
rak azalmaya başlamıştı. Kitabı çantamdan çıkarıp fihristi açtım
ve sayfaları sadece benim görebileceğim bir açığa göre ayarladım.

Önce annemi aradım. Ona kitabın ortasında yalnızca küçük
bir paragraf ayrılmıştı. Saçlarımla sayfayı gizleyerek fotoğrafını
inceledim. İri, gri gözleri benimkilere benziyordu ama içlerindeki
muzip pırıltı daha çok Miles'ı anımsatıyordu. Gençliğin ışıltısıyla
parlayan pürüzsüz tenine, sivri çenesine ve belirgin elmacıkkemik-
lerine uzun uzun baktım. Resmi, sayfadan fırlayacak kadar canlı-
dı ama yanında kısacık bir metin vardı.

Doğumunda yetim kalan ve Eleanor Cummings tarafından büyü-
tülen Juliet Cummings, Kız Kardeşler'den ayrıldıktan sonra du-
yularına yeniden kavuşabilen tek kişidir. 20 Mart 1925'te, Sterling'e
gelerek kasaba sınırlarının dışına çıktığında kaybolan duyularının
geri döndüğünü bildirdi. Fareli Köyün Kavalcısı gibi, umutlu bir
kalabalığı peşine takarak onları Sterling'in hemen dışındaki gölün
kıyısına götürdü ve işaret etti.

Suyun yüzeyine yansıyan tek yüz onunkiydi.

Juliet bunun nedeniyle ilgili bir açıklama yapamadı ve kasaba
halkı Juliet'in bir istisna olmasına gerçekten şaşkın mı olduğu yok-

sa zalimce bir oyun mu planladığı konusunda ikiye bölündü. Sınırlar gerildi ve huzursuzluk baş gösterdi. Juliet Cummings kısa bir süre sonra kasabadan kaçtı ve bir daha hiç geri dönmedi...

Söylentiler onun gidişinin ardından da kesilmedi ve Bayan Cummings'in Kayboluşların etkisinden nasıl kurtulduğuyla ilgili büyük gizem hâlâ çözülmedi. Bu sır kendisinin ortadan kayboluşuyla birlikte esrarını korumaya devam etti.

Dişlerimi kalemimin yumuşak tahtasına geçirip alelacele fihriste geri döndüm. "Patton, sayfa 3, 9, 54-56" yazısını bulana kadar isim listesini taradım.

Elli dördüncü sayfada siyah beyaz bir fotoğraftan beni aristokrat bakışlarla süzen bir kadınla karşılaştım. Resmin altındaki yazıda Victoria Antoinette Patton olarak tanıtılıyordu. Öpücük gönderir gibi büzdüğü dudakları ve çıkık elmacıkkemikleriyle Eliza'yı andırıyordu ama sert bakışları göz kenarlarındaki ince ve örümcek ağı gibi karmaşık çizgilerle yumuşamıştı. Ağzımın içini yine o keskin ve madeni tat doldurdu. Yanağımın iç kısmını emerek okumaya başladım:

PATTON OLASILIĞI

Patton ailesi Sterling'in tarihinde köklü ve şanlı bir yere sahiptir. Kasabayı kuran ailelerden biri olmalarının yanı sıra, Pattonlar sanatın ve sanatçıların sadık hamileri olarak bilinirler ki Sterling gibi küçük bir kasaba için bu son derece sıradışı bir durumdur.

Gözlerimi devirdim. Pattonlar kitabı kendileri mi yazmıştı?

En başta Victoria Patton (fotoğrafi görülen) olmak üzere tüm aile hayatlarını ünlü Patton koleksiyonlarını oluşturmaya vakfetti. Bunlar arasında bilinen ilk hiyeroglifler, bir Mısır lahdi ve söylentilere bakılırsa, eski Babil'den günümüze kadar gelen iki altın kupa

da var. Victoria Patton'ın kızı, Clara Patton bu parçaların düzenli olarak kasabanın dışında sergilenmesi için hazırlıklar yapıyor.

Ne var ki, koleksiyonun bir parçası, hepsinin en kötü şöhretlisi –bazılarınca Kayboluşların fitilini ateşlediği düşünülen parça– eksik olacak. Çiçek Açan Safir.

Sırtımı dikleştirdim. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Çiçek Açan Safir bir lotus çiçeği biçiminde, elmas ve safir kakmalı bir taç ve Pattonların eşsiz Rus mücevherleri koleksiyonlarını tamamlamak için onlarca yıldır peşinden koştukları bir parçaydı.

Ne var ki 1905 yılında, taç Corrande'li Rabe ailesinin eline geçti. Victoria Patton aylar süren pazarlıklardan sonra, Rabeler için büyük bir manevi anlam taşıyan ve uzak ataları tarafından yüzyıllarca önce yapılan cam bir çiçek bahçesi karşılığında Çiçek Açan Safir'e sahip oldu.

Alışveriş sorunsuz bir şekilde tamamlandı, ancak üç ay sonra, Rabeler çiçeklerden birkaçı dışında hepsinin sahte olduğunu keşfetti.

İki ailenin arası açıldı. Büyük bir öfkeye kapılan Rabeler Çiçek Açan Safir'in derhal kendilerine iade edilmesini istedi.

Pattonlar cam çiçek bahçesini sırf bu alışveriş için yüklü bir miktar karşılığında satın aldıklarını iddia etti. Çiçek Açan Safir'i kilit altında saklamaya başladılar. Aylar süren münakaşalar ve karşılıklı ağır suçlamalardan sonra Rabeler o kadar öfkelenmişti ki, Corrande'yi sonsuza dek terk etti. Onları bir daha ne bir gören oldu ne de bir duyan.

İlk Kayboluş'un bu olayın hemen ardından gerçekleşmesi birçoklarının onun büyük sorunları başlatanın Katalizör olduğuna inanmasına yol açtı. Rabeler her zaman sıradışı bir aileydi ve karanlık sanatlarla uğraştıklarına dair söylentiler dolaşıyordu. Ama bu teorinin belki de en dikkat çekici ögesi Rabelerin bu cam çiçek bahçesine duydukları ilgiydi. Doğayı kusursuz bir şekilde taklit et-

tiği bilinen çiçekler, söylendiğine göre öylesine gerçekçiymiş ki, gerçeğinden yalnızca bir kokularının olmayışıyla ayırt edilebilirlermiş.

Kesinlikle enteresan bir tesadüf olduğu söylenebilir..

Kitabı tam çantama koyarken Doktor Digby sınıfa girdi. Elimde olmadan sııttım. Şimdi her şey daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Eliza'nın neden durup dururken benden nefret ettiğini anlamıştım. Tek nedeni Will değildi. Benden nefret ederek kendi ailesi üzerindeki suçlamaların hedefini şaşırtmayı umuyordu.

"Eee..." dedim Beas'a elimden geldiğince rahat bir tavırla. Ders zili koridorlarda yankılandı ve Doktor Digby kapıyı kapattı. "Eliza Patton'la arkadaş mısınız?"

"Hıhı," dedi Beas dalgınca. Kalemimi dişleri arasına sıkıştırdı ve nota kâğıdını incelemeyi sürdürdü.

"Enteresan."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Biraz şaşırdım galiba."

Beas derin bir nefes alıp kalemi ağzından çıkardı. "Üzgünüm, Aila. Ama beni bu işe karıştıрма," diye kestirip attı. "Arada kalmak istemiyorum. Eliza'nın bazen saçmaladığını biliyorum ama biz anaokulundan beri arkadaşız ve eğer değer verdiğim tek bir şey varsa onun sadakat olduğunu bilmelisin."

Dudaklarımı büzüp kolumdaki bir çili kaşıdım. "Elbette." Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. "Onu çocukluğundan beri tanıyorsun. Bunu taraf tutmaya vardırmaq gibi bir amacım yok," diye ekledim çabucak. "Ama Eliza'nın nedense benimle yıldızı barışmadı."

Beas kalemiyle bir notanın içini doldurdu. "Evet," dedi. "Eliza'yla zıtlaşmamak en güvenlisi. Ama senin yakın bir zamanda o noktaya gelebileceğini sanmıyorum." Duraksadı. "Will'le aynı çatı altında uyuduğun sürece bu mümkün değil."

Ya da Eliza annemi ailesiyle ilgili kuşkuları dağıtmak için kul-

lanabildiği sürece. Seçtikleri günah keçisinin artık kendini savunacak durumda olmaması Pattonların işine gelmişti kuşkusuz.

En azından, Miles'la ben buraya gelene kadar.

Duvara yaklaşarak Beas'tan uzaklaştım. Yazı yazmayı bitirdiğimde masanın altından Beas'ın ayağını dürttüm ve eteğimi sıyırdım.

Konuğum, yanlış bir söz söylendiye eğer, onu bağışla ve aklından çıkar, yazıyordu dizimde.

Beas süslü bir elyazısıyla yazdığım Stevenson alıntısını okudu ve Doktor Digby güldüğünü görmesin diye başını eğdi.

"Senden hoşlandığımı biliyordum," dedi ve sayfaya bir notalar senfonisi çizmeye devam etti.

O öğleden sonra okuldan eve döndüğümüzde Doktor Clifton'ın arabası bahçe yolunda duruyordu.

Ve kitabı hâlâ çantamdaydı. Yüreğim ağzıma geldi.

"Ders çalışalım mı?" diye teklif etti Will ve Doktor Clifton'ın kütüphanesinin kapısını birlikte ittik. Will rahat, deri koltuğa gömüldü. Ben yere oturup sırtımı şal desenli ikili koltuğa yasladım, güneşin halıda ve dizimde yarattığı gölgeleri izleyerek umutsuzca Will'den kurtulmanın bir yolunu aradım.

"Bugün Tuck'la staj eğitimin için çalışmayacak mıydınız?" diye sordum.

"Hasat Panayırı'nda kurulacak bir sahneyle ilgili Cleary'le buluşacak."

Hasat Panayırı. Sterling'in Kayboluş Günü'ne taktığı kibar isim.

Will defterini açtı. "Yirmi gün kaldı," dedi pencereden bakarak.

Sesindeki tevekkül bana annemin hasta olduğu ve onun iyileşmeyeceğini anlamaya başladığımız günleri hatırlattı. Sterling halkının ne hissettiğini anlıyordum; kaçamayacakları bir geri sayıma karşı koymaya çalışıyorlardı. Hayatlarının altüst olacağı ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalacakları âna dek sürelerinin dolmasını bekliyorlardı.

İkimizin de dikkatini dağıtmak için ayağa kalkıp radyonun düğmeleriyle oynamaya başladım ve Judy Garland'ın sesi odayı doldurana kadar buna devam ettim. Ama onun sesi bile Doktor Cliffton'ın bastonuna dayanıp ayaklarını sürüyerek yürürken çıkardığı gürültüyü maskeleyemedi. Çaresizlikle kıvranmaya başladım. Çantam halının üzerine yan yatmıştı ve ayaklarımla arasında üç adım bile yoktu.

Babasının kütüphaneye girmesiyle Will'in koyu kumral kaşları kalktı. "Evet? Başarıya ulaştın mı?" diye sordu.

"Birkaç şeyin daha yıldızları geri getirmeyeceğinden emin olmamı bir başarı sayarsan, evet," dedi Doktor Cliffton ve tatlı tatlı gülümsedi. Burnunun ucuna düşen gözlüğünü geri itti. "Korkarım bu sefer tam anlamıyla aklım durdu." Yavaşça masasına doğru yürüdüğünde endişem arttı.

İlk çekmeceyi ve sonra bir şey arıyormuş gibi ikinciye açtı. Midede düğümlendi. Kitabı neden orada bırakmamıştım ki? Kaybolduğunu anlarsa ve kitabın çantamda olduğu ortaya çıkarsa ne olacaktı? Koltuğun dibine oturup ödevimi çıkardım.

Doktor Cliffton elini son çekmeceye uzattı.

"Doktor Cliffton!" diye seslendim ödev kâğıtlarımı halıya yarken. "İlk Varyantları kimin icat ettiğini söyler misiniz, lütfen?"

Doktor Cliffton çekmecenin kulpunu bırakıp doğruldu. Gözleri ilgiyle parlıyordu. "Keşif gününün hikâyesini mi dinlemek istiyorsun?"

Will ayağını puf tabureye uzattı. "Bence yalnızca özetini dinlemek istiyor," dedi dudaklarını çarpıtarak.

Doktor Cliffton gözlüğünü tekrar burnunun ucuna indirip bizi alaycı bakışlarla süzdü. "Özetini mi? Elimden geleni yaparım." Yazı masasının yakınındaki kitapları incelemek için arkasını döndüğünde rahat bir nefes aldım. *Şifalı Otlar, Baharatlar ve Botanik Tedaviler* adlı kalın cildi raftan aldı. Kendime biraz daha zaman kazandırmıştım.

Doktor Cliffton kitabı masasına götürüp bir ağaç kütüğüne

baltayı indirir gibi tek bir sert hareketle açtı. Ödevlerimi bırakıp ayağa kalktım ve daha iyi görebilmek için yanına gittim. Gösterdiği resim hiç de umduğum gibi bir şey çıkmadı. Seyrek, yeşil yaprakları ve kırmızının mora çalan bir tonunda dikenlerle dolu, yuvarlak bir baş kısmı olan, küçük, çirkin bir çiçektir.

“Ne kadar gösterişsiz bir bitki değil mi?” diye sordu Doktor Clifton aklımdan geçenleri okumuş gibi. Boğazını temizledi. “Varyantlara tamamen tesadüfen rastladım. O sırada lisedeydim. Matilda, Juliet ve ben bir gün kütüphanede ders çalışıyorduk ve ara sıra çalışmaya ara verdiğimizde ben kendimi bitki ansiklopedilerini incelerken buluyordum...”

Will güldü ve ayaklarını tabureden indirip yanıma geldi. “Merak ettiysen diye söyleyeyim, Aila,” dedi, “babam o ansiklopediyi eğlencesine okuyordu.”

“Spora merakım olmayışından çocuk felcini sorumlu tutabiliriz sanırım,” dedi Doktor Clifton ama sesinde buna üzüldüğüne dair en ufak bir burukluk yoktu. “Aksi hâlde ansiklopedi okumayı iyi bir vakit geçirme aracı olarak görmeyebilirdim. Ve belki,” diye ekledi, “Varyantları hiç bulamayabilirdim.” Tam da Will’in yaptığı gibi ensesine dokundu.

“Bir şeylere yaklaştığımı hissediyordum, Aila; ama hâlâ yanlış bir iz üzerindeydim,” diye anlatmayı sürdürdü. “Kuntz diye bir bitki ilgimi çekti. Çiçek açarken yaydığı koku sebebiyle yaygın olarak kullanılan ismi ekmek çiçeğiydi. Onun fidelerini nereden bulabileceğimi araştırıyordum.

“Ama o gün kız kardeşim, Marjorie beni kütüphanede buldu. Haftalar önce hastalanan ve iştahı hâlâ yerine gelmeyen annem için endişeleniyordu. Marjorie ona ne yedirebileceğimizle ilgili bir fikrim olup olmadığını sordu. Önümde ansiklopedi açık durduğu için şuna denk geldim.”

Sayfaya vurdu. “Kalkandikenî. Şevketi bostan, kutsanmış devedikenî ya da mübarekdikenî de deniyor. Ortaçağda bile birçok hastalığın tedavisinde kullanılırmış. Yara lapalarında, kanamayı

durdurmak için, sindirime yardımcı olması ya da emzirme döneminde sütü artırması için ve hatta veba salgınıyla mücadelede bile. Aynı zamanda, doğal bir iştah artırıcı olduğunu biliniyor.

“Dolayısıyla kardeşime onu önerdim. ‘Ama senenin bu mevsiminde şevketi bostanı nerede bulacağız?’ diye sordu.

“Juliet bize biraz getirebileceğini söyledi. Ertesi gün, elinde kuşlara verilen kutsanmış devedikeni tohumlarıyla dolu bir keseyle çıkageldi.”

Doktor Clifton güldü. “Tabii ki, iştahsızlık çeken anneme bir bardak dolusu kuşyemi yedirecek hâlim yoktu. Onları havanımda dövdüm.”

Yazı masasının bir köşesinde duran taş havanı gösterdi. Sterling kitabını aramakla meşgulken onu bir kâğıt ağırlığı sanmıştım. Ama şimdi bunun kaba ve delikli bir granit taşından yontulan bir havanla tokmak olduğunu görebiliyordum. Üzerine üç kelime kazınmıştı: *Araştır... Daima araştır.*

“Sonunda tohumları annemin yemeğine serpeceğim kadar ince bir toz hâline getirdim. Artık ekmek ve su dışında ağzına hiçbir şey koymuyordu.” Doktor Clifton’ın gözleri bu keşfi yeniden yapmak üzereymiş gibi parlamaya başladı ve bakışları uzaklara daldı. “Bir şeyin, her ne olursa olsun, ilk kez kokusunu almayı nasıl tarif edebilirim ki? Su tabii ki kokmuyordu. Ama ekmek...” Duraksadı. “Fırından yeni çıkmış gibi sıcacık ve yumuş yumuş kokuyordu ve bu koku annemin odasına benden daha önce ulaştı. İçeri girdiğimde yatağında oturuyordu ve ekmeği kokladıktan sonra yüzünden gülümsemesi eksik olmadı. Annem onu yemeye kıyamadı; zor ikna ettim. İkide bir Varyant serptiğim ekmeğin hatırladığı tüm ekmeklerden daha güzel olduğunu söylüyordu.”

Havanın yuvarlak ve kaba saba boynuna dokundum. “Bu kadar mı? Şevketi bostan tohumlarını dövdünüz ve tüm kokuların kilidini açtınız öyle mi?”

“Kokuların kilidini açmak,” diye yineledi. “Bu hoşuma gitti.” Kullandığım tabir gözlüğünün ardından bana bakan mavi gözle-

rinin parlamasına neden oldu. "Umduğun gibi bir hikâye çıkmadı mı yoksa? Sihirli bir şey mi bekliyordun?"

"Açıkçası, belki," diye itiraf ettim. "Ya da onun gibi bir şey işte."

"Belki de öyledir," dedi. "Sonuçta sihir dediğin nedir ki? Doğru elementlerin bir araya gelmesiyle beklenmeyen bir şekilde sonuçlanan şeyler için kullandığımız bir kelime. Belki onu şimdiye kadar sadece büyülü kelimeler ya da bir kazanda karıştırılan malzemeler olarak düşündün."

Annemin Shakespeare kitabını düşündüm. "Çifte çifte zahmet ve belâ," deyip gülümsedim.

"Aslında baktığımız her yerde bir parça sihir yok mu?" diye devam etti Doktor Clifton. "Biz bakış açımızı değiştirdik, hepsi o."

Duraksadım. "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Şunu... Bir keki düşün mesela," dedi alayla. "Neden malzemeleri kusursuz bir şekilde karıştırıp doğru bir ısıda pişirdiğimizde şöyle güzelce kabarmış, pofuduk bir kek pişirebiliyoruz? Su molekülleri nasıl oluyor da bazen kar ve bazen de dolu tanelerine dönüşüyor? Neden aşkla birleşen iki insan yeni bir hayat yaratabiliyorken," –Bunu söylediğinde kızardım ve Will'in yüzüne bakamadım– "başka iki kişinin uyumsuzluğu bir hayatı bitirebiliyor?"

Kitabı kapattı. "Dolayısıyla, evet. Doğru bileşenlerin bir araya gelmesinde her zaman bir parça sihir vardır. Yanlış bileşenlerin bir araya gelmesiye..."

"Trajediyle sonuçlanır," diye bitirdim cümlesini usulca.

"Ama ona hikâyenin en iyi kısmını anlatmadın," diye söze karıştı Will kollarıyla yazı masasına abanarak. Bana döndü. "Babam ilk Varyant'ı keşfettikten sonra annemi aramaya çıkmış, çünkü daha o zamanlar bile ona biraz âşıkmiş." Gülümsedi. "Annem Juliet'le birlikteymiş. Tohumların geri kalanını birlikte ezmişler ve Varyantları fırına götürmüşler. Sonra onları serptikleri ekmekleri bütün kasabaya dağıtmışlar."

“Tam da annene göre bir davranıştı, biliyor musun?” dedi Doktor Clifton. “Her zaman insanlara yardım etmeye çalışırdı.”

Annemi gözümde canlandırdığımda yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Hayalimde gencecik ve güzeldi. Nar gibi kızarmış ekmekleri ona neşeyle uzanan ellere uzatıyordu. İlk Varyantların onun getirdiği tohumlardan yaratılması beni gururlandırdı.

Doktor Clifton başını eğip *Ballıbabagiller* başlığını taşıyan sayfayı açtığında kumral saçlarının arasındaki kır tellerini ilk kez fark ettim. İnce dalları minik, mavi çiçeklerle bezeli, yaz kış yeşil kalan, dikenli bir bitkinin resmini işaret etti.

“İstersen burada bitirebiliriz? Merakını giderdiysen ve bundan sonrası seni sıkacaksa bu konuyu bir kenara bırakabiliriz. Will’in gayet iyi bildiği gibi, herkesin Varyantlardan benim kadar etkilenmek zorunda olmadığını bazen unutuyorum ve...”

“Hayır, lütfen,” dedim çabucak. “Benim hoşuma gitti.”

Varyantlar. Onlar Sterling’in Kutup Yıldızı gibiydi. Sürekli ilerleyip her yere yayılan bir karanlıkta yönlerini bulmalarına yardımcı oluyorlardı.

“Bunlar, Zihin Gözü Varyantları, başıma konan başka bir talih kuşuydu,” dedi Doktor Clifton ve anlatmaya devam edebildiği için mutlu olduğunu fark ettim. “Aslında kaybolan rüyalarımızın yerine bir Varyant arıyordum. Ne var ki, o iş sandığımdan daha zor oldu ve bugüne kadar hâlâ bir ilerleme kaydedemedim.” Diliyle parmak ucunu ıslatarak sayfaları karıştırmayı sürdürdü.

“O zamana kadar bir sürü malzemeyle başarısızlıkla sonuçlanan deneyler yapmıştım. Sarı kantaron, nane, beyaz cezaırmekşesi... Sonra ortaçağ efsaneleriyle ilgili bir metne denk geldim. Orada insanların kâbuslardan korunmak için yastıklarının altına bir biberiye dalı koyduğundan söz ediyordu. Ama biberiye ayrıca hafızayla da ilişkilendirilir.” Gülümsedi. “Aslında sadece *Hamlet*’e bakmam yeterli olurdu. Shakespeare’in satırları arasında kaç ipucu yakaladığımı bilsen şaşardın.”

Hızla başımı kaldırdım ve Will bana baktı. Ona Shakespeare’i

sorduğumu hatırladığını anladım ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Vay canına," dedi.

"Shakespeare mi?" diye sordum Doktor Cliffton'ı daha fazlasını anlatmaya teşvik etmek için.

"Evet," dedi. "Edebiyat dünyasında Varyantların, hepsine değil ama çoğuna dair ipuçları bulunabileceğini keşfettim."

Yapbozun bir parçası daha yerine oturmuştu. Annemin işaretlemelerinin anlamı buydu: Kayboluşların sırrını çözmek için edebi ipuçları arıyordu. Tam da onun seveceği türden bir uğraştı. Gerçek hayata dair bir bilmece. Muhtemelen bütün bunları büyük bir oyun olarak görüyordu.

"Hatırlamak için biberiye var," dedi Will havanla tokmağını bir kafatası gibi önünde tutarak. "Dua edin, sevin ve hatırlayın. Ve hercai menekşeler var, düşünceler için."

"Sterling'in ilk yıldız futbolcusu olma hayalin suya düşerse Hamlet olarak her zaman iş bulabilirsin," dedim onu dirseğimle usulca dürterek. Sonra kollarımı sopa gibi iki yanıma düşürdüm.

Will'le flört mü ediyordum?

"Ya da Ophelia olarak," diye düzeltti Will. Sırıttı ve havanı elinden bırakıp o da beni dürttü.

Will benimle flört mü ediyordu?

"Şimdi bunu o kadar net görebiliyorum ki," dedi Doktor Cliffton dalgınca. "Yeni bir çerçeveden baktığımız çoğu şey için geçerli bu sanırım."

Yeniden çekmecelerine eğilince sinirlerim gerildi. Ama ikinci çekmeceyi açtı ve kâğıt destesinin altından küçük bir şişe çıkardı. Cam tıpalı, yuvarlak ve bodurdu.

"Yaptığım ilk Zihin Gözü partisi," dedi Doktor Cliffton. Tıpayı açıp şişenin içinde dönen ve pazarda gördüğümle aynı parlak ve sedefli renkteki dumanlara bakmama izin verdi. "Bu Varyant'ı kullanmanın en etkili yolu onu merhem gibi gözkapaklarına sürmek," diye anlatmaya devam etti. "Onu keşfettiğimde Matilda'yla ilk konuşmamızı dün gibi hatırlayabildiğimi fark ettim. Sterling

İlkokulu'ndaki ilk günümüzde giydiği mavi keten elbiseyi üzerindeki beyaz çiçek işlemelerine dek en ince ayrıntılarıyla görür gibiydim. Neredeyse otuz yıl öncesine ait ve hafızamda parçalanmış bir anıyı tüm detaylarıyla anımsayabiliyordum."

Boğazım düğümlendi. "Sonsuza dek kaybettiğinizi sandığınız bir şeyi bulduğunuz zamanlarda onu yeniden hayata döndürdüğünüzü hissetmişsinizdir," dedim.

Doktor Clifton beni başıyla onayladı. "Sanırım artık Sterling'de şükrettiğimiz birçok şey var. Onları kaybetmeseydik belki de kıymetlerini asla şimdiki gibi anlayamayacaktık."

Akşamın geri kalanında bunu düşündüm ve onu zihnimde bir bilye gibi yuvarlayıp durdum. Yemeğe çağrılmamızdan birkaç dakika sonra, Doktor Clifton'ın kitabını gizlice yerine bırakırken de aklımda bu düşünce vardı. Annemin kolyesini çıkarıp başucuma koyarken, yatağıma uzanırken ve yorganı çeneme kadar çekerken de öyle.

Ertesi sabahın ışığı beni uyandırana kadar kütük gibi uyudum. Gözlerimi açtığımda bakışlarımı odaklamam birkaç saniye sürdü.

Sonra birden doğrulup oturdum. Paniğim göğsümün içinde havai fişekler gibi patladı.

Başucuma uzandım. Yüzeyi pürüzsüz ve boştu.

Annemin kolyesinin yerinde yeller esiyordu.

O zaman mutluluktan uçuğumu hissettim. Başarmıştım. İlk soygunumu yapmıştım.

Phineas beni alayla karışık bir keyifle süzdü. "Kendinle gurur duyuyor musun?"

"Bu işte iyiyim."

Phineas bir yaprak sigarası yaktı. "Bana çekmişsin. Doğuştan yeteneklisin."

Sonraki sözleri dumanlarla birlikte ağzından çıktı. "O duyguyu özlüyorum. Resmen insanın içinden fıskırıyor. Keşke onu bir şişeye koyup saklayabilseydim." Sigarasının külünü silkti.

O zaman aklıma bir fikir geldi. Ama hava hâlâ alacakaranlıktı.

Varyantlar. Hisleri bastırmak. Baş döndürücü bir mutluluk.

Sonra Phineas o kadar şiddetli bir öksürük nöbetine yakalandı ki, sigarasını söndürmek zorunda kaldı. Avucunun içine öksürdüğünde ıslak bir ses çıktı. Eline baktı ve onu gizlemeye çalıştı.

Ama yeterince hızlı davranamadı. Avucundaki pas rengi lekeyi görmemle birlikte o fikir kıvılcımı söndü ve unutuldu gitti.

ODAMIN ALTINI ÜSTÜNE GETİRDİM. ÇALIŞMA masasının çekmecelerini dip köşe aradım, neversim takımlarını hallaç pamuğu gibi atıp altlarına baktım, lavabonun borularını bile kontrol ettim. Hafızamı canlandırmak için Zihin Gözü'nün yasaklı kullanımı için izin istemeyi düşündüm ama ona ihtiyacım yoktu. Ben uyurken düğüm olmasın diye kolyenin klipsini açıp zinciri her zamanki gibi başucuma koyduğumu gözümde canlandırabiliyordum.

Yastık kılıflarını son bir kez çıkarsam da annemin kolyesini bulamayacağımı biliyordum.

Soğuk bir ürperti piyano çalan parmaklar gibi omurgamda dolaştı.

Biri odama girip onu almıştı. Ben uyurken.

Yere fırlattığım buruşuk yün elbiseyi üzerime geçirip kapımı açtım.

Miles. Tabii ya. Bunu Miles yapmıştı mutlaka.

Geçen haftayı Doktor Cliffton'la yaptığı maket uçakla oynayarak geçirdiği arka bahçeye gittim. Ama Miles şimdi taş bahçe duvarının batı kanadının dibinde dikiliyordu ve maket uçağı bir kanadı kırık bir kol gibi çarpılmış bir hâlde çimenlerin üzerinde ters duruyordu. Miles'in avucunda bir şey olduğunu fark edince içimde bir umut yeşerdi.

Ama bana döndüğünde avucundakinin parçalanmış çiçek yaprakları olduğunu gördüm. Miles pembe ve beyaz kaplumbağa kafası çiçeklerinin narin taçyapraklarını kopartıyordu. Bunlar Bayan Cliffton'ın en sevdiği çiçeklerdi.

"Miles." Kalbim hâlâ umutla çarpıyordu. Kolyem ondaysa kızmayacaktım bile... En azından *o kadar* kızmayacaktım. Annemin

kolyesi yalnızca birkaç haftadır bende olmasına rağmen tenimde ağırlığını hissetmeye öyle alışmışım ki, ondan uzak kalmanın dengemi bozduğunu hissediyordum.

"Efendim?" Çiçek yapraklarını arkasına sakladı. İşlediği suçun diğer kanıtları lime lime kopan kilimler misali Cliftonların bahçesinin her tarafına dağılmıştı.

"Kolyemi sen mi aldın?" diye sordum. "Annemin yüzüğünü astığım zinciri?"

"Hayır," derken benimle göz göze gelmekten kaçındı.

"Miles, bana yalan söyleme," dedim sertçe. Ona bir adım daha yaklaştım.

"Odanda bir yerdedir." Gözlerini kısarak ayaklarının dibindeki yapraklara baktı. "Belki," dedi yapmacık bir tavırla sırtarak, "dart okun, kurdelen ve Dixon Fairweather'a yazdığın aşk şiirlerinin yanındadır."

Omuzlarını yakalayıp onu dişleri birbirine çarpacak kadar şiddetli sarstım ve ne zamandır ona böyle dokunmadığımı fark ettim. "Hiç komik değil," diye tısladım. "Bir kez olsun şu sinir bozucu tavırlarından vazgeç ve bana doğruyu söyle."

Ona vurmuşum gibi baktı yüzüme. "Bende değil," dedi usulca. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

Küçük omuzlarına geçirdiğim parmaklarımı gevşettim ve serbest kalır kalmaz kaçtı. Kafasının arkasındaki ve diğerlerinin tersi yönde uzadığı için dikilen saç tutamına gözümü dikerek uzaklaşmasını izledim. Miles'in yolunun üzerindeki tavuklar gıdaklayarak çil yavrusu gibi dağıldı. Gözlerimi kapattığımda annemin yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi görür gibi oldum. Böyle bir durumda annem Miles'in peşinden giderdi ve ben de kendimi odama kapatıp parkelere bir çizgi daha çizerdim.

Gözlerim doldu. Etrafımızda neler değişirse değişsin Miles'la ben hep aynı kalacaktık.

Bayan Clifton'ı kış bahçesinde cam kavanozlara konservelik

yeşil fasulye doldururken buldum. "Bana yardım edebilir misiniz?" diye sordum. "Kolyemi kaybettim."

Bayan Cliffton'la Genevieve döşeği kaldırıp altına bakmama ve duvarın dibindeki şifonyeri çekmeme yardım etti. Evin diğer odalarını ararken Doktor Cliffton'la Will de bize katıldı. Bir masanın altına bakmak için diz çöken Bayan Cliffton "Üzgünüm, hayatım," dedi doğrulurken. Avuçlarıyla saçlarını arkaya taradı. "O kolyenin senin için manevi bir değeri olduğunu biliyorum. Bir yerlerden çıkacağından eminim."

"Herhalde ben başka bir yere koydum," dedim. Yalandı tabii ama Bayan Cliffton'ın evdeki birini suçladığımı düşünmesini istemiyordum. Gözyaşlarımı güçlkle zapt ederek bahçeye çıktım.

Evin yıpranmış tuğlalarına ve en büyük dalı pencereme doğru uzanan ağaca baktım.

Kolyem kendiliğinden ortadan kaybolmamıştı. Ya gece ben uyurken odama bir hırsız girmiş ve onu çalmıştı ya da Clifftonların evindeki biri bana yalan söylüyordu.

Hangisinin daha kötü olduğuna henüz karar veremiyordum doğrusu.

İlk Yıldızlar idmanım için okulun spor sahasına vardığımda Bayan Percy oradaydı. Güneşten korunmak için elini yüzüne siper etmiş ve dikdörtgen şeklinde metal bir kutuyu dirseğinin iç tarafına sıkıştırmıştı. Üç gün önce, annemin kolyesi kaybolduğunda başlayan inatçı baş ağrısı bir türlü geçmek bilmiyordu.

"Tahtayı kuralım," dedi Bayan Percy. Okçulukta kullanılan hedef tahtalarına benzeyen bir düzeneği sahanın kenarına kurmasına yardım ettim. Ortasındaki dairenin etrafında altı halka olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Yıldızlar dedikleri şey *dart* gibi bir oyunsa bu işi kıvrılabileceğimi düşünüyordum.

Ama sonra Bayan Percy nişan tahtasının önüne ince teller asmaya başladı. İlk telin düğümüne gümüş rengi, kırmızı bir mum ve

iki yanındaki düğümlere içleri su dolu iki küçük cam şişe geçirdi. Esintide serbestçe sallanacak kadar hafiflerdi.

“Başlayalım mı?” diye sordu Bayan Percy. Başımı sallamam üzere bana bir çift kalın, beyaz eldiven uzattı. “Güvenliğin için,” diye açıkladı. “Daha ilk günden kazara parmaklarının kesilmesini istemeyiz.”

Göz kırptı. Ağırlığımı öteki ayağıma geçirip gergin bir tavırla güldüm. Şimdiden terlemeye başlamıştım. Annemin kolyesini düşünmenin sırası değildi. Uzuvarımın sağlam kalmasını istiyorsam dikkatimi toplamalıydım.

“Korkarım Yıldızlar hakkında pek bir şey bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “En baştan başlayabilerseniz sevinirim.”

“Aslında çok kolay.” Bayan Percy kendi eldivenlerini taktı; onunkiler açık eflatun rengiydi. Metal kutuyu açtı. İçinde her biri kabaca bir avuç büyüklüğünde, sıra sıra dizilmiş gümüş Yıldızlar vardı. Pırıl pırıl parlayan kenarları jilet gibi keskindi.

“Toplamda üç raunt var ve her rauntta üç Yıldız fırlatılır,” dedi Bayan Percy. “Bu da puan toplamak için dokuz şansın olduğu anlamına geliyor. Hedefi vuran her Yıldız için puan kazanırsın ve ortadaki daireye ne kadar yaklaşırsan puanın o kadar artar.”

Başımı salladım.

“Ama en büyük puanı, Yıldız’ını şurada asılı mumu ortadan ikiye bölecek kadar kuvvetli fırlatırsan ve mumun yarısı düşüp hedef tahtasının altındaki yanıcı maddeyi tutuşturursa alırsın. Tam isabet elli puandır. Yanıcı madde tutuşursa yüz elli puan kazanırsın.

“Doğrusunu istersen,” diye devam etti Bayan Percy gözlerini kısıp beni süzerek, “buna bel bağlamamanı tavsiye ederim. Turnuvanın tarihi boyunca böyle bir atış sadece iki kez yapıldı. Ayrıca mumun iki yanında asılı su şişelerini vurmaktan kaçınmalısın. Eğer şişeler kırılır ya da içlerindeki su dökülürse puan kaybedersin... Muhtemelen yakıtı tutuşturma şansını da öyle.”

“Anladım.” Eldivenleri takıp parmak uçlarını düzelttim. “Bu oyunu daha önce hiç duymamıştım.”

“Yıldızların bu versiyonu Corrande’da ortaya çıktı,” dedi Bayan Percy. “Turnuva geleneksel oyunların biraz modernleştirilmesini destekliyor.”

Bu bana mantıklı gelmişti doğrusu. Kız Kardeşler’in yaşam tarzına uyuyordu.

“Ah, bir şey daha var,” diye ekledi Bayan Percy. “Üçüncü rauntta hedef hareketli olacak.”

Giderek artan endişemi gizleyememiş olmalıydım ki, Bayan Percy beni alelacele hedef tahtasının önüne götürüp doğru atış tekniğini gösterdi.

“Işın sırrı iyi nişan almak ve bileğini doğru bir açıyla bükmek,” diye anlattı. “Yıldız’ı ucundan tutup mümkün olduğunda döndürerek fırlatmalısın.” İlk Yıldız’ı fırlatmadan önce bunu nasıl yapacağımı birkaç kere gösterdi. Yıldız havayı yardı ve hedefe saplandı.

“Sana en uygun stili bulmak için biraz alıştırmamız gerekecek. Yıldız’ı omzunun üzerinden ya da belinin yakından fırlatabilirsin.”

Bayan Percy bana bir Yıldız verdi. Tahminimden daha ağır ve sağlamdı. Babamın küçük, hafif ve suda sektirmek için topladığım küçük taşlar gibi avucumun içine sığan oklarına hiç benzemiyordu.

Eldivenli parmağımla dikkatle Yıldız’ın ucuna dokundum. “Şey...” Duraksadım. “Biraz tehlikeli görünüyorlar.”

Bayan Percy’nin gözlerinde belirip kaybolan ifade pek rahatlatıcı değildi doğrusu. “Evet, kesinlikle,” dedi. “Bir insana fırlatıldıklarında, kendini savunma amacıyla elbette, öldürücü bile olabilirler.”

Kendini savunma amacıyla.

“Haydi,” dedi Bayan Percy ve çizginin üzerindeki yerimi aldım. “Başlayalım bakalım.”

Perşembe akşamki iskambil oyunumuz sırasında Miles’in bir dişinin daha düştüğünü fark ettim. Onu annemin yüzüğüyle ilgili suç-

ladığım için kendimi hâlâ kötü hissediyordum ve Miles o günden beri benimle tek kelime konuşmamıştı.

"Miles," dedim oyun bittiğinde hatamı telafi etmek için ama beni duymazdan gelip odasının kapısını yüzüme kapattı. Kendi odama gidip yatmaya hazırlandım, geçmek bilmeyen baş ağrım için bir aspirin aldım ve iyice sarıp sarmaladığım Yıldız'ın hâlâ orada olduğundan emin olmak için yastığımın altını yokladım. Bu bana bir fikir verdi.

Annemin kitabını çıkardım. Miles'in uyumasını beklerken yeni listeme bazı notlar aldım:

Kokular:

Eski kokunu kaybedeceksin. - Kasıl Hoşunuza Giderse

Dokunmayan gözler,

Görmeyen dokunuşlar,

Görmeden, dokunmadan, sadece dinleyerek

Yalnızca koklayarak. - Hamlet

Penceremin dışındaki meşe dallarının arasından görünen ay alçalışla parlaklaştığında elimde tuttuğum madeni bir beş sentle Miles'in odasına süzüldüm. Bir dışının daha düştüğünü ilan etmemişti ve Bayan Clifton'ın bunu fark ettiğinden emin değildim. Belki yeni bir *Sub-Mariner* çizgi romanı almasına yapacağım ufak bir katkı aramızı düzeltirdi. Yatağının yanında yerde duran defterinden dikkatle bir sayfa kopardım ve şöyle yazdım:

Beni affettin mi? ☺

Sevgiler,

Ablan

Miles uyuyordu; sarkıttığı dudaklarının kenarından ince bir salya sızmıştı ve saçları alnına yapışmıştı. Parmakları battaniyesinin

kenarında bükülmüştü. Ağzının seğırdiğini görünce kıskançlıkla rüyasında ne gördüğünü merak ettim.

Neyse ki, Miles'in uykusu ağırdı. Bozuk parayla notu başının tüm ağırlığını taşıyan yastığın altına sıkıştırmak sandığım kadar kolay olmadı. Tam da umduğum gibi, orada elime bir diş geldi ve onu yastığın altından çıkardım.

Kapıya doğru yürürken resim defterinin önünde duraksadım. Ön sayfasını yırttığım için kardeşimin yaptığı resimle arkasındaki yazıyı görebiliyordum. Eğilip yakından baktım.

Resmin annemin mezarı olmadığını görmek beni rahatlatmıştı. Miles kanatlı bir diş perisi çizmişti. İçi dişlerle dolup taşan bir heybesi vardı ve fındikkabuğundan bir at arabasına biniyordu.

Sayfayı çevirdim.

Anne, yazmıştı. Olduğun yerden bunu görebiliyor musun bilmiyorum. Ama bu bilmecenin hoşuna gideceğini düşündüm.

Yosun yeşili ve kahve tonlarında, küçük ve gerçekçi bir kurbağa resmi çizmişti. Altına şöyle yazmıştı:

Kurbağalar neden bu kadar mutludur?

(Çünkü onları rahatsız eden sinekleri yiyebiliyorlar!)

Kurbağaların en sevdiği içecek nedir?

(Koka-vırak-kolal)

Koka-vırak-kola. Daha saçma bir şey duymamıştım. Nedense aniden bastıran hıçkırarak ağlama isteğimi zapt etmek için yutkundum. Varyant kalemleminle minik kurbağayı müthiş bir özenle çizmişti, annem görseydi bayılırdı. Fındikkabuklarını tamamen unutmuştum. Ne zaman bahçede boş bir fındikkabuğu bulsak annem onu diş perisinin oraya bıraktığını söylerdi. Yanaklarımdan yaşlar süzüldü ve ses çıkarmadan ağlamaya çalıştığım için kesik kesik solumaya başladım.

Annemin yüzüğünü geri istiyordum.

Annemi geri istiyordum.

Defteri kapatıp yatağıma döndüm ve yüzümü yastığa gömerek ağladım. Bu hem iyi gelmişti hem de göğsümdeki dikenli bir düğüm çözülmüş gibi canım yanıyordu. Sonunda doğrulup oturdum ve kolumla yüzümü kurularken usulca kapım tıklatıldı. Çabucak yanaklarımla burnumu sildim. Battaniyeyi omzuma alıp son anda yastığın altındaki Yıldız'a uzandım.

"Evet?" Kapıyı sadece biraz araladım.

Will simsiyah giyinmiş bir hâlde karşımda duruyordu. Saçları yine kısaydı.

"Ben, şey..." Muhtemelen kan çanağına dönen yaşlı gözlerime bakınca şaşırıldı. "Özür dilerim. Daha sonra gelebilirim."

"Hayır." Gülümsemeye çalıştım ve kapıyı biraz daha açtım. "Önemli değil. Ne istiyorsun?"

Koridorda durmaya devam etti ama başını yana eğip beni uzun uzun süzdü.

"Benimle bir yere gelmek ister misin?" diye sordu sonunda. "Oldukça güvenli ama girmemizin tamamen serbest olmadığı bir yer."

Burnumu çektim. Başka her yeri bu odada yalnız olmaya yeğlerdim. "Olur," dedim.

"Giyin. On dakika sonra seni almaya gelirim." Gülümsedi. "Kabul ettiğine sevindim. Şu işe bak ki, senin odan benim kaçış rotam."

SAÇLARIMI ÖRÜP BAŞIMA DOLADIM, ALTIMA bir pantolon geçirip botlarımı giydim ve bu hafta dolabımda asılı bulduğum paltoyu sırtıma attım. Kalın, yünlü kumaştan ve koyu bir vişne kırmızısıydı. Bayan Clifton paltonun onun olduğunu ve dar geldiğini söylemişti ama bunun doğru olmadığını biliyordum: onu kasabadaki ilk günümüzde terzi Finch'in dükkânının vitrininde görmüştüm.

Will'in hafifçe çaldığı kapıyı açtım ve odama girdi.

"Fazla renkli. Bunu çıkarmalısın," dedi kapıyı arkasından kapatırken. "Paltoyu söylüyorum," diye açıkladı hafifçe kızarak. "Kalabalığa karışamayız, dikkat çekeriz."

"Ah." Paltoyu isteksizce çıkarıp dolaba astım ve kırmızı kolunu son kez okşadım. Will lambayı söndürdüğü için sadece ayın beyazdan ziyade sarı ve alacalı pırıltısını görebiliyorduk. Will cebinden bir kese çıkardı.

"Korlar," dedi ve başımla kollarıma onlardan biraz serpti. "Paltoya ihtiyaç duymayacaksın."

Sıra Gece Görüşü Varyantlarına geldi. Will şişenin tıpasını açıp parmaklarımın ucuna o ışıltılı macundan biraz sürdü. "Gözlerini kapatır mısın?" Bana nefesini hissedebileceğim kadar yaklaştı ve Gece Görüşü'nü gözkapaklarıma sürdü. Parmak uçlarının tüy kadar hafif dokunuşuyla içime hoş bir heyecan yayıldı ve bu his kendisine de biraz Gece Görüşü sürüp şişenin tıpasını kapatırken de etkisini sürdürdü.

Pencerenin içindeki oturma yerine tırmanıp camı sessizce kaldırdı ve ağacın dalına atladı. Sonra dönüp bana elini uzattı.

Hayretle gözlerimi kırıştırdım. Gözlerim karanlığa yavaşça alışırken etrafıma ve Will'in arkasına doğru baktım. Dünya arka-

sından vuran soluk bir ışıkla aydınlatılmış gibi, her şeyi gölgelerden ve dış çizgilerden bir ton daha açık, gümüşü bir ışıltının altında görüyordum.

Will gülümsedi, gülüşü güneşiği kadar parlaktı.

“Fırtınaları kullanacak mıyız?” diye fısıldadım elini tutup dalın üzerine çıkarken. Camı indirebilmesi için vücudumu onunkine yapıştırmak zorunda kaldım.

"Daha değil," dediğinde hayal kırıklığım yüzüme yansımış olmalıydı ki, "Söz veriyorum, yakında onları deneyeceksin," diye ekledi.

Ağacın gövdesinden aşağı kaydık ve annemin, evimizin arkasındaki bahçesini gölgeleyen meşe ağacında geçirdiğim zamana şükrettim. "Gerçekten tırmanabiliyorsun," dedi alt daldan yere atladığımda.

“Etkilendin mi?” diye sordum ama bir daha elimi tutmaya yeltenmeyecek kadar etkilenmediğini umdum.

Gölgelerin arasında ilerledik ve Will üzerinden kolayca atlamamız için bahçe duvarının en alçak kısmını buldu. Kasabayla okulun olduğu yöne doğru yürüdük. Gece havası nefesimin beyaz dumanlar hâlinde çıkmasına yetecek kadar serindi, fakat Korlar görevlerini hakkıyla yapıyordu. Bir şöminenin önünde sırtımda bir battaniyeyle oturuyormuşum gibi sıcacık bir hisle doluydu içim.

Sık adımlarla hızlı hızlı yürüyorduk. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum sonunda.

“Bu taraftan,” dedi Will ve yol çatallandığında kasabadan uzaklaşmaya başladık. “Okulun biraz ilerisinde ağaçların arasında bir açıklık var.”

"Gece gece oraya mı gideceğiz?"

"Sadece biz olacağız. Bir de birkaç düzine en yakın arkadaşımız." Gözlerini kırptırdı. "Ve rakiplerimiz."

"Gecenin bir yarısı sık sık kalabalık gruplarla buluşur musun?"

"Fırtınalarla yarışmak söz konusuysa, evet."

"Yasadışı Fırtınaları mı kastediyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Yasadışı değiller. Kullanılmamaları şiddetle tavsiye ediliyor, o kadar."

"Onun için sizinkilerden gizli dışarı çıktık ve..."

"Evet," dedi. "Gerçi bana kalırsa belli ettiklerinden çok daha fazlasını biliyorlar. Şimdiye kadar suçumu yüzüme vurmadılar. Ama kahvaltıya kırık bir kol ya da bacakla gelirsem bunu yapacaklarından emin olabilirsin."

Gece karanlığında gerçekte olduğundan daha heybetli görünen karanlık okulu geçip bitişiğindeki meyve bahçesine girdik. Kocaman ağaç süslerine benzeyen elmalar dalları ağırlaştırmıştı. "Gece atıştırmalığı ister misin?" Will birkaç elma koparıp birini bana attı.

"Bizde âdettendir zaten," diye alay ettim ve elmayı ısırdım. Tatlı ve gevrekli. Gece görüşümle beyaz ve etli kısmı inci gibi parlıyordu.

Biri Will'i karşılamak için gölgelerin arasından fırladığında az kalsın çılgınlığı basacaktım. "Carter," dedi Will onun sırtına vurarak. "Bu gece nöbet tuttuğun için teşekkürler."

Carter başını sallayıp tekrar bir ağacın dallarına tırmandı. "Bana bir iyilik yap ve kazan. Larkin şimdiden kontrolünü kaybetti."

"Ondan başka türlü sü beklenmezdi zaten," dedi Will. Ağaçların arasında yürümeye devam ettik ve arkamızda başkaları belirdi. Herkes simsiyah giyinmişti. "Neredeyse geldik," dedi Will. Meyve bahçesinin ilerisinde ağaçlar seyrelmeye başlıyordu ve az sonra, durgun, karanlık bir gölün kıyısına vardık.

Sınıf arkadaşlarımdan bazılarını seçebiliyordum: Chase Peterson'ın dev gibi gölgesini ve dikiş sınıfındaki, her zaman parmak uçlarının üzerinde yürüyen kızı. Gölün etrafını bir şerit gibi dolayan kumlukta toplanmışlardı. Beas'ın sessiz kahkahasını duyduğumda heyecanlandım ama sesin nereden geldiğini kestiremedim. Kumsalın iki yanındaki uzun iskelelerin arasında gruplar hâlinde toplanan öğrencilere doğru yürüdük.

Eliza, bize en yakın duran grubun başında saçlarını savurarak ve beyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu. Will'in ona yöneldiğini görünce içim sıkıldı.

"Selam, Liza," dedi Will yanına gittiğimizde. "Aila'yla tanıştınız mı?" diye sordu ama dikkat kumsal boyunca yan yana dizilen öğrencilere kaymıştı.

Eliza omuz silkti. Ben hiçbir şey söylemedim.

"Seni sonra bulurum," dedi Will bana doğru eğilerek. "Bir kazoonun nasıl ses çıkardığını biliyor musun?"

"Evet," dedim beni Eliza Patton'la baş başa bırakmaya hazırlanmasına rağmen eğlenerek.

"O bir uyarı işareti. Duyduğun gibi kaçıp saklanmalısın. Bir ağaca tırman ya da başka bir şeye. Nasıl tırmandığını gözümle gördüm." Bana gülümsedi ve kumsalda ısınma hareketleri yapan arkadaşlarının yanına gitti.

Eliza'nın yanında beceriksizce dikilerek önce saçlarımla, sonra ellerime oynadım ve tanıdık birini görme umuduyla kalabalığa göz gezdirdim. Sonunda Beas'ı gördüm ve beni gördüğüne şaşırmış gibi el salladı. Bu sabah biyoloji dersinde birlikte olmamıza rağmen bundan hiç bahsetmeyişi kırılmamaya çalıştım.

"Vay vay!" dedi bana doğru yürüyerek. "Gelmişsin!" Sırttı. "Sandığımdan daha asi ruhluymuşsun meğer."

Ben de gülümsedim ve Sterling'de ne kadar kalırsam kalayım Beas'la gerçekten arkadaş olmak istediğime karar verdim. Onda bana annemi hatırlatan bir şeyler vardı. Belki de herkesin ritmine ayak uydurmayı reddetmesiydi onu farklı kılan.

Ya da belki yalnızca bambaşka bir ritmi duymasıydı.

"Selam, Liz," diye ekledi Beas bu ismi sonunda s harfi varmış gibi tuhaf bir tıslamayla telaffuz ederek. İkimizin de koluna girdi. Eliza gözlerini devirdi.

"Ne oldu bil bakalım. Bu gece Thom da gelecek," diye fısıldadı Beas. "Yarışın çok gizli olduğunu biliyorum. Ama..." Boğazından gelen bir sesle kıkırdadı. "Onu yine de davet ettim."

Eliza, Beas'ı kolunu bırakıp oturdu. "Ateşle oynuyorsun," dedi tırnaklarını inceleyerek.

Beas, Eliza'nın oturduğu ağaç kütüğüne tünedi. "Kimsede Kor

var mı?" diye sordu Eliza'ya aldırmadan. Bu gece eteğinin kenarından John Greenleaf'in bir sözü görünüyordu:

*Beşhude arzularla suya düşen umutlardan geriye
Bu sefil kırıntılar mı kaldı sadece?*

George ağaçların arasından çıktığında Sterling tarafında aşağı yukarı kırk kişi toplanmıştı ve bir o kadar insan da rakip takımında vardı. Yıldızlardan yoksun gökyüzü dipsiz bir uçurum gibi karanlıktı ve gece görüşüm gölü siyah yüzeyinden hiçbir görüntü yansıtmayan gümüş bir ayna gibi görmeme neden oluyordu.

"Aila?" dedi George beni gördüğünde şaşkınlıkla. Emin olmak için başını eğip tekrar baktı. "Bu gece koşacak mısınız?"

Yanımdaki kütüğün sert ve pürüzlü yüzeyine vurdum. "Bunu planlamamıştım."

"Ama koşmalısın," dedi George. "Ben koşmayacağım. Fakat herkes hayatında en azından bir defa bu deneyimi yaşamalı." Çantasını ayağının dibine koyup oturdu. Çilleri takımyıldızları gibi parlıyordu.

"Ne deneyimiymiş bu?" diye sordum ama Beas'ın aniden ayağa fırlamasıyla irkildim. Gırtlığından gelen boğuk kahkahalarından biriyle kendini birinin kollarına attı ve yüzüyle boynunu öpücüklere boğdu.

Beas sonra heyecandan kızaran suratı ve sevinçle parlayan gözleriyle bu uzun boylu, koyu kahverengi gözlü çocuğu yanıma getirdi.

George onunla tokalaşmak için elini uzattı ve Eliza yorgun bir tavırla gülümsedi. "Merhaba, Thom," dedi dikkatini tekrar tırnaklarına yöneltmeden önce.

"Bu, Thom," dedi Beas. "Thom, bu da sana anlattığım kız." Beas burnunu kırıştırdı. "İyi şeyler söyledim," diye güvence verdi.

"Beas'ın arkadaşı benim de arkadaşımıdır," dedi Thom denen çocuk sırtarak.

Onu başımı eğerek selamladım. "Tanıştığımıza memnun oldum." Uzun boylu ve geniş omuzluydu; Beas'ın siyah saçlı kafası çenesine zar zor yetişiyordu.

"Sana biraz Kor serpelim," dedi Beas ve parmak ucuna yükselerek Thom'un üzerine bir avuç Kor attı.

"Eve dönmek için ikide yola çıkmam gerek." Thom kumla çimenlerin buluştuğu yere oturdu.

"Şimdilik bundan bahsetmeyelim," dedi Beas ve bacaklarının arkasını esnetmek için öne eğilmeden önce ona son bir kez sokuldu.

Kıyıya akın eden kalabalık kütüklere ve suyun sürüklediği ağaç dallarına yerleşmeye başlamıştı.

"Yarış bu sefer erken düzenlendi," diye yorum yaptı arkamızda oturan ve yumruğu büyüklüğündeki bir elmayı kemiren bir çocuk. "Geçen seferkinin üzerinden daha bir ay bile geçmedi."

"Nedenini biliyorsun." Başına bir mendil bağlayan bir kız dönüp ona baktı.

"Kayboluş Günü yüzünden olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sadece iki hafta kaldı. Hepimizin biraz kafa dağıtmaya ihtiyacı vardı."

"Buraya gelip oraya buraya koşuşturduğumuzda bir süre için her şeyi unutacağımızı mı düşünüyorlar?"

"Uzak bir ihtimal," diye mırıldandı George.

Tarih sınıfından tanıdığım Nell adındaki kız sanki resmi bir yetkiliymiş gibi davranıyordu. Hafifçe peltek konuşuyordu ve belirgin gamzeleri vardı. Dikkatimizi çekmek için boğuk bir baykuş çığlığı gibi ses çıkaran bir boruyu üflledi.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi ellerini uzatarak. "Bu gece Cor-rander'dan gelen konuklarımızı aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz!" Sessiz alkışlarımıza başını sallayarak karşılık verdi. "Önce kızlar yarışacak. Yarışmacılar, kumda sıra olun ve kol bantlarınızı alın."

Beas'la Eliza ayakkabılarını çıkarmaya koyuldu. "Yarışacak mısınız?" diye sordu Beas saçlarını atkuyruğu yaparken. Eteğinin altı-

na bir pantolon çekti ama onu ânında kumların üzerine düşürdü. Thom usulca ısıklık çalınca Beas ona göz kırptı.

“Fırtınalara ihtiyacım var mı?” diye sordum.

Beas çılgınca bir şey sormuşum gibi güldü.

Omuz silktim.

“O zaman bir dahaki sefere,” dedi Beas ve Eliza’yla el ele tutuşup kumlara çizilmiş çizgiye doğru koştu. Üst kollarına kol bantları taktılar ve parlamaya başlayana dek üzerlerine Işıltı Varyantları serptiler. Yarışmacıların sol kolları Sterling’i temsil eden kırmızı ya da Corrander’ın rengi altın sarısıyla parlıyordu. Ama sağ kollarındaki bantlar onlara özel renklerle ışıldıyordu. Eliza bacaklarını esnetmek için eğildiğinde onunki yeşimtaşı, Beas’inkiyse eflatun rengine dönüştü.

“Yarışmacılar, yerlerinizi alın,” diye talimat verdi Nell. Çevremdeki kalabalığın buna yanıtı ayaklarını kumlara vurarak tempo tutmaya başlamaları oldu ve fazla gürültü yapmamalarına rağmen bu ses heyecanı artırdı. Bitiş çizgisinin nerede olduğunu merak edip etrafıma bakındım. On kız yüzlerini göle dönerek sıra olmuştu.

“Doksan saniyeniz var,” diye duyurdu Nell. “Ben saymaya başladığımda süreniz başlayacak.”

Koşucular boyunlarına astıkları keselerin ağızlarındaki ipleri gevşetti. Corranderlı bir kız avucuna Varyant tozu döktü ve üzerlerine ayışığı vurunca avucunun çizgilerine dolduklarını gördüm.

Eliza’nın hazırlanmak için kumlara çömelmesini izlerken birden beynimde şimşekler çaktı.

Fırtınalar suyun kıyısında koşmalarına yardım etmeyecekti.

Suyun *üzerinde* koşmalarına yardım edecekti.

"HEY." WILL BİRDEN ARKAMA ÇÖMELDİ. "Çabuk ol. Yarışmak istemiyor musun?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve avucundaki bir şeyi bana uzattı.

Bir Fırtınalar kesesiydi.

"Altmış saniye!" diye seslendi Nell.

"Haydi, koş," dedi George beni iterek. "Sterling'e gelip de bir fırtına yarışına katılmamak olmaz." Yarım dakika tereddüt ettim. Sonra ayağa fırladım ve Will'in elindeki keseyi aldım. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve yalın ayak kumsaldaki kızların yanına koştum. Parmaklarımın altında serin ve ıslak kumları hissettim. *Ne yaptığını sanıyorsun?* diye bağırıyordu içimden bir ses. *Ya bunların etkisi gölün ortasındayken geçerse ve bir taş gibi dibi boylarsan?*

Çizgiye ulaştığımda biri yanıma gelip kollarıma iki bant doladı. Titreyen parmaklarımla Fırtınalar kesesini açtım.

"Otuz saniye," diye seslendi Nell.

Üzerime ışıltılar serpildi ve sol kolum Sterling kırmızısı ve sağ kolum yeşilimsi bir maviyle parladı.

Isınmaya bile fırsat bulamamıştım. Muhtemelen bir adalemi incitip boğulacaktım.

"İşte bu!" dedi Beas başparmaklarını havaya kaldırarak. "Çok eğleneceğiz."

"On beş saniye," dedi Nell. "Fırtınalarınızı hazırlayabilirsiniz."

Varyantları avucuma döktüm. Beklediğimden daha yumuşak ve kum tanelerinden bile daha inceydiler. Will'e baktım ve kafasını salladığını görünce Varyantları başımdan aşağı döktüm. Kül

gibi usulca üzerime yağdılar, saçlarıma konup kirpiklerimin ucunda eridiler.

“Beş,” diye saydı Nell. “Dört.” Seyirciler de geri sayıma katıldı. Kumlara çömeldim ve fırlamaya hazır bir yay gibi vücudumu dolayıp kanımı tutuşturan karıncalanmayı hissettim.

“Bir,” dedi Nell. Onun düdüğüyle etrafımdaki kızlar ok gibi fırladı.

Ben de koşmaya başladım. Rüzgâr saçlarımı bir el gibi kavrayıp arkama doğru savuruyordu ve nefesim ona yetişemeyeceğim kadar sıklaşmıştı sanki. Göle varmadan kumları iki kez savurdum. Ayaklarım suya çarptığında derinliklere gömülmek yerine sığ bir su birikintisine girmişim gibi ses çıkardılar. Suyun yüzeyinin ayaklarımı kapladığı yarım saniyelik sürede dibe batacağımı sandım.

Ama iki yanımdaki kızlar altlarındaki suyun bir yola dönüşmesiyle birer ışık huzmesi gibi ışıldadı. Şimşeklerle yan yana koşmaya benziyordu. Göl en azından iki futbol sahası uzunluğunda olmasına rağmen birkaç nefeste neredeyse dörtte birini kat etmiştik.

Suyun kendisi beni ileri itiyormuşçasına uçuyordum ve uçmak şimdiye kadar yaptığım en doğal şey gibiydi. Nefes almaktan bile daha kolaydı. Yüzeyi bir taş gibi cilalı ve düz, yıldızsız gökyüzü tüm kasvetiyle ufka doğru uzanıyordu. Saçlarımı hissedebiliyordum, soğuk ve dağınıklardı; yanaklarım sıcak ve kırmızıydı. Daha önce kendimi hiç bu kadar zinde, coşkulu ve capcanlı hissetmemiştim. Hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Miles’la kavgamın ya da kayıp kolyemin. İçimden fışkıran kahkahaları zapt edemiyordum. Avazım çıktığı kadar bağırıp gülüyordum ve muhtemelen bir budala gibi görünüyordum. Ama umurumda değildi.

Karşı kıyıya, diğerlerinin yarım adım gerisinde vardım. Başından beri onları hiç yakalayamamıştım zaten. Gölün üzerinde bir renk seli hâlinde geri döndüler ve başlangıç çizgisine vardığımızda sonuncu olmama rağmen mutluluktan uçuyordum. Kupkuru giysilerimle, sırtarak kumsala adımımı attım. Nell birinciyi açıklamak için bir adım öne çıktığında herkes alkışladı. Ben sonuncuydum,

Beas dördüncü ve Eliza, Corranderlı bir kızın ardından birinci olmuştu. Eliza saçlarını düzelterek birine beddua eder gibi ateş püsküren gözlerle etrafını süzdü ama sonra suyun kıyısındaki bir şey dikkatini çekti. Bakışlarını takip ettim.

Kollarında rakip takımların kırmızı ve altın sarısı bantlarını taşıyan iki oğlan arasında bir gerginlik baş göstermişti. Birbirlerine ne söylediklerini duyamıyordum ama Corranderlı çocuk Sterlingli yarışmacının üzerine yürüyüp ona sertçe çarptığında bir feryat koptu. Bu darbenin etkisiyle arkaya doğru sendeleyerek çocuğu görmek için gözlerimi kıstım. *Eyvah*, diye düşündüm. Chase'e benziyordu.

Chase dengesini kaybederek dizine kadar suya girdi ama sonunda kendini topladı ve düşmedi.

"Bundan sonra kaybolacak şeyin intikamını aldım," diye gurlandı Corranderlı oyuncu. Yakınımdaki biri usulca yuh çekti ve rüzgârın annemin evinin yanmış yıkıntılarının etrafındaki mısırları dalgalandırması gibi, kalabalığa bir huzursuzluk yayıldı.

"Sence bu benim suçum mu?" diye tısladı Chase hayretle karışık bir öfkeyle.

"İçinizden birinin. Sterling'de bizimle Sheffield'in toplamından daha fazla Katalizör adayı var," dedi Corranderlı yarışmacı. Eliza'nın birden gerildiğini fark ettim. "Görünüşe bakılırsa sayıları her geçen gün artıyor."

Karanlıkta yüzüm kızardı. Çünkü şimdi benim hakkımda konuşuyorlardı.

Chase, Corranderlı çocuğa bir adım yaklaştığında siyah su dizlerinin etrafında hareler oluşturdu.

"Ah, Roger," dedi küçük bir çocukla konuşur gibi. "Belki de bu Katalizör işini yanlış tarafından ele aldık." Parlak, mor kol bandını düzeltti. "Aslına bakarsan, belki de ona minnettar olmalıyız. Çünkü onun sayesinde hiçbirimiz senin ve o iğrenç kız kardeşinin pis kokusunu dert etmek zorunda kalmıyoruz."

Roger, Chase'in üzerine atlayıp göğsünü yumruklamaya başla-

di. Chase onunla greerek kendini kurtarmaya çalıştı ve sonunda ikisi de gürültüyle suya yuvarlandı. Chase az sonra üzerinden sular damlayarak ayağa kalktığında öfkeyle anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyordu ve Will kavganın ortasına dalıp ellerini iki yana amıtı. Corrandanlı bir yarışmacı, elinden kurtulmak için debele- nen Roger'ı sımsıkı tutuyordu.

"Pek  l  ," dedi Nell sinirli bir tavırla. Ellerini ırdı. "Haydi, devam edelim. Chase, Roger, diskalifiye edildiniz. Erkeklerin yarıı on dakika sonra balayacak."

Kalabalık dağıldı ve George'la Thom'un ayakkabılarımızın ba- şında nöbet tuttuğu ağaç kütüklerinin yanına geri döndük.

"Roger'la Chase diskalifiye mi edildi?" diye sordu George. Thom'a baktı. "O zaman Cliffton'la Larkin'in rekabeti kızıacak demektir."

"Bahisleri yükseltelim mi?"

"Bu yarı kesinlikle ikisinin arasında olacak."

Eliza burnunu çekti. "Will'i tutsan iyi edersin."

"Bir Larkin'i asla bir Cliffton'a tercih etmem," dedi George. "Karanlıkla işbirliği yapmak gibi bir şey olur bu."

"Hiçbir şey anlamadım," diye fısıldadım kütüğe oturduğumda George'a.

"Ah," dedi George. "Leroy Larkin'in babası Doktor Cliffton'dan sonra en fazla sayıda Varyant'ı icat eden kişi. Dolayısıyla iki en ret- ken Varyant mucidinin oğulları bu yarıta karşı karşıya gelecek."

"Aslında Fırtınaları Victor Larkin icat etti," diye ekledi Beas. "Ama iki aile birbirleriyle pek sıkı fıkı sayılmaz."

"Rakip oldukları için mi?" diye sordum.

"Doktor Cliffton kasaba halkına tanıttığı Varyantlar konusun- da daima titiz davranır," dedi George. "Onunkiler genelde zekice dnlm, incelikli ve zararsız şeylerdir."

Eliza saçlarını düzeltilti. "Ama Larkinlerinkiler için aynısını s y- leyemeyiz," dedi üstü kapalı bir imayla. Okuldaki listede değinil- meyen Varyantları düşündüm yine.

“İzninizle,” dedi George çantasını alarak. “İşemek için koruda kendime gözlerden uzak, güzel bir yer bulacağım.”

“Corranderlilar tarafından öldürülmemeye çalış,” diye uyardı Eliza tatlı bir sesle.

“Biz de gözlerden uzak ve güzel bir yer bulacağız,” dedi Beas ve sırtarak Thom’un elini çekti.

Eliza bunun ikimizin yalnız kalacağı anlamına geldiğini fark ettiği gibi imalı bir tavırla çantasını aldı ve tek kelime etmeden gitti. Tekrar başımı çevirdiğimde kalabalığın arasına karışarak gözden kaybolmuştu.

Korların etkisi geçmeye yüz tutmuş gibi hafifçe ürperdim. Kü-tüğün üzerine biraz daha yerleşirken onların dünyasıyla benimki arasında bir katman daha oluşturması için kırmızı paltomu giyme-diğime üzuldüm.

Mırıltılar başladığında hâlâ tek başıma oturuyordum. Elden ele geçirilen kâğıtların hışırtısını derin bir sessizlik izledi ve ardından, hayret nidaları ve kıkırdamalar duydum. Başların bana çevrildiğinin farkında değilmişim gibi davranmaya çalıştım. Sonra birer birer gözlerini kaçırdılar. Sanki aradıkları kişi ben değilmişim gibi.

Dolunay tüm ihtişamıyla bir bulutun ardından görüldüğünde, “Bu gece Margo da burada,” “Kim buldu bunu?” ve “O kitapların birinden koparılmış,” gibi bir şeyler duydum. Kâğıtları bana verdiklerinde içimi bir korku doldurdu.

Elimdeki destenin nereden geldiğini tahmin etmek güçtü. Et-rafta onları dağıtan biri görünmüyordu. Kıvılcımların bir yerden bir yere sıçraması gibi kendi kendilerine yayılıyorlardı. Kâğıtları alıp en üsttekinin başlığına göz atarken –*Mackelroy Talihsizliği* yazıyordu– George ıslık çalarak geri döndü.

Neye baktığımı anlamam bir dakika sürdü. Sağ üst köşede *Sterling Efsaneleri*, 203-208 yazıyordu. Doktor Clifton’ın kitabından yırtılan sayfalardı.

George'a bakıp yüzümü buruşturdum.

"Ne o?" diye sordu kâğıtları elimden alarak.

Onlara göz gezdirirken alt dudağını kemirdi ama bunun dışında yüzündeki ifade değişmedi.

"Annem bunun elden ele dolaştığını bilse peruğu başından uçar," dedi yalnızca. Sonra çoğaltılan kopyaları okuyan insanlara baktı ve kalan kâğıtları çantasına sakladı. "Görünüşe bakılırsa, artık çok geç."

Bir an düşündü ve destenin üzerinden aldığı kopyayı katlayıp cebime koydu.

"İstemem," dedim meraktan çatlamama rağmen.

"Al işte," dedi. "Bu işte birlikte olalım."

Sayfaya bakmadım ama her hareketimde cebimdeki kıvrımının sivri ucunu hissedebiliyordum. Kalabalık dağıldı ve Eliza'nın biriyle gülüşerek bize baktığını gördüm.

Kâğıtlar elden ele yayılmadan önce çantasıyla birlikte ortadan kaybolması şüphe çekiciydi doğrusu.

"Kim uğraşır ki böyle bir şeyle?" Eliza'ya baktım. "İlgi odağı olmak için yapmayacağı bir şey var mı acaba?"

George her şeye rağmen eğleniyormuş gibi baktı yüzüme. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kız arkadaşınla ne çok ortak noktanız varmış, Mackelroy," diye dalga geçti biri George'un kafasına kâğıdın buruşuk bir kopyasını atarak. Kumsalın Corrande tarafındaki biri kendi kopyalarını ateşe attıktan sonra alayla bağırdı. "Mackelroy, orada olduğunu biliyorum..."

Etrafındakiler dağıtılan kâğıtlarda yazanları okumaya ve konuşmaya devam ederken George dirseklerine dayanıp sabırla bekledi. Cebimdeki kâğıdı biraz daha derine ittim.

"Başlıyoruz," diye seslendi Nell herkesin dikkatini yeniden suyun üzerine çekerek. Beas'la Thom şişen dudakları ve pençe pençe kızaran yüzleriyle gelip yanıma oturdu. Mutluluk sarhoşluğuyla birbirlerine gülümseyerek parmaklarını kenetlediler. George'un

uzattığı gazoz şişesini alırken bu kadar mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Kırmızı ve altın sarısı kol bantlarıyla karanlıkta kolayca seçilen dokuz oğlan suyun kıyısında sıra oldu.

Will'in ikinci bandı kolunun bir ateş halkasıyla çevriliymiş gibi görünmesine neden olan parlak bir civciv sarısıydı.

Will uzun boyu ve formda vücuduyla topuklarının üzerinde yaylandı. Gazozun baloncukları dilimde patlıyordu. Göz ucuyla Thom'un Beas'ın saçlarının uçlarıyla oynadığını gördüm.

"Leroy şu çift altın kol bandı takan," diye fısıldadı George ve onu kolayca buldum.

"Yarış üçte başlayacak," dedi Nell. "İki..."

İşareti verdi. Will bir avuç Varyant'ı başından aşağı döktükten sonra iskeleden atladı. O ve Leroy yarışa önde başladı ve birincilik için mücadele ederken ışıkları çarpıştı. Suyu yararak koşturmaya devam ettiler. Yarışı hâlâ başa baş sürdürüyorlardı ve ışıkları birbirine karışıyordu.

Karşı kıyıya birkaç nefeste ve diğerlerinin biraz önünde vardılar ve aynı anda dönüp geri koşturmaya başladılar. Bir an için uzakta tek bir ışık lekesine dönüştüler. Sonra birbirlerinden uzaklaştılar ve yıldırım gibi başlangıç çizgisine koştular.

Uzaktan Will'in kıvılcımı Mars ve Leroy'inki de güneş gibi görünüyordu. Leroy, Will'e tehlikeli bir şekilde yaklaştı ve daha önce kimsenin bu karanlık suda batıp batmadığını düşündüm. Kol bantları suya çarpıp sönerse onları bulmak kimbilir ne zor olurdu. Bu düşünceyle karnıma bir ağrı saplandı.

Will'le Leroy birbirlerine çarpıp sekerek uzaklaştı. Kalabalığın arasında fısıltılar dolaştı ama nasıl olduysa ikisi de dibi boylamadı.

Çizgiye yaklaştıklarında hepimiz ayağa kalktık. Kumsala yaklaştıkça birbirlerine de yaklaştılar. Gürültü yapmamamız gerektiği unutulmuş gibi, iki yarışmacının da destekçileri tezahürata başlamıştı. Leroy'un altın bantlarından biri Will'e uzandı. Ama Will,

Leroy tam onu itecekken yana kaçtı ve bu hamle görünüşe bakılırsa Leroy'u hazırlıksız yakaladı.

Çizgiye varmalarına bir saniye kala Leroy hızını kaybetti ve suya yuvarlandı. Ağzından sular fışkırtıp öfkeyle homurdanarak yüzeyde belirdiğinde diğer yarışmacılar kafasına çarpmamak için sağa sola kaçıştı.

Zaferle kumsala çıkan Will'in kolları hâlâ kan ve ateş halkalarıyla çevriliydi.

Bir kilometre çapındaki herkesin rahatlıkla duyabileceğinden emin olduğum bir alkış tufanı koptu ve tezahüratlar yükseldi. Will, sanki akciğerleri kaburgalarının altında kanat açmış gibi derin ve ölçülü nefesler aldı. Leroy bir dakika sonra tişörtü göğsüne yapışmış hâlde sudan çıktı. Ona uzatılan plaj havlusunu kaşlarını çatarak kabul etti ve takım arkadaşlarının birinden bir avuç Kor aldı.

Kalabalık Will'in etrafını çevirip onu tebrik ederken, saçlarını karıştırırken ve kolunu yumruklarken ben, George'un arkasına saklandım.

Will tam havaya kaldırılıp eller üzerinde taşınarak oradan götürülmeden önce gözleriyle kalabalığı taradı ve beni gördü. Çarpık dişini göstererek gülümsedi. Sanırım hayatım boyunca bu geceyi asla unutmayacaktım: Mürekkep siyahı gökyüzünün altında, orada olmayan bütün yıldızlardan daha parlak bir ışıltı saçan Will'in bana gülümseyerek bakışını.

Kalabalık; ardında elma koçanları, boş şişeler ve kumlara saçılan *Mackelroy Talihsizliği* kopyalarını bırakarak geceye dağılırken, birkaçımız yarışın izlerini silmek için geride kaldık.

George Mackelroy sayfalarını topladı ve bir çukur kazıp onları ateşe verdi. Göl suyuyla ateşi söndürdüğünde kâğıtlardaki kelimeler siyah küllere dönüşüp beyaz kumlara karıştı.

"Gitsem iyi olur," dedi. "Agatha Mackelroy'ın gazabına uğramak istemem." Bize veda edip bu hayatta hiçbir derdi yokmuş gibi rahat adımlarla ağaçların arasında gözden kayboldu.

Beas'la Thom biraz daha zaman kazanmak için çırpıntılı suyun kıyısına çömelip kırık dal parçalarıyla kuma resimler çizmeye koyuldu. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu Thom.

Onları dinlemek gibi bir niyetim yoktu ama sesleri benim olduğum yere kadar geliyordu.

Beas eğilip kuma yarım düzine nota çizdi. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Herhalde ancak bir sonraki Kayboluş'tan sonra. Annemle babamın bu ara heyheyleri üzerinde."

"Ne zamandı o?"

Beas ona bunu unuttuğuna inanamıyormuş gibi baktı. "İki hafta sonra."

"Neyin kaybolacağına dair bir tahminin var mı?"

Beas titredi ve ceplerini karıştırarak biraz Kor çıkardı. Onları Thom'a ve kendi üzerine serpip başını iki yana salladı.

"Önemli bir şey olmaz umarım," dedi Thom.

"Senin için anlaşmayı bozacak özel bir şey var mı?" Sesi birden değişmiş ve ondan umulmayacak kadar sert ve yüksek çıkmıştı. Elindeki sopayı kuma attı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Thom.

"Hiç," dedi Beas. "Şimdi sırası değil. O kadar güzel bir geceydi ki."

"Hayır, gerçekten ne demek istedin?"

Beas kâküllerini üfledi. "Ya gerçekten önemli bir şey kaybolursa? Yani bir şeyler kaybedip duruyorum ve sen kaybetmiyorsun. Hayatlarımız giderek farklılaşıyor. Ben değişmeye devam edeceğim," diye ekledi daha yumuşak bir sesle.

Thom gidip arkasında durdu ve ona sarıldı. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Belki bu sefer o kadar da kötü bir şey olmaz. Belki yokluğunu fark etmezsiniz bile."

"Başka birini bulmalısın, Thom," dedi Beas usulca. "Dışarıda bir yerde sana benden daha iyi gelebilecek biri var. Sen de biliyorsun."

"Ama ben seni seviyorum, Beas. Başka kimseyi istemiyorum. Başka kimse senin gibi değil."

Birden bu özel âna daha fazla dahil olmak istemediğimi fark ederek onlardan uzaklaştım. İskeleye ve Will'e doğru yürüdüm. Ama Eliza'nın ona yaklaştığını görünce durdum. Eliza başını yana eğip parmaklarını uzun ve ipek gibi parlayan saçlarının arasından geçirdi.

"Tebrikler," dedi. Sonra gülümsedi. "On dört yaşına girdiğimiz yedi Aralık günü öğleden sonra bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Şey, hayır," dedi Will ve hafifçe güldü.

"Ama ben hatırlıyorum," dedi Eliza cilveli bir tavırla ve ona cam kürede bir şey verdi.

Sonra ağaçların gölgeleri arasında gözden kayboldu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Will kumsalı eski hâline getirdiğimizde.

"Evet," dedim. Thom'la Beas bize veda etmeden sessizce çekip gitmişti ve acaba ayrıldılar mı diye merak ettim. Ama sonra Will'le yanlarından geçtiğimizde gölgelerin arasında öpüşüyorlardı. Botlarıma bakarak gülümsedim.

Will derin bir nefes aldı. "Naneli hava."

"Nedir o?"

"Ben küçükken böyle soğuk havalara naneli hava derdim. Her nefesimde boğazımı yaktığı için."

"Naneli hava," diye yineledim. "Çok sevimli." Rüzgârlı havanın dağıttığı örgülerimi açmaya koyuldum. "Kazanmak nasıl bir duygu? Bence Cliftonlar şimdi gerçek anlamda Sterling'in altın ailesi oldu." Başımı savurarak saçlarımı sırtıma döktüm.

Mahcup bir tavırla gülümsedi. "Doğrusunu istersen ben kim-
senin beni öyle gördüğünü sanmıyorum. Yani bu tanımı daha önce de duydum ama her zaman babam için kullanılır."

"Baban seni yarışırken hiç seyretti mi?"

Will güldü. "Hayır. Hiçbir zaman da seyredebileceğini sanmıyorum. Fırtınaları satın alıp Larkinlere para kazandırdığımı öğrenirse canıma okur." Boğazını temizledi. "Onu aldatmak istemiyo-

rum. Ama beni anlayamaz. Yani biliyorsun, bastonla yürüyor ve öyle koşmanın nasıl bir duygu olduğunu bilemez." Bir an için sessizleşti ve tek duyabildiğim ayaklarımızın altında ezilen yaprakların çıtırtısıydı. "Aslına bakarsan, biz çoğu zaman birbirimizle vakit geçirme fırsatını kaçıırıyoruz. Eskiden de böyleydi. Çünkü ben koşmayı ve spor yapmayı tercih ediyordum, o ise bütün gün bitkilerle ilgili bir şeyler okumaktan memnundu." Konuyu değiştirmek için boğazını temizledi. "Ama bu gece senin hoşuna gitti galiba?"

"Heyecanım hâlâ geçmedi." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken ateşböcekleri gibi parlıyordu sanki. "Yine gelebilir miyim? Sonraki yarış ne zaman?"

"Genellikle birkaç ayda bir oluyor," dedi. "Yazın daha sık. Ya da bu geceki gibi, hepimizin kafasını dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğunda."

Ay bulutların ardında kaybolmuştu ve saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Uzaklarda bir yerde gök gürlüyordu. "Acele edelim."

Bahçe duvarına tırmandık ve evin köşesini dönüp odamın altındaki ağaca varana kadar sessizce yürüdük. Will beni kaldırmak için çömelip ellerini kavuşturduğunda omzuna tutundum. Elimden gelse bu olağanüstü geceyi uzatmak isterdim.

İlk dalın yarısına kadar tırmanmıştım ki bir ışık yandı.

Yüreğim ağzıma geldi ve sokak kapısının açılmasıyla daha da hızlı atmaya başladı.

Doktor Clifton tek kelime etmeden içeri girmemizi işaret etti.

"Doğru odalarınıza," dedi holde. "Sabah ilk iş ikinizle de konuşacağımdan emin olabilirsiniz."

ALTI SAATTEN BİRAZ DAHA KISA BİR SÜRE sonra, pencereden giren sabah güneşi Doktor Clifton'ın kapalı kapısının üzerine vuruyordu. Kapının önünde endişeyle beklerken parmak uçlarımla çirkin kulağımı yokladım ve kendimi beş yaşıma geri dönmüş gibi hissettim.

Bunca zaman Sterling'den kovulmamıza Miles'in sebep olacağını düşünmüştüm.

Will'in yaptığı sandalyeye oturduğumda cebimde katlı duran kâğıdı hissettim. Oyalanmak için onu çıkardım.

MACKELROY TALİHSİZLİĞİ

Mackelroylar Sterling'e çeyrek yüzyıl önce, kasabanın kurulmasından hemen sonra geldi. Çiftçilik, dokumacılık ve ticaretle uğraşan ve kuşaklar boyunca, çalışkan orta sınıfı temsil eden bir aileydiler. Ashna bakılırsa, tam anlamıyla sıradan bir vatandaş portresi çizdikleri söylenebilir; ta ki, Lorna Mackelroy dünyaya gelene kadar.

Lorna Mackelroy kendi neslinin en güzel kızıydı. Uzun, altın sarısı saçları, kaymak gibi bir teni ve deniz rengi gözleri vardı. On altı yaşında, Sheffield'tan Charlton Templeton adında genç bir adamla nişanlandı. İlişkileri henüz yeniydi ve peri masallarındaki gibi büyük ve tutkulu bir aşk yaşıyorlardı. Gelgelelim Lorna'nın ailesi bu birlikteliğe kesinlikle karşıydı. Daha iyi bir hayat yaşamaya ve toplumda itibar sahibi olmaya dair tüm umutlarını Lorna'nın güzelliğine bağlamışlardı. Kızlarının daha yüksek sınıftan biriyle evlenmesini ve kendisiyle birlikte ailesini de yüceltmesini bekliyorlardı. Lorna Charlton'a duyduğu aşkla ailesine karşı görevlerinin arasında kalmıştı. Charlton'a dünyaya açılıp kendi servetini elde ettiğinde onunla evlenme sözü verdi.

Charlton eninde sonunda servet sahibi oldu. Ne var ki İmparatorluklar, özellikle de deniz ticaretindekiler, bir günde kurulmuyordu. Lorna'nın nişanlısından uzun süre haber alamadığı zamanlar oldu ama ona aşkı hiç azalmadı. Birçok talibi çıktı, güzelliğine hayran olup ona evlenme teklif edenler oldu ama Lorna tek gerçek aşkına sadık kaldı.

Charlton'ın kendi servetini edinme hayalleriyle Sheffield'tan yola çıkmasının üzerinden on iki yıl geçmişti ki Lorna dokuz ay boyunca ondan haber alamadı. Nişanlısını üç yıldan fazladır görmüyordu. Lorna hâlâ güzeldi ama yıllar geçtikçe talipleri azalıyordu. Kasabadaki herkes Lorna'nın evde kaldığını, Charlton'ın gönlünün ondan geçtiğini ve bir daha asla geri dönmeyeceğini söylüyordu. Lorna'nın nişanlısından haber alamadığı her gün ailesinin endişesi biraz daha arttı.

Aradan koca bir yıl geçti. Kalbi kırılan ve Charlton'ın ya onu unuttuğuna ya da bir deniz kazasında öldüğüne ikna olan Lorna; Sterlingli komşusu, çiftçi Lars Cousins'la evlenmeyi kabul etti. Charlton nihayet döndüğünde kasabadakilerin hayal edebileceğinden çok daha büyük bir servetin sahibiydi ve nişanlısıyla evlenmeye hazırdı. Ama geç kalmıştı ve Lorna yalnızca üç gün önce, Lars'la evlenmişti. Lorna çok geçmeden Charlton'ın Pasifik'te bir kaza geçirerek bir adaya düştüğünü ve nihayet kurtarılanaya dek aylarca orada kaldığını öğrendi. İşin doğrusu ortaya çıkınca Lorna da, Charlton da bedbaht oldu.

Sheffield ve Sterling ona Lorna'yla hatıralarını anımsattığı için Charlton, ikisinde de barınamadı. Corrander'a yerleşip başka biriyle evlendi ama kısa bir süre sonra karahummaya yakalandı ve yeni karısına akılalmaz bir servet bırakarak öldü. Ne var ki, insanlar onun hayaletinin Sterling'e musallat olduğunu söylemeye başladı ve kasabadaki tuhaf Kayboluşların bu trajediden doğmuş olabileceğini düşündüren bazı sebepler var.

Bu teori Kayboluşların neden her üç kasabayı da -Sterling, Corrander ve Sheffield- etkilediğini açıklayabilir.

Charlton geri dönüp de Lorna'nın evlendiğini öğrendiğinde tavrı birden sertleşti. Baskın yapar gibi Mackelroyların evine gittiği ve kendisini Lorna'nın aşkını "satın almaya" zorladıkları için onları suçladığı söylenir. Yüksek ateş yüzünden kendini kaybettiği son saatlerinde kimseler onu teskin edememiş ve "Hayatta her insanın doğal hakkı olan birkaç şeye fiyat biçmek alçaklıktır," cümlesini kurmuştur.

Hikâyenin insanın tüylerini diken diken kısmı da bu zaten. Herkes Charlton'ın suçlu bulduğu kasabaları lanetleyerek ve orada yaşayanları, tüm insanlığın bir bedel ödmeden tecrübe edebildiklerini satın almaya zorlayarak intikamını aldığına inanıyor.

Kâğıdı çabucak katladım ve kaldırdım. Kalın, tahta kapının ardında konuşulanları hâlâ duyamıyordum. Sadece ara sıra mırıltılar çalınıyordu kulağıma. Will'in birkaç kez araya girmesi dışında neredeyse sürekli Doktor Clifton konuşuyordu. "Tehlikeli... Bir yerine bir şey olabilir... Burası şimdilik onun evi... Birlikte dışarı... Uygunsuz... Kendine çekidüzen ver..." gibi bölük pörçük konuşmalar duyuyordum.

Sonra kapı açıldı ve Will mahcup bir tavırla dışarı çıktı.

Bana bakıp kaşlarını kaldırdı ve yüz hatları yumuşadı. "Çok korkmuşa benziyorsun," dedi. "Merak etme, babam hepsinin benim suçum olduğunu biliyor."

Kalbim küt küt atarak kütüphaneye girdim ve Doktor Clifton'un karşısına dikildim.

"Otur, Aila."

Dediğini yaptım.

"Ben senin vasinim," dedi. "Ve bu sorumluluğumu çok ciddiye alıyorum."

"Evet, efendim," diye karşılık verdim acınası bir hâlde. Dudağımı ısırp bekledim. Doktor Clifton'ı ilk kez bu kadar sert ve ciddi görüyordum.

"Gecenin bir yarısı evden çıkmaman gerektiğini açıkça ifade

etmedim sanırım. Dolayısıyla bundan babana söz etmeyi planlamıyorum. Ama aynı şeyin bir daha tekrarlanmasını kesinlikle istemiyorum. Onun için, bunu sert bir uyarı olarak düşünebilirsin."

Sinirlerim büyük bir rahatlamayla yatışırken gayretle başımı salladım.

"Sana bir şey olsaydı..." Gözlüğünü çıkarıp masaya koydu ve gözlerini ovuşturdu. "Gece dışarı çıkma o kadar," dedi sonunda. "Özellikle yılın bu zamanında."

Benim için öyle endişeli görünüyordu ki elini sıvazlayıp onu iyi olduğuma ve bir daha tehlikeli bir şey yapmayacağıma ikna etmek istedim. Oğluya gizlice dışarı çıktığım ve kütüphanesine girip kitabını çaldığım için kendimi berbat hissediyordum. Ellerimi kucağında kavuşturdum ve tüm bunları telafi etmek istedim.

Dolayısıyla ona bir konuda güvendiğimi ispatlayarak bir zeytin dalı uzattım.

"Doktor Clifton?" dedim. "Bence bilmeniz gereken bir şey daha var."

Gözlerini kıpırtarak bana baktı. Sonra zırh kuşanır gibi tekrar gözlüğünü taktı.

"Miles bir rüya görmüş."

Doktor Clifton'ın kaşları havaya kalktı.

"Yeni mi? Ne zaman?" Tekrar iskemlesine oturdu ve parmak uçlarını birbirine dayadı. Ama sonra bir kaşını çekiştirmek için ellerini ayırdı. Vites değiştirir gibi bambaşka bir tavır takındı. Deminki kadar babacan değildi ve bana daha çok bir doktor edasıyla yaklaşıyordu.

"Kaç tane?" diye sordu. "Ne sıklıkta?"

"Ben yalnızca bir tanesini biliyorum." Çaresizce ellerimi yana açtım. "Ama emin olamam. Son günlerde fazla konuşmuyoruz." Miles'in parayı ve notu bulup bulmadığını merak ettim.

"Rüyasında ne gördüğünü söyledi mi?" diye sordu Doktor Clifton ve iki küçük kuşla ilgili kâbusunu anlattığımda bakışları

donuklaştı. Sonra kavrayışının biraz ötesinde bir şeyi anlamaya çalışırcasına gözlerini kırıştırdı.

“Önceki gecenin bir özelliği var mıydı?” diye sordu. “Ya da o sabah sıradışı bir şey söyledi mi?”

Tartışmamızı ve perdelerden sızan ışığın altında, Miles’in yüzündeki endişeli ifadeyi hatırladım.

Ağızdaki boşluk gözümde canlandı.

“Dişi düşmüştü,” dedim. “Uykusunda düştüğünü söyledi. Neredeyse onu yutup boğuluyormuş.”

Doktor Clifton kıkırdadı ve gürültüyle el çırpı. Bir şeyleri kavradığına dair bir ifade geçti yüzünden.

“Tabii. *Tabii ya.*” Başını iki yana salladı. “Seneler içinde, zaman zaman o yaştaki çocukların rüya görebileceğiyle ilgili söylentiler duymuştum. Aileleri elbette bu konuyu konuşmaya istekli değildi.” Üzüntüyle gülümsedi. “Burada bazı *istisnaları* olan ailelerin nasıl bir muamele gördüğü göz önüne alındığında gayet mantıklı bir tutum sergiliyorlar.” Burnunun ucuna düşen gözlüğünü geri itip telaşla sözlerine devam etti. “Ama şimdi Miles’la senin sayende nihayet neler olduğunu biliyorum galiba.”

“Ben hâlâ bir şey anlamadım,” diye itiraf ettim.

“İzin ver açıklayayım. Bir tahmin yürütmen gerekse en sık görülen rüyanın hangisi olduğunu söyledin?”

Koltuğun döşemesindeki düğmeye dokundum. “Düşmek mi?” diye sordum. Omzumu silktilim. “Uçmak mı?” Dün geceki Fırtınaları hatırladım, gölün ayaklarımın altında aydınlanmasını ve Doktor Clifton’ın düşüncelerimi okuyamamasına sevindim. “Emin değilim.”

“Hepsi de iyi tahminler ama hayır. Dişlerini kaybetmek,” dedi Doktor Clifton. “Bir rüya gördüğünü farz et. Ağızını açıyorsun ve tüm dişlerini kaybettiğini hissediyorsun. Yalnızca dişetlerin kalıyor.” Heyecanlanarak ayağa kalktı ve odayı turlamaya başladı. “Rüyalarda diş kaybetmenin bilinçaltına itilen bir endişenin yansı-

ması olduğu klinik çalışmalarla ispatlanmıştır. En sık görülen rüya olmasa bile en yaygınlarından biridir.”

Doktor Clifton pencerenin önünde durup ufka baktı. Sonra tekrar bana döndü.

”Dolayısıyla yeni bir Varyant keşfederken her şeye tersinden bakmalıyız.” Gülümsedi. ”Varyantlar kocaman bir muamma, bir bilmedir. Bu durumda, rüyalar kaybolduğunda onları bir dişte bulabiliriz.”

Miles zel biri değil o hâlde. Rahat bir nefes aldım. *Annem gibi değil.* Ondan nce Sterling’deki birçok çocuğun yaşadığı bir şeyi tecrübe etmişti yalnızca ve gece uyurken bir dişi düşmüştü. Aileler çocuklarının kaybolan bir şeyi gördüğünü itiraf etmekten bu kadar korkmasaydı belki de bu sır çok daha önce zlrd. Omuzlarımdan büyük bir yük kalktığı için gülmeye başladım ve Miles’ı uyandırmaya gidip ona Sterling halkına nihayet rüyalarını geri veren kişinin, şu işe bakan ki, Juliet Quinn’in sekiz yaşındaki oğlu olduğunu söylediğimizde bile hâlâ gülüyordum.

Doktor Clifton’ın Rüya Varyantıyla ilgili teorisini doğrulaması için dişe ihtiyaç olduğundan ona dün gece Miles’ın yastığının altından aldığımı verdim. Teori kanıtlanana dek bundan kimseye bahsetmemek için sözleştik ve Doktor Clifton sevinçle çalışmaya koyuldu. Biz okuldayken birkaç diş daha temin etti ve cumartesi gününü civardaki çiftçilerden biriyle bu kk beyaz cevherleri ince bir toz hâline getirebilecek bir alet ve yöntem bulmaya çalışarak geçirdi.

Doktor Clifton elde ettiği ilk partiyi kendinde denedikten sonra ikinci partiyi Bayan Clifton uyurken üzerine serpti. Bayan Clifton pazar sabahı uyandığında rüyasında hayatında gördüğü en güzel yeri ziyaret ettiğini anlattı. Bunu kahvaltıda suya kırılmış yumurta ve tarnılı armut yiyerek kutladık.

Son bir parti Varyant kalmıştı. Will onu bana ve Miles’a teklif etti ama biz onun denemesini istedik. Ertesi sabah, kahvaltı sofrasına oturduğunda hepimiz gözünün içine bakarak bekledik.

“Eee?” diye sordu Doktor Clifton. “Ne düşünüyorsun?”

“İyi,” dedi Will ve kahveye uzandı.

“Rüyanı anlatmayacak mısın?” diye sordu Bayan Clifton.

“Hayır.” Sırtıttığını belli etmemek için fincanını dudaklarına götürdü. “Hayatta olmaz.”

O akşam Doktor Clifton, Kız Kardeşler Meclisi’ne müjdeyi vermeye gitti. Gece o kadar geç döndü ki geldiğini bile duymadım.

“Meclis üyeleri çok heyecanlandı,” dedi ertesi sabah. “Varyant’ı onaylamak için hemen bir oylama yapıldı. Üyelerden bir sürü sipariş aldım. Varyant’ı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde piyasaya sürmemi istediler.”

Rüya Varyantı’nın haberi okula bizden önce ulaşmıştı. Henüz *Sterling Post*’ta yayımlanmayacak kadar yeni bir haberdir ama saman alevi gibi hızla yayıldı. Sonraki birkaç gün Cliftonların evinin önünden arabalar eksik olmadı. Bahçe kapısına çuvallarca patates, kahverengi, taze yumurtalar ve hatta değerli şeker paketleri bırakıldı. Bayan Clifton gelen aramalardan sıkılıp fişini çekene kadar telefon susmak bilmedi.

“Miles,” dedi. “Bugün bir sınıf arkadaşın aradı. Haftaya okuldan sonra seni evinde ağırlamak istiyormuş.”

Miles gülümsedi, bana bile. Varyant’ın keşfi ve bundaki rolümüz onu annemin kolyesini almakla suçladığımdan beri aramızda baş gösteren gerginliğin son kıvrımlarını da silip süpürmüştü.

“Bunu sen başardın,” diye fısıldadım ona tatlılarımızı yerken.

“Sen de,” dediğinde aramızın iyi olduğundan emin oldum.

Doktor Clifton siparişler için bir bekleme listesi tutmaya başladı ve kasabaya dış başına bir dolar ödemeye hazır olduğuna dair bir haber yolladı. “Sadece doğal sebeplerden ötürü düşen dişlerle ilgileniyorum,” diye hatırlattı ellerinde kanlı süt dişleri ve peşlerinde küçük kardeşleriyle şüphe çekecek bir şekilde kapımıza dayanan bir grup Corranderi çocuğa.

Kayboluş Günü hazırlıkları tam gaz devam ederken herkesin

dikkatini dağıtmak için tam da böyle bir durum gerekliydi anlaşılan. Kayboluş Günü'ne bir hafta kala bahçıvanlar meyve bahçesiyle okulun bahçesinde çalışmaya başladı. Çimleri biçip her yere fenerler astılar ve patikalardaki ayrık otlarını temizlediler. Beas'ın Hasat Panayırı'ndaki orkestra performansı için her gün fazladan provası vardı. Will bir sahne ve podyum kurulmasında ve oturma yerlerinin düzenlenmesinde marangoz Tuck'a yardım ediyordu.

Cass'e yazdığım mektuplarda eksik bıraktıklarım giderek artıyordu. Cumartesi günü ona yazdığımda bunların hiçbirinden söz etmedim. Miles'in keşfine, Varyantlara, pazar yerine, Fırtına yarışına ya da Kayboluş Günü'ne değinmedim. Aynalarla pencerelerin önünden geçerken yansımamı aramaktan nihayet vazgeçtiğimi de anlatmadım. "Yıldızlar diye yeni bir oyun oynamaya başladım ve usta bir oyuncu olmak için sürekli alıştırma yapıyorum," diye yazdım. "Darta benziyor." Kalemimi kâğıdın üzerinde zorla kaydırarak "Seni ve babamı özledim," diye ekledim. "En çok da annemi. Öyle günler oluyor ki eve dönüp size kavuşmayı iple çekiyorum."

Ama bazı günler de, tıpkı sonraki öğleden sonra gibi, dışarıda yağmurla birlikte düşen güz yaprakları altında, Will ve Miles'la oturup beni bir pelerin gibi sarmalayan Kor ve Örtü Varyantlarıyla ısınırken ve avucumdan kayıp giden yağmur damlalarını izlerken, eskisi kadar huzursuz olmadığımı hissediyordum.

Bayan Clifton okuldan önce kahvaltı masasında ajandasını açtı. "Yirmi dokuzundan önce yapılacak işleri konuşalım."

"Yirmi dokuzu mu?" diye sordum hızla başımı kaldırarak.

"Evet," dedi. "Hasat Panayırı yirmi dokuzunda."

"Her yıl mı?"

Başını sallayıp listesine göz gezdirmeye devam etti. "Biraz bal ve incir almalıyız. Malcolm'ın teleskobunu getirmesi gerekecek."

Ama onu dinlemiyordum. Aklım üç sene öncesine, Miles'ın beş yaşında olduğu zamana gitmişti. Miles ilk kez kendisinininki dışında bir doğum gününde özel bir şey yapmamız için ısrar etmişti.

Babamla benim üzeri jöleli çileklerle kaplı, limonlu bir sünger kek yapmamıza yardım etmişti. Hep birlikte sinemada *Oz Büyücüsü*'nü izlememiz için babamı bilet almaya ikna etmişti. Sonra uçan maymunlar yüzünden haftalarca kâbus görmüştü, o ayrı. Miles filmin sonunda sinema salonundaki herkese annem için bir doğum günü şarkısı söyletmişti. Annemin şarkıya eşlik ederkenki gülümsemesi, bunu hoşuna gittiğinden değil de sırf bizim için yaptığı hissini uyandırmıştı bende. Aslında annem doğum gününü hiç sevmezdi ve buna asla anlam veremezdim.

Ama şimdi nedenini biliyordum.

Annemin doğum günü 29 Ekim 1907'ydi.

İlk Kayboluş Günü'nde doğmuştu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Tarih: 28.07.1941

Kuş: Fulmar

Eski Norsçadaki anlamı "pis martı"dır.

Mide bulandırıcı kokusunu yırtıcılara karşı bir savunma aracı olarak kullanır.

Ama kuşların çoğu neredeyse hiç kokmadığı için bu etkili bir savunma mekanizması değildir.

Phineas'ın bir şeylerin eksik olduğunu sezmeye başladığını görebiliyordum. Yanağımdaki kesiği görmemiştim. Tıraş olurken olmuştu ve fark etmemiştim. "Yüzünü mü kestin?" diye sordu bir sabah kendi bıyıklı ağzını işaret ederek. Dilimle kurumuş kanları yokladığımda yara yine kanamaya başladı.

"Nasil fark etmedim bilmiyorum," dedim rahat bir tavırla. Phineas bir yara bandını yanağıma özenle yapıştırdı.

Bu davranışı beni şaşırttı. Yıllardır ilk kez biri yüzüme dokunuyordu.

Çöp kutusundaki çöplerin altına titizlikle gizlenen kanlı mendillerden haberim vardı. Kutuyu boşaltırken görmüştüm onları. Sadece benim olamayacak kadar fazlaydılar.

Akşam için pişireceğim kıymalı patates yemeğinin patateslerini rendelerken bunu düşündüm. Patateslerin bir kısmını ocaktaki tavaya attım ve gerisini rendelemeye koyuldum. Gözlerim soğan doğurmuşum gibi yanmaya ve sulanmaya başladı. Bunun nedenini düşünmek yerine kanlı mendillere kafa yordum.

Phineas kapıda belirdiğinde ona baktım ve yüzündeki ifadenin birden değiştiğini gördüm. Gözleri şokla irileşti. "Kahretsini!"

Arkamı döndüğümde sarı ve mavi alevleri gördüm. Gözüm soğandan değil, dumandan yanıyordu.

Tavanın kapağını kaptığım gibi alevlerin üzerine kapattım ve kenarlardan fışkıran alevlere bir avuç tuz attım. Yangın söndürücü Varyantlar gibi, diye düşündüm hayal meyal. Duman boğazımda zımpara kâğıdı gibi bir his bırakmıştı. Phineas gibi öksürmeye başlamıştım. Phineas camı açtığında dumanlar soğuk havaya karıştı. Tavadaki alevler nihayet zayıfladı ve söndü.

Duman tamamen dağıldığında, Phineas'ın tertemiz mutfağına ne yaptığımı gördüm.

Yanan kuzinenin arkasındaki duvar tavana kadar is lekeleriyle kaplanmıştı. Üzerimize kar gibi beyaz küller yağıyordu. Neyse ki, perdeler tutuşmadan alevleri kontrol altına almayı başarmıştım.

Özür dilemeye yeltendiğimde yeni bir öksürük nöbetine yakalandım.

Ama Phineas beni dinlemiyordu. Ateşin yanında tamamen eriyip bir lastik öbeğine dönüşen ıspatulaya gözünü dikmişti.

Sanırım bir yerlerde eriyen lastiğin berbat koktuğunu okumuştum. Ama nerede okuduğumu hatırlayamıyordum. Özellikle de, Phineas buz gibi bir ışıkla parlayan gözlerini üzerime dikmişken.

Dağınıklığı görmezden gelip bize iki kadeh kırmızı şarap koydu. Kadehin daha dolu olanını önüme koyup oturmamı işaret etti.

"Konuş," diye emretti.

"Ben koku alamıyorum." Bu bir şekilde benim suçummuş gibi başımı önüme eğdim. "Doğduğum günden beri."

Phineas sandalyeyi düzelterip yığılırcasına oturdu. Derin bir iç çekti. Parmaklıklar ardında geçirdiği her bir yılı temsil eden çizgilerle işaretli eklemeleriyle şakaklarını ovuşturdu. Şarabımı bir dikişte içerken ne düşündüğünü merak ettim. Kayboluşların üzerimdeki etkisi korktuğumdan bile daha fazla mı olacak diye endişelendim.

Ama birden kabullenip boyun eğiyormuş gibi bir jest yaparcasına avuçlarını bana uzattı; arkadaki kararmış ocağın aksine beyaz ve tertemizlerdi. Omzunu silktiğinde gerçeği anladım.

"Sen de mi?" Şarap ve bu farkındalık başımı döndürmüştü.

Başını sertçe eğmekle yetindi. "Başka sıradışı şeyler de oluyor mu sana?" diye sordu alçak ve birden tehditkâr bir tınıya bürünen bir sesle.

"Kayboluşlar," diye inledim. Onları parmaklarımla saydım ve Phineas'ın bakışları her biriyle —yıldızsız geceler, kaybolan renkler, rüyalar ve yansımalarla— biraz daha bulutlandı. Düzenli olarak her yedi yılda bir yeni bir şey kayboluyordu.

Saymayı bitirene kadar iki kadeh şarap yuvarlamıştı. "Bunca zaman," dedi şimdiden dili dolaşarak, "sadece ben olduğumu sandım."

Anlamsız bir gülme isteğiyle savaştım. "Sen ve üç kasabanın toplam nüfusu."

"Ne demek istiyorsun?" Sesi bağırır gibi yüksek çıkmıştı. "Hangi kasabalar?"

"Sterling, Corrande ve Sheffield."

Şişenin dibini görmüştük ve henüz yemek yememiştik. Ama Phineas'ın bir şeye kafa yordüğünü görebiliyordum. Bir bulmacayı çözmeye çalışır gibiydi.

"Sana bir yüzük bıraktım, Bir taş," dedi sonunda. "İçinde bir gözyaşı damlası var." Şarap dudaklarının kenarlarını lekelemişti.

"Evet, hatırladım," dedim dengemi bulmak için elimi masaya koyarak. "Ama bende değil."

Phineas iki günlük sakalını ovuşturdu. Sakalı artık kırçilli değildi, tamamen griye dönmüştü. Ya da belki de yalnızca renkleri soluyordu. "Kimde?"

"Onu geri alacağım," dedim boğuk bir sesle.

Oda birden, sanki Phineas kadehinin dibindeki şarapla birlikte onu da döndürüyormuşçasına dönmeye başladı. "Her şey bağışlanırsa," dedi mutfağına verdiğim zararı başıyla belli belirsiz işaret ederek. "Bana o taşı getir yeter."

ANNEMİN KAYBOLUŞ GÜNÜ'NDE DOĞMASI-
nın anlamı ne olabilirdi?

Kayboluşlarla onu suçlu gösteren bağlantılarını görmezden gelmek giderek daha da zorlaşıyordu. Ne zaman biri Hasat Panayırı'ndan söz etse irkiliyordum. 29 Ekim.

Saçmalama, diye azarladım kendimi. *Nankörlük etme*. Annemin Kayboluş Günü'nde doğması suçlu olduğu anlamına gelmeyebilirdi; hatta belki de yalnızca buradan gidebilmesinin nedeniydi.

Evet, diye düşündüm Shakespeare kitabında yuvarlak içine aldığı kelimelerden başımı kaldırarak. Belki bütün mesele buydu. Annem ilk Kayboluş'un gerçekleştiği gün doğduğu için doğaüstü bir olay meydana gelmiş ve havadaki sihir onun Kayboluşlara karşı bağışıklık kazanmasına neden olmuştu. Yıldırım çarpmasına benzer bir şeydi bu.

Giderek uzayan listeme bir madde daha ekledim. Her halükârda, başka kimsenin bu bağlantıdan haberdar olmasını istemiyordum. Şimdiye kadar bu konu hakkında hiçbir şey duymamama ve hatta Meclis kitabında bile bununla ilgili bir kayıt olmamasına bakılırsa annem doğum tarihini gizli tutmuştu. Ben de buna dikkat çekmemeye kararlıyım.

Ne var ki, şimdi Kayboluş Günü'nü ardımızda bırakmayı her zamankinden de çok istiyordum.

Dört gün daha sabretmem gerekecekti.

Kayboluş Günü'ne yirmi dört saatten az bir süre kala George'la her zaman öğle yemeği için buluştuğum piknik masasının yolunu

tuttum. Yerfıstığı ezmeli sandviçimle kapağı olmayan *Çalılıklar** kopyamı çıkarırken Beas birden yanıma oturdu. "Sana katılabilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen." Başımı salladım ve kahverengi beslenme çantasını çıkardı.

"Ne okuyorsun?"

Eski püskü Robert Louis Stevenson kopyamı gösterdim. "Sevilen bir kitaba benziyor," dedi. Kendi çantasını karıştırdı ve John Greenleaf Whittier'in bir kitabını çıkardı.

"Ben bunu okumadım," dedim. "Değiş tokuş edelim mi?"

"Tabii." Kitabı masanın üzerinden önüme itti. "Seninle aynı zevkleri paylaşan birinin olması eğlenceli bir şey." Güneş ışığı yüzünde çile benzeyen benek benek gölgeler oluşturuyordu. "Bir arkadaşın," diye ekledi.

Mutluluk gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kemirirken George yanıma geldi. "Hanımlar," dedi kendi yerfıstığı ezmeli sandviçini açarken. Onu aşağı yukarı üç ısıklıkta bitirdi.

Beas reçelli tartını ısırdı. "Son günlerde kolyeni takmıyorsun," dedi bana. "Şu cama benzeyen güzel kolyeyi."

"Ah, evet." Parmaklarım taşın normalde durduğu köprücükkemiklerimin arasındaki noktayı buldu. "Aslında biraz tuhaf bir şey oldu." Onlara bir sabah uyandığımda kolyeyi bulamadığımı anlattım.

Beas'ın yüzünde korku dolu bir ifade belirdi.

"Kayboluşlar yalnızca Kayboluş Günü'nde olmuyor mu?" diye sordum şakayla karışık. "Ara sıra geceleri bir şeyler kaybolmuyordur herhalde?"

"Hayır," dedi Beas. "Yine de huzursuz edici. Burada böyle olaylar asla yaşanmaz. Çoğu zaman kapılarımızı bile kilitlemeyiz."

"Kolyeni kim almış olabilir?" diye sordu George.

Omuz silktim. Buna kafa yormak istemesem de Yıldız'ımı sürekli elimin altında bulunduracak kadar huzursuzdum. Çoğu za-

* Eserin orijinal adı, *Underwoods*. —çn

man onu sarılıp sarmalanmış bir hâlde eteklerimin ve pantolonların ceplerinde saklıyordum. Her ihtimale karşı.

Sonra birden nereden geldiği belli olmayan bir top George'a doğru uçuşt. George hafifçe bağıarak kaçmaya yeltendi ama top ona kolunu kızartacak kadar sert çarptı.

"Dikkat et!" diye bağırdı biri tembel bir sesle. "Az kalsın bir Mackelroy Talihsizliği daha yaşanacaktı."

Alaycı gülüşmeler duyuldu ve Fırtına yarışında kalabalığın arasındaki iki oğlan meyve bahçesine girip gözden kayboldu.

"Aman ne komik," diye mırıldandı George ve öğle yemeğinin geri kalanını topladı. "Benim Varyant İcat Etme yarışması için çalışmam gerek." Bize el salladı ve pantolonunun dışına çıkardığı gömleği ve yataktan yeni kalkmış gibi kafasının arkasına yapışan saçlarıyla sallana sallana uzaklaştı.

"George için biraz şanssız bir durum," dedi Beas. "Sence de öyle değil mi?"

Başımı salladım. Katalizör'ün George'la ilişkilendirilmesini istediğimden değildi elbette. Ama böyle günlerde Sterling'in gölgesi yerine güneşin bal tatlısı sıcaklığını hissetmenin haince bir zevki vardı.

"Yarısta Thom'la tanıştığımıza sevindim," dedim. "Harika birine benziyor."

"Öyledir," diye onayladı Beas.

"Ama buralı değil," dedim tereddütle. "Buraya gelmesine nasıl izin veriliyor?"

Beas güldü. "Gerçek bir kuralcısın, değil mi?"

"Her zaman değil," dedim. "Ama sanırım çoğu zaman."

Başka bir reçelli tartın şeffaf kâğıdını yırtarken gülümsedi. "Thom eskiden sınırın biraz ilerisinde yaşıyordu. Kayboluşları biz küçükken öğrendi ve iki kasaba uzağa taşındığında bile kimseye bununla ilgili tek kelime etmedi. Yıllar içinde güvenimizi kazandı."

"Bir de sen ona âşık olduğun için."

"Evet."

"Yani bazı istisnalar olabiliyor."

"Bazen." Tartından bir ısırik daha aldı. "Sonuçta kendine bak-sana."

"Sence sonunda onunla mı olacaksın?" diye sordum masanın altında ayak bileklerimi üst üste atarak. "Farklı yerlerden gelen insanların birlikte olması mümkün mü sence?"

Beni kaşlarını hafifçe çatarak süzdü. Sonra iç çekti. "Bilmiyorum. Her yedi yılda bir daha da karmaşık bir hâl alıyor."

"Burası o kadar da kötü değil," dedim. "Thom burada yaşayabilir ve Varyantları kullanabilir. O kadar da büyük bir fedakârlık sayılmaz."

"Öyle mi diyorsun? Sen bunu yapar mıydın? Nelerden yoksun olacağını bile bilmeden onlarsız yaşamayı kabul eder miydin? Hayatımız boyunca on ya da on bir Kayboluş Günü daha görebiliriz ve belki yeterince şey elimizden alındığında tüm bunlara katlanmak akla yatkın gelmeyebilir."

Bir süre sessiz kaldım. "Ama Varyantlar. Onlar eninde sonunda eksikleri telafi ediyor."

"Kaybolacak her şey için bir Varyant bulunacağını garanti yok. Bazen birinin keşfedilmesi seneler sürüyor. Bazıların yerine geçebilecek bir şey asla bulunamıyor." Duraksadı. "Thom'u böyle bir seçime zorlamak istemiyorum."

"Sen onun için buradan ayrılmayı düşünmez misin?"

Kısaca güldü ve elinde buruşturduğu peçeteye baktı. "Sana bunu yapabileceğimi söylemek isterdim. Ama burada en azından bazı eksikleri Varyantlarla telafi etme şansım var. Buradan gidersem onları gerçekten kaybedeceğim."

Buna şiddetle karşı çıkmak ve onu Thom'un belki de buna değeceğine ikna etmek istedim.

"O zaman Kayboluşlara dur demenin bir yolunu bulmamız gerekiyor," dedim neşeyle.

"Tabii," derken buruk bir gülümsemeyle dudak büktü. Son tartını açıp bana verdi. "Senin bunun için burada olduğunu sanıyordum."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

29 Ekim 1942

Kayboluş Günü

KAYBOLUŞ GÜNÜ, SAAT İKİ BUÇUKTA, KIRMIZI paltomu giyip Miles'in kapısını çaldım. Yere bağdaş kurmuş, resim yapıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Ona büyük gelen eldivenler takmıştı; Varyant kalemlerini tutarken eldivenin kumaşı gevşeyip katlanıyor ve parmaklarına dolanıyordu.

"Bunlar sana biraz büyük değil mi?" diye sordum.

"Will'in eldivenleri," dedi. "Ama onları bana verdi," diye ekledi manalı bir tavırla. Sesindeki soğukluk dikkatimden kaçmadı.

"Her şey yolunda mı?" Rüya Varyantı keşfinden sonra aramız düzelmişti, fakat Miles cevap vermedi ve ayağa kalkıp beni iterek odadan çıktı.

İç çektim. Durmadan değişen ruh hâllerıyla anneme çok benziyordu. Belki de bugünün neler getireceği konusunda herkes kadar sinirli ve gergindi.

"Bu gece evde oturmak fazlasıyla moral bozucu olurdu," dedi Bayan Clifton arabaya bindiğimizde. Pudrasına Varyant serpti ve koyu kırmızı bir ruj sürdü. "Onun için, Hasat Panayırı'yla bunu bir kutlamaya dönüştürüyoruz. Kayboluşları cesaretle karşılıyoruz."

Bu yılki panayıra Sterling ev sahipliği yapıyordu. Dolayısıyla arabayı park edip lisenin bahçesine doğru kıvrılarak uzayan sıraya girdik. Doktor Clifton teleskobunun çantasını yükledi ve Will,

Bayan Clffton'ın peynir tabaklarını aldı. Kapiya büyük uyarı levhası asmışlardı ve üzerinde kocaman harflerle HASAT PANAYIRI, SADECE BİLETTLE GİRİLİR, yazıyordu. Saçları sonbahar gökyüzünün altında parlak bir tarçın rengini alan Bayan Clffton, Will'i dürttü. Gülümsediğinde göz kenarları kırıştı. "Naneli hava," dedi derin bir nefes alarak.

Biletlerimizi gösterdik ve okulun uzun koridoruna girdiğimizde ayak seslerimiz önünden geçtiğimiz karanlık sınıflarda yankılandı. Paltolarımızı boş sıralara bıraktık. Bayan Clffton'ın beli kemerli, koyu mavi elbisesinin dizlerinde dalgalanan, kabarık bir eteği vardı. Ben en şık elbisemi giymiştim. Kısa kollu ve yosun rengiydi; yakası yüksek olduğu için eskiden annemin kolyesini mükemmel bir şekilde gizliyordu. Miles, havaya kalkan saçlarını düzeltmeye çalıştığımda elimi itip bana ateş püsküren gözlerle baktı.

"Ne var?" diye sordum.

Ama çenesini sıkı ve cevap vermedi.

Doktor Clffton üzerimize Kor serpti ve dışarı çıktık. Meyve ağaçlarının dallarından fenerler sarkıyordu ve uzaklarda bir yerden canlı müzik sesi geliyordu. Bahçe yollarının kenarlarına büyük cam kavanozlarda mumlar ve çiçekler yerleştirilmişti. Yerdeki tohumları gagalayan birkaç tavuğun, bir balkabağı yığınının ve bir saman arabasından inen çocukların yanından geçtik. Beklediğimden daha şenlikli bir ortamla karşılaşmışım. Enerjik ve coşkulu bir hava vardı, belki de beklenen günün gelip çatması herkesi rahatlatmıştı. Bilinmeyenin ortaya çıkmasına çok az kalmıştı.

"Arkadaşlarının bazıları şurada, Will," dedi Bayan Clffton el sallayarak. "Yanlarına gitmek ister misin?"

Will arkadaşlarını gördü ve "Onları sonra bulurum," dediğinde kalbim mutlulukla dolup taşı.

Yanımızda getirdiğimiz yiyecekleri bıraktıktan sonra göle doğru yürüdük. Suda sandallar geziniyordu ve göl önceki gecekinden çok farklı görünüyordu. Yüzeyi siyah bir cam gibi düz değil, dalgalı ve maviydi. İnsanlar ya piknik masalarına oturmuş ya da çimen-

lere serdikleri örtülere yayılmış, nar gibi kızarmış tarçınlı çörekler yiyordu. Kızıl sarı saçlı bir kız, bir ağacın kökleri arasına yerleşmiş, kitap okuyordu. Gözlüğü yüzüne göre fazla büyüktü ve ara sıra başını kaldırıp gökyüzüne gülümsüyordu. Daha küçük çocuklar yukarıdaki dallara tırmanmıştı ve kızın üzerine kan kırmızısı yapraklar yağdırıyorlardı. En üst dallarda tek tük kalan elmaları toplama telaşına düşmüşlerdi.

Doktor Cliffton bizden ayrılıp yakınlardaki bir iskelede balık tutan üç adamın yanına gitti. Bastonuyla kumsalda güçlkle yürüdü ve adamlar üzerine tünedikleri ağaç kütüklerinde hemen ona yer açtı. Birinin söylediği bir şey Doktor Cliffton'ı güldürdü ve ona kuma kazdıkları çukurdaki ateşte taze taze pişirdikleri balıktan ikram ettiler. Sınıf arkadaşlarımdan bazıları Betty Lou *marshmallow*larını yastık gibi şişene dek ateşte kızartıyordu. İri, kahverengi gözlü, küçük bir çocuk yakınlarda bir yere oturmuş, kumların parmaklarının arasından akıp gitmesini izlerken ara sıra gümüş rengi bir düdüğü öttürüyordu. Başka bir gece olsa eminim biri onu uyarırdı ama bu akşam kimsenin ona aldıracağı yoktu.

Doktor Cliffton'ı arkadaşlarının yanında bırakarak etrafı dolaşmaya devam ettik. Her yerde nefis yiyeceklerle dolu masalar vardı. Elma soslu kalın bisküviler, taze kremalı balkabağı çorbası, annemin çok seveceğini düşündüğüm avcı börekleri, üzerlerine çiçek yaprakları serpiştirilmiş limonlu ve lavantalı kekler, şişelerce şarap ve kupalar dolusu baharatlı elma şarabıyla sıcak çikolata konukların beğenisine sunulmuştu. Miles eldivenlerini hiç çıkarmamasına rağmen neredeyse her şeyi elliyordu: ağaç gövdelerini, masa örtülerinin köşelerindeki püskülleri, sedeften oyulmuş, yanardöner renkli bir rüzgâr çanını. Eldivenleri daha şimdiden kuyrukluyıldızlara benzeyen, erimiş dondurma lekeleriyle kaplanmıştı.

Bunca yiyecek ve içeceğin arasında bile herkesin varını yoğunu bu gece için harcadığını belli edecek izler bulmak mümkündü. Doktor Cliffton insanlara gezegenleri görme fırsatı sunmak için teleskobunu kurarken bir grup küçük çocuk sepetlerine ve göm-

leklerinin eteklerine doldurdukları şekerlerle yanından geçti. En küçüklerinden biri tökezledi ve ganimetleri bilyeler gibi yere saçılınca etraftaki herkes onları toplamasına yardım etti.

Bir ayakkabının altında ezilen bir şekerin çıtırtısıyla doğruldum.

"Malcolm," dedi bir ses.

Doktor Clifton giderek azalan güneş ışığında küçük kızın şeker kaplı bademlerinden birini incelemek için çömeldiği yerden kalktı.

"Victor." Doktor Clifton karşımızda duran adamı başını eğerek ters bir tavırla selamladı. Yanındaki çocuğu bir yerlerden gözüm ısıırıyordu. İkisinin de sert bakışları ve sivri çeneleri vardı ama oğlanda, babasının onu neredeyse bir fareye benzemesine neden olan küçük bıyığı eksikti.

"Haydi, bakalım, yarış başlıyor," dedi Victor, Doktor Clifton'a ve bu sözler hafızamı canlandırdı. Çocuğu şimdi tanımıştım. Leroy Larkin'di. Will'in o gece yarıştığı çocuk. "Kayboluşlar devam ettikçe ikimiz de rahat yüzü görmeyeceğiz," diye devam etti Victor. Dışlerinin gözüktüğü gülümsemesinde hiçbir sıcaklık ve samimiyet yoktu.

"Hepimize iyi şanslar," dedi Doktor Clifton gergin bir tavırla. Victor'un gülümsemesine karşılık vermedi. "Umarım önemsiz bir şey kaybolur ve yerini dolduracak Varyant'ı çabucak bulabiliriz."

"Cleary'nin, Sterling'in yeni belediye başkanı olmak için adaylığını koymayı planladığını duydum," dedi Victor. "Ama belki de sen bu göreve daha uygun olursun. Belki hayatında küçük bir değişiklik yaparsın, hım, Malcolm? İnsanların kurtarıcı meleği olmanın başka bir yolunu bulmaya ne dersin?"

"İyi akşamlar, Victor," dedi Doktor Clifton anlamlı bir sesle ve teleskobuna geri döndü.

Victor Larkin oğlunun omzunu sıktı. "Gel, Leroy," dedi. "Matilda." Başını eğerek Bayan Clifton'ı selamladı.

Will usulca bir şeyler mınıldandı ve bir şeker daha bulmak için

çömeldi. Sepetli küçük kızın çoktan yanımdan ayrılmasına rağmen, ben de ona yardım etmek için eğildim.

“Diğer Varyant mucidi bu mu?” diye sordum alçak sesle.

Will dişlerini gıcırdattı. “Bana kalsa Victor Larkin’le babamın adını asla birlikte anmam,” dedi. “Bay Larkin, Çoğaltan Varyantlardan bazılarını icat etti. Fırtınaları mesela. Ama Hipnoz Varyantlarını da o buldu. Her yerde yasadışı olmalarına rağmen bu onu durdurmadı.” Will ellerini ceplerine soktu. “Ahlakını en yüksek fiyatı verene satmakta bir sakınca görmüyor.”

“Hipnoz Varyantlar mı?” diye sordum ama tam o sırada Miles sohbetimizin ortasına daldı.

“Ne zaman olacak?” diye sordu küçük kızın unuttuğu bademlerden birini ağzına atarak. “Kayboluş’u diyorum,” diye ekledi sözüm ona fısıldayarak ama herkesin duyabileceği bir sesle.

Doktor Cliffton teleskobunun son parçasını da takip saatine baktı. “Her an olabilir. İlk panayırdaki Kayboluş gerçekleştiğinde saat altıya geliyordu. Bir yıl saat iki civarı oldu. Başka bir yıl da dörtte. Panayıra Sterling ev sahipliği yaptığında biraz daha geç oluyor sanırım. O nedenle bekleyip göreceğiz.”

“Belki bu yıl hiçbir şey kaybolmaz,” dedi Miles şekeri katır kurur yiyerek. “Ve bu iş burada biter.”

Bayan Cliffton’ın birden baston yutmuş gibi sırtını dikleştirmesine ve aradan hiçbir Kayboluş’un yaşanmadığı saatler geçtikçe panayır yerini saran heyecan dalgasına bakılırsa herkes tam da bunu umut ediyordu.

Güneş batarken mumlar ve fenerler, ateşle ve Işıltı Varyantlarıyla yakıldı. O gün pazar yerinde konuştuğumuz Viv adındaki kadından çiçekli bir kolye ve kızlarının birinden çiçeklerden örülmüş bir taç satın aldım. Kız onları çiçekli bilezikler gibi koluna takmıştı. Başıma koyduğu taç şeftali rengi yıldızçiçekleri, turuncu zambaklar ve inci tanelerine benzeyen minik, beyaz tomurcuklardan

yapılmıştı. Kız onu saçlarına bir tokayla tutturduğunda Will'in bakışlarını üzerimde hissettim.

İleride bir adam yere paralel uzayan, alçak bir ağaç dalında banço çalıyordu. Bir babayla küçük kızı bu neşeli müzikle dans ediyordu. Küçük kız, babasının onu havaya daldırıp döndürmesiyle kahkahalar attı ve başımı başka bir tarafa çevirirken tacın ağırlığını hissettim.

Tam da o sırada, Bayan Clifton'ın bir kadının çantasına bir şey koyduğunu gördüm. Kadın renksiz bir elbise giymişti ve yağlı saçlarına bir mendil bağlamıştı. Kucağında ağlayan bebeği düşürmeden küçük bir erkek çocuğunun peşinden koşmaya o kadar odaklanmıştı ki, Bayan Clifton'ın ne yaptığını fark etmedi.

"Ailal" Beas kalabalığı yararak yanıma geldi. Elinde peçeteye sarılı, balkabaklı ve tarçınlı bir çörek vardı. "Bunların tadına bakmalısın." Üzeri şekerle kaplı ve hâlâ sıcak çöreği bana verdi. Onu bir elma şekerini kibarca yiyen Eliza izledi. "Ah, unutmadan," diye ekledi Beas, "Babcockların tarçınlı elmaları için erkenden kuyruğa girmelisin. Seninle beklerdim ama konser için prova yapmam gerekiyor." Keman kutusunun sık dokumalı, mor kayışını bir çanta gibi koluna takmıştı.

"Görüşürüz, Beas," dedi Eliza elma şekerinden minik bir ısırik daha alarak. Vücudunu saran, kırmızı ve gümüş rengi boncuklu bir kostüm giymişti ve gözleri tıpkı onunkiler gibi yemyeşil parlayan küçük bir oğlan onu yarım adım gerisinden takip ediyordu. Çocuk, Miles'ı gördüğünde kocaman gülümsedi.

"Merhaba, Miles," dedi bize yaklaşarak. Miles ayakkabısının burnuyla toprağı eşeledi. "Selam," diye mırıldandı.

"Bayan Clifton," dedi Eliza neşeyle. "Annem yeni Rüya Varyantı'nı duyunca çok heyecanlandı. Birkaç hafta sonra döndüğünde sizi ve Doktor Clifton'ı bir akşam yemeğe bekliyor."

"Ne güzel olur," dedi Bayan Clifton ama dikkati dağılmıştı. Bir adama el salladı ve adam yanından geçerken hafifçe omzuna vu-

rup diğer eliyle çantasına bir şey attı. Bu sefer daha iyi görebilmiştim. Bir Varyant kesesiydi.

Will'de de aynı keselerden olduğunu görünce birden durumun farkına vardım. Will'inkiler o kadar fazlaydı ki, resmen ceplerinden taşıyorlardı. Clifftonlar kalabalıktan ve alacakaranlıktan faydalanarak insanların çantalarına gizlice Varyantlar koyuyordu. Biraz neşeye en çok ihtiyaç duyulan böyle bir gecede, üstleri başları ve yüzleri yıpranmışlığın izlerini taşıyanlara isimsiz armağanlar dağıtıyorlardı.

Clifftonların nasıl insanlar olduklarını yeni yeni anlıyordum. Gözlerini dört açarak etraflarındaki ihtiyaçları tespit ediyorlar ve sessiz sedasız gideriyorlardı. Miles'la bana aldıkları yeni paltolar gibi.

Miles'la beni yanlarına almaları gibi.

"Ben daha sonra sahneye çıkacağım," dedi Eliza kostümünü göstererek. "Geçen yılki Kız Kardeşler Turnuvası'nı kazanan gösteriyi sunacağım. Bu gece onu tekrarlamamı teklif ettiklerinde onları kıramadım."

"Aslında ablam, Cassandra'yı istediler," diye söze karıştı erkek kardeşi. "Ama onun *gerçek* bir gösterisi var. Annem oraya gitti. Onu izlemeye."

Eliza'nın gözleri öfkeyle parladı. "*Teşekkür ederim, Walt,*" diye tısladı sıkıdığı dişlerinin arasından. Sonra Bayan Cliffton'ın kolu-na dokundu. "Umarım gelebilirsiniz," dedi ve Will'e baktığında gülümsemesi tüm yüzüne yayılarak samimi bir hâl aldı. "Seni de bekliyorum."

"Seni de bekliyorum," diye sessizce onu taklit etti arkasında duran kardeşi gülünç mimiklerle.

"Seni gördüğüme sevindim, canım," dedi Bayan Cliffton nazikçe.

"William, Carter seni arıyordu," dedi Eliza. "Onu bulmana yardım edebilirim. Sarurım şu taraftaydı."

Eliza kardeşiyle Will'i peşi sıra sürükleyerek uzaklaştığında Ba-

yan Clifton ellerini Miles'la benim omuzlarımıza koydu. Benimkini beni anladığını ama bu konuyu konuşmayacağını belli edencesine hafifçe sıktı.

"Gelin bakalım," dedi kuru bir sesle.

Gölümsediğimi belli etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Cliftonların bunu bilinçli olarak yapıp yapmadığını bilmiyordum ama kalbimin tüm çatlaklarından içeri sızmayı başarıyorlardı.

Miles'in iki sınıf arkadaşını bulup onlarla kalabalığa karışması beni sevindirdi. Güneş tamamen battığında arka arkaya iki asılsız Kayboluş haberi geldi. İlki birinin un gibi dağılan, tatsız bir elmayı ısırması sonucu ortaya atılan bir iddiaydı ve diğeri Bay Babcock'un cep şişesindeki romun suya dönüştüğünü söyleyerek herkesi telaşlandırmasıyla yayılan bir söylentiydi. Birkaç denemeden sonra iki iddia da çürütüldü ve herkes rahat bir nefes alarak geceye kaldığı yerden devam etti.

George'u Doktor Clifton'ın teleskobunun önünde oluşan kuyrukta buldum. Sırayla ayın kraterli gölgelerine ve kızıl bir ışıkla parlayan Marsa baktık. Sonra göl kıyısında toplanan kalabalığın arasına katıldık. Yerdeki yapraklar ayaklarımızın altında parşömen kâğıdı gibi kırılıyordu.

"Umarım bugün bizi şaşırtır ve ondan hiç beklenmeyecek kadar kısa konuşur," dedi George, Müdür Cleary'nin kürsüde boğazını temizlemesiyle. "Seksen beşinci geleneksel Sterling Hasat Panayırı'na hoş geldiniz," diye başladı Cleary. Kalın sesi suyun üzerinde yankılandı. Kumsal boyunca yakılan ateşler gece karanlığında parlıyordu. "Bu akşam Corrande ve Sheffield'tan aramıza katılan konuklarımıza canıgönülden hoş geldiniz diyoruz."

Baştan savma alkışlar karşısında tekrar boğazını temizledi. Sonra bir gözüne tek camlı bir gözlük taktı ve elindeki krem rengi kâğıtları okuyarak konuşmasına devam etti.

"Atalarımız... Tanrı, ruhlarına huzur versin," dedi Müdür Cleary monoton bir sesle, "bir gün bu panayırın iki farklı ve çok

önemli anlam taşıyacağını bilemezlerdi. Evet, burada geçen yılın bereketini kutlamak için toplandık. Bazıları birçok şeyin elimizden alındığını söyleyebilir ama akılla bilginin bir araya geldiği sıkı bir çalışmayla nelerin başarılabildiğini asla aklımızdan çıkarmamalıyız.”

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı George. “Belediye başkanı adaylığa ısınma turları atıyor.”

“Bu gece ve her gece bizim için savaştan cesur askerlerimizi düşünüyoruz ve otuz beş yıl önce bugün başlayan mütevazı mücadelelerimizin bir yenisine hazırlandığımız bu gecede onların düşünceleri de eminim ki, bizlerledir.”

Bu kez kimse alkışlamadı. Etraf o kadar sessizdi ki, Müdür Cleary’nin kesik soluklarını ve elindeki kâğıtların hışırtısını duyabiliyorduk. Çevremdeki kalabalığa baktım ve yine annemin yüzüğüne ne olduğunu merak ettim. Onu alan kişi belki de bu gece buradaydı.

“Dolayısıyla buruk bir sevinç yaşadığımız bu günde aslında neyi kutlamak için bir aradayız biliyor musunuz?” diye devam etti Müdür Cleary telaşla. “Evet, hasadımızı kutluyoruz ama gözden kaçırmamamız gereken daha önemli bir şey var. Kız Kardeşler’in sakinleri güçlü, dirençli ve en önemlisi de becerikli insanlardır. Emsalsiz bir zorluğun karşısında hepimiz takdire şayan bir azimle, alçak gönüllükle ve bize yakışır şekilde yolumuza devam ediyoruz ve hatta gururla söyleyebilirim ki, her geçen gün biraz daha geliyoruz.”

George alnına düşen küllü sarı bir saç tutamını üfledi. “Aslında bu Cleary’nin en sevdiği günlerden biri,” dedi. “Bu ve mezuniyet. Bir de Noel Balosu. Konuşma yapabildiği ve fotoğrafının çekildiği günlere bayılır.”

Müdür Cleary’nin talihsiz papyon seçimiyle ilgili bir yorum yapmaya hazırlanırken gözüme bir şey takıldı.

“Hemen dönerim,” dedim ve George’un yanından ayrıldım.

Miles kalabalığın yirmi metre kadar arkasında tek başına duruyordu ve gözlerini yere dikmişti. Yaklaştığımda eldivensiz eline yağmur gibi yağın gözyaşlarını görüp şaşırdım. Çıplak eline baktı-

ğımda nedense göğsüm sıkıştı ve sonra o kadar genişledi ki, bir an içimdeki boşluğun göğüs kafesine sığmayacağını sandım.

"Miles, neyin var?"

Bana baktı ve çabucak gözyaşlarını sildi. "Ağlamıyorum," dedi öfkeyle.

"Öyle düşünmedim zaten," diye yalan söyledim.

"Unuttun, değil mi?" dedi. "Daha öleli o kadar çok olmadı ama şimdiden bugünün onun doğum günü olduğunu unuttun."

Bir adım geriledim ve yanağıma dokundum. Bugünkü mesafeli davranışlarının nedeni buydu demek ki.

"Unutmadım," dedim.

"Yalan söyleme. Bir kere bile sözünü etmedin."

"Unutmadım," diye ısrar ettim. "Özür dilerim, Miles. Haklısın, bir şey söylemeliydim. Ama ne diyeceğimi bilemedim." Çömeldiğimde dizim az kalsın yerde tepetaklak duran, vıcık vıcık bir dondurma külahına değecekti. "Eldivenine ne oldu, Miles?"

Yüzünü buruşturmamak için kendini zorladı.

"Bir yerde kaybettim."

"Gel, arayalım. Sana yardım edeyim."

Elini tuttum. Buz gibiydi, bir zamanlar sürekli gördüğüm rüyada annemin eli kadar soğuktu neredeyse. Miles elini sadece yarım dakika tutmama izin verdi. Sonra konuşmanın sona ermesiyle bir alkış koptu ve Miles yine elini avucumdan çekti.

Panayır yerinde Miles'ın ayak izlerini takip ederek turta tezgâhlarının, etrafı koklayan domuz yavrularının ve çamurda altın gibi parlayan yaldızlı konfetilerin yanından geçtik. Kalabalık meyve bahçesine yönelmişti. İnsanlar ellerinde şarap kadehleri ve dumanı tüten kupalarla konser başlamadan önce yerlerine yerleşiyordu. Beas sandalyesine oturdu ve nota kâğıtlarının üzerinden son bir kez seyircileri süzdü. Bir kadın onun yanına gitti ve ikisi konuşurken Beas başını salladı. Jilet gibi ütülü bir etek giyen, kırmızı oje- li ve saçları yapılı kadına daha dikkatli baktım. Onu tanıyordum.

Kasabadaki ilk günümüzde rastladığımız hanımdı. Notu poşetime koyan kadın.

Kadın, Beas'ın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında karnıma bir sancı saplandı. Ancak bir anne çocuğuna böyle dokunabilirdi.

Sonra Eliza yanlarına geldi. Her zamanki soğuk tavrını sürdüremeyecek kadar heyecanlı görünüyordu. Yüzü kızarmıştı ve yerinde duramıyordu. Kostümünün boncukları birbirlerine çarparak parlıyordu.

"Belki okulun bir kayıp eşya bürosu vardır," dedim Miles'a ve kendimi tutamayıp orkestranın oturacağı iskemlelere doğru yürüdüm. Eliza'yı birdenbire böylesine sevindiren şeyin ne olduğunu merak etmiştim doğrusu.

"Ne oldu bil bakalım," dedi Eliza, Beas'ın koluna yapışarak.

"Dur düşüneyim..." dedi Beas alayla. "Turnuvada katılacağın üç yarışmadan da diskalifiye edildin."

"Hayır." Eliza sesini yükseltti. "William, Noel Balosu'na birlikte gitmemizi teklif etti!"

Birden durdum. Hava ağırlaştı ve kalbim göğsümün içinde bir yumruğa dönüştü. Her an ufalanıp toz olabiliirdi.

Bayan Fogg arkasını döndü ve Miles'la beni gördü. Üçünün yanından hızlı adımlarla geçtim ve peşimdeki Miles'la karanlık okula girdim.

Sadece şu kahrolası eldiveni bul ve başka bir şey düşünme.

"Onu en son nerede gördün?" diye sordum zoraki bir neşayle. Ön kapıdaki bekçi bize kimsenin kayıp bir eldiven getirmediğini söylerken ağlamamak için gözlerimi kırıştırdım.

"Arkadaşlarımla saman arabasına bindim," dedi Miles umutla.

"O zaman oraya da bakalım." Kalabalığın arasından geçip sıranın önüne doğru yürüdük. Hoşnutsuz homurtulara aldırmadan arabaya bindim. Tahtaları gıcırdadı ve bir an saman balyalarının kuru ve tatlı kokusunu almayı bekledim.

Sonra onu gördüm; siyah eldivenin pamuklu parmağı eğri büğ-rü saman püsküllerinin arasında güçlkle görülüyordu.

"İştet!" Arabadan aşağı atladım ve eldiveni zaferle Miles'a uzattım. Gözleri parladı ve bana gülümsediğinde havaya kalkan saçlarını düzeltmemek için kendimi zor tuttum. "Bir daha kaybetme."

Will'in bize doğru yürüdüğünü gördüm. Gülümseyip el salladığını görmemiş gibi yaptım ve Miles'ı aksi yöne doğru çekıştirdim.

"Gece yarısına kadar hiçbir şey kaybolmazsa ne olur?" diye sordu biri sağımda. "Bu her şeyin bittiğı anlamına mı gelir?"

"Uyuyan yılanı uyandırma," diye tısladı başka biri. "Hem daha saatler var."

"Rüyaların kaybolduğı yılı hatırlıyor musunuz?" diye araya girdi başka biri. "Bunu günlerce fark etmemiştik."

"Aılal!" George kolumu yakaladı. "Nerelerdeydin? Birdenbire ortadan kaybol- Ah, neyse. Kötü bir kelime seçimiydi."

"Hey, George," dedim. "Bu benim kardeşim, Miles."

"Ne haber, Miles?" dedi George ve bir espri yapmış gibi sırıttı.

Miles derin bir iç çekip bana ters bir bakış attı. "İyilik," diye yanıtladı soğuk bir tavırla.

"Ne güzel eldiven," dedi George. "Eyvah, beni saklar mısınız?"

Aramızda girip eğildi.

"George... Ne yapıyorsun?" diye sordum etrafıma bakınarak. Will yeniden kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu.

George başını yana eğip gözlerini kırpıştıtararak bana baktı. "Sana yarışta verdiğim kâğıdı okudun mu? Mackelroylar hakkındaki?"

Miles'a baktım. Fırtına yarışlarını izlemek için gizlice evden kaçtığını bilmiyordu ve bunu öğrenmesini istemiyordum.

"Evet," dedim üzerine basa basa ve George'a imalı bir bakış attım.

George doğrulup etrafa baktı. "Charlton Templeton'ın benim atalarımından, Lorna yerine başka biriyle evlendiğini hatırlıyor mu-

sun? Charlton'ın varislerinden biri bizim yaşımızda, Corranderlı bir kız. Adı, Margeaux Templeton." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Annem geçmişte yapılan hataları benim telafi etmemi istiyor. Onlarla ortak bir duruş sergilersek Lanet'ten ailelerimizin sorumlu tutulmayacağını düşünüyor."

"Anladım. Görünüşe bakılırsa bayağı iyi geçiniyorsunuz," dedim alayla sırtarak. Şekerli patlamış mısırlarından bir avuç yürüttüm.

"Aslında Margeaux durumu biraz zorlaştırıyor," dedi elimi kovalarken. "Her karşılaştığımızda beni ortadan kaldırmayı planlıyormuş gibi kötü kötü bakıyor."

Belirli birini aradığımı belli etmeden kalabalığı süzdüğümde bir kızın nefret dolu bakışlarıyla karşılaştım. Küllü kahverengi, kıvrıcık saçlarına taşlı bir bant takmıştı ve suratını asmaya güzel görünebilirdi. Ama böyle somurturken normalde nasıl görüldüğünü tahmin etmek güçtü.

"Ah," dedim. "Sanırım onu buldum."

"Gördün mü? Düpedüz korkutucu bir kız."

"Bu şekerli mısırlarla sempatisini kazanabileceğinden eminim." Bir avuç daha aldım ve onları ağzıma atarken birkaç tanesini düşürdüm. "Gerçekten o kadar nefisler."

"Kibar ol," dedi George. "Benim tarafımı tutmaya mecbursun."

"Annenin aklında nasıl bir telafi yöntemi var?"

"Eminim ona evlenme teklif etmemi ister."

Boğazıma kaçan bir patlamış mısır yüzünden öksürmeye başladım.

"Ya da en azından Margeaux'yu Noel Balosu'na götürmemi," diye devam etti George.

"Başlangıç için daha mantıklı görünüyor," dedim kendimi toplayarak. Miles'ı peşimize takarak çimenlerin üzerinde oturacak bir yer bulduk. Ayışığı altında gümüşü bir renk alan serin çimenler bacaklarımı gıdıklıyordu. Bulunduğumuz yerden Beas'ın oturduğu sırayı net bir şekilde görebiliyorduk.

"Aslında şey... Benim o konuyla ilgili başka bir fikrim var," dedi George. Yüzü kızarınca çilleri koyulaştı. Miles'in duymaması için sesini alçalttı. "Eğer sen de istersen baloya birlikte gitmek daha eğlenceli olabilir."

"Ah, öyle mi?" diye inledim ve telaşla ağzıma bir avuç patlamış mısır daha attım. Birkaç sıra ileride Doktor Cliffton'la Bayan Cliffton'ı gördüm. Bayan Cliffton kocasına yaslanmıştı ve rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. Will'e bakınmadım. "Olur," diyebildim yalnızca.

"Harika," dedi George çimenlere yerleşerek.

Orkestra şefi Bay Riley batonunu nota sehпасına vurdu ve ellerini kaldırdı. Orkestra üyeleri, batonun ucuna iple bağlanmış kuklalar gibi müzik aletlerini hazırladı. Etrafımızdaki konuşmalar kesildi. Bay Riley kolunu indirdi ve onun işaretiyle yaylı çalgıların sesleri duyuldu.

Müzik o kadar zengin ve coşkuluydu ki, göğsümün derinliklerine sızarak zevkle acı arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmıştı. Belki ikisi de vardı içinde. Belki pırıltısıyla onları birleştirerek yepyeni bir şeye dönüştürüyordu. Gözlerimi kapattım ve müziği dinlerken Doktor Cliffton'ın bileşimlerin sihir yaratmak için bir araya gelmesiyle ilgili sözlerini düşündüm.

Beas çalmaya başladığında yüzümü ona döndüm. Gözleri kapalıydı ve müzik, Beas sanki ondan yaratılmışçasına içinden akıp geçiyordu. Kimsenin bakmamaya çalıştığı saatlerden dakikalar akıp gidiyordu. Beas'ın solo performansının doruğunda kemanın sesi kreşendoya ulaştı. Beas yayını tellerde kaydırırken çenesini yukarı kaldırdı.

Sonra notalar takılan bir plak gibi birdenbire kesildi. Onu radyodan dinliyorduk sanki ve biri fişi duvardaki prizden çekmişti.

Beas ellerini hareket ettirmeye devam etti ama yalnızca çelik tellere sürtünen at kılı yayın gıcirtısı duyuldu ve seyircilerin arasından hafif bir öksürük sesi geldi.

Biri huzursuzca kıkırdadı. Başka biri nefesini tuttu ve onu hafif

bir inilti takip etti. George dizlerini ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesilecek kadar sıkarak sırtını dikleştirdi.

“Hayırlı” Küçük bir kızın feryadı sessizliği bıçak gibi yarıdı. Müzisyenler kendi aletlerini kontrol ettikten sonra sandalyelerini devirerek ayağa kalktı ve şaşkınlık içinde yaylarını ellerinden bıraktı. Kalabalığın arasından sıyrılan aileleri ellerini öne uzatarak yanlarına koştu.

Yanımdaki yaşlı kadın ayağa kalktı ve "Lütfen," diye inledi kırılgan bir sesle. "Lütfen, başka bir şey olsun."

İlk şokun ardından çıkan kargaşada çılgınca Beas'ı aradım.

Sandalyesinden kalkmamıştı. Gözünü önündeki notalardan ayırmadan yanağından süzülen yaşları kemanına dökülmeden önce sildi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tarih: 27.10.1941

Kuş: Kanarya

Kanaryalar sonbaharda ötmez. Beyinlerinin ötmelerini sağlayan kısmı ölür.

Kış aylarında baharda yeniden ötmek için gâç toplarlar.

"Bugün ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum Phineas'a. Kirli tabakları eviyede yıkamak için topladım. Pencere cam gibi saydam, boncuk boncuk çiy damlalarıyla kaplanmıştı. "Ön kapının menteşelerini değiştirebilirim."

Boğazını temizledi. "Evdeki ufak tefek işlerin çoğu bitti," dedi kelimelerini düşünerek seçer gibi dikkatle. Tabağımdaki kurumuş yumurta sarısı lekelerini ovarken bunun ne anlama geldiğini fark ettim. Artık elim ekmek tuttuğuna ve evini tamir ettiğime göre bu ziyareti gereğinden fazla uzatmanın anlamı yoktu.

Boğazım düğümlendi ve bir parça pamuğu yutmaya çalışır gibi bir türlü yutkunamadığımı fark ettim. Bunu bana açıkça söylemesini umdum. İma etmesi daha zor olurdu zira.

Belki de zaten gitmeyi planladığımı söylemeliydim. Tabağı o kadar sert ovuyordum ki, elimde kalacağından korktum. Titrek bir nefes aldım. Tabağı kuruması için rafa koydum. Bir film gibi incecik ve halka halka yumurta lekelerini bilerek üzerinde bıraktım.

Phineas peçetesini katladı. "Yine de kalabileceğini düşündüm. Burada yaşayabileceğini," dedi masadan kalkarken. "Ama yeni bir ocağa ihtiyacımız olacak. Bugün bir ara o işi halledersin."

"Ah, tabii," dedim rahat davranmaya çalışarak.

Tabağı raftan aldım ve pırıl pırıl parlayana kadar ovdum.

Ev eşyaları mağazasına girdiğimde kapının üzerindeki çan çingir-

dadı. Koridorlarda gezinmeye başladım ve kıyma makineleriyle el mengenelerinin, Singer dikiş makineleriyle çim biçme makinelerinin yanından geçtim ve gözü kör edecek kadar keskin ışıkların altında ocak modellerini inceledim. En pahalısını seçip eve teslim edilmesini istedim ve dikiş makinelerinin yanına geri döndüm. İğnelerin bazıları birine saplayacak, gözünü çıkaracak ya da elini duvara veya bir masaya mıhlayacak kadar büyük ve ağırdı. Ucuna doğru iyice sivrilen iki numara delik testeresini inceler gibi yaptım. Rafın üst köşesine astıkları aynadan görünüyor muydum bilmiyorum ama en kalınlarından bir paket dikiş iğnesinin üzerine avucumu kapattım ve gözümü testereden ayırmadan onları cebime attım.

İğneleri satın alacak kadar param vardı tabii. Onları eğlence olsun diye çalmıştım.

Şu işe bakın ki, cebimde iğnelerle yanlarından geçerken bir satıcı dükkân sahibine yeni bir kilit sistemi satmaya çalışıyordu.

Satıcı tam ben kapıdan çıkmadan önce kartvizitini tezgâhın üzerinden dükkân sahibinin önüne itti. "İçinizin rahat etmesi için ne kadar ödersiniz? Asıl soru bu," dedi dükkân sahibine.

Aklımdaki fikir kıvılcımı işte o zaman tutuştu.

Ne kadar ödersin?

Varyantlar. Hisleri şişelemek. Baş döndürücü bir mutluluk. İç huzuru.

Phineas'ın evine döndüğümde hâlâ bunu düşünüyordum. Tah-ta kuşumun karnını oyarken. İçine şişe mantarı mantığıyla çalışan ufak bir levye yerleştirdim. Böylece kuşun kafasını çevirdiğinde içinden bir iğne çıkacaktı.

Varyantlar, varyantlar. En azından kısmen bala mal edilmesi gereken keşif. Varyantlar duyuları geri verir ya da çoğaltırdı. Fiziksel deneyimler sunarlardı. Neden kimse bunun daha ilerisini düşünmemişti? Bu fikri neden bir üst seviyeye taşımamıştı? Duyuları şişelemek mümkün müydü? Ruh hâllerini yakalamak?

İnsanlar fiziksel dünyadaki geçici bir iyileşme için para ödüyor-sa —bir koku kadar önemsiz ve uçucu bir şey için bile— bundan çok

daha derin bir şey için ne kadar öderlerdi? Bir keseden ya da bir şişeden çıkan bir şeyle isteğe bağlı olarak belirli bir ruh hâlini tecrübe etmenin bedeli ne olurdu?

Huzuru.

Neşeyi.

Cesareti.

Hatta iğneyi kuşun içine yerleştirirken yüreğimde kabardığını hissettiğim duyguyu.

Umudu.

Varyantlar değil, diye düşündüm. Erdemler.

KAYBOLUŞ GÜNÜ'NÜ İZLEYEN PAZARTESİ, BİR kaleydoskopun içindeki şekiller hafifçe yer değiştirmiş gibi tanıdık ama aynı zamanda da değildi. Çiziklerle dolu laboratuvar masası, deniz camı renginde sıra sıra şişeler, pencereden giren soğuk güneş ışığının pırlıltısı ve George'la Beas'ın arasına oturmak için çektiğim iskemlenin çıkardığı ses aynıydı. Ama Beas bu kez bana bakmadı. Gözleri kırmızı ve şişti ve ilk kez önünde nota defteri yoktu. Sayfaların kenarlarına notlar alarak usulca bir şarkı mırıldanmıyordu.

Başını kollarının arasında kaydırdı ve "Thom'la ayrıldım," dedi. "Ne?" diye bağırdık George'la aynı anda.

"Doğrusunu isterseniz, devam etmemizi mantıklı bulmuyorum," dedi. "Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Nasıl istersen." George kaşlarını kaldırdı. "Eliza'nın ablasının eve döneceğini duydum," dedi az sonra.

"Operadan mı?" diye sordum.

"Bundan sonra nasıl şarkı söyleyecek?" dedi Beas başını kaldırmadan ve buruk bir sesle. Doktor Digby bile onu kendi hâline bıraktı ve Beas dersin geri kalanı boyunca tek kelime etmedi.

Beas'a yazmak için Whittier'ın *Sonunda* adlı şiirinin sözlerini hatırlamaya çalışırken zil çaldı ve Beas ayağa fırladı. "Beas..." diye seslendim. Kitaplarımı alelacele toplayıp ona yetişmeye çalıştım ama Eliza kapıda bekliyordu. Beas'ın koluna girdi.

"Şu anda bunu göremediğini biliyorum ama burada sana daha uygun biri olduğundan eminim," diye avutuyordu Eliza onu ben yanlarından geçerken. Beas başını Eliza'nın omzuna koydu ve bana bakmadı. Eliza sözlerini vurgulamak için sesini yükselterek devam etti. "Onun için, Sterling'dekiler Sterlingliler dışında başka kimseyle mutlu olamaz. Yabancılarla olamayız biz."

Dolabıma doğru yürüdüm. George, Beas ve Will için daima bir yabancı olacaktım. Her an buradan çekip gidebilecek ve onların asla anlamayacak biri. Kilidi açarken Kayboluşlarla ilgili teselli sözcüklerimin belki de onlara inandırıcı gelmeyeceğini düşündüm. Hatta daha kötüsü, bilgiçlik tasladığımı düşünebilirlerdi. Kayboluşların aslında ne olduğunu ilk kez kavırıyordum. Bir çözülmeydiler. Sistemli ve amansız bir dağılmaydılar. Bir avuç çengel gibi arapsaçına dönüyorlar ve paramparça oluyorlardı.

Dolabımı açtığımda katlanmış bir not kâğıdı yere düştü. Onu ayakkabımın üzerinden korka korka aldım. Bir erkeğin elyazısıyla, küçük ve eciş bücüş harflerle yazılmıştı.

*Bahse girerim sen duyuyorsundur.
Öyle değil mi?*

Kâğıdı buruşturdum. Bunu herhangi biri buraya koymuş olabilir.

Tabii ki, duyamıyorum, diye bağırmak istedim.

Derin bir nefes aldım.

Gececek, dedim içimden. Beas'la Eliza'nın uzaklaşan sırtlarına baktım. *Benim için geçici bir durum.*

Sadece benim için.

Haftanın geri kalanında okulun koridorlarına uğursuz bir sessizlik hâkimdi. Kasabada şokla karışık bir mağlubiyet havası esiyordu. Spor salonunda Yıldız fırlatırken ya da evde Bayan Clifton'la orduya göndermek için hurdaları ayırırken hep sessiz bir boyun eğiş içindeydik. Will onaracak bir şey bulacağını mırıldanarak alet çantasıyla ortadan kayboldu. Kayboluş Günü'nden bir hafta sonra, perşembe günü, laboratuvarda yanımda oturan, Beas sandalyesinde kıpırdandı ve dizine göz attım. İlk kez bacağında hiçbir şey yazmıyordu.

Sessizlik her yere yayılmıştı.

"Clifftonlar seninle eve gelmemi dert eder mi?" diye sordu George kitaplarımızı çantalarımıza koyarken. "Doktor Cliffton'la konuşmak istediğim bazı Müzik Varyantı fikirlerim var."

"Bence sorun olmaz," dedim. Duraksadım. "Beas, sen de gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtladı ve yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Bayan Cliffton'ın arabası her zamanki yerinde değildi, onu yan sokağın dönemecine park etmemiştir. Dünkü Yıldızlar antrenmanından sonra her yerim sızlıyordu. Kaslarım tutulduğu için paltomu bile zor giymiştim. Hızla tenhalaşan avluya göz gezdirdim. "Miles'ı görüyor musun?"

"Şşş," dedi George endişeyle. Şimdi ben de duyuyordum. Biri alayla gülüyordu. Bir erkek sesiydi ve meyve bahçesinden geliyordu.

"Belki dışlerinin bu yeni Kayboluş'a da faydası olur, ha?" dedi o ses tehditkâr bir tınıyla ve bunu boğuşma sesleri takip etti. Çantamı yere atıp kalbim korku ve öfkeyle atarak koşmaya başladım. Köşeyi dönerken yumruklarımı sıktım.

Ama Eliza beni geçti. Spor salonunun yan kapısından fırladı ve kardeşlerimize ilk o ulaştı. Kardeşini dirseğinden tutup sertçe çekti. Çocuk bana döndüğünde onu Hasat Panayırı'ndan tanıdım.

"Ah!" diye inledi ve birden durdum.

"Walt," dedi Eliza bir taşı bile kırabilecek kadar sert bir sesle. "O sana kıyasla bebek sayılır. Kavgayı istiyorsan en azından kendine dişli bir rakip seçebilirsin. Rakibin dengin değilse bir kabadayıdan farkın kalmaz."

Eliza kardeşinin kolunu sertçe silkeleyerek bıraktı. "Sen bir Patton'sın," dedi nefretle. "Böyle davranmak sana yakışmıyor."

Arkasını döndüğünde beni fark etti ve ateş püsküren bakışlarıyla camı bile eritebilirdi. Ama bunu olabilecek en aşağılayıcı şekilde yapsa da Miles'ı savunduğu için ona minnettar oldum. Bu arada biraz önce beni dengi olarak gördüğünü kabul edip etmediğini de düşünmeden edemedim.

Arkasını dönüp gitti ve omzunun üzerinden Walt'a seslendi. "Baş belası bir domuz gibi davrandığın için seni anneme şikâyet etmezsem kendini şanslı say."

Walt somurtarak ablasının peşine takıldı ve yanımızdan geçerken ikimize kötü kötü bakıp yeri tekmeleyerek bizi toz içinde bıraktı. Tozlar kum taneleri gibi dişlerime yapıştı.

George okul çantasını eliyle süpürdü. "Ne cici bir çocuk," diye homurdandı.

Miles toz bulutundan korunmaya çalışmadı. Ayağının dinindeki taşlara bakmak için eğildiğinde tozlar saçlarına yağdı.

Üzerine düşmemi istemediğini anlayarak mesafemi korudum. "İyi misin?" diye sordum ve başını salladığında ellerimi paltomun cebine soktum. Bayan Clifton nihayet köşeyi döndü.

"Özür dilerim!" diye seslendi camını indirerek. "Bir telefon geldi ve o kadar uğraşmama rağmen bir türlü kapatamadım." George'u görünce kızardı ve kimin aradığını şıp diye anladım.

George ya üzerine alınmadı ya da umursamadı.

"George bize ders çalışmaya gelebilir mi?" diye sordum Bayan Clifton'a.

"Ancak akşam yemeğine kalmayı kabul ederse."

"Teşekkür ederim," dedi George. Arabaya doğru yürürken sesini alçalttı. "Günün parlak zırlı şövalyesinin Eliza olacağı kimin aklına gelirdi?" Miles'in yara almadan kurtulduğundan emin olmak ister gibi onu dikkatle inceledi.

Miles tek kelime etmeden ön koltuğa otururken küçücük ve masum görünüyordu. Ama yerden topladığı taşları parmaklarının arasında yuvarlayarak camdan baktığında çenesini sıkıldığını gördüm. Bu ifadeyi biliyordum.

Erkek kardeşimi iyi tanıyordum ve bence hepsi de onu hafife alıyordu.

Evde, George'la sıcak fırının yakınındaki mutfak masasına ders kitaplarımızı yaydık. Genevieve akşam yemeği için hazırladığı tavu-

ğu rengârenk baharatlarla lezzetlendirip taze pişirdiği ekmekleri fırından çıkardı ve onların yerine patates gratenle yeşil fasulyeleri koydu. Dilini şaklatıp telaşla ortada dolanırken işine engel olduğumuzdan ve kocakarılar gibi çene çaldığımızdan yakınmasına rağmen tabaklarımızı kurabiyelerle ve sandviçlerle doldurmayı ihmal etmedi.

“Beas’ın morali düzelir mi dersin?” diye sordum tabağımdaki kırıntıları sıraya dizerken George’a.

“Evet,” dedi dolu ağzıyla. “Ona birkaç gün ver.”

Ama bu Kayboluş’un onu derinden yaraladığını biliyordum. Müziğin olmayışı kopan bir kolyenin etrafa dağılan boncuklarının neden olabileceği kazaları kestirememek gibi bir şeydi. Onları toplayıp yeniden bir araya getirmek istiyordum: dansı, şarkıları, plakları, konserleri ve baloları. Onları Beas’a geri vermenin bir yolunu bulmak istiyordum.

“İnsanlar bununla ilgili ne düşünüyor?” diye sordum.

“Ortada teorilerden bol bir şey yok,” dedi George. “Bunun bir lanet olduğunu söyleyen de var, beyinlerimizde ya da duyuşal fonksiyonlarımızdaki bir değişim olduğunu ve genetik bir rahatsızlık gibi nesilden nesle geçtiğini söyleyen de. Havadan, sudan ya da topraktan kaynaklanabileceği üzerinde de duruldu. Hepimizin psikotik bir kriz geçirdiği düşünüldü. Ya da belki,” diye ekledi George gözlerini kırıştırarak, “tesadüfi bir şanssızlıktır. Bir hastalığa yakalanmak gibi.”

“George...” Walt’un Miles’a nasıl saldırdığını gözümün önüne getirdim. “Katalizör olabilecek bir sürü kişi varken insanlar neden durmadan Miles’la beni hedef alıyor?”

Meclis’in kitabını gördüm, diye düşündüm. Ötekilerden habirim var.

“Sana şunu sorayım,” dedi George. “Sence Eliza neden Bayan Sterling olmaya çalışıyor? Göz önünde olmayı ne kadar önemseydiğini fark ettin mi?” Kalemimi parmaklarının arasında çevirdi. “Sence annem neden herkesin işine burnunu sokuyor? Mesele şu ki,

senin annen buradan gitti, Aila. Sterling'den ayrılmak için bir fırsat yakaladı ve bunu kullandı. İnsanlar onun Sterling'i terk ettiğini düşündü ve bu, onu suçlu gösterdi." Yüzü yumuşadı. "Katalizör olabilecek diğer herkes annen gibi olmadıklarını ispatlamak için birbiriyle yarışıyor."

Masanın altında yumruklarımı sıktım.

Sokak kapısının açılmasıyla konuşmamız yarım kaldı. Kitaplarımızı topladık ve holde Doktor Clifton'la Will'i karşıladık.

"Merhaba, George," dedi Doktor Clifton şaşkınlıkla. O ve Will'in, George'la beni yan yana görünce aramızda neler olduğunu anlamaya çalışır gibi duraksaması utançla büzülmeme neden oldu.

"Doktor Clifton," dedi George bir adım öne çıkarak. "Müzik için bir Varyant aradığınızı biliyorum. Birkaç fikrimi sizinle paylaşmama sıcak bakar mısınız acaba?"

"Elbette," dedi Doktor Clifton. "Annen bilime yatkın olduğundan bahsetmişti. Belki senin yardımınla aradığımız cevabı çok daha kısa bir sürede buluruz." Will'e döndü. "Bu tartışmayı başka bir zaman bitirebilir miyiz? Ya da bize katılmak ister misin?"

Will, George'a ve sonra yine bana baktı. Kaşını kaşıdı.

"Hayır, sorun değil," dedi.

Doktor Clifton çantasından yaklaşık iki buçuk santim kalınlığında ve notlarla dolu bir defter çıkardı. "On yıldır bu olasılığa karşı bazı fikirler topluyorum. Neredeyse bin tane oldular."

George ona tek bir sayfa uzattı. "Ben... Bunu buldum."

"Fevkalade," dedi Doktor Clifton kâğıdı ondan alarak. "Notlarıma ekleyeyim." Kâğıdı defterin arasına koyup George'a kütüphaneyi işaret etti. "İçimden bir ses aradığımızın burada olduğunu söylüyor. Gel, bir an önce başlayalım."

Kapıyı arkalarından kapattılar.

Will'le holde yalnız kaldık. Kayboluş Günü'nden beri ilk kez yalnız kalıyorduk. Will, Eliza'ya Noel Balosu'na birlikte gitmelerini teklif ettiğinden beri.

"Selam," dedi alet çantasını yere bırakarak.

"Merhaba," dedim soğuk bir sesle.

Elini arka cebine attı. "Eve dönerken postaneye uğradım," dedi. "Bu sana gelmiş."

Üzerinde babamın elyazısının olduğu ikiye katlanmış bir zarfı bana uzattı.

Zarfı hemen oracıkta yırttım ve babamın öğlen telaşı, kuvvet antrenmanları, denizaneleri ve bazılarının revire yatmasına neden olacak kadar yakıcı güneş ışığıyla ilgili yazdıklarını bir çırpıda okudum. Bulutların iyice alçalıp kar ihtimaliyle kurşuni bir renk aldığı bu kasabadan ne kadar uzakta olduğunu hesaplamaya çalıştım. Yine de büyük bir rahatlamayla tırabzana yaslandım.

Will bilerek oyalanır gibiydi. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım ve başka bir şey söylemeden arkamı döndüm.

"Güzel..." dedi bu kez benimkine denk bir resmiyetle.

Mektubu Miles'ın yatağına bırakmak için yukarı çıkarken sokak kapısı çalındı.

Beas ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek eşikte dikiliyordu.

"Fikrimi değiştirdim," deyip omzunu silktiğinde ona gülümse dim ve içeri girmesi için kapıyı ardına kadar açtım.

Beas'a evi gezdirdikten sonra odamda yere oturduk. Bana *Çalılıklar*'ımı geri verdi. "Güzeldi."

"Başka bir tane seç," dedim tek bir raftan oluşan mütevazı kitaplığımı işaret ederek. Yıpranmış kitaplarımı bir süre inceledikten sonra, Yeats'i seçtiğinde annemin Shakespeare kitabını çıkardım.

Genevieve çay servisi yaparken ara sıra kütüphanenin kapısının açılıp kapandığını duyuyorduk. "Şu on iki tanesini eledim bile," dedi Doktor Clifton. "Gerisini temin etmemiz gereken malzemelere göre düzenliyorum."

George listeyi okumaya başlarken gözlerim yine *VIII. Henry*'i buldu.

Susturun müziği.

Öne eğildim ve kalemimin kapağını açarken bu cümleyi yeniden okudum. Sonra onları taçlandırırçasına yuvarlak içine aldım.

Tuttuğum listeyi açtım ve son buluşumu ekledim. Ondan önceki madde *Fırtına*'dandı; kocaman yerkürenin ardında dumanının bile kalmayacağına dair dizelerdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Beas omzumun üzerinden bakarak.

Kitapta yuvarlak içine alınmış birçok bölüm vardı. Annemin buldukları ve benim ondan sonra keşfettiklerim. Listem iki sayfa olmuştu. Şimdi hepsini bir araya getirdiğimde bir resim ortaya çıkmaya başlamıştı.

"Doktor Cliffton Varyantların birçoğunun edebi ipuçları olabileceğini söyledi," dedim. "Çoğu Shakespeare'de bulunabilirmiş."

Sayfaları çevirdim ve kelimelere mümkün olduğunca hızlı göz gezdirdim. Beas ödevine geri döndü. "Şairi severim ama Elizabeth dönemi İngilizcesi bazen çamurda koşmaya çalışmak kadar zor geliyor."

"Zamanla kolaylaşıyor," dedim dalgınca ve *Kuru Gürültü*'ye geçtim.

Annemin yuvarlak içine aldığı yere gelinceye kadar metne hızlıca göz attım.

İçimden tuhaf bir ürperti geçti.

Annem şunları işaretlemişti:

Beat: Burnum tıkanı kuzen, koku alamıyorum.

Marg: Evlenmemiş bir kız ve burnu tıkalı! Şifayı kapmanın ne güzel bir yolu.

Beat: Ah, Tanrı yardımcım olsun! Sen ne zamandır böyle akıllandın?

Marg: Sen aklını evde unuttuğundan beri. Hem zekâm bana pek yaraşmamış mı?

Beat: Buradan görünmüyor, sen en iyisi onu kûlahına tak. Yemin ederim, hastayım.

Mar: Sana biraz damıtılmış *Carduus Benedictus* bulalım da göğsüne koy. Ansızın gelen gönül bulantısına birebir.

Carduus Benedictus.

Benedictus kelimesini biliyordum. Annemin bir zamanlar bana ısrarla öğretmeye çalıştığı ölü dil Latince *kutsal, kutsanmış* anlamında kullanılıyordu. Ama nedense bir yerden daha tanıdık geliyordu. Az sonra, onu nereden tanıdığımı hatırladım.

Gözden kaçırdığım bir şeylerin kıyısında dolaşmaya başladığımı hissederek heyecanlandım.

Sonra annemin kitabını pat diye kapattım ve listemi aldım. "Beas," dedim, "bir fikrim var."

Kütüphanenin kapısını çalarken heyecanım doruğa çıktı. "Girin," diye seslendi Doktor Clifton.

Beas'la lambalar ve batmaya hazırlanan güneşin kızıl ışığıyla aydınlanan odaya girdik. George'la Doktor Clifton bir kitap yığınının üzerine eğilmişti. Hepsinin kapakları açıktı ve üst üste duruyorlardı. Beni kibar bir beklentiyle süzdüler.

"Annemin kitaplarından birini okuyordum," diye başladım. "Bir Shakespeare derlemesi. Kayboluşlarla ilgili bir teorim var."

Doktor Clifton doğruldu. "Devam et."

"Bir cümleye denk geldim." Yuvarlak içime aldığım kelimeleri gösterdim: "Müziği susturun." Sayfayı çevirdim. "Bakın burada Beatrice koku alamadığını söyleyince Margaret, *Carduus Benedictus* denemesini öneriyor. Bana ilk Varyant'ı bulmanızı hatırlattı."

Doktor Clifton'ın bana daha önce gösterdiği bitki ansiklopedisini aldım ve mor renkli, küçük ve dikenli bitkiyi buldum.

Altında "*Carduus Benedictus*, Kutsanmış Devediken" yazıyordu.

"Shakespeare'in sayfaları arasında birçok ipucu bulabileceği-

mizi siz söylediniz," diye hatırlattım. Listelerimi açıp masaya yaydım. "Bir süredir bunun üzerinde çalışıyordum. Bütün Kayboluşları burada bulabilir miyiz acaba?"

Doktor Clifton listeyi incelerken kaşlarını çatı.

"Etkileyici bir derleme, Aila. Gerçekten öyle." Düşünceli bir tavırla parmağını çenesine vurdu. "Söylediğin gibi bir olasılık var sanırım. Gelin bunu etraflıca düşünelim."

Parmaklarını alelacele yazdığım sütunların üzerinde dolaştırdı.

"Yine de burada birçok eksik var. Hem Kayboluşlardan hem de Varyantlardan. Hatırladığım kadarıyla, Korlar ya da kaybolan yıldızlarla ilgili bir şey göremedim."

"Evet," dedim listemi işaret ederek. "Bakın, burada... *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nda 'geceyi karartan' sözünün olmayan yıldızlar için söylenebileceğini düşündüm."

Durup düşündü. "Ama geceleri hâlâ ayı görebiliyoruz. Onun için, bu sözlerden böyle bir anlam çıkarmakla şansımızı fazla zorladığımız hissine kapıldım."

George onun omzunun üzerinden baktı. "Miles'in dişli Rüya Varyantı ne olacak? Onu Freud'un satırları arasında bulmak daha kolay. Shakespeare'den yüzlerce yıl sonra."

"Şey," diye bocaladım. Teorimi bir mahkemedeymişim gibi savunmaya hazırlıklı değildim. "Henüz bütün sayfalara bakmadım..."

"Ayrıca başlıca sorum hâlâ cevaplanmadı. Neden?" diye mırıldandı Doktor Clifton dalgınca. "Bu neden şimdi ve burada oldu? Neden yıllar sonra bizi, Shakespeare'in zamanında var olmayan insanları ve kasabaları etkiledi?"

"Aslında emin değilim," diye itiraf ettim.

"Shakespeare etkileyici bir insan olsa da bildiğimiz kadarıyla geleceği görme yeteneğine sahip değildi." Doktor Clifton kıkırdadı. "Bizimle Shakespeare arasında ve hatta Sterling'le Stratford-upon-Avon' arasında tarihi bir bağlantı da yok."

Başımı salladım. Shakespeare'in hayatında hiç ziyaret etmedi-

* İngiltere'de Shakespeare'in doğum yeri olmasıyla bilinen şehir. —yhn

ğl üç kasabayı ölümünden yüzyıllar sonra etkileyen bir lanetle ne gibi bir ilişkisi olabileceğini henüz hiç düşünmemiştim doğrusu.

“Bana kalırsa Shakespeare’in eserlerinde birçok bağlantı bulunabilir,” dedi Doktor Clifton. “O son derece üretkendi ve edebiyat tarihinin en etkileyici yazarlarından biriydi. Ama bu fikri bütün hikâyeyi anlamamıza yardımcı olabilecek bir yere vardırabileceğimizi sanmıyorum.”

Yenilgiye uğradığımı hissederek başımı salladım. Teorimin eksik yanlarını bulup çıkarmış ve didiklemişlerdi. Eğer o ve egom kumaştan yapılmış olsaydı, çoktan lime lime olurdu.

Suratımın hâlini gören Doktor Clifton “İyi bir düşünceydi, Aila,” dedi şefkatle. “O satırlar üzerine düşünmeye devam et. Belki bir şey bulursun.”

“Hayır, haklısınız,” dedim. “Düşününce mantıklı gelmiyor.”

“Ben gideyim,” dedi benim hissettiğim kadar üzgün görünen Beas. Onu kapıya kadar geçirdim ve ilk kar tanelerinin arasında uzaklaşmasını izledim.

Sonra annemin Shakespeare kitabını kapattım ve Sterling’in otuz beş yıllık esrarını çözebileceğime gerçekten inandığım için kendimi aptal gibi hissederek onu yatağın altındaki gölgelere doğru ittim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Tarih: 11.11.1941

Kuş: Kırmızı Göğüsle Sivacı Kuşu

Sivacı kuşları ağaç kovuklarına yuva yapar ve yuvayı yırtıcılardan korumak için girişini zifile sıvar.

Yuvalarına her dönüşlerinde ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalırlar.

Yuvanın içine uçmak için doğru açığı yakalamak zorundadırlar, yoksa kendi tuzaklarına düşebilirler.

Erdemler yalnızca bir fikirdi.

Ama Varyantlar da bir noktada öyleydi. Tüm büyük buluşlar gibi en başta yalnızca bir fikirdiler. Dolayısıyla insan beyniyle ilgili her şeyi okuyarak bu fikri beslemeye başladım. Anatomi. Psikoloji. Duygusal gelişim. Hatta Aristo'nun etik, erdemler ve ahlak üzerine çalışmalarını.

Gündüzleri okuyor ve geceleri mezarlık çamuruna bulanmış bir hâldeyken bu konulara kafa yoruyordum. Kuş çizimlerimin arkasına şemalar çiziyordum. Fikrim yavaş yavaş olgunlaşıyordu.

Zor bir iş sayılmazdı. Bilmek istediklerimi kendi kendime öğrenmeye alışkındım ne de olsa.

Victor Larkin'e Sheffield'in hemen dışındaki bir kahvecide birer kusuz kahve içmeyi önerdim. Parayı masanın altında sayması ve derhal saatine bakması sinirime dokundu. Kahvesine bir şeker attı. "Bu buluşmaya neden ihtiyaç duyduğumuzla ilgili biraz kafam karıştı doğrusu," dedi açıkça.

"İlgimi çekebilecek bir şey icat ettiğini duydum."

Kahvesini karıştırırken duraksadı ama kahve, kaşığın etrafında dönmeye devam etti. "Neymiş o?"

"Hipnoz Varyantları."

Hızla başını kaldırdı. Nihayet ilgisini çekmiştim. "Nereden duy-
dun bunu?" diye tısladı.

Sesimi alçalttım. "Ben Sterling'de büyüdüm. Kayboluşları biliyo-
rum."

Derin bir nefes aldı. Cebimden tahta kuşumu çıkarıp masanın
kolayca ulaşabileceğim bir yerine koydum. "Hiçbir şeyin kontrolünü
elinden almaya çalışmıyorum. İşini büyütme yardım etmek istiyö-
rum."

Victor kahvesini yudumlarken devam etmemi işaret etti. "Ben de
kendi çapımda bir mucit sayılırım," dedim. Tahta kuşumun sırtını
okşadım. "Neşe, Huzur ve Cesaret gibi Erdemleri ayırtmak için
beyne enjekte edilecek bir şey yaratıyorum. Onların sütün kaymağı
gibi yüzeye çıkmasını sağlayacak bir şey. Ardından bu kaymağı sı-
yırıp şişelere dolduracağım ve satacağım. Daha sonra kullanılmak
üzere." Gözlerinin hayretle irileşmesi ve kahvesini unutup masada
soğumaya bırakması beni keyiflendirdi. "İstersen buna Varyantla-
rın kapsamının genişletilmesi diyebilirsin."

"Böyle bir şeyin Malcolm Cliffton'ı bile gölgede bırakacağını
farkındasın değil mi?" dedi. "O kendini beğenmiş piç bir daha bana
bilgiçlik taslayamayacak." Sakallarını sıvazladı. "Başlamak için
neye ihtiyacın var?"

Victor hesabı öderken sorusunu yanıtladım.

"İstedigini sana getireceğim," dedi elini uzatarak. "Stefen, içim-
den bir ses seninle iş yapmanın büyük bir zevk olacağını söylüyor."

Eve döndüğümde Phineas odasındaaydı.

"Neredeydin?" diye sordu. Odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek
parmaklarıyla oynuyordu. Kaygılı görünüyordu. Çantamı yavaşça
elimden bıraktım. "Victor'la bir anlaşma yapıyordum."

"Taş'ın izini buldun mu?"

"Üzerinde çalışıyorum," dedim. "Ama müthiş bir fikrim var ve..."

Sustum. Birden odanın her yerine yaydığı haritaları fark ettim.

Alelacele çizdiği ve üzerlerini çarpı işaretleriyle doldurduğu Corrander, Sheffield ve Sterling haritalarını.

"Neler oluyor?" diye sordum usulca.

"Stefen," dedi. "Sanırım Kayboluşlara ben sebep oldum."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM



MÜZİĞİN KAYBOLMASINDAN SEKİZ GÜN SONRA, Müdür Cleary öğle teneffüsünde kafeteryaya gelerek Noel Balosu'nun iptal edildiğini duyurdu. Bu haberin ardından o kadar derin bir sessizlik oldu ki, odasına dönerken koridorda yankılanan ayak seslerini duyduk.

"Bize o güne kadar bir Varyant bulma şansı bile tanımayacak mı?" diye homurdandı George yemeğini tabağının kenarına iterek.

"Doktor Clifton'ın bir Varyant bulması genelde ne kadar sürüyor?"

George çatalını masaya bıraktı. "Aslında," dedi ağzını silerken, "genellikle yıllar alıyor."

Kafeteryadan çıkarken biri ayağıma çelme taktı ama George tam vaktinde beni yakalayarak düşmeme engel oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ne sakarım." George kolumu gereğinden birkaç saniye daha uzun tuttu. Sonra yüzü kızardı ve aklımı karıştıran bir bakışla bir adım geri çekildi.

Saatler sonraki Yıldızlar antrenmanında hâlâ o bakışı düşünüyordum. George'un beni bir arkadaştan daha fazlası olarak görmeye başlaması mümkün müydü acaba?

Ayaklarımı Bayan Percy'nin tahta yer döşemelerine yapıştırdığı bandın kenarına hizaladım. George'un içten gülüşünü, buruşuk gömleklerini ve Miles'inkiler gibi havaya dikilen saçlarını gözümde canlandırarak kolumu kaldırdım.

Ve Yıldızı fırlattım.

Will yakınlardayken duyumsadığım, duyularımın fazlasıyla keskinleşmesi sonucu çevrem ve her hareketimin oldukça farkında olmamdan kaynaklanan o tuhaf gerginliği ya da her yerimi

karıncalandıran elektrikli heyecanı George'un yanındayken hissetmiyordum. Ama bir gün ona karşı da bunları hissedebilir miydim?

Yıldızı fırlattım.

Mantiken George'la birbirimize Will'le olduğundan daha uygunduk aslında. Ayrıca Will, Eliza'dan hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Will muhtemelen beni asla olmasını istemediği kız kardeşi olarak görüyordu.

Sırada fazlasıyla zorlu bir atış vardı.

Geri çekilip eserime baktım. Üç Yıldız'ım da hedefi vurarak tahtaya saplanmıştı. Yaptığım alıştırmalar meyvesini vermeye başlamıştı.

Atış çizgisinden bir adım daha uzaklaşırken ayakkabılarım güneşin ısıttığı parkelere sürtünerek gıcırdadı. Son Yıldız'ım tahtaya doğru uçu ve siyah noktayı bir iki santimle ıskalayarak onun dışındaki beyaz halkaya saplandı.

Bayan Percy'nin beklenmedik alkışıyla irkildim.

Sonra spor salonunun kanatlı kapıları ardına kadar açıldı ve Eliza içeri dalıp duvardaki camlı bir vitrinde sergilenen kupalarla madalyaların önünden fırtına gibi geçti. Yanındaki eskrim kıyafeti kız siperlikli başlığını koltuğunun altına sıkıştırmıştı.

Bayan Percy, Eliza'ya el salladı. "Sen ve arkadaşın için bol bol yer var, hayatım."

Eliza başını salladı ve epesini savurdu.

"Bir iki kişiye daha yer vardır umarım?" diye sordu Eliza'nın arkasından içeri giren bir kadın. Şık bir tayyör giymiş, siyah saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Kocaman bir fotoğraf makinesini taşıyan sıska bir adama onu izlemesini işaret etti.

"Merhaba, Daisy," diye selamladı Bayan Percy onu. "Post'ta işler nasıl?"

"Yılın en yoğun zamanı. Turnuvayla ilgili gelişmeler daha şimdiden çok merak ediliyor." Dudağını büktü. "Belki de herkes öteki nahoş gelişmeleri unutmak istediği içindir."

Daisy burnunu çekip yerdeki bir noktayı işaret etti.

"Darien, onu şuraya yerleştir," diye talimat verdi fotoğrafçıya. "Eliza'nın birkaç fotoğrafını çek. Geçen yıl iki yarışmada birinci oldu. Binicilik ve dans. Bu yıl onlara ilaveten eskrimde de yarışacak. Doğru mu, hayatım?"

Eliza taze ve güzel yüzüyle ona bakıp başını salladı.

"Sterling'de aynı yıl üç yarışmayı da kazanan hiç kimse olmadı sanırım?" diye devam etti Daisy hem bir gerçeği dile getirir hem de bir soru sorar gibi.

"Ben de öyle biliyorum," dedi Eliza.

Daisy bunu defterine not aldı. Darien üçayaklı sehpasını kurdu. Ben bir Yıldız daha fırlattım.

"Oldukça kararlı görünüyorsun?" Daisy'den yine bir gerçeği beyan edercesine bir soru gelmişti.

"Neden olmasın? diye düşündüm. Neden daha önce kimsenin başaramadığı bir şey için şansımı denemeyeyim? Bu zor günlerde Sterlinglilerin moralini düzeltmek için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım," diye ekledi Eliza tüm yüce gönüllülüğüyle.

Daisy bunu da not etti. "Harika," dedi. "Siz antrenmanınıza devam edin. Makaleyle birlikte yayınlamak için birkaç hareketli poz çekmek istiyorum. Kasabamız adına tarihe geçecek bir başarı kazanma azmini herkese göstermeyi arzu ediyoruz."

Eliza sarı atkuyruğunu zıplatarak başını salladı. Başlığını taktı ve rakibinin kör bir noktasını yakalayana kadar birkaç kısa adım atıp hamlesini yaptı.

Salondakileri görmezden gelerek arka arkaya üç Yıldız fırlattım.

"Güzel," dedi Daisy. "Hamle yaparken net bir karesi olmasını istiyorum." Darien arka arkaya deklanşöre basarken hedef tahatasındaki Yıldızları topladım. Jilet gibi keskin kenarlarına dikkat ederek çizginin başına döndüm.

"Bakar mısın? Senin adın ne?" diye seslendi Daisy.

Benimle konuştuğunu fark etmem birkaç saniye sürdü. "Aila

Quinn," dedim. "*Aila Cummings Quinn*," diye ekledim kısa bir duraksamanın ardından.

Daisy buna tepki vermedi. "Bu yıl Yıldızlar müsabakasında mı yarışacaksın?" Defterinde temiz bir sayfa açtı. "Darien, istediğim kareyi yakaladığında makineyi buraya getir. Ne zamandır Yıldızlarda bir temsilcimiz olmamıştı. Neden özellikle bu dalı seçtin?"

Büyük laflar etmemi bekler gibi baktı yüzüme. Tahmin edilebileceği gibi, birden zihnim boşaldı. "Ben sadece..." diye başladım. Elimdeki Yıldız'a baktım. "Başarılı olabileceğimi düşündüm ve iyi olduğum şeyi yapmak istedim." Bakışlarım Eliza'nın kafasının arkasına kaydı. Başlığının siperi yüzünü gizliyordu ama Daisy'nin ilgisinin yön değiştirmesinin onu öfkeliendirdiğini hissedebiliyordum. "Umarım bu yıl Sterling'in başarısına katkıda bulunabilirim."

Daisy bunu defterine yazarken umudun kadife gibi sesini duymazdan gelmeye çalıştım. Eskiden kulağıma *Annen iyileşecek ya da Babanı askere almayacaklar*, diye fısıldayan bu sesi iyi tanıyordum.

William seni fark edecek.

Sterling sana kucak açacak.

"Marifetlerini görmek isteriz," dedi Daisy. "Darien, Aila'nın alıştırma yaparken birkaç güzel fotoğrafını çek." Darien denen fasulye sığı gibi adam bana yaklaştı. Birkaç öğrenci terli formalarıyla beni izlemek için toplandı.

Çizgide durduğumda sinirlerim yay gibi gerilmişti. Küçük bir kalabalığın karşısında bile bu kadar heyecanlanıyorsa tüm Sterling beni izlerken ne yapacaktım?

Kolumu kaldırdım ve atışı yaptım. İlk Yıldız'ım havayı yarak hedefe saplandı. Kenarda toplananlardan zoraki alkışlar geldiğinde dönüp onlara bakmadım. "Evet," dedi Daisy, Darien'a. "Bu haberi kesinlikle yapalım."

Bunu duyan, Eliza zavallı rakibine göz açtırmamaya başladı. Kenardaki öğrenciler Eliza'nın küçük zaferlerini alkışlayınca Daisy'nin ilgisi yine ona yöneldi.

"Bu yıl senden müthiş bir gösteri bekliyoruz, Bayan Patton," dedi Daisy. "Gerçekten yetenekli bir genç kadınsın. Bazıları seni bu kasabanın gençliğinin gayriresmî temsilcisi olarak görüyor. En çok neyle motive oluyorsun?"

Eliza eldivenli elleriyle epesini kavradı. "Burada büyümek ve bu toplumun bir parçası olmak... Bu gururu ve aidiyet duygusunu kelimelerle tarif edemem," dedi imalı bir sesle. "Beni en çok bunlar motive ediyor. Birçok insanın onları temsil etmemi istemesi koltuklarımı kabartıyor." Eliza su içmek için duraksadı ve kenardaki küçük kalabalığa zaferle el salladı.

Hedef tahtasına bir Yıldız daha fırlattım. En dıştaki halkaya zar zor saplandı. Onu almak için Eliza'nın yanından geçmem gerekti.

"Birilerinin daha çok alıştırmaya ihtiyacı var gibi görünüyor." Eliza epesini elinde döndürdü. "Sırf meraktan soruyorum, kime karşı yarıştığını biliyor musun?"

Yıldızı hedef tahtasının kumaş yüzeyinden çekip aldım ve cevap vermedim.

Eliza epesini kaldırdı. "Çünkü eğer bilseydin..." Bilerek duraksadı. "Bence vaktini değerlendirmenin daha iyi bir yolunu bulurdun."

Gözü kapıya takıldı. Will kapının çerçevesine yaslanmış, bizi izliyordu. Tek istediğimin hâlâ o olduğunu ve hep o olacağını anlamam için ona bir kere bakmam yetti.

Alıştırmada kullandığım Yıldızları kutusuna koydum. Şimdi-den kaslarıma hoş bir sızı yayılmıştı.

"Sanırım buldum bile," dedim ve bana eve kadar eşlik etmek için bekleyen Will'in yanına gittim.

PALTOMUN KIRMIZI KAPÜŞONUNU SAÇLARIMIN üzerine geçirerek Will'in arkasından dışarı çıktım. Lapa lapa kar yağıyordu ve Will üzerime bir avuç Kor serpti. Soğuk hava birden ısındı ve tatlı bir sıcaklıkla sarmalanmış bir hâlde okulun bahçesinde yürüdük.

"Eliza da sen de çok iyiydiniz," dedi Will.

"Teşekkürler." Ona bakıp gülümsedim. Eliza'dan hoşlandığı için ona kin beslemekten usanmıştım ve yeniden yanında olup sadece onunla sohbet etmek bile güzeldi. Will de rahatlamış gibiydi; ona soğuk davranmaktan vazgeçtiğimi fark etmişti. Sert bir rüzgâr kapüşonumu açıp çıplak enseme üfledi ama hiç üşümedim.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Will ellerini ceplerinden çıkardı. "Miles'la durmadan birbirinize söylediğiniz şey ne? Sonsuz gibi bir şey?"

"Sonsuz mu?" Şaşırarak ona baktım.

"Son bir şey," diye ekledi.

Neyi kastettiğini anlamam biraz zaman aldı ve sonra gülmeye başladım. Karnıma ağırlar girene kadar, belki de gereğinden biraz fazla güldüm. Ama elimde değildi; Will'in yanındayken zaten biraz sersemleşiyordum.

Tekrar konuşabildiğimde gözyaşlarımı sildim. "Biz Gardner'da birbirimize hep böyle derin anlamlı sözcüklerle hitap ederiz. Ayrıca arada Fince gibi değişik diller konuşuruz."

"Pekâlâ, benimle istediğin kadar dalga geçebilirsin." Kafasının arkasını ve ensesine doğru iyice kısalan saçlarını ovuşturdu. Saçları yine kısalmıştı, onları yakın bir zamanda kestirmiş olmalıydı. Ben en çok uzamaya başladıkları hâlini seviyordum, bundan bir hafta sonraki görünümünü.

"Sonsuz değil, son söz," diye açıkladım. "Annemle oynadığımız aptal bir oyun. Kendi ilgi alanlarıyla benimkiler arasında köprü kurmak için uydurduğu bir şey. O bulmacaları severdi, ben de kelimeleri. Bunda da eğer bir kişi ya da durumu özetleyecek doğru kelimeyi bulabilirsen bir yapbozun son parçasını tamamlamış gibi oluyorsun."

"Bu oyun insanlar içinde mi geçerli?" Başını yana eğdi. "Benim için de bir son söz var mı yani?"

Evet, diye düşündüm. *Çekici. Düşünceli. Ulaşılmaz.* "Ne olduğunu bilmek istemez miydin?"

Çarpık dişini göstererek gülümsediğinde heyecanlı bir ürperti sırtımı tırmanıp parmak uçlarıma doğru yayıldı.

"Annem kazanana hindiba çiçeklerinden bir taç yaptı," dedim karıncalanan parmaklarımı önümde kenetleyerek. "İki yaz önce alnımda hiç geçmeyen sarı bir lekeyle dolaşıyordum. Aslına bakarsan bu oyunu o kadar çok kazandım ki, sonunda kaybeden ben oldum."

Nefesini üfleyerek güldü. Sonra boğazını temizledi. "Orayı öz-lüyor musun? Gardner'ı soruyorum."

Cass'ın tavan arasındaki köşemizi düşündüm. Bahçedeki anne-mi. Onun gidişinden sonra o bahçenin ne kadar kasvetli bir sessizliğe gömüldüğünü. "Eski hâlini özlüyorum."

"Bazen buradan gitmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum." Will bunu bir itiraf gibi söylemişti. "Bazen değil aslında, daha sık düşünüyorum. Sonsuza kadar gitmekten bahsetmiyorum. Yalnızca başka yerleri görmek için. Ben çocukken bir yerlere giderdik. Deniz kenarına. Dağlara. Annemle sizi görmeye Gardner'a gelmiştik." İç çekti. "Ama seyahatlerimiz giderek azaldı. Sanırım her Kayboluşla birlikte buradan ayrılmak daha da zorlaşıyor."

Omzunu silkti. Kar taneleri etrafımızda dönüyordu. Hiçbir şey söylemedim. Konuşmaya devam etmesi için sessizliğin yeterince uzamasına izin verdim.

"En olmadık anlarda, suyun üzerinde yarışırken bile henüz

görmediklerime üzüldüğümü fark ediyorum,” dedi Will. “Çünkü başka nelerin kaybolacağını kimse bilmiyor. Belki yemeklerin tadını ya da sadece boyalarımızla kalemlerimizin renkleriyle sınırlı kalmayıp bütün renkleri kaybedeceğiz. Burada yaşamak bir saatli bombanın içinde hapis kalmaya benziyor.”

Gözleri koyu, ebruli bir maviye dönmüştü. Konuşurken sesinde sert bir tını vardı. Bu kez başımı sallayarak onu devam etmesi için cesaretlendirdim. “Bir servetim olsaydı,” dedi, “onunla büyük bir ev yaptırmak ya da mal mülk edinmek yerine dünyayı gezerdim. Bunların yerine anılar biriktirmeyi yeğledim. Çünkü anıların daima seninle kalır, onları gittiğin her yere götürebilirsin, kimse onları elinden alamaz ya da yok edemez.” Yüzü soğuktan değil, başka bir sebeple kızardı.

Ona daha önce düşünceleri benimkilere bu kadar yakın olan biriyle karşılaşmadığımı söylemek istedim. Elini tutmak ve parmaklarımızı kenetlemek istedim. Bunun yerine, ağzımdan beyaz dumanlar çıkararak nefesimi üfledim. “Evet,” diyebilirdim yalnızca.

“Yine de insanın peşinden koşacağı bir hayali olması güzel bir şey,” dedi. “Umutla beklediğin bir şey olması.”

Başımı salladım. “Sürekli geçmişini düşünmekten daha iyi.”

“Öyleyse senin de kovaladığın bir hayal var mı?”

Annemin geçmişini ve dallarının nasıl benim geleceğime doğru uzadığını düşündüm.

“Belki,” dedim. “Belki yakalamak istediğimden emin olmadığım bir şey.”

“Ne kadar merak uyandırıcı.” Yüzünü bana döndü ve “Senin Fince kelimen *ihtiyatlı* olmalı,” diye takıldı bana.

“Ben *ketumu* yeğlerim,” dedim. Bir şey söylemek için kulağına eğildim.

“Demek kovalamayı seviyorsun, William Clifton?”

Sağ kaşını kaldırarak başını salladı. Gözleri yine parlak bir mavi oldu.

“O zaman neden beni yakalamıyorsun?” diye meydan okudum

botlarımın burunlarını ayaklarımızın dibindeki beyaz toza gömererek "Varyantlar hile sayılır!" diye ekledim ve koşmaya başladım.

Buna cesaret edebildiğime inanmadım. Özellikle de yerden kaldırdığım beyaz ve tertemiz karların ardında Will'in yüzünde tomurcuklanan gülümsemeyi gördüğümde.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Tarih: 12.01.1942

Kuş: Avrupa Beyaz Leyleği

Anneleriyle babalarının getirdiği yiyeceklerden memnun olmayan yavrular gizlice başka bir yuvaya yamanmaya çalışır.

Deneylerim için Sheffield'ta bir bodrum katı olan küçük ve terk edilmiş bir kulübe kiraladım. Ceplerimi Phineas'ın organize ettiği soygunlardan gelen parayla doldurdum ve Sheffield'a gidip kafeslerimin farelerle dolmasını izledim. Vücutlarını titretip inler gibi sesler çıkarmalarından ve tırnaklarını kafesin tellerine geçirmelerinden nefret ediyordum. Onları ilk kez kafesten çıkarmama iyi ki kimse şahit olmadı. Tam bir ödleğ gibi korkuyla hoplayıp zıpladım ve su gibi terledim.

Birincisi yumuşak bir tüy yumağı hâlinde avucumda debelenirken iğneyi saplayacak en uygun yeri belirlemeye çalıştım ve kendime onun yalnızca bir fare olduğunu söyledim. Ama farelerden birini sağ bıraktım. Ona Vala ismini taktım. Kolumdan yukarı tırmanıp kulağımın altına yerleşti. Yumuşak sıcaklığını ve cılız nefesiyle minik kabinin atışlarını hissetmek hoşuma gitti.

Bir hafta sonra, başarısızlıklarımın dolu bir çantayla eve döndüm. Ölü fareleri, kuşların parçalaması için kayalıklardan aşağı attım. Akşam olurken verandada oturan, Phineas'a katıldım. "Kokuların kaybolduğunu fark ettiğinde neredeydin?" diye sordum.

"Pek emin değilim." Arkasına yaslandı. Yüzü ince bir duman bulutunun ardında kalana dek sigarasını tüttürdü. "Hemen hemen hepsi aynı sıralarda oldu. Anneni kaybettim. Baba oldum. Sersemlemiştim. Kalbim kırılmıştı, hiçbir şeyi umursamıyor ve işimi özensiz yapıyordum. Çok geçmeden polise yakalandım." Alayla homur-

dandı. "Hapishanedeyken koku alamamak o kadar da üzülecek bir şey değil."

Uzun bir süre konuşmadı. "Beni hapse atıklarında sen daha be-
bektin," dedi. "Beni tanımak bile istemeyebileceğinin farkındaydım.
Ama senin için geri dönmeyi planlıyordum."

Birden nefes almakta bile zorlanacak kadar hareketsizleştim.
Benim astığım sinekliklerin ardındaki zift karası dalgalara baktım.
Ay madeni bir cisim gibi tepemizde asılı duruyordu. "Ama başıma
gelen tuhaflıkların ardı arkası kesilmeyeceğini fark ettiğimde hâlâ
hapisteydim," dedi Phineas. "Bir gün hücremde uyandım ve yansı-
mamı göremedim."

Veranda o kadar karanlık olmuştu ki, onu zar zor seçiyordum.
"O zaman senin için geri dönemeyeceğimi anladım. Delirmeye baş-
ladığımı düşündüm. Ya da birinin bana beddua ettiğini. Benimki
gibi bir meslekte yıllarını geçirdiğinde buna inanmak daha kolay
oluyor."

Onu bekleyerek geçen onca seneye yazık olmuştu. Üstelik beni
zaten etkisi altında olduğum bir lanetten korumaya çalışmıştı.

Ama kalbimin pas tutmuş bir köşesi bu sözlerle yeniden ısılda-
maya başladı. Beni korumak için benden uzak durduğunu biliyor-
dum artık. Uzun zamandır buz kesen bir yerin ısınması önce içimi
yaktı. Ama sonra, sert bir içkiden aldığım bir yudum gibi, geçtiği
yerlerde hoş bir yanma hissi bırakarak mideme doğru aktı.

O gece uykuya dalarken Vala'yı okşadım. Birkaç gün sonra de-
neylerime geri döndüm.

Sheffield'taki fare leşi yığını büyümeye devam etti.

Juliet'in izini bulmam neredeyse üç ay sürdü.

"Gardner'da yaşıyor. Connecticut'ta." Bilgi kaynağım adresi iki
kere tekrarlardı ve sonraki işini bedavaya yapmaya söz verdim.

"Sevgili Juliet," diye yazdım dişlerimi gıcırdatarak.

"Kötü ayrıldığımızı biliyorum.

Ama bu dargınlığı geride bırakabilir miyiz?"

Yalandı tabii. Uzun zaman önce telafî edilemeyecek kadar büyük bir zarar verilmişti. O yara artık fosilleşmişti. Ama Phineas, Taş'ı istiyordu. Lanet'i onun başlattığına inanıyordu. Tüm bunları nasıl sona erdireceğini bildiğini düşünüyordu. Ben ikna olmamıştım. Dahası istediğimin bu olduğundan bile emin değildim.

Ama şimdilik Phineas'ı destekleyecektim. Bunun bizi nereye götüreceğine bakacaktım. Ne de olsa, diye düşündüm iğnemi sıradaki fareye batırırken esprime hafifçe gülümseyerek.

Sabır bir Erdem'dir.

DIŞARIDA YAĞAN KAR VE ŞÖMİNEDE YANAN ateş eşliğinde Noel sıcak, samimi ve sessiz sakin bir havada geçti. Ağaç üzerine serptiğimiz Varyantlarla kısa bir süreliğine de olsa mis gibi çam ve özsuğu koktu. Noel şarkıları çalmadık. Saman kâğıtlara sarılı hediye paketlerinin üzerinde annemin yaptığı resimler yoktu. Miles'la hediyelerimize ulaşmak için annemin evin çeşitli yerlerine sakladığı ipuçlarını takip etmedik. Babam kırmızı pijaması ve tıraş köpüğünden sakalıyla kahvaltıda *waffle* yapmak için gıcırdayan merdivenden aşağı inmedi.

Ama Clifftonlarla ateşin başında birbirimize ufak tefek armağanlarla dolup taşan Noel çorapları ve hediyeler verip etrafı ananas dilimleriyle süslü jambon, üzerine badem serpiştirilmiş yeşil fasulye, peynirli püre ve havadan bile daha hafif vanilyalı bezeler yemek; yalnızca keder dolu bir boşluk hissedeceğimi sandığım bir yerde beni hayrete düşüren bir umudun yeşermesine neden oldu. Bu beklenmedik duyguyu biraz vicdan azabı ve biraz da uzun zamandır tuttuğum nefesimi bırakır gibi bir ferahlamayla kabullendim.

Masada etrafımdaki yüzlere bakarken şu anda yerini bile bilmediğim babamı düşündüm. Bir yıl içinde ne çok değişiklik olmuştu hayatımızda. Elimde olsa bunu eski hayatıma asla tercih etmezdim. Yine de çorak toprakta minicik filizler yeşillenmeye başlamıştı.

Hediye değiş tokuşu sırasında Will şüphe çekecek bir şekilde bana hiçbir şey vermedi. Ben ona Golden Gate Köprüsü'nün market setini almıştım; onu kurmak için küçük ve karmaşık parçaları bir araya getirmesi gerekecekti. Doğrusunu isterseniz, başka kimse için o kadar para harcamamıştım. *Gerçeğini görene kadar*, diye

yazmıştım hediye kartına ve Will'in paketi açtığında kızardığını görünce doğru bir seçim yaptığımı anlamıştım.

Üzerinde adımın olduğu son hediye paketini de açtığımda içinden Bayan Clifton'ın muhtemelen babamın namına aldığı krem rengi, yumuşacık eldivenler çıktı. Gerçekten güzellerdi ve ayağımın dibindeki yırtık paket kâğıtları yığınınına bakıp hayal kırıklığına uğramanın budalalık olduğunu söyledim kendime.

Paket kâğıtlarını toplayıp kurdeleleri sonraki kutlama için ayırırken Will koluma dokundu.

"Senin için bir şey yapıyorum," dedi sanki biraz gerginmiş gibi ellerini ensesindeki saçlar boyunca kaydırarak. "Daha bitmedi ama az kaldı. Görmek ister misin?"

Paltolarımızı giydik ve Will beni bahçeye çıkarıp beklememi söyledikten sonra alet edevat kulübesine girdi. Ayaklarımız karda derin izler bırakmıştı. Will dışarı çıktığında baktığım şeyin ne olduğunu hemen anlayamadım. Saçlarımı dağıtan rüzgârda palto-mun kollarıyla oynayarak ona doğru yürüdüm.

"Mutlu Noeller, Aila," dedi.

Güzel bronz menteşeleri olan tahta bir kutuydu. "Bir gün içine Varyantları koyarsın," dedi. "Ya da mektuplarını."

Kutunun altına tahtanın harflerin etrafında krema gibi kabardığı bir kelime oymuştu. Onu doğru okuduğumdan emin olmak için gözlerimi kıstım.

LUMOAVA, yazıyordu.

"Anlamı ne?" diye sordum eldivenli parmaklarımı tahtaya kazınan harflerin üzerinde gezdirerek.

"Öğreneceksin," dedi beni umutla karışık bir kafa karışıklığına iten muzip bir gülümsemeyle. "Er geç."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim kutuyu ondan alırken ve tek bir gülümseme bilmecelerden belki de sandığım kadar nefret etmediğimi anlamama yetti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Tarih: 21.04.1942

Kuş: Akbabalar, şahinler

Leşçil kuşlar etobur leş yiyicilerdir. Ölü hayvanların çarpmış leşlerinin yakınında ve ara sıra bakımsız mezarlıklarda görülürler.

Annemin cilalı granit mezar taşı bir tarak gibi çimenlere saplanmıştı. ADA BLYTHE SHAW. Benim hayata gözlerimi açtığım günün, doğum tarihimin onun ölüm tarihi olarak taşta kazındığını görmek ne tuhaftı. Bu dünyayı paylaştığımız tek gündü o.

Phineas'ın yanında dikilip ellerimle oynadım. Mezarlıklarda fark etmeyi öğrendiğim şeylere bakındım. Toprağın hâlâ kabarık olduğu ve yeşil bir çimen örtüsüyle örtülmediği yeni mezarlara. Birilerinin kazıldığını mutlaka fark edeceği bakımlı mezarlara, üzerlerindeki kuru ve sararmış bitki saplarıyla buram buram ihmalkârlık kokan mezarlara. Annemin mezarını görene kadar Phineas'ın onu ne kadar çok sevdiğini bilmiyordum.

Biri annemin mezarına dokunsaydı, Phineas bunu mutlaka anlardı.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordum.

"Biz birlikte büyüdük," dedi. "Onu beş yaşında sevdim ve bir daha da kimseyi gözüm görmedi."

Bunu söylediğinde kendi küçük kırmızı kuşumu düşündüm elbette.

"Buraya mı gömüldü?" diye sordum. "Neden Sterling'e değil?"

"Aslında önce oraya gömüldü," dedi. "Ama yakınımda olmasını istedim." Başka da bir şey söylemedi.

Başımızın üzerinden bir çift ardıçkuşu geçti.

"Tüm bunları görmeden öldüğü iyi oldu." Parmağıyla toprağı sıyrırken sesi kalınlaştı. "Özellikle yıldızları özlerdi."

Phineas'ın hep aşağı, toprağa baktığını ve benimse tıpkı annem gibi daima gözümlü gökyüzüne diktiğimi düşünerek başımı salladım. Eğilip elleri eklemlerindeki dövmlerin rengini alana dek onları toprağa sürttü.

Sonra burnunu çekti ve doğruldu. Yanımdan geçip biraz yürüdü. "Üzgü—" diye başladım ama sözümü kesti.

"Kuşlara ilgin ne zaman başladı?" Gözlerini ayaklarımızın dibindeki topraktan kaldırıp gökyüzünün uçsuz bucaksız maviliğine dikti.

"Onuncu yaş günümde bana bir kuş ansiklopedisi hediye edildi," dedim konuyu değıştirme arzusıyla duraksayarak. İlk ansiklopedimi Juliet'in aldığını neredeyse unutuyordum. Gözlerinin nasıl parladığı ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırması geldi aklıma. Hediye bulmam için beni bir define avına çıkarmıştı. "Görseydin hoşuna giderdi. Ona ulaşmak için bir dizi haritayı izlemem gerekti." Juliet kuş ansiklopedimi bir ağacın altına gömmüştü. Yıllar içinde ona o kadar çok bakmıştım ki, bazı sayfaları kopmuştu.

Onun hatırasını beni rahatsız eden bir kaşıntı gibi unutmaya çalıştım.

"Taş'la ilgili bir haber aldın mı?" diye sordu Phineas.

"Hayır." Ayakkabımın burnuyla çimenleri dürttüm. "Ama düşünüyorum da... Kayboluşlar faydalı bir şeye dönüştürülebilir mi acaba? Biliyorum, onlara sebep olduğunu düşünüyorsun ama yeni bir buluş üzerinde çalışıyorum ve..."

Phineas kaşlarını kaldırdı. "Onunla vaktini boşa harcama. Taş kadar önemli değil. Taş'ı bul yeter."

"Neden?" diye sordum birden kızarak. "Yaptığım şey tabii ki önemli. Birdenbire o kahrolası taşı neden önemsemeye başladın?"

"Çünkü." Beni sakince süzdü. "Ben ölüyorum, Stefen." Bunu dünyanın en olağan şeyi gibi söylemişti.

Etrafımı saran hava ağırlaştı. Ona bakakaldım.

"O Taş'ın hiçbir önemi olmayabilir," diye devam etti mezar taşlarının arasında zikzaklar çizerek yürürken. "Önemsiz bir kaya

parçası olabilir. Ama bundan çok daha fazlası da olabilir. Beni kur-
tarabilir.”

Annemin mezar taşının yanından geçerken yanındaki boş yeri
ilk kez fark ettim. Orası Phineas’a ayrılmıştı. Juliet’e duyduğum
küllenmiş öfke yeniden ve kontrolsüzce alevlendi. Juliet, Phineas’ı
yanımda tutabilecek tek şeyi alıp götürmüştü.

Phineas haklıydı. Erdemler bunun kadar önemli değildi. O Taş’ı
Juliet’ten alacaktım.

Onu zambak beyazı ellerinden zorla çekip almam gerekse bile
yapacaktım bunu.

MILES BEŞ YAŞINDAYKEN -HENÜZ KÜÇÜK OL-
masına rağmen neyi yapıp yapmaması gerektiğini bilecek kadar
aklı vardı— bardağını devirmeye başladı. Annem başta sabırlıydı.
Önce Miles'ın gözyaşlarını ve sonra dökülen sütü siliyordu.

Gelgelelim bu olayın on, on beş kez tekrarlanmasının ardından
sabrı taşmaya başladı. Miles'a pisliğini temizletti ve bu sakarlığa
bir son vermesini istedi. Ama bir şeyler dökülmeye devam etti.
Masanın üzerinde Miles'ın can verdiği su ve süt nehirleri aktı ve
her yerinde boncuk boncuk meyve suyu birikintileri oluştu. Miles
bir keresinde bardağını bile kırdı; masadan yuvarlanıp yerde pat-
ladı ve cam kırıkları etrafa saçıldı.

Annem çok kızdı. Belli ki Miles bunu kasten yapıyordu. An-
nem bir öfke ânında onu doğum günü kutlamasını iptal etmekle
tehdit etti. 28 Temmuz Miles'ın en sevdiği gündü.

Miles bu tehdidin ardından üç gün boyunca hiçbir şeyi dök-
medi. Sonra babam işten eve geldiğinde Miles heyecanla masa-
dan fırlarken bardağını devirdi. Donup kaldı ve korku dolu ba-
kışları anneme kaydı. Miles annemin kıymetlisi olmasına rağmen,
Juliet Cummings Quinn'in sabrını taşırmaması gerektiği biliyor-
du.

Ama annem bu kez ona bağışlamadı. Miles çizgiyi aşmıştı ama
ilk kez bardağını kazara devirmesini annem pek komik bulmuştu.
Gülmeye başladı ve kahkahalarını kurulama beziyle bastırmaya
çalıştı. Babam kravatını gevşeterek mutfığa girdiğinde annemin
güldüğünü gördü ve buna her şahit olduğundaki gibi yine göz ke-
narları kııştı ve gözleri parladı.

Yılbaşı günü Miles'ın eli bardağına çarpıp onu devrilmeden
önce düzelttiğinde bunları düşündüm. Bakışlarını yakalayıp ona

gölümsemek istedim ama bana bakmadı. Bunun üzerine o günleri hatırlıyor mu diye düşünmeden edemedim.

George yine akşam yemeğine kalmak için bir iskemle çekip sofrada Doktor Clifton'ı fikirleriyle yaylım ateşine tutarken Will'in çenesi belli belirsiz seğirdi.

"Belki Linus'la ilgili bazı kaynaklara bakabiliriz. Yunan mitolojisi."

"Ya da Çin? Ling Lun?"

"Ah, evet, bambu borular mı?"

"Ekmeği uzatabilir misin?"

"Babamın mektubundaki ananas suyu akan muslukları okudun mu?" diye sordum Miles'a dikkatini çekmek için. Bana bakmayınca Will'e döndüm. "Hawaii'de bir ananas fabrikasına uğramışlar ve duvardaki musluklardan bardaklarına ananas suyu doldurmuşlar."

"Hawaii," dedi Will gözleri parlayarak. "Nasıl bir yer acaba?"

Miles bana ateş püsküren gözlerle baktı. "O mektup haftalar önce geldi."

Kaşığını sertçe masaya bıraktı ve sofradan kalktı. Odasının kapısını çarptığını duyunca irkildim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Tıpkı annem gibi ruh hâli hızla değişiyordu. Peşinden gitmek için ayağa kalktığımda Bayan Clifton "Ben gitsem daha iyi olur," dedi peçetesini katlayıp masaya bıraktı.

Will, George'a döndü. "Kız Kardeşler Turnuvası için bir şey yapıyor musun?" diye sordu babasının sözünü keserek. Ona armutlu turtayı uzattım ama yüzüne bile bakmadan onu George'a verdi.

"Varyant İcat Etme dalında yarışacağım," dedi George dolu ağzıyla. Çatalını yemeğine daldırdı. O kadar çok konuşuyordu ki, daha tabağındakilere doğru düzgün dokunmamıştı bile. "Sen futbol mu oynayacaksın?"

Will *evet* dercesine başını salladı. "Eee, ne icat ettin?"

George yutkundu. "Aslında ona henüz pek vakit ayıramadım.

Bu iş," diye ekledi Doktor Cliffton'ın kütüphanesini işaret ederek, "bana daha önemli gibi geliyor."

"Evet," dedi Will. "Sanırım öyle." Birden sandalyesini arkaya itti ve masadan kalktı.

Masada yalnızca ben kaldım ve armutlu turtamı yiyerek başka herkesin gittiğinden habersizce koyu bir sohbete dalan, Doktor Cliffton'la George'u dinledim. Varyant konusuna neden bu kadar kafa yorduklarını anlayabiliyordum. Herkesin büyük bir beklentiyle gözünü Clifftonların evine diktiğini ben bile hissedebiliyordum.

Pencerenin dışında sessizce yağan kar Sterling'in üzerini bir battaniye gibi örtüyordu.

Okula döneli henüz üç gün olmuştu ki, Bayan Cliffton akşam yemeğine bir saat kala beni kenara çekti. Gülümsüyordu ama dudaklarının etrafındaki gerginlik endişeye kapılmama neden oldu.

"Aılal" dedi neşeli bir sesle, fakat kaçınılmaz sona adım adım yaklaşır gibi alyansını döndürmeye devam etti. "Biraz konuşabilir miyiz? Yalnız kalabileceğimiz bir yerde?"

Korkudan dilim tutulduğu için başımı sallamakla yetindim ve Bayan Cliffton'ı odama götürdüm.

Bayan Cliffton kapıyı arkamızdan kapattı. "Bunu söylemek biraz güç."

Yatağın kenarına oturdum. "Nedir?" Ağzımın içi kâğıt gibi kurumuştı.

Babam. Lütfen babamla ilgili olmasın.

"Bugün Miles'in öğretmeniyile görüştüm," dedi Bayan Cliffton. "Korkarım okulda bazı sorunlar çıkarıyormuş."

"Ah," diye inledim paniğim sırtımdan bir örtü gibi kayıp giderken. "Demek Miles'la ilgiliydi?" Küt küt atan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve telaşım öfkeye dönüştü. "Ne gibi sorunlar?"

"Şey..." Bayan Cliffton duraksadı. Bir tirbuşonu andıran kıvrıkcık saç tutamları yüzünü çerçeveliyordu ve göz kenarlarındaki

çizgilerin şakaklarına doğru dallanıp budaklandıklarını fark ettim. "Bir sınıf arkadaşının kaybolan denizkabağı koleksiyonunu Miles'in sırasında bulunmuş. Onu evine çağıran bir arkadaşı davetini geri çekmiş. Bugün de başka bir çocukla kavgaya tutuşmuş ama öğretmeni sebebini bilmiyor."

"Anladım." Yüzüm yanmaya başladı. "Başınıza dert açtığı için özür dilerim." Birden avucumu Bayan Clifton'ın elinin üzerine kapatıp ondan af dilemek istedim. Utancımı ve samimiyetimi ifade edecek bir şey yapmak istedim. Bunun yerine, ellerimi kucağımda tutmaya devam ettim. "Onunla konuşacağım," dedim.

"Hayatınızda bir sürü değişiklik olduğunu ve zor günler geçirdiğinizi biliyorum. Hem Miles daha küçük," dedi Bayan Clifton. "Ona elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Ama Aila..." Acı çeker gibi duraksadı. "Onu okuldan almamızı isterlerse Sterling'de gidebileceği başka bir okul yok."

"Anlıyorum," dedim ve birden Cliftonların Meclis kararına karşı gelerek beni ve Miles'ı Sterling'e getirmek için nüfuzlarının ne kadarını kullanmak zorunda kaldıklarını merak ettim.

Ama Cliftonların hatırı bile bir yere kadar etkili olabilirdi.

"Bunu sana söylemem gerektiğini düşündüm. Umanım doğru bir şey yapmışımdır."

"Elbette," dedim. "Teşekkür ederim. Onunla konuşacağım."

Hayır, boynunu kopartacağım.

Miles'ı kış bahçesinde, etrafı kâğıtlarla çevrili bir hâlde Varyant kalemleriyle resim yaparken buldum.

"Miles," dedim sessiz ve tehditkâr bir sesle.

Ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi, altın kirpiklerinin arasından bana müthiş bir öfkeyle baktı. Elleri yine Will'in ona büyük gelen eldivenlerinin içinde yüzüyordu ve kalemi bile zar zor tutabiliyordu. Kâğıtta kısmen ortaya çıkan resim Gardner'daki evimizin bir tasviriydi. Söylemek istediklerimi zapt etmeye çalışırcasına dişlerimi sıktım. Geri alamayacağımı bildiğim tüm sözleri söylemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

"Dinle beni. Ve çıkar şu eldivenleri. Çok komik görünüyorsun."

Kendini savunmaya çalışır gibi eldivenli ellerini göğsüne bastırdı.

"Okulda arkadaşlarının öteberisini çalmak da neyin nesi?" diye sordum. "Kavgalara karışmaya da mı başladın? Aklından neler geçiyor?"

"Onunla sen de dövüşmemi isterdin." Ayağa kalktığı anda kalemeleri yere saçıldı. Birkaç ay önce buraya geldiğimizden beri boyu bir iki santim uzamıştı. "Walt'la diğerleri durmadan üzerime geliyor. Her şeyin annemin suçu olduğunu söylüyorlar. İnsanların ona cadı ve yalancı demesinden bıktım."

Bağışlamak istedim. Ona ve herkese.

"Evet," dedim dişlerimin arasından. "Söylediklerine bakılırsa bu Walt pisliğin biri. Ama bu onunla kavga edebileceğin anlamına gelmiyor. Bir dahakine onu öğretmenine şikâyet et." Miles bu öneriye gözlerini devirerek karşılık verdi.

"Ya hırsızlık, Miles?" diye sordum sesimi yükselterek. "Bizi buradan gönderebileceklerini bilmiyor musun?"

"Umurumda değil." O da sesini yükseltti. "Onların ne düşündüğünden bana ne?" Öfkesi dalga dalga yükseldi. "Sen annem hakkında ileri geri konuşmalarına göz yumardın, değil mi? Eğer onu gerçekten sevseydin..." Alt dudağını büktü ve bir an gözlerimi kırptırarak acaba ağlayacak mı diye düşündüm.

Miles bunun yerine gözlerini kıstı ve babamın koltuklarını kabartacak kadar isabetli bir atışla hedefi tam ortasından vurdu.

"Son sözüm *hain*."

Sonunda beni çileden çıkarmıştı ve bunu o küçük eldivenli eliyle yapmıştı.

"Annemi gerçekten sevseydin," dedim buz gibi bir sesle, "onu utandırmamak için elinden geleni yapardın. Duyuyor musun beni, Miles? *Sen onu utandırıyor*sun. Clifftonları utandırıyorsun. Beni utandırıyorsun."

Önce konuşmadı ve kazandığımı sandım. Ama sonra kendi

kendine konuşur gibi ama aslında benim duymam için usulca mırıldandı.

“Annem beni senden daha çok seviyordu.”

Bu sözü beni derinden sarstı, çünkü doğru olduğunu her zaman biliyordum.

Kış bahçesinden telaşla çıkarken Will’e çarptım. “Özür dile-
rim,” diye mırıldandım kulağımdaki yumruyu yoklayarak. Mavi
bakışlarında o kadar yumuşak ve anlayışlı bir ifade vardı ki, Mi-
les’la konuşmalarımızın ne kadarını duyduğunu merak ettim.

Cass’e bir mektup yazmaya koştum ve mürekkep tüm öfkemi
kâğıda saçtı. Ona bir konuda gerçekleri yazabilmek ne iyi gelmişti.
Cass’e, Miles’ı anlatabilirdim ve beni herkesten daha iyi anlayaca-
ğın biliyordum. Ona sevgisini kaybetmeden benim tarafımı tuta-
bilirdi.

Üç uzun sayfanın sonuna adımı yazarken Miles’ın odasında
boğuk bir sesle ağladığını duydum. Sterling’de yeni bir başlangıç
yapma şansını gözümün önünde elinin tersiyle itmesine rağmen
bu ses yüreğimi parçaladı.

Miles yine bir bardak deviriyordu ve benim elimden hiçbir şey
gelmiyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tarih: 16.05.1942

Kuş: Sakallı Akbaba

Sakallı akbaba yüksekten yere atıp kırabileceği ve iligini çıkarabileceği kemikler bulur. Diğer akbabaların aksine çürümüş et yemekten hoşlanmaz. Taze avlarla beslenmek istediği için bazen canlı hayvanlara saldırır. Kimi zaman onları yüksek kayalıklardan ittiği bile olur.

Phineas'ın hasta olduğunu biliyordum. Ama birbirimizi bulup nihayet ayağa kalkmamız uzun yıllar sürmüştü. Acı çekmenin de bir dengesi olmalıydı. Ben payıma düşen bedeli fazlasıyla ödemiştim.

Juliet bu düşüncelerimin ve öfkemin içimde bir fırtına gibi güç topladığını hissedebiliyor gibiydi. Aradan geçen bunca yıla rağmen.

"Senden haber aldığıma çok sevindim," diye yazdı mektubuma cevaben.

Bunu samimiyetle söylediğinden emin değildim. Evlendiğini ve iki çocuğu olduğunu anlattığı kısma şöyle bir göz gezdirdim.

Yazı masamın üzerini temizledim ve ona cevap yazmak için oturdum. Mektubun sonunda Taş'ı sordum. Phineas'ın Kayboluşlarla ilgili teorisinden söz etmedim. Sadece onu bana geri yollar mı diye ağzını aradım.

Mektubu postaladıktan sonra Phineas'ın içini dışına çıkaran öksürüklerini dinlemeye dayanamadım. Phineas alternatif tedavilerle ilgili araştırmalarım hakkında hiçbir şey duymak istemiyordu. Dolayısıyla küçük bir midilli gibi etrafta dolanıp toz alan, yerleri süpüren ve durmadan sızlanarak Phineas'ı deli eden, Laurette adında bir hizmetçi tuttum. Sonra Sheffield'a doğru yol aldım ve yeni bir hevesle kendimi deneylerime verdim. Bana Phineas'tan başka bir yaşama sebebi sunabilecek bir şey aradım.

Amacıma yavaş adımlarla yaklaştığımı hissettiğim günler oldu.

Farelere çeşitli kimyasal kokteyller, bitkiler, uyuşturucu maddeler ve farklı karışımlar zerk ettim. Bazen şiddetle titremeye başladılar ve çoğunlukla öldüler. Ama bazen de ilaçlarda yaptığım ince ayarlar sayesinde son derece sakin ve huzurlu bir ruh hâline büründüler. Âdeta düşler âlemine doğru seyahate çıkmış gibi hareketleri yavaşladı. Benim ayırıştırıp zihinlerinden çıkarmak istediğim haleti ruhiye tam olarak buydu. Bir sünger gibi hepsini emip oradan almak ve en faydalı olacağı yerde kullanmak istiyordum.

Haftalar geçtikçe ve aradığım cevaba yaklaştıkça kulübenin bodrumuna inmeyi artık dert etmediğimi fark ettim. Güneşin parladığı ve kuşların ağaçlarda çılgınca şakıdığı sabahlarda bile gocunmuyordum bundan.

Hatta bir yanım o karanlık bodrumda vakit geçirmekten hoşlanmaya başlamıştı.

Juliet'in cevabı geldiğinde zarfı daha postaneden çıkmadan önce yırtıp mektubu okudum.

"Geç yanıtladığım için özür dilerim," diye yazmıştı. Elyazısı aynıydı ama her nasılsa daha bir olgunlaşmıştı. "Aslına bakarsan, hastaydım, inanabiliyor musun?"

Biz gençken neredeyse hayatının bir günü bile hasta yatmadığını unutabilirmişim gibi. Her zaman, her bakımdan benim zıttım olduğumu.

Ama o satırları okurken ilk kez Juliet'in mucizevi sağlığıyla Taş'ı takması arasında bir bağlantı olabileceğini düşündüm. İlk kez Taş'ın içinde bir güç barındırabileceği ihtimalini gözden geçirdim.

"Taş hâlâ onda," dedim Phineas'a ve yüzü daha önce hiç görmediğim kadar ışıldadı. "Onu parlatmaları için bir yere göndermiş. Sonra postayla bize yollayacak."

Umut göğsümün içinde uzun zamandır kapalı duran kepenkleri açmak için zorladı ama ona izin vermedim. Umut etmek nefes al-

mayı zorlaştırır zira. Juliet'in aramızı düzeltmek için elinden geleni yapmaya ne kadar hevesli olduğunu fark ettim.

Geçmişteki günahları için onu affedebilir miydim? Eğer bir kez bencilce davranmayıp Phineas'ı kurtarmama yardım ederse belki.

O gece usulca Phineas'ın koridorun ucundaki odasına doğru süzıldüm ve başımı içeri uzattım. Yatağında kıpırdamadan yatıyordu. Üzerine vuran ışıktaki cildi kâğıt gibi kupkuru ve solgun görünüyor-du. O sessizlikte bir an nefesimi tuttum.

Ama göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Kalbim normal ritmine dönene kadar orada dikildim ve bu hareketi izledim.

Bazı geceler yatağının yanında yere yatıp uzun zaman önce okul formamla yaptığım gibi koluna tutunmak istiyordum.

Sabah orada olmasını garantilemek için bu yeterliymiş gibi.

Juliet'in yollayacağı paketi bekledim. İçinde Taş olan paketi. Aradan bir hafta geçti. Sonra bir hafta ve bir hafta daha. Belli ki, onu bana yollama işini ağırdan alıyordu.

Hayır... Phineas'ın vaktini çalıyordu. Ondan.

Benden.

Öfkem içimi yakmaya başladı. Ona bir kez daha yazdım. Oraya gidip Taş'ı kendim almayı bile önerdim.

Ertesi gün bir trene atlayıp karşısına çıkmayı ve sessizliği için hesap sormayı planlarken nihayet cevabı geldi.

Taş'ın içinde olmadığını anlamam için zarfa bir kez bakmam yetti, incecik ve hafifçecikti. Onu titreyen ellerle açarken bu sefer nasıl bir bahane uydurduğunu merak ettim. Onu öldürme gücünü kendimde bulabilir miyim diye sorguladım.

Ama mektup onun coşkulu elyazısıyla yazılmamıştı. Onu açtığımda kocası, Harold Quinn'in ciddi elyazısıyla karşılaştım. Zarfın içine bir de katlanmış bir gazete kupürü koymuştu.

Sevgili, Bay Shaw,

Juliet'in vefatını size üzümlerle bildiriyorum. Sizi cenaze-
ye çağırmadığım için özür dilerim. Juliet'in eski yazı-
malarını ancak gözden geçirebildim. Zarfa ölüm ilanını
da koydum.

Onu dün toprağa verdik.

MILES'LA KAVGAMIN ÜZERİNDEN GEÇEN HAF-
ta öfkemi dindiremedi. Ben annemin Sterling'deki itibarını kur-
tarmaya çalışırken Miles kılını kıpırdatmadığı gibi, durumu daha
da zorlaştırıyordu. Annemsiz yeni bir yıla girmek tuhaf geliyordu.
Onu ardımda bırakarak yeni bir odanın kapısından içeri girdiği-
mi hissediyordum ve başka odalara açılacak gelecek yıllara doğru
ilerlemek istemiyordum.

Cass'in Miles'la ilgili mektubuma yanıtı gözlerimi yaşartacak
teselli sözcükleri ve ortak geçmişimize dair anılarla bezeliydi ama
babamdan günlerdir haber alamıyorduk. Kütüphanede olası mü-
zik Varyantları için isteksizce Austen ve Shelley'nin eserlerini ka-
rıştırırken George, Doktor Clifton'ın siyah kapaklı defterindeki
satırların üzerini istikrarlı bir şekilde çizmeye devam etti.

"Bir gelişme yok mu?" diye sordum eşyalarını toplarken.

"Elediğimiz her yanlış cevap bizi gerçeğe bir adım daha yaklaştı-
rıyor."

"Gerçeğin ne önemi var?" diye parladım birden. "İnsanlar yine
de inanmak istediklerine inanacak." Annemin hakarete uğrayan
evini düşündüm. "Ya da kendileri için en uygun olana."

"Gerçek tabii ki önemli," dedi George kitabını kapatırken ve bu
kadar sert bir tonda konuştuğuna ilk kez tanık oluyordum. Soğ-
anın zarını büyük bir beceriyle soyarken elinin hiç titremediği geldi
aklıma. Laboratuvar derslerimizdeki bulguları bir çocuğun heye-
canı ve bir bilim insanının hassasiyetiyle kaydedişini düşündüm.
"Tüm bunları tetikleyen bir şey oldu ve bunun ne olduğuna ka-
rar veremiyoruz. İlk varsayımımız yanlış olursa yanlış yöne doğru
ilerlemeye devam ederiz ve cevabı yanlış yerlerde ararız. Gerçek
Katalizör'ü bulmadıkça bu durumu asla düzeltemeyeceğiz."

Omuz silktim.

"Sana bir sorum var." George beni mikroskobuna bakar gibi büyük bir dikkatle inceledi. "Tam olarak neyi arıyorsun? Yani tüm bunların sonucunda ne olmasını bekliyorsun?"

Huzursuzca kıpırdandım. "Ben... Tabii ki, gerçeği istiyorum," diye kekeledim. "O zaman belki insanlar bu kadar kötü davranmaktan vazgeçer. Artık beni anladığından eminim. Yarış gecesi sen de öfkelenmedin mi? Mackelroyların talihsizliğiyle ilgili o yazının elden ele dolaşması seni rahatsız etmedi mi?"

Güldü. "Sence onları kim çoğaltıp herkese dağıttı?"

"Ne?" Hayretle gözlerimi kırptırdım. "Gerçekten sen mi yaptın?"

George iç çekti. "Annem becerikli bir kadındır ve Sterling Kütüphanesi'ni Koruma Cemiyeti başkanı olduğu için elinin altında bir sürü kaynak var," dedi. "Meclis kitabının hemen her kopyasına ilk o ulaşır ve malum sayfaları yırtar. İçlerinden birini saklayıp insanlara dağıttığımı bilseydi beni ânında yatılı okula sepetlerdi." Saçlarını alnından çekti. "Böyle bir şeyi neden yaptığımı bilmiyorum. Ama nedense doğru olacağını hissettim."

"Katalizör'ün akrabalarından biri olduğunun düşünülmesi seni rahatsız etmeyecek mi?" Boğazım düğümlendi. "İnsanların bu yüzden senden nefret etmesi?"

"Hepimiz aynı gemideyiz," dedi George. "Hepimizin aklında aynı soru işaretleri var ve hepimiz bu işin bizimle bir ilgisi olmadığını umuyoruz. Gerçek ortaya çıktığında bu birbirimize karşı daha anlayışlı davranmamızı gerektirmez mi?"

George'un peşinden hole gittiğimde az kalsın Will'le çarpış-yorduk. Bizi başıyla selamlayıp iyi geceler diledi ve merdivene yöneldi. Will'in arkasından bakarken George'a, *Gerçeği öğrenmekten nasıl korkmuyorsun?* diye sormak istedim. *O gerçeğin senin çıkarına olmaması, başına iş açması ya da istemediğin bir şey çıkması ihtimali gözünü korkutmuyor mu?*

"Kesinlikle birbirimize karşı daha anlayışlı olmalıyız," dedi

George sessizliğime karşı sesini yükselterek. "Onun için, ne düşünüyorum biliyor musun?" Kollarını yana açtı. "Katalizör benim ailemden biriye öyle olsun. Ben sadece gerçeği ortaya çıkarmak ve tüm bunlara son vermek istiyorum. Ama şunu bil, Aila. Gerçeğin yalnızca sana fayda sağlayan bir türünü bulmak istediğinde onu dürüstçe arayamazsın."

Sözleri canımı acıttığı için çenemi sıktım.

"Özür dilerim," dedim yumuşayarak. "Haklısın. Buraya ilk geldiğimde sanırım yalnızca annemin adını temizlemek istedim." Ona baktım. "Aslında bu bencillikten başka bir şey değildi. Ama şimdi gerçeği bulmak istiyorum. Herkesin iyiliği için."

Ağzı bir gülümsemeyle genişledi. "Pekâlâ," dedi kısaca. "Sana inanıyorum."

Sonra ön pencerenin perdesini kaldırıp dışarı göz attı. "Bak."

Bayan Mackelroy arabasını bahçe yoluna park etmişti ve başını camdan dışarı uzatmış, içeride neler olduğunu görmeye çalışıyordu. George perdeyi açıp ona iki eliyle el salladı. Bayan Mackelroy saklanmaya çalışırken yanlışlıkla kornaya basarak tiz bir sesle kısaca ötmesine neden oldu.

George perdeyi bırakıp omzunu silkti. "Gizli Harekât onu iş almak için peşinde koşuyor."

Ne yapıp edip yüzümü güldürmeyi başarmıştı. "Sen gerçekten iyi bir arkadaşsın, George," dedim soğuk geceye kapıyı açarken.

"Sen de öylesin, Aila," dedi ve arkasından sürgüyü kapatıp Will'i yakalamak için telaşla yukarı çıktım.

Alçak bir sesle adını seslendiğimde tam odasına girmeye hazırlanıyordu ve elini kapı koluna uzatırken duraksadı.

Bana döndüğünde bakışlarında belli belirsiz bir hayret vardı.

Will'e doğru yürüdüm ve muhtemelen karanlık koridorda yalnız olmamızdan cesaret alarak ona her zamankinden daha fazla yaklaştım. Bir adım gerileyebilirdim ama yapmadım. O da buna yeltenmedi. Karanlıkta bana bakarken gözlerinde ışıklar yanıp sönmüyordu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Quinn?” diye sordu resmîyetle. Eli hâlâ kapının kolundaydı ama yüzüme ateş basmasına neden olan hafifçe çatallı ve boğuk bir fısıltıyla konuşmuştu.

“Will,” dedim usulca ve başımı kaldırdığımda ona nefesini hissedecek kadar yakındım. “Sence bana bir hedef tahtası yapabilir misin?”

Will’le ilgili yeni yeni fark etmeye başladığım şeyler vardı: avuçlarındaki yol yol çizgiler, dudağının üzerindeki yalnızca belirli bir ışıktaki görünen, belli belirsiz yara izi ve bazen kahvaltıda kendimi ağzına bakarken yakalayıp birinin öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmem gibi şeyler. Kimseyle konuşmaya cesaret edemediğim bir sırdı bu. Cass’le bile.

Ve hatta okuldaki kütüphanenin arka köşesinde buluştuğum Beas’la bile. Dışarıda hava soğuk ve pusluyken kaloriferin yakınına oturarak ısıniyorduk. Ben ders çalışırken ya da Beas’ın şiir kitaplarından birini okurken o kütüphanede sessizce kemanını çalıyordu. Bugün bana Alfred Lord Tennyson’ın *In Memoriam*’ını vermişti.

Sayfaların üzerinden fark ettirmeden onu izlemeyi seviyordum. Beas Kayboluşların etkisinin dalga dalga yayılmasına ve keman çalma becerisini elinden almasına izin vermeyi reddediyordu. Dolayısıyla nota kâğıtlarını karşısına koyup sırf irade gücüyle o notaları zorla müziğe dönüştürebilecekmiş gibi yayını tellerde öfkeyle dolaştırıyordu.

Birdenbire yayını elinden fırlatıp nota kâğıtlarını yere attığında şaşırdım.

Kitabımı kapattım. “Konuşmak ister misin?”

Yayını alıp bir armağan verir gibi ona uzattım.

İç çekip onu benden aldı. “Müzik benim için hava, su ve yemek gibi bir ihtiyaç ve açlıktan ölür gibi onun yokluğunu çekiyorum.”

“Müziği başka şeylerde duyduğun olur mu hiç?” Notalarını toplamak için çömeldim. “Ben bazen rüzgârda ya da bir trenin düdüğünde müziği duyar gibi olurum.”

"Ben müziği her şeyde duyuyorum," dedi bana yardım etmek için eğilerek. "Ayak seslerinin ritminde. Kapanan kapılarda. Hatta sineklerin vızıltısında ve kendilerini cama çarpışlarında." Yarım ağızla gülümsedi. Sonra duraksadı. "Aıla, hep merak ederim. Yıldızların bir sesi var mı?" Bunu sormaktan çekinir gibi mahcup bir tavır takındı. "Ben onları sadece resimlerde gördüm."

"Hayır," dedim. "Eğer bir sesleri varsa bile yeryüzünden duyulmuyor."

"Onları görmek isterdim." Kemanını kadife astarlı kutusuna bir bebeği yatağına yatırır gibi şefkatle koydu. "Bazen her şeyin bir müziği olsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyorum. Yıldızlar şarkı söyleyebilseydi ya da gölgeler düştükleri yerde tırmalama sesine benzeyen sesler çıkarsaydı diye. Veya rüzgâr ağaç yapraklarını rüzgâr çanı gibi cınlatsaydı."

Boğazımı temizledim. Çekingen davranma sırası bana gelmişti. "Âşık olduğunda... Sana şey gibi gelmez mi? Her şey şarkı söylüyormuş gibi?"

Geniş ama üzgün bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Evet," dedi. "Ve o aşk bittiğinde tüm dünyanın darmadağın olur. Öyle ki, bazı günler hiçbir şeyin içindeki müziği bulamıyorum."

Keman kutusunu almak için eğildiğinde, *keder de böyle bir his*, diye düşündüm.

O akşam yemekte Will'in eli benimkinden yalnızca bir fısıltı kadar uzaktı. Bakışlarımı yakalayıp gülümsedi.

Ona duvarın ardında şarkı söyleyen sesini duymayı ne kadar özlediğimi söylemek istedim.

Seninleyken bazen müziği yeniden duyabileceğimi sanıyorum, demek istedim.

Ertesi gün Bayan Clifton'ın arabasına binmek üzere okuldan çıkarken Beas kolumu yakaladı. Beni bir sınıfa sokup elime bir kitap tutuşturdu.

Arkasını çevirip kapağına baktım.

Shakespeare: Bir Biyografi.

Beas'a bakıp tek kaşımı kaldırdım.

"Artık Shakespeare'le ilgilenmediğini biliyorum," diye fısıldadı.

"Ama şuna baksana..." Kayıp Yıllar başlıklı bölümü açtı.

"Bu dönemde Shakespeare'in nerede olduğuna dair hiçbir kayıt yok. O süre zarfında ne yaptığını kimse bilmiyor. Resmen ortadan kaybolmuş." Beas alt dudağını ısırды. "İnsanlar bir şey aradığını düşünüyor. Parçaları bir araya getir, Aila."

1585'ten 1592'ye kadar.

"Yedi yıl mı?" Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Shakespeare'in yedi kayıp yılı mı var?"

Beas'a baktım. O da bana baktı.

"Hiçbir anlamı olmayabilir," dedi kitabı geri alırken.

"Muhtemelen, yoktur," diye onayladım.

Ama Bayan Clifton'ın arabasına binerken içimde tuhaf bir heyecan vardı ve o gece uyumadan önce yere çömeldim.

Tül gibi örümcek ağlarının arasına elimi uzattım ve annemim kitabını yatağın altından çıkardım. *Othello, Bir Yaz Gecesi Rüyası* ve *Kış Masalı*'nın üzerinde çalıştım. Kalemimi sayfanın üzerinde kaydırarak annemin notlarını benimkilerin yanına aktarırken bu teorinin doğru olmasını ne kadar istediğimi fark ettim. Annemin mezarından bu esrarı çözmeme yardım etmesini istiyordum. Onun Sterling'deki insanları terk etmemiş olmasını istiyordum. Sterling halkının anneme dair hatıralarını aklamak istiyordum. Ve benimkileri de elbette.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM



Tarih: 15 Aralık 1942

Kuş: Potoo

Ağaç kabuğu rengindeki tüyleriyle kendilerini kolayca gizleyebildikleri için "hayalet kuşlar" olarak da bilinirler. Hiç kıpırdamadan durabilirler. Gözkapaklarındaki yarıklar sayesinde mükemmel bir görme yeteneğine sahiptirler ve bu kuşun baktığı bir canlı onun tarafından izlendiğini fark etmez.

Juliet'in öldüğünü ve Taş'ın geri gelmeyeceğini öğrendiğinde Phineas'ın öksürükleri geceleri duvarların ardından kemiklerimi titretmeye başladı. Onları duymamak için giderek daha da çok iş aldım. Kolundan fırlayan kemiği ya da derisinin ne kadar gevşediğini görmezden gelmeye çalıştım.

Ama Taş'ın peşini bırakmadım. Juliet'in kocası evine yolladığım mektuplara aldırmayınca onu ziyaret etmeye karar verdim. Kapıyı çaldığımda evde kimse yoktu. Evin etrafında dolaşıp pencereleri gözden geçirerek içeri girmenin bir yolunu aradım. Ama sonra yan komşunun gizlice beni gözetlediğini fark ederek oradan elim boş ayrıldım.

Juliet tabii ki, böyle oyunlar oynayıp bana köstek olabilirdi. Mezarından bile yapabilirdi bunu.

Sheffield'taki kulübeme tenimin tuhaf bir heyecanla karıncalanmasına neden olan bir beklentiyle döndüm. Eldivenlerimi taktım. Dilimi şaklattım. Bununla birlikte kafesteki farelerde bir hareketlenme oldu.

Bodrumun en karanlık köşesine doğru yürüdüm. Oradaki boş kafeste daima bir fare bulunduruyordum. Şanssız fareleri. Bir isimleri yoktu ve diğerlerinin arasından rasgele seçilip kısa hayatları boyunca soğuk, açlık ve yalnızlık dışında pek az şey gören biçarelerdi.

Şu anda kafeste olan farenin tüyleri yer yer dökülmüştü ve bir kulağı yırtıktı. Kafese yaklaştığımda başına gelecekleri tahmin ederek titremeye başladı.

Aletlerimi hazırlarken ona bir parça çürük kereviz sapı attım. Kayıt defterimi kontrol ettim. Gidip yukarıdan Vala'yı aldım ve bodrum kata indirdim. Kulağımın altındaki yerine yerleşti. Sıcaklığını hissettiğimde duyduğum üzüntüyü geçiştirmeye çalıştım; o büyük bir gaye uğruna ödemek zorunda olduğum küçük bir bedeldi yalnızca.

"Hoşça kal, sevgilim." Tahta kuşumu elime aldım. Dikiş iğnesini çabucak bir şırıngayla değiştirdim ve içini en fazla umut vaat eden karışımım ile doldurdum.

Şırıngayı Vala'ya batırdım ve içindekinin hepsini vücuduna boşalttım.

Ondan geri çektiğim yoğun kıvamlı sıvı belki ancak bir yüksüğü dolduracak kadardı.

Vala olduğu yere yığıldı. Uzun bir süre boyunca, küçük ciğerlerini havayla doldurmaya yetmeyecek kadar sığ nefesler alarak elimin üzerinde öylece kaldı. Onu isimsiz farenin kafesine götürdüm ve kapısını açtığımda fare titreyerek Vala'ya sanki yiyebileceği bir şeymiş gibi baktı.

Vala'yı kafesin içine koydum ve bir süre onu merakla izledim. Sıcak bir tüy yumağından daha fazlası değildi. Onu hiç okşamadım ya da rahatlatmaya çalışmadım. Ama vücudu uzun bir süre hareketsiz kalmadı.

Az sonra, kontrolsüzce titremeye başladı. Ayağa kalktı ve kaskatı kesilerek tiz bir sesle, ıstıraplı bir çığlık attı. Sonra daireler çizerek koşmaya başladı. Kafasının içindeki bir şeyi atmaya çalışır gibi kafesin parmaklıklarına toslayıp durdu.

Bu gelişmeyi defterime kaydetmek için duraksadım.

Sonra isimsiz fareyi elime aldım ve kaçmak için debelenmesine aldırmadan sıkıca tuttum. O tüyleri kopuşmuş, yırtık kulaklı fareye kısa ve sefil hayatının en büyük armağanını verdim.

Vala'dan aldığım karışımı doğruca vücuduna zerk ettim.

İlk başta, fare titreyip cik cik sesler çıkarmaktan vazgeçtiğinde onu öldürdüğümü sandım. Tıpkı diğerleri gibi.

Ama sonra...

Tüm vücuduma beklenmedik bir heyecan yayıldı. Duraksadım ve tekrar kafese baktım.

İsimsiz fare merakla başını kaldırdı. Açlık yüzünden gerilen kasları birdenbire gevşedi.

Fareyi ihtiyatla izledim. Tahta kuşu ve boş şişeyi tezgâha bıraktım. Kafesi açıp elimi uzattım.

İsimsiz fare bir an bile tereddüt etmeden, kendinden emin adımlarla dirseğimden yukarı tırmandı. Omzuma çıktı ve kulağımın tam altına yerleşti.

Farenin yamalı kürkünü neredeyse bir kedi gibi mırıldanmaya başlayana dek büyük bir özenle okşadım.

CLIFFTONLAR GENELDE GAZETİYİ SAKLIYORDU ama çarşamba sabahı onu kahvaltı masasına yayılmış bir hâlde buldum.

ROOSEVELT KUZAY AMERİKA'YA UÇUYOR: CHURCHILL'LE YAPILAN ON GÜNLÜK BARIŞ MÜZAKERELERİ MİHVER KUVVETLERİ'NİN BOZGUNA UĞRADIĞINA İŞARET EDİYOR.

Belki bu savaşın bitmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Cumartesi günü yatak odamda yere, karnımın üzerine yattım ve yanımda annemin kitabı açık dururken babama bir mektup daha yazdım. Sonra defterime yeni bir satır ekledim. Birkaç tane listem olmuştu. Kayboluşlar ve Varyantlarla ilgili dizeleri not ediyordum. Shakespeare'in hayatına da bir bölüm ayırmıştım. Evliliğini, ikizlerini, işbirliği yaptığı kimseleri ve ölümünü yazmıştım. Eserlerindeki tekrarlayan temaları da daha sonra ipucu aramak için etraflıca incelemek üzere kaydetmiştim. Hırs ve sadakat, şifalı otlar ve çiçekler, açgözlülük, kan, ölüye saygısızlık, kelime oyunları ve görünürdeki gerçekliğe karşı asıl gerçek gibi konuların üzerinde durmayı planlıyordum.

Listem her geçen gün biraz daha uzuyordu.

"Aila?" Will kapımı çaldı.

Kitaplarımı kapattım ve Will'in arkasından dışarı çıktım.

Bir payanda yapmıştı. Çerçevesi tahta plakalardan oluşuyordu ve üzeri tavuk teliyle kaplanmıştı. Will onu eski kilimler, halı parçaları ve yorganlara doldurdukları elyafla desteklemişti. Benim yanımda ön yüzüne bir branda bezi gerdi. Tahtanın ve menteşelerin sağlamlığını kontrol etti. "Beğendin mi?" diye sordu.

Payandanın üzerine eğilip branda bezinin yüzeyini avucumla

düzelttim. "Tam istediğim gibi," derken sevinçle sırtıtmamak için kendimi tutmaya çalıştım. "Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Bir kutu gri boyayı açarken "Şu bakış yeter de artar bile," dedi. Kızardığımı görünce güldü ve boya fırçasını elime tutuşturdu.

"Babam da bana bir hedef tahtası yapmıştı," dedim. "Küçükken bana dart oynamayı öğretti." Saçlarımı gözümün önünden çektim. Gözlerimin ardında beklenmedik gözyaşlarının baskısını hissetmemle birlikte başımı çevirdim.

Boğazımı temizledim ve fırçayı gri boyaya daldırdım. "Bir süredir ondan haber alamadık."

Will hedef tahtasının dış çizgilerini çizmeye başladı. "Belki size yazmıştır ama mektup kaybolmuştur."

Başımı salladım ve sert fırça darbeleriyle hedefin ortasındaki dairenin içini doldurmaya odaklandım.

Will iç içe halkalar çizdi ve ben de onu taklit ettim. Sonunda ortada buluşana dek dairelerin içlerini boyamayı sürdürdük. Bir noktada az kalsın ellerimiz çarpışacaktı ama son anda birbirlerine teğet geçtiler

"Şey olsaydı..." Duraksadı. "Yani eğer kötü bir haber olsaydı size telgraf çekmezler miydi?"

Bunu ben de en az yüz kez düşünmüştüm. Ama bizi burada bulacaklarını bilirler miydi?

"İyi olduğundan eminim," dedi Will çarpık bir gülümsemeyle. Beni düşüncelerimden uzaklaştırmak istercesine hedefi işaret etti. "Ortadaki yuvarlakta iyi iş çıkarmışsın." Payandanın açısını ıslak boyanın üzerine güneş vuracak şekilde değiştirdi. "Üçayaklı bir destek de yaptım. Kurur kurumaz deneyebilirsin."

Will üzerini değiştirmek için yukarı çıktı ama ben mutfakta oyalandım; Miles ise yumurtasını bitirmiş masanın altından bacaklarını sallıyordu. Tartışmamızdan beri iki kelime ya konuşmuş-tuk ya konuşmamıştık. Belki de babamdan bir mektup gelmişti ve Miles bana gazezinden onu saklamıştı.

"Son günlerde babamdan mektup geldi mi?" diye sordum. "Belki bana söylemeyi unutmuşsundur."

"Hayır." Bacaklarını sallamaktan vazgeçti. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Gel, bir kutu oyunu oynayalım," dedim çabucak. "İstediyini seç."

"Olur," dedi ikimiz de özür dilemememize rağmen, bunun kavgamızın bittiği anlamına geldiğini biliyordum. Miles mangalayı seçti. Kış bahçesinde yere oturup oyun tahtasındaki oyukların içinde bulunan taşları saydık. Çok geçmeden, George geldi ve kütüphanesinde çalışan Doktor Clifton'a katıldı. İlk oyunu ben kazandığım için Miles'in dikkatinin dağınık olduğunu düşündüm. Ama sonra kendini topladı ve iki oyun kazandı.

"Bir el daha oynayalım mı?" diye teklif ettim.

"Yine ben kazanacağım," dedi.

"Bir el daha," diye ısrar ettim ve taşları dizmeye başladım.

"Aila," dedi Miles. "Babamın hiç mektup yazmaması..."

Sonra birden sustu ve şok tabancasıyla vurulmuş gibi irkildi.

Önce onu hayal ettiğimi sandım.

Ses uzaktan ve suyun içinden geliyormuş gibi boğuktu. Miles'la birbirimize baktık. Sonra alelacele ayağa kalkarken birimiz oyun tahtasını devirdi ve taşlar yere saçıldı.

Kapıya ilk ben ulaştım ve onu çekip açtım.

Müzik.

Tatlı bir melodi bir su dalgası gibi üzerimizden geçti.

Onu hemen tanıdım. Tchaikovsky'nin yaylı çalgılar için Do Major, op.48 serenadıydı. Annemle babamın en sevdiği eserlerden biriydi. Notalara kulak kabarttığımda yedi yaşıma ve babamın ayağının dibinde oturduğum günlere geri döndüm. Babam, ninem Eleanor Cummings'in öldüğü yaz bu plağı defalarca üst üste çalmıştı. Ninemle hatırladığım kadarıyla sadece bir kez karşılaşmıştım. İyi bir kadındı, kraker gibi kokuyordu ve bana oyuncak bir bebek almıştı.

"Annenin duygularını açığa çıkarıp üzüntüsünü içinden at-

masına yardımcı olabiliriz,” demişti babam. İğneyi plağın üzerine koyarken dizinde oturmanın ve saç tutamlarımı parmaklarının arasında yuvarlayıp saman tozu gibi omuzlarıma serpiştirmesinin neler hissettirdiğini daha dün gibi anımsıyordum.

Müziğin notaları tüm bu anıların kilidini açıp kuşlar gibi uçmalarına izin verene dek hepsini unutmuştum.

Miles’la koridora fırladığımızda az kalsın Will’e çarpıyorduk. Bayan Cliffton merdivenin dibinde bize katıldı ve kütüphaneye hep birlikte dalıp pikaba bakakaldık.

Doktor Cliffton bir sevinç çığlığı atıp Bayan Cliffton’a elini uzattı. Bayan Cliffton notaların arasında yüzebilirmiş gibi kollarını havaya kaldırdı. Dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce kocasına gülümsedi.

Miles, George’un yanına koştu ve başka ne yapacağını bilemediği için koluna bir yumruk attı. Will sevinçle bağırdı ve ona döndüğümde beni kucaklayıp havaya kaldırdı. Ellerinin belimi kavramasıyla tüm vücudum yanmaya başladı ve tenine dokunan parmak uçlarımda kıvılcımlar çaktı.

“Nasıl yaptın bunu?” diye sordu beni yere indirdiğinde babasına. Midemde milyonlarca minik baloncuk patladı.

“George’un başarısı,” dedi Doktor Cliffton müzik kreşendoya ulaştığında Bayan Cliffton’ı kendinden uzaklaştırıp sonra yeniden kollarına çekerek. Bayan Cliffton’ın eteğinin plileri bir akordeon gibi açıldı. “Zamanın en başından beri en meşhur müzikler, şairlere ve ressamalara ilham veren şarkılar neden esinlendi?” Doktor Cliffton dün akşamki yemekten beri birkaç yaş gençleşmiş gibi görünüyordu.

Müzik teklemeye başladı. Ama arasındaki sessizliklerde bile havamızın değiştiğini hissedebiliyordum. “Sana bir ipucu vereceğim,” dedi Doktor Cliffton. “O müzik kaçıp gitti: Uyanık mıyım, uykuda mı?”

Düşünmeme bile gerek yoktu. “Keats bu. ‘Bir Bülbüle Gazel’ sanırım?”

Keats, diye yineledim içimden hayal kırıklığıyla. *Shakespeare* değil.

Ama George yumruğunu açıp da avucunda duran müzik vaa-dini, kızıl kahve ve ipeksi o tek bülbül tüyünü bize gösterdiğinde sevinçten başka bir şey hissetmek gücü.

Sonraki bir saatin büyük bir kısmını kutlamayla geçirdik. Genevieve meyveli kokteyl bardakları ve yumurtalı sandviçlerle dans ederek odaya girdi. Sonra hep birlikte kütüphanede oturup parlak renkli kokteyllerimizle birlikte âdeta bir nektar gibi müziği içtik.

Doktor Clifton çok miktarda bülbül tüyü sipariş etmek için birkaç telefon görüşmesi yaptı. "Evet, *bülbül*," diye yineledi bu kelimeye vurgu yapıp ahizeyi ağzına bastırarak. Sonra duraksadı. "Larkin mi? Başka biriyle çalışmayı yeğlerim. Karanlık işlere bulaşmak istemiyorum. Her şeyi göz önünde yapalım, lütfen."

Bayan Clifton, Genevieve'le bana döndü. "Bir parti vermeliyiz," dedi el çırparak. "Herkes sürpriz yapalım. Kız Kardeşler Turnuvası'yla aynı gün olursa kimseyi şüphelendirmeyiz."

Doktor Clifton eliyle ahizeyi örttü. "Böylece zaman kazanınız ve insanlar Varyantlar için beklemek zorunda kalmaz. Onları hemen o gece dağıtabiliriz."

Bayan Clifton bir not defteri buldu ve bir liste yapmaya başladı.

Doktor Clifton'la George öğleden sonranın geri kalanını tüyleri öğüterek geçirdi ve George sonunda gümüş bağcıklı ve gece mavisi iki küçük keseye ödüllendirildi.

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorsun değil mi?" diye sordu bana. Paltolarımızı giyip kapıdan dışarı süzüldük. "Birazdan dönerim," dedim Bayan Clifton'a.

"Hava kararmadan evde ol, lütfen," dedi. Will başını bile kaldırmadı.

George'la Beas'ın bir buçuk kilometre uzaktaki evine doğru yürüdük. Kurdelelerle süslü şimşir bir çelengin asılı olduğu kapıyı tıklattım.

"İkiniz de kanarya yutmuş kedilere benziyorsunuz," dedi Beas kapıyı açtığında gözlerini kısarak.

George elini uzattı. Kese yuvasında duran bir bülbül yumurtası gibi avucuna yerleşmişti.

Beas'ın ağzı beş karış açık kaldı. Kaşları ilk umut kıvılcımıyla titreşti.

"Şşş." George parmaklarını dudaklarına götürdü. "Henüz kimseye bir şey söyleyemezsin. Ama... Kemanın yakınlarda mı?"

Beas'ın gözlerinde yıldızlar parladı. Kemanını kaptığı gibi bizimle dışarı çıktı. Korunun yumuşak sessizliğinde yürüdük ve bir derenin yanındaki yosun kaplı kayalıklara oturduk. George yeni öğütülmüş Varyantları kemanın üzerine serpiştirirken Beas gözlerini yumdu.

Sonra yayını tellerin üzerine koydu ve bize kulaklarımın bugüne dek işittiği en güzel şarkıyı ezbere çaldı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Tarih: 16 Aralık 1942

Kuş: Alakarga

Alakargalar aralarından birinin öldüğünü keşfettiğinde diğerlerini uyarır. İki gün boyunca yemek yemek için bile ölünün başından ayrılmazlar. Ölünün yanında kalır ve ona eşlik ederler.

Şafak sökmeden hemen önce, eski hâlimden eser kalmayan faremi paltomun yakasının altına sıkıştırdım ve Sheffield'in kıyısına kadar tren raylarının üzerinde koşmak için Fırtınaları kullandım. Güneş doğarken bir trene atlayıp iki saatlik bir yolculukla evime vardım.

"Kaygılı ya da uyuşturucu bağımlısı bir akla yeni bir başlangıç yaptırmak için Huzur'u pazarlayabilirim," diye açıkladım Phineas'a o sabahın ilerleyen saatlerinde. "Kalp kırıklığıyla baş etmek için Neşe'yi. Aşı gibi kola bir doz vurmak için Cesaret'i."

Verandada oturup yumurta yedik. Phineas'ın bacaklarının üzerine bir battaniye örttüm ve faremi bir parça peynirle besledim.

"Bunu insanlarda yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

Yutkundum. "Evet." Fare dişlerini parmağıma geçirerek topluiğne başı kadar kanattı. Kanı durdurmak için parmaklarımı birbirine bastırdığım sırada Phineas da solgun dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sen doğuştan dolandırıcısın. Bana gençliğimi hatırlatıyorsun." Kahkahası bir öksürük nöbetiyle son buldu. Sandalyenin arkasına çarpan omurgası tok sesler çıkardı. "Bu arada Taş'ı unutma yeter," diye hatırlattı. "Juliet'in kocası mektuplarına hâlâ cevap vermedi mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Belki Gardner'ı bir kere daha ziyaret etmelisin."

Başımı sallayıp Vala'nın Huzur'uyla dolu şişeye dokundum.

"Doğrusunu istersen, işin en zor kısmına geldim," dedim. "Üze-

rinde deney yapabileceğim bir insan bulmalıyım.” Bu bir dönüm noktasıydı, tam bir bıçak sırtıydı. Aylarca süren başarısız denemelerim sonucunda dağ gibi yükselen ölü fare yığınlarını düşündüm.

Phineas başını yan odada takır tukur sesler çıkararak çalıntı gümüşleri parlatan ekşi suratlı hizmetçinin olduğu yöne doğru yatırdı.

“Birilerinin onu özleyeceğinden kuşkuluyum,” dedi bir sigara yakarak.

Ayağa kalktım. Mantıklı olmam ve kendimi kontrol etmem için yalvaran iç sesimi zihnimin artık onu duyamayacağım kadar uzak derinliklerine ittim.

“Laurette?” diye seslendim dolaptan Larkin’in kloroformunu almak için uzanırken. “Kilerde bana biraz yardım edebilir misin?”

4 Şubat 1943

KEATS. MÜZİK İÇİN KEATS.

Dışlar için Freud.

Shakespeare'in kayıp yedi yılıyla ilgili çıkardığım listeyi buruşturdum; değerli bir şeyi aradığı, hasta olduğu ya da kaçak avcılıktan ceza almamak için kaçtığı gibi ihtimallerin üzerinde durmuştum. Ama annemin kitabını bir kez daha ortadan kaldırmaya gönlüm elvermedi. Sayfalarının benim ve onun elyazısıyla dolu olması hoşuma gidiyordu. Kelimelerimiz sanki el ele tutuşuyormuş gibi geliyordu bana.

"Aila!" Bayan Clifton beni mutfığa çağırdı.

"Çay?" diye sordu.

Ellerimi ovuşturarak başımı salladım.

"Ocağa biraz su koyar mısın?"

Genevieve bu akşam izinliydi ama bize ateşte kaynayan koca bir tencere yahni bırakmıştı. Bayan Clifton bir kepçeyi dudaklarına götürdü ve kullanacağı baharatları seçmeye koyuldu. Topuzuna çiçekli bir biberiye dalı saplamıştı.

"Miles'ı son günlerde nasıl görüyorsun, Aila?" diye sordu ben çaydanlığın altını yakarken.

"Daha iyi," dedim. "Gerçi bundan emin olmak zor."

"Öfkesi biraz yatışmış gibi," diye onayladı Bayan Clifton düşünceli bir tavırla. "Okuldaki sorunun ne olduğunu biliyor musun? Benimle konuşmakta tereddütlü davranıyor."

Başparmağımın tırnağını kopardım. "Mesele annem. İnsanların onun hakkında söyledikleri."

Bayan Clifton iç çekti. "O kadarını tahmin etmiştim." Bizim için masaya iki çay kupası koydu. Pencereden Will'in bahçedeki alet edevat kulübesine girdiğini ve alet çantasıyla çıktığını gördüm. Eski meraklı yanımdan yeniden uyandı.

"Annen mükemmel biri değildi," dedi Bayan Clifton sıra sıra dizili poşet çayları karıştırarak. "Ama burada birçok iyilik yaptı." İki nane çayı poşetinin beyaz iplerini kavradı. "Bunu bilmeni isterim."

"Bence yalnızca siz böyle düşünüyorsunuz," dedim. Boğazım düğümlendi.

"Muhtemelen sen bunu bilmiyorsun ama Malcolm'la aramızı annen yaptı." Bayan Clifton çaydanlığı tıslamaya başladığında ocaktan aldı. "Belki eninde sonunda yine kavuşurduk ama bir-birimiz için bir şeyler hissettiğimizi ilk Juliet fark etti ve birlikte olmamıza önayak oldu." Gülümsedi. "Senin anlayacağın Juliet olmasaydı, belki de Will hiç doğmayacaktı."

Dumanı tüten kupayı Bayan Clifton'dan aldım. Boğazımdaki düğüm çözülür gibi oldu.

"Malcolm annenin ilk Varyantların yaratılmasına katkıda bulunduğunu sana söyledi sanırım. Bize kutsanmış devedikeni tohumlarını o buldu."

Çayın suya karışmasını izledim.

Bayan Clifton tenceredeki yemeği karıştırmaya devam etti. Saçları, arkasında asılı bakır tavaaların rengini yansıtırcasına parlıyordu.

"Bazılarının onun Katalizör olduğunu düşündüğünü biliyorum," dedim cesurca. "Sizce öyle miydi?"

Bayan Clifton bana dönmedi. Uzunca bir süre yemeği karıştırmaya devam edince beni duymadığını sandım. "Bence Juliet *bir* katalizördü," dedi sonunda. "Ama ben bu kelimenin mutlaka kötü bir anlam taşıması gerektiğini düşünmüyorum."

Sesimi çıkarmadım. Dumanlar kupamdan bir fısıltı gibi yükseldi.

Bayan Clifton bana döndüğünde gözleri parlıyordu.

"Sterling'e geldiğine seviniyorum, Aila. Artık yaşamayan birini karalamak kolaydır." Elini cebine soktu ve sedefli Zihin Gözü Varyantı'yla dolu cam bir küreyi masaya koydu. "Reşit olmadan sana bunu verdiğimi Malcolm'a söyleme. Ama Juliet benim kıymet verdiğim çok sevgili bir arkadaşım. O iyi bir anneydi." Bayan Clifton Zihin Gözü'nü benim önüme doğru itti. "Ve onu böyle hatırlamanı istiyorum."

Ne kadar çok sır saklıyordum.

Hepimizin arasında aslında ne çok sır vardı. Büyük, küçük, önemli ya da önemsiz onlarca sır bir örgünün ilmekleri misali iç içe geçerek benim bir emniyet ağı olduğuna inanmak istediğim şeyi oluşturuyordu. Ama bazı açılardan bakıldığında belki de bir örümcek ağına daha çok benziyordu.

Her gün Will'den onunla ilgili hislerimi saklıyordum.

Başka sırlar da vardı.

En büyükleri de kendimden saklamaya çalıştıklarımdı.

İkinci katın penceresinden Miles'ı izledim. Bahçelerin ilerisindeki boş arazide kendi kendine top oynuyordu. Topu dizlerinin üzerinde zıplatıp şut çekiyor ve peşinden koşuyordu. Will ona antrenman yaptırmaya başladığından beri futbolda ilerlemişti.

Miles'a, o da anneme ara sıra içerliyor mu diye sormak istedim. Bize yalan söylediği için. Bizi bırakıp gittiği için. Miles da babamın bizimle kalmak için zorunlu askerlik kararına daha şiddetli karşı çıkabileceğini düşünüyor muydu?

Miles da benim bazen onun farklı biri olmasını dilediğim gibi benim bambaşka biri olmamı ister miydi? Belki yanında olması ve vakit geçirmesi daha kolay biri olmamı?

Sevmesi daha kolay.

Miles'ı uzun bir süre izledikten sonra evin arka kapısından çıkıp doğruca yanına gittim ve tek kelime etmeden ona sarıldım.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

Sinir bozucu ve kaçınılmaz bir şekilde benim olduğun için, demek istedim. Annemle babam burada olmasa da onların yankısını içinde taşıdığı için ve Juliet Quinn gibi bir annen olmasının ve onu kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu bildiği için.

Bunun yerine omzumu silktim. "Seninle tartıştığım için özür dilerim," dedi. "Zor bir yıl olduğunu biliyorum. Onu ben de özleyorum."

"Aila, sana bir şey göstereceğim." Yüzünde haşin bir ifade vardı ama titreyen alt dudağı huzursuzluğunu ele veriyordu. "Bana kızma."

Onu izlememi işaret edince yüreğim hop etti, çünkü birden bana ne söyleyeceğini anladım.

Miles beni bahçe yolundan taş duvarın dışına götürdü. Güneş batmak üzereydi ve hafiften kar atıştırmaya başlamıştı. Miles diz çöktü ve duvarın üzerinde ekmek kırıntıları gibi biriken kar tanelerini süpürdü. Sonra eldivenli elini içine saklanan bir şeyin kuru kalmasını sağlayacak kadar küçük ve düzgün bir raf oluşturan bir yarığa daldırdı.

Gözlerimi kapattım. *Hepimizin birbirimizden sakladığı sırlar var.*

"Benim onu daha fazla özlediğimi düşündüm. Sen pek belli etmiyorsun." Derin bir nefes aldı. "Ama söylediğim şey için özür dilerim. Çünkü annem seni de seviyordu."

Ve duvardaki gizli çatlaktan onu çıkardı:

Annemin yüzüğünü.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Tarih: 11.02.1943

Kuş: Büyük Gri Örümcekkuşu

Kargalarla akraba, ötücü bir kuştur. Zararsız görünür. Pençeleri bile yoktur. Ama masum görünüşüne aldanmayın. Ötücü kuşları kendine çekmek için onların ötüşlerini taklit eder ve öldürene kadar hırpalır. Avını yakınındaki dikenli bir bitkiye ya da bir dikenli tele sürükleyip ona saplar.

Sonuçta, Erdemleri yaratmanın kilitler üzerinde çalışmaya benzediğini keşfettim. Bu işte ustalaşmak vakit alıyordu ve bazı ince ayarlamaları titizlikle yapman gerekiyordu. Vala'dan alacağımı almıştım. Geriye bu karışımın alameti farikasını ortaya çıkaracak doğru dozu bulmak kalmıştı.

Laurette'i Sheffield'a götürdüğümde, ondan aldığım az miktardaki kahverengi sıvı küçük cam şişesinde son derece albenisiz görünüyordu. Taş çatlasa parmağımın ucundan biraz fazla olmasına rağmen Laurette'i tamamen işe yaramaz bir hâle getirmeye yetmişti. Sonunda bana Vala'yı hatırlatmaya başladığında başardığımı anladım. Bir köşeye büzülüp fıldır fıldır gözleri ve odaklayamadığı bakışlarıyla etrafı süzerken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve en basit ev işlerini bile yapamayacak kadar şiddetle titriyordu.

Phineas'ın evine döndüğümüzde bir servis tabağını yere atıp kırıdı ve sesi kısılana kadar bağırdı. Kız kardeşini çağırdım.

"Belki inme geçirdi. Ya da şizofreni başlangıcı olabilir," diye fikir yürüttüm kız kardeşi onu almaya geldiğinde. Ona karşı ufacık bir sempati kırıntısı hissettim.

Sonra Victor'u arayıp ilk Huzur şişesinin denenmeye hazır olduğunu haber verdim.

"Deneme için gönüllü olabilecek birini tanıyor musun?" diye sordum şişeyi ışığa doğru tutarak.

"Evet," dedi Victor. "Esrarkeş oğlu için her şeyi yapmaya hazır bir adam var."

"Elimdeki miktar fazla değil," diye itiraf ettim parmağımla şişeye vurarak. "Muhtemelen en iyi kalite de değil. Ama bu ilk deneme için yeterli. Eksiklerini belirleyip gidermek için."

Victor'la telefonu kapattım ve yeni bir hizmetçi için gazeteye ilan verdim.

Ama Erdemleri denemek için bir sonraki adayım o olmayacaktı. Ben bir hizmetçi istemiyordum. Laurette'in ve benim aksime şanslı bir hayat süren birine ihtiyacı vardı.

Huzurunun gerçekten bir değeri olan birine.

Juliet'in evi sessiz bir sokaktaydı ve çatı oluklarında buz sarkıtlarının oluştuğu, eski ve hoş bir yapıydı. Kapıyı üç kere tıklattıktan sonra o sırada kopan gök gürültüsünü fırsat bilerek alt kattaki bir pencereden içeri girdim. Juliet'le aramızda yaşananlara rağmen—bahçe kurumuş ve her yerini ayrikotları bürümüş olsa da—çiçeklerine basmamaya dikkat ettim. Bundan kısa bir süre önce özenle bakıldıklarını görebiliyordum zira.

Gözle görülür bir şekilde sağa doğru eğimli merdivende ayak seslerim yankılandı. Yatak odalarındaki komodinlerin üzeri evde kimse yaşamıyormuş gibi ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Evin her köşesine Juliet'in elinin değdiği o kadar belliydi ki. Biriktirdiği küçük heykelcikleri gördüğümde hiçbir şey hissetmemek için kendimi zorladım. Uyuduğu yatağı. Giydiği giysileri... Canlı renklerden vazgeçmemişti ama giyim tarzı gençliğimize göre biraz daha olgunlaşmıştı. Ben yaşamaya devam ederken onun vadesinin dolması olanaksız gibi geliyordu. Eşyalarını karıştırırken, ölü bir kadın belki de onu hayatta tutma gücüne sahip olan bir şeyi nereye saklar? diye düşündüm.

Ama Taş burada değildi.

Dolayısıyla bahçedeki alet edevat kulübesinde bir kürek buldum ve kasabanın merkezine indim. Mezarlığın küçük beyaz kapılarını ittim. Soğuk bir sağanak altında mezarların arasında yürüdüm.

Kaderin türlü cilveleri beni buraya getirmişti işte. Juliet'in mezar taşındaki, yağmurun altında hayal meyal görünen ismine baktım ve eski öfkemi alevlendirmeye çalıştım. O yakıcı kızgınlık ve kırgınlığı. Ama içim bomboştu.

Phineas'la yaptığım alıştırımların beni buna hazırlaması ne kadar ironikti.

Juliet'in mezarını kazmak için onun küreğini kullandım. Yağmur donmuş toprağı gevşetmeme yardım etti ama nihayet tabutunu açtığımda sırlıslık olmuştum. Yüzüne bakmamaya çalıştım. Bir yanımda bunu hiç istemedi.

Bunun yerine, bakışlarımı vücudunun üzerinde kavuşturulan beyaz ellerine kaydırdım. Mermer gibiydiler. Taş burada da yoktu; her zamanki gibi yüzük parmağında değildi.

Bazen bana tüm hayatım zalim bir oyun gibi gelirdi. Taş'ı kolayca alabileceğim yıllarda bir gün ona ihtiyaç duyacağımı bilmiyordum. Nihayet izini bulup onu gözüme kestirdiğimde de yine ortadan kaybolmuştu.

Beni raydan çıkaracak bir gülme krizine tutulmaya çok yaklaştım.

Çünkü tabii ki, şimdiye kadar buna çoktan alışmam gerekirdi. İstediğim bir şeyin kaybolmasına.

Yağmurda tabutun kapağını kapattım ve elimi tahtanın üzerine koyduğumda kendime şaşırdım. Sanki içimde Juliet'in acısına yer kalmış gibi.

Mezardan çıktım.

Onu ve anılarımı yeniden toprağın derinliklerine gömdüm.

Hareket ettiğimde Phineas'ın cebimde katlı duran haritalarını hissettim. Lanet'i sona erdirebilecek yerleri üzerlerinde işaretlemişti. Bunlar Kız Kardeşler'de yaşayan insanların nihayet beni sevmesini

sağlayabilir ve Malcolm'ı, Victor'ı ve Erdemlerimi tamamen işe yaramaz kılabilirdi.

Ama sevgi benim sandığım gibi bir şey değildi. Kolayca çarçur edip karşılığında hiçbir şey alamadığın bir para biriminden başka bir şey değildi.

Phineas'ı kaybediyordum. O Taş'ı bulamazsam onu daha şimdiden kaybettiğimi varsayabilirdim.

Bana verdiği haritaları çıkardım. Onları Kız Kardeşleri iyileştirmek için kullanıp kahramanlığa soyunabilirdim. Ama artık bunu istemiyordum.

Kasabaların her birindeki çarpı işaretli yerlere baktım ve haritaları katladım. Soğuk bir ıslaklık pantolonumun paçalarını tırmandı.

Şu anda istediğim tek şey bıçağı kanırtıp Kız Kardeşler'in canını daha fazla acıtmaktı.

15 Şubat 1943

ANNEMİN YÜZÜĞÜNÜN AĞIRLIĞINI BOY-
numda taşımanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.
Onu gayriihtiyari yoklayarak giysilerimin altındaki camın pürüz-
süz yüzeyini hissettim. Onu duşta bile çıkarmıyordum. Bayan
Cliffon'a yüzüğü okul çantamın dibinde bulduğumu söyledim ve
bu, bir süreliğine Miles'la aramdaki pamuk ipliğine bağlı dengeyi
bile yeniden kurmama yardımcı oldu. Babamdan hâlâ bir haber
alamamamız dışında her şey yolunda gibiydi.

Bu his bir hafta bile sürmedi.

Okuldan ve Yıldızlar antrenmanımdan sonra akşam yemeğin-
de ev halkına katıldım. Güneş batmak üzereydi. Yerime otururken
elbisemin yakasından annemin yüzüğü göründü.

"Ailal" dedi Doktor Cliffon. Peçetesini kucağına koydu. "Kol-
yeni bulmuşsun!"

Bakışlarım Miles'a kaydı. Miles gözünü tabağına dikti.

"Okul çantamda buldum..." diye anlatmaya başladım ama bir-
den Bayan Cliffon'ın beti benzi attı. "Bayan Cliffon?" Duraksa-
dım. "İyi misiniz?"

"Malcolm," dedi titrek bir sesle. Yüzü kireç gibi olmuştu. "Seni
duyamıyorum."

"Ne?" Will'in eli servis kaşığının üzerinde donup kaldı. "Ne de-
mek istiyorsun?"

"Matilda?" dedi Malcolm gözlerini kırıştıtarak. Kulaklarını
işaret etti. "Sesini duyamıyorum. Ama başkalarını duyabiliyorum."

Will bir annesine bir babasına baktı. "Birbirinizi duyamıyor musunuz?"

"Anlayamıyorum." Bayan Clifton'ın nefesi sıklaştı ve peçetesini avucunda buruşturup masaya bırakırken yüzü kızardı.

"Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu Will ve aynı anda başlarını salladılar. "Evet."

"Beni?" diye sordum.

"Beni?" dedi Miles.

İkisi de başlarını salladı. Doktor Clifton hâlâ çatalıyla bıçağını elinden bırakmamıştı.

Ben herkesi duyabiliyordum.

Sonra Bayan Clifton "Beni?" diye fısıldadı ve Doktor Clifton sararıp solarak başını iki yana salladı.

"Ya beni?" diye sordu. Ben, Doktor Clifton'ın sesini gayet net duydum ama Bayan Clifton'ın gözleri doldu.

O sırada kütüphanedeki telefonun çalmasıyla Doktor Clifton apar topar yerinden kalktı ve ayağını sürüyerek aceleyle ona bakmaya gitti. Biz de arkasından fırladık. Kütüphaneye koşarken Miles topuğuma bastı.

"Alo?" Doktor Clifton telefondaki kişiyi dinledi ve kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşti. "Parkerlara da olmuş," diye haber verdi bize. "Birbirleri dışında herkesi duyabiliyorlar." Ahizeyi yerine koyduğu gibi telefon yine çaldı.

"Silvermanlar da aynı durumda," dedi. Paltosuyla bastonunu almaya giderken durdu. Bayan Clifton'a doğru yürüyüp ona sarıldı. Bayan Clifton başını kocasının göğsüne dayadı ve Doktor Clifton onun alnını öptü. Sonra yüzünü, *dudaklarını* görebilmesi için onu kendine çevirdi. "Bir çözüm bulacağız," dedi ve Bayan Clifton'ın gözleri doldu.

"Ama daha kısa bir süre önce bir Kayboluş yaşadık," dedi.

"Bu bir Kayboluş olamaz," diye ısrar etti Will. "Daha yedi yılımız var." Duraksadı. "Öyle değil mi, baba?"

Telefonun tiz sesiyle hepimiz boş bulunarak sıçradık. Bayan Clifton onu prizden çekti.

"Annenizle kalın," dedi Doktor Clifton Will'e, bana ve Miles'a. Miles hayretle irileşen gözleriyle kapının koluna yaslandı.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Will.

"Neler olduğunu anlamak için acilen Meclis'i toplayacağım."

Doktor Clifton evden çıkarken kapıyı o kadar sert çarptı ki, pencere camları tıngırdadı.

Doktor Clifton ertesi sabah kahvaltıya kadar eve gelmedi. Kapıdan içeri girdiğinde gözleri kan çanağına dönmüştü. Bayan Clifton onu gördüğü gibi kahve fincanını bırakıp ayağa kalktı. Kocasının yanğını öptü ve hepimize kürüphaneye gelmemizi işaret etti.

"Görünüşe bakılırsa önemli bir şey olmuş," dedi tekerlekli karatahtayı önümüze çekerek. Tebeşiri bulmak için elini kenarında gezdirdi.

"Karı kocalar artık birbirlerini duyamıyor mu?" diye sordu Will.

"Bu ilk teorimizdi." Doktor Clifton burnunun ucuna düşen gözlüğünü yorgun bir ifadeyle yukarı itti. "Gece ilerledikçe teori-mizi geliştirdik. Bu fenomen birçok karıkocayı etkilese de bazıları hâlâ birbirlerini duyabiliyor. Sonra aynı durumu birbiriyle hiçbir ilgileri olmayan insanların da yaşadığını keşfettik."

Bayan Clifton'ın hatırına alelacele tahtaya bir cümle yazdı: Kız Kardeşler'in üçünden de insanların sevdiklerinin sesini duyamadığına dair haberler geliyor.

Tebeşirle oynayarak duraksadı ve tekrar bize döndü. "*Romantik bir ilişki* içinde oldukları kişinin sesini," diye konuya açıklık getirdi.

"Bu bir Kayboluş yani?" diye sordu Will dehşet içinde. Biri onu itmiş gibi kendini koltuğa attı.

"Evet." Doktor Clifton başını sallayıp boğazını temizledi. "Öyle görünüyor."

"Ama daha yedi yıl olmadıl" diye isyan etti Miles bu adaletsizlik karşısında ayağını yere vurarak. "Kurallara uymuyor!"

Doktor Clifton karısı için tahtaya yazdı. "Kasaba ayağa kalktı."

"Buna ilaveten başka karışık durumlar da var," diye anlattı bize. "Bayan Doyle, Bay Doyle'ı duyabiliyor ama Bay Doyle onu duyamıyor. Bay Stevens, Bayan Doyle'ı duyamıyor ama kendi karısını duyabiliyor." Yüzünü ovuşturarak homurdandı.

"Will," dedi Bayan Clifton, "babana nasıl iletişim kuracağımızı sor."

Will annesinin mesajını ve sonra babasının cevabını iletti: "Dudak okuyarak? Daima yanımızda bir not defteri taşıyarak? İşaret dilini öğrenebiliriz. Bir yol bulacağız. Ben bir Varyant bulana kadar." Doktor Clifton yorgun görünmesine rağmen "Şimdi aramaya başlayacağım," dedi. "Hemen bu sabah."

Bayan Clifton'ın dudakları gerildi ve gözleri yaşlarla doldu. "Bir tane daha mı? Kovalanacak başka bir tavşan daha mı?" Alyansını parmağında döndürdü. "Bu hiç bitmeyecek, değil mi?" diye mırıldandı ve bakışları bende merdivenin bir basamağını atlamışım gibi tepetaklak yuvarlanma korkusu yarattı.

"Onu bulacağım, Matilda," dedi Doktor Clifton alnını kırıştı-rarak. Karısının uçup gitmesinden korkar gibi onun kollarını yakaladı. "Söz veriyorum," dedi parmağını Bayan Clifton'ın çenesinin altına koyup yüzüne bakmasını sağladığında, coşkulu bir tavırla. "Onu bulana kadar aramaktan vazgeçmeyeceğim."

"Ben de elimden gelen yardımı yapacağım," dedim. "Ben de," diye atıldı Miles. "Ben de," diye söz verdi Will çenesini sıkarak. Ellerimi kucagımda sıkıca kavuşturarak cesur bir duruş sergilemeye çalıştım. Ama Bayan Clifton bile umudunu kaybettiye korkmak için ortada gerçekten bir sebep olduğunu düşünmeden edemedim.

"Bu yeni Kayboluş feci boktan bir şey," diye mırıldandı George ertesi sabah Digby'nin laboratuvarında. Rengi maviye çalan bir sıvıyı ölçü kabına isteksizce döktü. Oda sessizdi; öğrenciler ya de-

ney yapıyor ya da kalemlerin kâğıt üzerindeki cızırtısına karışacak kadar alçak seslerle fısıldaşıyordu. Taburemde oturarak güneş ışığı altında pırıldayan toz zerreciklerini izledim.

"Hiçbir şey sebepsiz yere olmaz," dedi George, Beas'la bana ısrarla. "Bir şey değişti. Bir şey bunu tetikledi." Söylediklerini onaylamamızı beklercesine baktı bize.

"Belki Müzik Varyant'ını hemen bulduğunuz içindir," diye fısıldadı Beas buruk bir alayla. Alt kısmı kurukafaya benzeyen bir nota çizdi. "Belki de Lanet yeterince acı çekmediğimizi düşünmüştür."

"Bu da bir ihtimal olabilir," dedi George düşünceli bir tavırla. "Sonuçta yine sesle ilgili bir Kayboluş'la karşı karşıyayız. Belki de bunu bir uyarı olarak almalıyız."

George cam bir slayt almak için uzandığında dirseğini ölçü kabına çarptı. Kap ağır çekimdeymiş gibi yavaşça düştü ve kırıldı.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir an boyunca sadece ona baktık.

Oda o kadar sessizleşti ki, birden koridordaki ayak seslerini duymaya başladık. Giderek yaklaştılar ve Digby'nin laboratuvarının kapısı açıldı. Chase Peterson içeri girdi.

"Bay Peterson, özür dilerim ama..." diye başladı Digby tahtadan bize dönerken.

"Duydunuz mu?" dedi Chase soluk soluğa. "Kayboluşlar dördüncü bir kasabayı vurmuş."

Ani bir rüzgâr Bay Digby'nin masasının üzerindeki kâğıtları büyük, beyaz karo seramiklerin üzerine uçurdu. George cam kırıklarını toplamak için diz çöktüğü yerden yavaşça doğruldu. Cam kırıkları onun ağırlığı altında kum gibi çıtırdadı.

"Dağılabilirsiniz, çocuklar," dedi Bay Digby gergin bir sesle.

"Neden?" diye sordu George elini piknik masasına vurarak. Nefesi ağzından öfkeli dalgalar hâlinde çıktı. Soğuk yüzünden elleri şimdiden kızarıp uyuşmuştu. Ya Varyantları kullanmayı akıl edemeyecek kadar kafası karışmıştı ya da onlara meydan okuyordu.

George annesine telefonla ulaşana kadar Bayan Mackelroy el-

bette konuyla ilgili en küçük bilgi kırıntılarını bile toplamıştı. "Kayboluşların Charlton'ı da etkilediğini duymuş," dedi George bize.

"Orası neresi?"

"Sheffield'a komşu bir kasaba."

"Bugün mü olmuş?"

"Dün. Bizim Kayboluş'umuzla hemen hemen aynı saatlerde."

Will'i görünce yüreğim biraz hafifledi. Elleri ceplerinde yanıma gelip masaya yaslandı. Beas onun yarım adım arkasındaydı. Bankta yanıma oturdu.

"Charlton'da yalnızca sesler mi kaybolmuş?" diye sordum George'a.

"Hayır," dedi. "Bizdeki bütün Kayboluşları aynı anda yaşamışlar."

"O daha kötü," dedi Beas yün eldivenlerinin tüylenen yerlerindeki topakları koparak. "Yokuşu yavaş yavaş inmiyorsun, resmen tepetaktak dibe çakılıyorsun. Bir gün her şeye sahipsin ve ertesi gün..." Eldivenli elleri kanat gibi çırpıttı.

"Meclis'in bildiklerimizi onlara anlatmak için Charlton'a gideceğini duydum," diye söze başladı Will.

"Geçen otuz beş yılda bu sorunu çözemediğimiz için biraz hayal kırıklığına uğrayacaklar," diye mırıldandı George.

"Bir de Charlton'da işimize yarayacak bir ipucu bulabilecekler mi diye bakacaklar," diye devam etti Will.

"Ayrıca bu konuda sessiz kalacaklarından emin olmak istiyorlardır," dedi Beas.

"Baban da gidecek mi?" diye sordum Will'e ve başını salladı.

"Meclis huzursuz olmuştur," dedi George dalgın bir tavırla. "Lanet bir virüsü ya da bir iltihabı taklit etmeye başlamış gibi görünüyor. Yakın çevremize yayılması bunu gösteriyor."

"Neden birdenbire başka bir kasabaya sıçradı?" diye sordu Will. Gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Ve neden yedi yıllık döngüsünü bozdu?"

"Rotasından şaşmamalıydı," dedi George. "Şimdiye kadar her

şey belirli bir düzende ilerliyordu." Sırt çantasından Varyant araştırmalarını kaydettiği defteri çıkardı. "Bunun sonuçlarını hesaplayabiliyor musunuz? Kayboluşlar hızlanabilir."

Masanın altında ellerimi kavuşturup ovuşturdum. Bana göre, Lanet bir iltihaptan ziyade avlamaya çalıştığım bir tilki gibi hareket ediyordu. Ne zaman kokusunu aldığımı sanıp umutlansam yönünü değiştiriyor ve yine elimden kaçıyor.

Beas titredi ve bana biraz daha sokuldu. "Bu işin yedi yılda bir tekrarlanmasının insanı rahatlatan bir yanı olduğunu hiç fark etmemiştim," dedi. "Can sıkıcıydı, evet, çünkü Kayboluşların devam edeceğini biliyorduk ve..."

Zihnimde yer eden korkuları bir kenara bırakıp Beas'ın söylediklerine kulak vermeye çalıştım. "Belki yeni bir düzen oluşacak. Bundan sonsuza kadar kurtulmamıza yardım edecek yeni bir şablon," dedim umutlu konuşmaya çalışarak.

"Ya da belki Lanet artık hiçbir mantığı veya bir ritmi olmayan ve önceden kestirilemeyen bir şeye dönüştü." Beas bakışlarını yüzümden çekerek uzaklara daldı. "En korkutucusu da bu olur," diye fısıldadı.

O öğleden sonra Yıldızlar antrenmanından çıktığımda üç aydır ilk kez Will beni beklemiyordu.

Kasaba yeni bir tartışmayla çalkalanıyordu. Okul koridorlarında ve Meclis toplantılarında turnuvanın bu şartlar altında yapılıp yapılamayacağı konuşuluyordu. Evde, Clifftonlar kahvaltı sofrasında birbirlerine notlar yazarak turnuva partisini iptal etme konusunu konuştular.

Belki müzik keşfini hemen şimdi duyurmalıyız.

Bugün mü?

İnsanların hoşuna gider.

Sanırım herkese moral olur.

Ben okula gitmek için evden çıkarken hâlâ bir karara varamamışlardı.

"Clifftonlar verecekleri partiyi iptal edebilir," dedim George'la Beas'a.

"Hım. Eliza da kendi partisini iptal eder mi acaba?" George dosyasını açtı ve ona gelen davetiyeyi gördüm.

Duraksadım. "Eliza parti mi veriyor?"

George'un ağzı açık kaldı ve alelacele dosyasını kapamaya çalıştı. Ama buna fırsat vermeden atılıp davetiyeyi kaptım.

Elyazısıyla yazılmıştı.

George Mackelroy'a: Turnuvanın kapanış töreninden sonra bir Patton'ın zaferini kutlamaya davetlisin.

"Özür dilerim, bu konuda konuşmamalıydım," dedi George. "Ama beni davet ettiyse seni de etmiştir diye düşündüm." Gözlerini kıstı. *"Hatta tüm insan ırkını."*

"Zafer kutlaması mı?" dedim davetiyeyi ona geri verirken alayla. "Özgüveni başka bir seviyeye taşımış. Eliza'ya göre bile fazla iddialı sözler bunlar."

"Onun için, kazanmaya bak," dedi Beas bezgin bir sesle ve başını öne uzattığı koluna dayadı. "Sterling adına zafer kazanan birini bir zafer kutlamasından mahrum edemez." Beni dürttü. "Başarabileceğini biliyorsun. Herkesi yenebilirsin. Margeaux Templeton'ı bile."

"Margeaux Templeton mı?" diye sordum. Rakibim oydu demek? Bu isim bir yerlerden tanıdık geliyordu ama George sıkıntıyla homurdanana kadar onun kim olduğunu anlamadım. Kayboluş Günü'nde bize uzaktan kötü kötü bakan kızdı. Mackelroy Talihsizliği adlı hikâyenin kahramanı, Charlton Templeton'ın deniz ticaretinden elde ettiği servetin varisiydi.

"Ben oyumu kimsenin hiçbir şey iptal etmemesinden yana kullanıyorum," dedi Beas kitaplarını çantasına koyarak. "Bizim olayımız bu. Ne olursa olsun yolumuza bakarız. Sonuçta hayat devam etmek zorunda." Bana anlamlı bir bakış attı. "En azından bu geceyi iptal etmiyorlar," diye fısıldadı. "Sonra görüşürüz."

"Çok sonra," diye ekledi George.

Bizi başka bir Fırtına Yarışı bekliyordu o hâlde. Ekimde Doktor Clifton'a verdiğim sözü unutmaya çalıştım. Mehtaplı bir gecede Will'le baş başa kalma ihtimali içimi sevinçle doldurdu.

Eliza en azından beni bundan men edemeyecekti.

Ama spor salonundan çıktığımda Will yine orada değildi. Tek başıma eve yürürken yol her zamankinden uzun ve hava da hiç olmadığı kadar soğuk geldi. *Belki de antrenmanı erken bitmiştir ya da uzun sürmüştür,* diye düşündüm. *Belki Carter'la bir şeyler içmeye gitmiştir.*

"Will evde mi?" diye sordum paltomu çıkarırken Miles'a.

Bana cevap vermek için açtığı ağzında yarısı çiğnenmiş sandviç parçaları gördüm. "Biraz önce çıktı. Alet çantasını da aldı."

Hım.

"Selam. Bugün nerelerdeydin?" diye sordum Will bir saat sonra sokak kapısından girdiğinde. Babasının kütüphanesindeki kanepede ödevlerimi yapıyordum. Genelde orada birlikte ders çalışırdık. Alet çantasının yanında olmadığını fark ettim.

"Ah, şurada burada," dedi. "Birkaç işim vardı."

Kaşlarımı kaldırıp ders kitabımın sayfasını gürültülü bir şekilde çevirdim. Defterimdeki bir notun altını çizdim. Will yanıma oturduğunda heyecandan karnıma bir sancı saplandı ve yarıştan söz etmesini beklemeye başladım. Bir işaret yapmasını ya da imalı bir bakış atmasını, kimse bakmazken elime bir not tutuşturmasını... Ama Doktor Clifton'ın kütüphanesinde baş başa ders çalışmaya devam ettik ve Will sessizliğini korudu. Akşam yemeğine oturduğumuzda artık o kadar heyecanlı değildim. Belki de Will babasına söz verdiği gibi bir daha yarışmayacaktı.

Altın sarısı ananaslarla süslü domuz pirzolalarımızı yerken Bayan Clifton turnuva partisiyle ilgili son kararını verdi.

"Partiyi yapacağız," diye duyurdu çatalını bırakarak. "Charlton'dakileri de davet edeceğiz. Böyle zamanlarda birlik olmalıyız." Doktor Clifton'a baktı ve kocası onu onaylarcasına başını salladı.

Birkaç gün içinde dudak okuma konusunda kendimizi epey geliştirmiştik.

"Bu zor günlerde biraz eğlenmek herkese iyi gelecek," dedi Doktor Cliffton tabağına salata koyarken.

"Şu son altı ay berbat geçmedi mi?" dedi Bayan Cliffton. Sonra kıpırmızı kesildi. "Tek iyi yanı Miles'la senin aramıza katılmandı, Aila. Sakın yanlış anlama, ben sizi kastetmedim," diye durumu kurtarmaya çalıştıysa da içime bir sıkıntı çöreklenmişti ve yemeğin geri kalanı boyunca Bayan Cliffton'ın sözlerinin etkisi hissedildi. Herkesin dikkati birdenbire fark edilen bir gerçeğin üzerinde toplanmış gibiydi.

Miles'la ben Sterling'e geldiğimizden beri her şeyin ne kadar büyük bir hızla yokuş aşağı gittiğini göz ardı etmek imkânsızdı zira.

O GECE, HERKESE İYİ UYKULAR DİLEDİKTEN sonra odamın kapısını kapattım ve geceliğim yerine siyah bir kazakla pantolon giydim. Bir saate yakın Gene Tierney'nin bir dergideki fotoğrafını inceleyerek saçlarıma onun muhteşem dalgalarını andıran bir şekil vermeye çalıştım. Sonra kucağımda bir şiir kitabıyla yatağıma oturdum ve Bayan Clifton'ın söylediklerini düşünmemeye çalışarak aynı dörtlüğü defalarca okudum.

On bir buçuğu biraz geçe Will'in ayak seslerini duyup kulak kabarttım. Gürültü yapmamaya çalışıyordu ama koridordaki halıya gömülen ayaklarının yumuşak sesini duyabiliyordum. Kitabımı kapattım ve ayağa kalkarken kalp atışlarım hızlandı. Odamın önünde duraksamasıyla kapımı çalmasını beklemeye başladım.

Ama uzun bir an sonra ayak sesleri koridorun aşağısına doğru devam etti ve basamakların gıcırdadığını duydum. Sokak kapısının bir fısıltı kadar hafif bir sesle açılıp kapanmasıyla gerçeği kabul etmek zorunda kaldım. Will beni almadan gitmişti.

Oturdum ve ellerimi kucağımda yumruk yaptım.

Bu da neydi böyle?

Will birden Miles'la benim burada oluşumun işleri kötüleştirdiğini fark ettiği için mi böyle davranıyordu? Yoksa beni çanta gibi yanında taşımaktan mı sıkılmıştı? Aslında ona yük olduğumu düşünürken sırf bana acıdığı için mi nezaket gösteriyordu? *Belki de Eliza'yla yalnız kalmak istediği için benden kurtulmaya çalışıyor,* diye düşündüm dehşetle.

Sağ kulağımdaki yumru Dixon Fairweather yine oraya fısıldamış gibi yanmaya başladı. Siyah giysilerimi çıkarıp dolabımın arkasına fırlattım. *Umurumda değil,* diye düşündüm geceliğimi

giyerken öfkeyle. Dalgalı saçlarımı cılız tutamlar hâlinde aşağı sarkana kadar parmaklarımla düzelttim.

Sıcak yatağıma dönmeden önce pencereyi açtım ve perdelerim karanlıkta beyaz teslim bayrakları gibi savrulmaya başladı. Will eve dönüp de onları gördüğünde beni davet etmediğini bildiğimi anlayacaktı. Bunun ondan ziyade beni cezalandıran kindar ve çocukça bir davranış olduğunun farkındaydım. Will iki saate yakın bir süre sonra eve döndüğünde soğuktan titriyordum.

Pencerenin önündeki ağaca tırmandığını duydum ve odama girmeden önce camın çerçevesini tıklattı. Tek kelime etmeden pencereyi arkasından kapattı. Bana döndüğünde yanaklarının soğuktan kızardığını ve saçlarının terden koyulaştığını gördüm. Eve kadar koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Eğlendin mi?" diye sordum imalı bir tavırla.

"Seni davet etmem gerektiğini akıl edemedim," dedi gergin bir sesle. "George ya da Beas'ın seni çağırdığını düşündüm."

Bu sözler kalbime bir bıçak gibi saplandı. "Bir dahakine yine seninle gitmek istediğimi söylemiştim."

"Sonra da babama gitmeyeceğine dair söz verdin."

"Sen de öyle," diye çıktım. Yanaklarım yanmaya başlamıştı.

"Özür dilerim." Gözlerini kaçırdı. "Ama bu durum giderek karmaşılaşıyor. Aynı evde yaşamamız. Senin buralı olmaman. Her şeyin başka türlü olmasını isterdim."

"Sahi mi?" diye sordum zalimce. "Sen ve ailen olayların gidişatından gayet memnun görünüyorsunuz."

"Pekâlâ, Aila," dedi ve canını tam da istediğim yerden acıttığını çenesini sıkmasından anladım. Will odamdan çıkıp kapıyı sessizce örterken kendimi hem kazanmış hem de kaybetmiş gibi hissettim.

Ertesi gün başımla göğsümün ağrısı geçmek bilmedi. "Dün gece neredeydin?" diye fısıldadı Beas laboratuvarında. "Seni çok aradım."

“Kendimi iyi hissetmiyordum,” diye mırıldandım ve günün geri kalanında kimseyle konuşmadım.

Bayan Percy’le yaptığım antrenmandan sonra Will’i beklemeye bile gerek duymadım. İnsanın nefesini kesen soğukta ve bulutların arasından sızan solgun günışığında yürümeye başladığımda Bayan Cliffton’ın farklı türde Katalizörlerle ilgili sözlerini hatırladım. Cebimdeki Zihin Gözü’nün yumuşak kavisini ve çantamdan başını uzatan Shakespeare kitabının sert kenarını hissedebiliyordum. Bu berbat yerden ne zaman kurtulup eve dönebileceğimizi düşündüm.

İleride toprak yolla buluşan uzun ve dar sokağa sapana kadar başımı yerden kaldırmadım. Çoktan hasadı yapılan tarlalardaki mısırların arasını beyaz ve düzenli şeritler hâlinde erken mart karı tutmuştu.

Annemin evi sonbahardakinden daha erken çıktı karşıma ve korunun çıplak ağaçlarının arasından gri başını uzattı. Çürüyen tahtalarına kazınan iftiralara karşı yüreğimi katılaştırdım. Ama gölgelerin bu saatteki konumu onları görmeme izin vermedi.

Kitaplarımla ağırlaşan çantamın bacağıma çürütecek kadar sert çarpmasına aldırmadan eve doğru yürüdüm. Ağaçlar yaz yağmuru gibi hışırdıyordu. Durup dinledim. Gözlerimi kırıştırdım ve eve baktığımda tekrar kırıştırdım.

Gölgelerin sebep olduğu bir göz yanılması değildi bu. İftira sözcükleri kaybolmuştu.

Ev tek kat gri boyayla boyanmıştı.

Kalbim kapalı kepenkler gibi açıldı.

Yerdeki karlar kürenmişti. Her yerinde Katalizör yazan toprak tırmıkla düzleştirilmişti. Çiçek tarhlarının etrafı küçük çitlerle çevrilmişti. Tahtaların pütürlü kenarları zımparalanmıştı. Bacadan dökülen tuğlalar bile toplanıp hoş bir bahçe bankı oluşturacakları şekilde üst üste dizilmişti. Annemin evi artık lanetlenmiş ve kirletilmiş bir yer gibi görünmüyordu. Daha çok bir anıta benziyordu.

Kim yapmıştı bunu?

Tuğla banka oturup çantamı yere attım ve Will'in alet kutusuy-
la gizlice evden çıkıp gidişi gözümün önüne geldi.

Onu anlayamıyordum. Bir an benimle flört ediyor ve sonraki
an bana bir baş belasıymışım gibi davranıyordu. Eliza'yı baloya
davet ediyor ama sonra bazen George'u kıskandığını düşündüre-
cek davranışlar sergiliyordu.

Ve şimdi de benim için bunu yapmıştı.

Will'in bana değer verdiğini biliyordum artık. Ama beni ne
olarak gördüğünden emin değildim.

Etrafa göz gezdirerek bu küçük tarhlara hangi çiçekleri ekece-
ğimi düşündüm. Ben burada olsam da olmasam da çiçek açmaları
için Sterling'in toprağına hangi tohumları gömecektim? Çantam-
dan annemin Shakespeare kitabını çıkardım. *Annem dağ defnesini
severdi*, diye düşündüm. Parmaklarımı yazdığı ismin üzerinde dal-
gınca gezdirdim.

Stefen. Seni sonsuza dek seveceğim.

Orada, annemin evinin yeniden hayat bulan gölgesinde birden
aklıma bir fikir geldi. Çantamdan Bayan Clifton'ın verdiği Zihin
Gözü şişesini çıkardım. İçindeki sıvının çok azını parmak uçlarıma
döktüm ve gözkapaklarıma dokundum.

Stefen, diye düşündüm.

Gözkapaklarıma dökülüp orada hareler oluşturan su damlala-
rı gibi gözümün önünden kısa ve net bir dizi anı geçti. Birinde
dokuz yaşındaydım ve annemin daha genç bir hâlinin yanında
ayakta duruyordum. Eski tuvalet masasının aynasına bakarak ya-
naklarına ruj sürerken "Stefen," diye seslenip sonra hatasını anlı-
yor ve Miles'a sesleniyordu. Bir başkasında, annem bahçedeydi;
uzun, dolaşık saçları ve uykulu gözleriyle henüz birkaç yaşındaki
kardeşimin peşinden koşuyordu. Buna benzer anılardan yalnızca
beş tane vardı: Annem her seferinde Miles'a yanlış bir isimle sesle-
niyordu ve sonuncusunda annem mutfakta bulaşık yıkarken pen-
ceredeki kan kırmızısı kardinal kuşunu izleyerek kendi kendine bir
şeyler mırıldanıyordu.

Stefen'in kim olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Ama bunu neredeyse umursamayacaktım.

Çünkü annemi görebiliyordum.

Derinlerden gelen bir ürperti bu hissi parmaklarımdan koparıp aldı ama görüntüler karanlığa gömüldüğünde gözkapaklarıma biraz daha Zihin Gözü sürdüm. *Kurbağalar ve balıklar*, diye düşündüm ve kendimi yeniden eski bahçemizde buldum. Puslu bir sabah, annem parmağında yüzüğü ve olgun şeftalilerin rengindeki teniyle pırıl pırıl parlayarak gülüyordu. Yanında kalıp onu izlemek istedim ve gözyaşlarım Zihin Gözü'nü yıkayana dek o hatırayı canlı tutmaya çalıştım.

Gözyaşlarımı sildim ve rüzgâr kucağında hâlâ açık duran kitabın sayfalarını karıştırdı. İkimizin de işaretlediği bir şiirin olduğu bir sayfa açıldı. Annem bu notları Sterling'den ayrılmasından çok sonraları da almaya devam etmiş miydi? Geceleri bu dizeleri yuvarlak içine alarak bir hayalet gibi yakasını bırakmayan bu esrarı çözmeye çalışmış mıydı? Yalnızca kendisi özgür kalabildiği için vicdan azabı çekmiş miydi?

Zayıflamış gibi görünse de güçlendi aşkım aslında;
Daha az sevmiyorum öyle görünse de dışarıdan.
Sahibinin dilinden değeri her yerde ilan ediliyorsa,
Ortalığa dökülmüş demektir o aşk çoktan.
Aşkımız yeniydi daha, baharındaydı o zaman;
Ezgilerimle selamlardım onu ben o zaman;
Yaz başında durup dinlenmeden şakıdıktan sonra,
Ötmeyi kesen Filomela gibi, günler ilerlediğinde.
Bugün daha sevimsiz değil aslında yaz belki,
Onun hazin ilahilerinin geceyi susturduğu o mevsimden;
Ama o çılgın müzik nerdeyse dalları eğiyor şimdi;
Ortalığa düştü mü, en tatlı şeyin tadı kaçıyor hemen.
Onun için, ben de zaman zaman tutuyorum dilimi,
Usandırmak istemiyorum çünkü şarkımla seni.

Ellerimi paltomun sıcak kollarından çıkardım. Ayağımın dibindeki kuru yapraklar kalbimle birlikte havalandı. Rüzgârla döne döne yükselerek yeniden hayat buldular, çünkü ben birden daha önce gözden kaçırdığım bir şeyi gördüm. Hepsinin en önemlisini.

Filomela, diye düşündüm. Tabii ya.

Beas'ın evine koşup zili çaldım. Bayan Fogg beni gördüğünde kaşlarını çattı ama "Beatrice, okuldan arkadaşın, Aila Quinn geldi," diye seslendi.

Beas beni kartpostallar, plak kılıfları, saç tokaları ve vitrinli dolaplarla dolu odasına götürdü. Bir duvarda korsesiyle keman çalan bir kadın posterı asılıydı. Kitaplığında bir sürü şiir kitabı vardı ve kemanının kutusu, bir köşedeki keman yaylarının yanında duruyordu. Yatağa oturduk ve donan ayak parmaklarımı yorganın altına soktum.

"Filomela," dedim annemin kitabını kucağıma alıp açarken Beas'a. "Shakespeare bir şiirinde şarkıların yasaklandığından ve müziğin sustuğundan söz ediyor. Anlamıyor musun? *Filomela*! Latince bülbül anlamına geliyor!"

Birden kulaklarım uğuldamaya başladı. Bugüne dek teorim yalnızca bir önseziye dayanıyordu ama şimdi bundan daha fazlası olabileceğine dair bir umut doğmuştu. İçimi kıpır kıpır eden bir inanç yeşermişti.

Beas bir çığlık kopardı ve ellerini kavuşturdu. "Biliyordum. Mutlaka bir şeyler bulacağını biliyordum!"

Yatağının altına sakladığı iki kolayı çıkardı. Onları açtığımızda tısladılar ve şişeleri tokuşturduk.

"Geriye diğerlerini de bulmak kalıyor," dedi boğuk sesiyle. "Yaşasın!" El çırpı. "Dur, ben de yardım edeyim!"

Şişemi onunkine yaklaştırdım. "Şerefe, Beas. Haydi, bölelim ve fethedelim."

Perşembe günü Beas, Digby'nin arkası dönükken elime bir not tutuşturdu.

ÖRTÜ VARYANTLAR:

Fırtınanın dövdüğü yüzümden
yağmuru kurulamak için

Cuma ben de ona bir not verdim.

hipnoz

DOKTOR: Baksanıza gözleri açık.

HİZMETÇİ: Evet ama içeriden kapalılar.

— Macbeth

Beas'ın gözleri irileşti ve başparmaklarını kaldırdı.

"Yarın bulabildiğin her şeyi getir," dedim.

"Siz ikiniz orada fısır fısır ne konuşuyorsunuz?" diye sordu George mikroskobundan başını kaldırarak.

"Erkekleri," dedim.

"Margeaux Templeton'ı," dedi Beas benimle aynı anda ve George'a dil çıkardı.

Cumartesi sabahı Beas zili çaldığında koşup kapıyı Genevieve'den önce açtım.

"Her şeyden önce," dedim onu odama götürerek, "Şunlardan bir tane al."

Yerdeki kitapların, kâğıtların ve kalemlerin arasına oturduk ve ona Genevieve'in tarçın ve şeker kaplı hamur işlerinden bir tane verdim. "Bunlara tarçınlı bomba deniyor."

Beas onu alırken bana defterini verdi. "Sonelerde bulduğum
"Orada yazıyor."

Alıp benimkiyle karşılaştırmaya başladım.

"Naptın?" diye sordu ve üzerindeki tarçını yere dökerek
ıru ısırdı

Listeme eklediğim her buluşuyla birlikte içime bir sıcaklık yayılıyor ve umutla doluyordum. "Daha önce çuvalladığım iki şeyi aradım," dedim.

"Doğru. Freud'un dişleri. *Macbeth*'teki rüyalarla ilgili paragrafta yılan dişiyle ilgili bir şey olduğunu biliyor muydun?" Beas gözlerini kapatıp bir ısırik daha aldı. "Ve bunlar için Genevieve'i kaçırabileceğimi biliyor musun?"

"*Romeo ve Juliet*'te rüyalar ve dişlerle ilgili daha uygun bir şey buldum," dedim.

Geceleri dörtnele geçer âşıkların aklından
Böylece görürler sevda düşleri;
Derken saraylıların dizlerinde dolaşır,
Diz bükerek selam verme düşü görür onlar da;
Gezinince avukatların parmaklarında,
Görürler düşlerinde paracıklarını,
Ve dudaklarında gezinince güzel hanımların
Öpücüklerle şenlenir rüyaları onların.

"Burada fındikkabuğundan yapılmış bir arabaya binen bir periden söz ediyor," dedim.

"Diş perisi mi?" Beas sırttı.

"Doktor Clifton *geceyi karartan* tanımının yıldızların Kayboluş'u için fazla zorlama bir ipucu olduğunu söylemişti, hatırlıyor musun?"

"Ayı hâlâ görebildiğimiz için."

Başımı salladım ve ona listemde üzerini karaladığım yeri gösterdim. Bunun yerine zaferle şöyle yazdım:

Yıldızlar, gizleyin ateşinizi — *Macbeth*

Kalemimi yorganın üzerine attım ve notlarımla dolu sayfaları çeviren Beas'ın gözleri hayretle irileşti. Nabzım hızlandı.

"Hepsi burada," dedi. "Tüm Kayboluşlar burada."

KAYBOLUŞLAR:

kokular

Eski kokunu kaybedeceksin. — Nasıl Hoşunuza Giderse

Dokunmayan gözler,
Görmeyen dokunuşlar,
Görmeden, dokunmadan, sadece dinleyerek
Yalnızca koklayarak.

— Hamlet

yansıma ★ ★ ★

Bildiğin gibi insan kendini doğrudan göremez,
Ancak yansımasını görebilir — Julius Caesar

Binlerce kez görmüştü
O gözlerde kendi yansımasını
Ama hiçbir şeyi yansıtmıyorlardı artık — Venüs ile Adonis

★ ★ ★
★ ★ ★ *rüyalar*

Terazide benim ağırlığımı onunkiyle toplayan
Senin değerinin bizimkinin yanında ne kadar az edeceğini
Düşlemekten bile acizsin. — Yeter ki Sonu İyi Bitsin

renkler

Hanımlarınız yağmurda dışarı çıkmaya
Cesaret edemez asla,
Suyun renklerini alıp götüreceğinden
Korkarlar zira. — Aşkın Çabası Boşuna

yıldızlar

Geceyi karartan — Bir Yaz Gecesi Rûyası

Yıldızlar, gizleyin ateşinizi — Macbeth

mûzik

Susturun mûzigi. — VIII. Henry

VARYANTLAR:

rûya

Kraliçe Mab girmiş öyleyse düşüne.

Ebesidir o perilerin,

Bir meclis üyesinin

Parmağındaki akik taşından da küçüktür

(Diş perisi mi?)

Arabası boş bir fındikkabuğudur

Ezelden beridir peri arabaları yapan

Marangoz sincap ya da ihtiyar tahta kurdunun elinden çıkmadır

Geceleri dörtnala geçer âşıkların aklından

Böylece görürler sevda düşleri;

Derken saraylıların dizlerinde dolaşır,

Diz bükerek selam verme düşü görür onlar da;

Gezinince avukatların parmaklarında,

Görürler düşlerinde paracıklarını,

Ve dudaklarında gezinince güzel hanımların

Öpücüklerle şenlenir rüyaları onların.

— Romeo ve Juliet

kor

Ve duy kanının kaynadığını

sen üşüyorken — Sone 2

koku

Koku alamıyorum.

Sana biraz damıtılmış

Carduus Benedictus → (kutsanmış devediken)

bulalım da göğsüne koy.

Ansızın gelen gönül bulantısına birebir.

— Kuru Gürültü

ışıltilar

Işıldayan her şey altın değildir — Venedik Taciri

hipnoz

DOKTOR: Baksanıza gözleri açık.

HİZMETÇİ: Evet ama içeriden kapalılar. — Macbeth

ayna

Eğer sözüm hâlâ geçiyorsa İngiltere'de

Biri buraya bir ayna getirsin

Ve neye benzediğimi göreyim

— II. Richard

Ay tanrıçası gümüş yüzünü

Suyun aynasında gördüğünde

Çimenlerin ucuna inci gibi damlalar kondurduğunda

— Bir Yaz Gecesi Rüyası

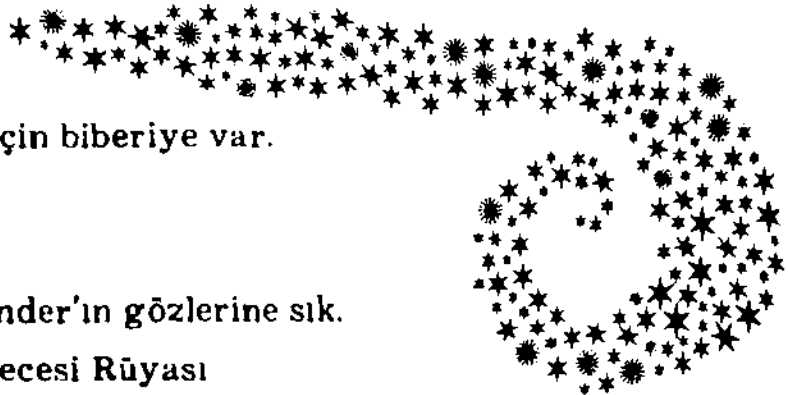
zihin Gözü

Hatırlamak için biberiye var.

— Hamlet

Bu otu Lysander'ın gözlerine sık.

— Bir Yaz Gecesi Rüyası



gece görüşü

Gözlerimi yumunca görüyorum en iyi,
Tüm gün gördüklerinin bir değeri yok zira
Ama düşlerimde gözlerim seni görüyor uykuya daldığımda
Ve karanlıkta parlıyorlar sana değdiklerinde. — Sone 43

bûlbûl

Bûlbûlün müziği yok
— Veronah İki Centilmen

Bûlbûldü o, sesi kulağına gelen
Ve seni ürküten, tarla kuşu değildi.
— Romeo ve Juliet

Sone 102'deki Filomela

fırtına

Rûzgâra da binsem mahmuzlarım onu;
Kanatlanıp uçsam da yerimde durduğumu sanırım
— Sone 51

Gölge gibi bir görünüp bir kaybolur, bir düş gibi kısacık
Karanlık bir gecede çakan bir şimşek gibi bir anlık
— Bir Yaz Gecesi Rûyası

örtü

Fırtınanın dövdüğü yüzümden yağmuru kurulamak için
— Sone 34

“Vay canına, Ailal” dedi Beas sonunda, parmaklarının altındaki sayfaları düzelterek. Beş karış açık kalan ağzını eliyle kapattı. “Başardın!”

"Annem başardı," dedim usulca. "Ben sadece onun bıraktığı ekmek kırıntılarının izini sürdüm."

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu sesini biraz yükselterek. "Aıla, bunun anlamı nedir?"

"Şu," dedim ve yutkundum, "Kız Kardeşler'de yaşayanlar Shakespeare'ın dizeleri arasından çekilip alınan bir Lanet'le boğuşuyor."

"Onlarca yıldır kimsenin bu kadar somut bir ipucu yakalamadığını biliyor musun?" Beas ayağı fırladı. "Haydi, Clifftonlara söyleyelim! Herkese söyleyelim!"

"Bekle," dedim kolunu yakalayarak. Merdiveni uçarcasına inip Doktor Cliffton'ın kütüphanesine zafer dolu adımlarla girme arzumu mücadele ettim. "Yedi yılın neden önemli olduğunu hâlâ bilmiyoruz ya da tüm bunların özellikle bu dönemde neden burada gerçekleştiğini. Bu soruların cevaplarını bulmadan bence kimseye bir şey söylememeliyiz."

Aklımın bir köşesini kurcalayan diğeri sorudan bahsetmedim.

Annem neden tek istisnaydı?

Beas önce biraz surat astıysa da sonra koluma yapıştı ve sevinç çığlıkları atarak zıplamaya başladık. Bugün bir değişimin başlangıcıydı zira. Bir köşeyi dönmüştük. Bunu ikimiz de hissedebiliyorduk. Büyük bir şeydi bu. Yepyeni bir şeydi.

"Pekâlâ," dedi Beas. "Şimdilik kimseye söylemeyeceğiz. Senin bu küçük teorini kendi kendine yanacak kadar güçlenene dek yellemeye devam edeceğiz."

"Kesinlikle öyle yapacağız," dedim listemi katlarken.

Sonra da alev alev yanmasını izleyecektik.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Tarih: 20.02.1943

Kuş: Albatros

Albatroslar tek eşlidir, ancak hayatları boyunca milyonlarca kilometreyi yalnız uçarlar.

Larkin işini iyi yapmıştı. Erdemlerle ilgili fısıltılar yeraltı dünyasının karanlık köşelerine sızmıştı. Şimdilik çoğunlukla söylentilerden ibarettiler. Victor, Erdemleri piyasaya sürmek için heyecanın doruğa ulaşmasını beklemekten yanaydı. Böylece ikimiz de hayal ettiğimizden çok daha fazlasını kazanabilecektik.

Ama önce sermayeye ihtiyacımız vardı.

En başından beri Harold'ın çocukları bir geziye çıkardığını varsaymıştım. Eşyaları hâlâ evde olduğu için geri geleceklerine inanıyordum. Taşla birlikte. Taş onlardan birindeydi mutlaka ve ben kızın üzerine iddiaya girerdim, çünkü tarih daima tekerrür eder.

Ama sanki Taş'la birlikte onlar da sırta kadem basmıştı. Evdeki tozları yalnızca ben kaldırıyordum. Ayakkabılarımın parkelerde bıraktığı izleri süpürmek zorunda kalıyordum. O terk edilmiş evde, onların gülen fotoğrafları arasında bazen aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Bir hayaletler ailesine karışmış gibiydim.

Quinnlerin komşusunun daha ben kapıyı çaldığımda kuşkulandığını anladım. Eskiden beri insanları huzursuz eden bir tarafım vardı.

Komşu kadın dolaşık saçları ve elma şekeri gibi boyalı yanaklarıyla kapıyı azıcık araladı ve gözlerini kısarak beni süzdü. Posta kutusunda Reid yazıyordu.

Suratıma bir gülümseme oturttum. "Bayan Reid," dedim.

"Kimsiniz?" diye sordu. "Sizi gizli gizli bu civarda dolaşırken gördüm. Yan evdekilerin nesi oluyorsunuz?"

"Juliet'le birlikte büyüdü," diye açıkladım.

"Sizi cenazede görmedim," dedi dudaklarını büzerek.

Ağzımı yine o eski çürük tadı doldurdu ve boğazımı temizledim.

"Son zamanlarda birbirimizden kopmuştuk."

Komşu kadın ikna olmuşa benzemiyordu. Benim de sabrım yavaş yavaş tükeniyordu.

"Ailesiyle irtibat kurmalıyım. Bana onları nerede bulacağımı söylerseniz..." Ona bir adım yaklaştım.

"Nerede olduklarını bilmiyorum," dedi ve kapıyı suratıma kapattı.

Kilidi çevirdiğini duydum; daha önce yüz kere açtığım basit bir kilitti. Yalan söylediğinden neredeyse emindim ve içeri girip onu cebimdeki kloroformla bayıltmayı aklımdan geçirdim. Onu Kız Kardeşler'den birine götürüp yeni bir Erdem toplayabilir ve Victor'un onu kaç okutacağını öğrenebilirdim.

Bunun yerine, yorgun bir iç çekişle arkamı döndüm. Huysuz bir ihtiyar için bunca zahmete girmeye değmezdi. Bana genç biri lazımdı. Hayatın kolay, pervasız ve neşeli olduğu ya da en azından öyle olması gerektiği çocukluk yıllarını henüz ardında bırakmış biri.

Bir kez daha Aila'nın penceresine baktım.

Yüzümü gizlemek için paltomun yakasını kaldırdım ve tren istasyonuna geri döndüm. Kafamın içinde Juliet'e dair düşünceler geziniyordu ve gençliğimin birkaç güzel gününü o mutluluğa sebep olan insanı hatırlamadan düşünmem imkânsızdı. On yaşındayken âşık olduğum kızı. Onu. Ve bir daha benim için ondan başka hiç kimse olmamıştı.

Matilda.

Juliet'in en yakın arkadaşı.

Benim küçük, kırmızı kuşum.

Rüzgâra karşı başımı eğdim ve koşmaya başladığımda yine hafifçe topalladığımı hissettim.

Şimdi bile, bugün bile seviyordum onu. On yaşındayken üvey annem Eleanor'un dışarı çıkmama izin vermediği o upuzun kıştan

beri. Ateşin sıcaklığı camları buğulandırsa da tüm gün pencerenin önünde oturdum. Camın ardındaki dünya sessiz bir fotoğraftan daha fazlası değilmiş gibi gelmeye başlamıştı bana.

Ama sonra bir gün, Juliet'le Matilda bizim kapıdan içeri girdi. Saçlarındaki karları silkelediklerini görmek için arkamı dönmedim. Yanakları soğuktan kızarmıştı mutlaka, ikisi de öyle hayat doluydu ki. Ben kuş kitabıma bakmayı sürdürdüm ve Matilda arkamdan yaklaştığında irkildim.

"Kuşları izlemeyi seviyor musun?" diye sordu kibarca. "Juliet pencereden onları izlediğini söyledi."

Bir an dilim tutuldu. "Evet," dedim sonunda. "Ama kışın görecek pek fazla kuş olmuyor."

"En çok hangisini seviyorsun?"

"Matilda!" diye seslendi Juliet aşağı. Daha şimdiden merdiveni yarılarmıştı.

"Geliyorum!" diye seslendi Matilda.

Ama gitmedi ve dönüp sorusunu cevaplamamı bekler gibi bana baktı.

Kekeleyerek sayfaları karıştırdım ve bakmaktan en çok hoşlandığımı buldum. İnsanı şok edecek kadar parlak renklere sahip boyalı çinte kuşunu. Resmi sanki benim bir parçammış gibi utanarak önüne ittim.

Kuş resmini uzun uzun inceledi ve gözünün önüne dökülen kızıl saçlarını sonunda yüzünden çekti.

"Matilda?" diye seslendi Juliet.

Ama o benim yanımda kaldı ve buğulu pencereye parmağıyla kuşun ana hatlarını çizdi.

"Bahar gelene kadar," diye fısıldadı ve buğu eridikten çok sonra bile dokunuşunun izi orada kaldı.

BEAS GİTMEDEN ÖNCE BAŞIMDAN AŞAĞI KOR-
lar serpti ve hedef tahtasının üzerindeki muşambayı kaldırıp Yıl-
dızlarımı çıkardım. Keşfimiz nedeniyle içim içime sığmıyordu ve
altı ayda Yıldızların elime bu kadar rahat oturmaya başlaması beni
sevindirdi. Fırlatma hareketi kaslarımın hafızasına kazındığı için
bir Yıldız'ı ucundan tutup atmak artık eskisi kadar büyük bir dik-
kat gerektirmiyordu. Her seferinde tahtadan biraz daha uzaklaşa-
rak ve Yıldızlar arka arkaya hedefin ortasını bulana kadar defalar-
ca atış denemesi yaptım. Öğle saatleri yavaşça akşama karışana ve
tüm vücudum sızlayana kadar...

Miles'la Bayan Clifton akşam yemeğinden sonraya kadar ka-
sabadan dönmedi. Miles kapımı tıklattığında yatmak için üzerimi
değiştiriyordum.

"Aila," dedi, "bir mektup geldi."

Kapıyı heyecanla açtım ve babamın elyazısını gördüğüm gibi
gözlerim doldu.

Zarfı yırttım. Babamın bu mektubu yazarken nasıl göründü-
ğünü merak ettim. Kirli sakalı kimsenin yüzünü kaşındırmayacak
kadar uzamış mıydı?

Bugünün en mutlu haberi buydu kuşkusuz.

Mektubu katlayıp zarfına geri koyarken Miles kapıya yaslandı.
"Hâlâ kızgın mısın?"

"Kızgın değilim," dedim. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Ama kızgındın. Bu hafta çok suratsızdın."

"Her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi ne tuhaf," diye mırıl-
dandım parmak uçlarımı yeniden mektubun üzerinde gezdirerek.

Yatağıma oturdu. "Herkes biz buraya geldikten sonra fazladan
bir Kayboluş daha olduğunu söylediği için mi kızdın?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Herkes kim?"

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Okuldaki çocuklar. Ama her şeyi Walt başlattı."

"Eliza'nın kardeşi mi?" Yüzüm asıldı. Sonra birden bacağını salladığını fark ederek Miles'a baktım. "Neden yerinde duramıyorsunuz?"

"Çünkü sana bir şey göstereceğim. Seni neşelendirecek bir şey." Yataktan fırlayıp cebini karıştırdı. "Bunu bugün kasabadan aldım."

Bana küçük, katlanmış, beyaz bir kâğıt uzatırken dudaklarının kenarları seğirdi.

"Nedir bu?" diye sordum. "Bir telgraf mı?"

Başını salladı. "Bayan Patton'dan Eliza'yla Walt'a."

"Miles!" Onu parmaklarımı yakmış gibi elimden attım. "Başka birinin postasını alamazsın. Bu kanunlara aykırıl"

"Okumayacak mısın?" diye sordu gözlerini hayretle açarak.

Cevap vermedim. Telgraf kucağıma düşmüştü ve orada bir kömür parçası gibi için için yanıyordu.

"İyi. Ben sana onda ne yazdığını söyleyeyim." Atılıp telgrafı aldı. "'Önemli bir müzayedeye katılacağım için turnuvaya yetişemeyeceğim. Stop. Özür dileyerek partiyi ertelemek zorundayım. Stop. Bu üzücü gecikmeyi telafi etmek için size hediyeler yolluyorum. Stop.'"

Ekşimiş süt içmişim gibi midem buruldu.

Sessizliğim Miles'ı huzursuz etti. "Kolay oldu," dedi. "Postanede kimsenin bakmadığı bir sırada onu yürütüverdim." Bir tepki almak için gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Bunu hak ettiler," diye ekledi usulca. "Hasat Panayırı'nda sana nasıl davrandığını gördüm. Eliza'yla Walt anneleriyle ilgili bir şeyi kimseye söyleyememenin nasıl olduğunu görsün bakalım."

Kaşlarımı çatarak telgrafa uzandım ve parmak uçlarımla köşelerini yokladım. Yapılacak en doğru şey, bu mesajın niyet edildiği üzere Eliza'ya iletilmesini sağlamak olurdu. Bunu bilmeme rağmen hiç içimden gelmiyordu. Hem Miles'ın suçunu itiraf etmeden nasıl yapacaktım bunu?

Biri kardeşimin Pattonların telgrafını çaldığını öğrenirse bunun sonuçları olurdu. Cliftonları utandırırđık. Miles okuldan atıldı. O zaman nereye gidecektik?

Eliza'nın karşısında küçük düşmenin ne kadar onur kırıcı olacağından söz etmiyordum bile.

Miles'in gözlerini bana diktiğini hissettim. Bir yanım onu öldürmek istiyordu.

En azından sadece telgraft almış, Bayan Patton'ın söz verdiği hediyelere dokunmamış, diye avunmaya çalıştım tüm üzüntüme rağmen.

"Bunu kimsenin bilmesine gerek yok sanırım," dedim yavaşça. "Telgraf kaybolmuş ya da hiç gelmemiş olabilir." Fikrimi değiştirmeden önce kâğıdı küçük ve okunaksız parçalara ayırdım. "Sen kimseye söylemezsen ben de söylemem," diye söz verdim.

Miles beni kırk yılın başı birine güvendiğini belli eden o çarpık gülümsemelerinden biriyle ödüllendirdi.

"Ve Miles," diye uyardım, "bir daha birinden bir şey çalmaya kalkışırsan kollarını koparırım."

"Tamam, Aila," diye homurdandı. "Sadece seni memnun etmeye çalışıyordum." Cebinin derinliklerinde başka bir şey buldu ve bana fırlattı. Rüya Varyantları kesesiydi. "Beni gammazlamadığın için," dedi. "Rüyaların gölgelerle değil, yıldızlarla dolu olsun." Ve çılp gitti.

İç çektim ve kendimi yeniden yatağıma attığımda şüphe suya kanşan bir damla boya gibi zihnimin derinliklerine yayıldı. Sanırım bunu Miles'la Eliza arasında bir seçim yapmak olarak düşünebilirdim. Dolayısıyla tabii ki, Miles'ı seçecektim. O benim kanımdan, canımdandı ve kardeşimi korumak benim görevimdi. Aile olmak bu demekti.

Ne var ki, kafamın içindeki cılız ses beni rahatsız etmeye devam etti: *Ailenden biri yanlış bir şey yapsa bile mi?*

Onu duymazdan geldim ve dikkatimi Miles'in diğer hediyesine verdim.

Rüyaların işleyiş tarzını biliyordum. Az çok kumar oynamak gibiydiler, ya en güzel görüntüleri gösterirlerdi bana ya da beni varlığından bile haberim olmayan korkularıyla yüzleşmeye zorlardı. Zihin Gözü'yle olduğu gibi, onlar üzerinde kontrol sahibi olmamın bir yolu var mıydı diye merak ediyordum doğrusu.

Elimi keseye daldırıp kendimi Varyantlara buladım ve gözlerimi kapattığımda zihnimi doğru yöne yöneltmeyi denedim.

Bunu hatırlamak beni incitse de Fırtına yarışı gecesi Will'le serin karanlıkta baş başa yürümemizi gözümde canlandırırdım. Will'in tembelce çimenlere uzanarak onun yaptığı hedefe Yıldızlar atmamı izlemesini düşündüm. Kalp atışlarım yavaşladı ve yavaşça uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda Will'i görmedim. Okuldaki jimnastik salonunda yalnızdım. Yüksek pencerelerden içeri sıcak ve parlak güneş ışığı doluyordu. Elimde bir kılıç tuttuğumu hissederek aşağı baktım.

Eliza'nın bana doğru yürüdüğünü görür görmez zihnimin ihanetine uğradığımı anladım.

Eliza benim kırmızı paltomu giymişti, benim üzerimdeyse onun Hasat Panayırı'ndaki kostümü vardı. Parmaklarımın altında yağmur damlaları gibi parlayan boncuklara dokundum. Kendimi çıplak gibi hissettim.

Eliza birden yüzünü korumak için başlığının maskesini indirdi ve epesini çekerek üzerime saldırdı. Telaşla maskemi indirmeye çalıştığımda benim bir maskem olmadığını dehşetle fark ettim. Gayriihtiyari kılıcımı kaldırdım. Ama bir epe gibi hafif değildi. Gerçek bir kılıçtı; ağır ve ustura gibi keskindi.

Kılıcı kaldırmakta bile zorlanırken dengem bozuldu. Yine de kendimi savunmaya çalıştım. Ama Eliza saldırısını sürdürdü ve epesiyle beni defalarca dürterek duvarın dibinde köşeye sıkıştırdı. Sonra bir şansım olduğunu gördüm: Eliza'nın boynunda çıplak bir nokta vardı.

Hamlemi yapmak için kılıcımı kaldırdığımda tereddüt ettim.

O anda rüya dağıldı ve Eliza kayboldu.

Birden her yer karanlık oldu. Aradan bir dakika ya da bir saat geçmiş olabilirdi. Karanlık yerini aydınlığa bıraktığında çiçekleri gördüm.

Yüzlerce çiçek vardı; rengârenk ve fevkalade güzellerdi. Tıpkı babamın bahçeden kesip annemin yatağının etrafına dizdikleri gibiydiler. Annemin son haftalarında babam her sabah çiçek toplayıp annemin yatağının kenarındakilerden boynunu bükenleri ya da kuruyanları tazeleriyle değiştirmişti. Annem bahçeye çıkamayacak kadar güçten düştüğünde babam bahçeyi annemin ayağına getirmişti.

Oda loştu ve ayaklarım beni çiçeklere doğru götürdü. En yakındaki vazoyu aldım. Beyaz ve tombul ortancaların kokusunu içime çektim. Zihnim bu kokuyu unutmamıştı; onu âdeta kana kana içtim.

Ama bu bir rüyadan ziyade bir hatırayı andırmaya başlamıştı. Bu sahneyi anımsıyordum. Annemi canlı gördüğüm son andı. Yağmur cama vuruyordu işte. Annemin yorgun yüzü o kadar küçülmüştü ki, çukura kaçan gözleri kocaman görünüyordu ve yatağında kuş gibi kalmıştı. O zaman bile savaşı yanının hâlâ çabaladığını görebilmişim. Rüyada annemin sesi boğuk ve her zamankinden farklıydı. Her şey bir anda zihnime üşüştü. O gün ona söylemek istediklerim ve bunların yerine söylediklerim...

"Aıla." Annem güçlkle konuşuyordu. "Kardeşine iyi bak. Siz daima birbirinize bağlı olacaksınız. Onu sonradan pişman olacağın şekilde tehdit etme." Sonraki sözleri onları kalın bir camın ardından duyuyormuşum gibi bölük pörçük ve bir fısıltı gibi geldi. "Bazen söylenecek en doğru şeyler insanın aklına hemen gelmez."

Annemin elini avucuma aldım. Sıska ve kemikliydi.

"Miles'la ilgileneceğim," diye söz verdim. "Ona iyi bakacağım."

Ellerimize baktım ve biri öldüğünde onunla birlikte ne kadar çok şeyin öldüğünü düşündüm. Annemin sadece bedeni ölmeyecekti, kokusu, sesi, dilinin ucunda yuvarladığı S harflerinin tınısı

ve şarkı söylerken, bulaşık yıkarken mırıldandığı şarkılar sırasında çıkardığı melodik sesler de ölecekti. Dilimi diken batmış gibi acıtan bir soru vardı ama ne o gün sormuştum onu ne de şimdi sorabiliyordum.

İçinde senin olmadığın bir dünya nasıl olacak?

Şimdi cevabı biliyordum.

Dünya daha boştu, daha yorgun ve renksiz. Sınırsız renk tonunu içinde barındırırken şimdi yalnızca griydi. Geceler yıldızların kılavuzluğundan yoksundu. Bazı günler yalnızca insanların iyiliği sayesinde dönüyordu dünya. Tüm Kayboluşların en korkuncundan sonra bile, dünyada hâlâ var olan güzellikleri bulmak hep bir mücadele gerektiriyordu.

Son söz, demek istedim ona, kalbi kırık.

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadım. Elimi bırakıp saçlarıma uzandı. Onları çirkin kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Seni seviyorum.”

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Bu bir rüya mı yoksa gerçekten hatırladıklarım mıydı bilmiyordum ama annem bir şey söylemeye çalışır gibiydi. Kelimeleri oluşturmaya çalışıyordu ama dilinin ucundan kayıp gidiyorlardı.

Tekrar elini tuttum, fakat birden tüm rüyalarımın en soğuk ve en can acıtan mermerine dönüştü. O eli sımsıkı tuttum ve saf hüzne dair, uzak bir sesi dinledim.

Kapı açılıp Will'i birdenbire yanımda bulana dek bunun benim hıçkırıklarımın sesi olduğunu fark etmedim. Will beni kollarıyla sarmaladı ve o puslu ve boğucu rüyadan çekip çıkardı.

“Geçti,” dedi omuzlarımı tutarak. “Aç gözlerini. Sadece bir rüya.” Nihayet ne söylediğini anlayana dek ona boş gözlerle baktım. “Gerçek değil. Gerçek olan bu.”

Gözlerimi koridordan odaya dolan ışığa, yazı masasından bana bakan annemin fotoğrafına ve duvarların sakın sarısına odaklamamı bekledi.

Nefesim normale döndüğünde omuzlarımı bıraktı.

"Teşekkürler." Ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. "Şimdi iyiyim."

"Güzel," dedi.

Sonra tek kelime etmeden yanıma uzandı ve sabahın ilk ışıklarına kadar benimle kaldı.

ERTESİ SABAH, TOSTUMU MUTFAKTA TEK BAŞIMA yedim ve Bayan Clifton'ı kış bahçesinde bulana dek koridorlarda dolaştım. Etrafı bülbültüyü kutularıyla çevriliydi ve kucağında bir hesap defteri açık duruyordu.

"Günaydın," dedim odaya girerek. Güneş ışığında gözlerimi kırıştırdım. Dün geceden kalma kederim hâlâ ince bir örtü gibi beni sarmalıyordu.

"Günaydın, canım." Bayan Clifton başını kaldırdı. "Kahvaltını ettin mi?"

"Evet," dedim. Duraksadım ve ayağımın burnuyla yer karolarının birleştiği çizgiyi dürttüm.

Bayan Clifton iç çekerek hesap defterini bir kenara bıraktı. "Aila, geçen gece söylediğim şey için tekrar özür dilerim. Sanırım yanlış anlaşıldım ve keşke o sözleri hiç söylemeseydim." Başını yana eğdi. "Son ayların bazı bakımlardan daha zor geçtiği doğru ama sen ve Miles benim için moral kaynağı oldunuz. Buraya geldiğinize gerçekten çok seviniyorum."

Boğazımı temizledim ve beklenmedik bir çekingenlikle savaşılarak, "Merak ettiğim bir şey var," dedim. "Annem Stefen adında birini tanıyor muydu?"

Bayan Clifton sertçe bana döndü. "Stefen mi?"

Onu hazırlıksız yakalamıştım ve yüzünde yine aylar önce gördüğüm o ifade vardı. Kayboluşları anlatmaya başladığında da böyle bakmıştı. Sözlerini dikkatle seçmek ister gibi.

Cesaretimi toplayıp üzerine gittim. "Kimdi o? Annemin bir arkadaşı mı? Yoksa bir arkadaştan daha mı fazlasıydı?"

"Şey, biz..." dedi huzursuzca kıpırdanarak, "onlar birlikte büyüdü, Aila. İkisini de Eleanor Cummings büyüttü."

Bir kez daha ciğerlerimdeki bütün havanın boşaldığını hissettim. Asıldığım kökler avuçlarımı dalmış gibi yumruklarımı açtım. O kökler başkalarına dolandı ve onları her çekişimde taşıdıkları sınırlar biraz daha dallanıp budaklandı. En derine ulaştığımı nereden anlayacaktım?

İç çekip ikili kanepeye oturdum. "Annem Stefen'dan hiç bahsetmedi," dedim yorgun bir sesle. Gözlerimi kapattım ve "Sizce neden?" diye fısıldadım.

Bayan Clifton'ın da iç çekmesiyle gözlerimi açtım. "Stefen mutsuz biriydi," dedi. "Yaşlandıkça daha da mutsuz biri oldu. Bana hep iyi davranırdı ama Juliet'e sık sık içerlerdi. Sorunlu bir ilişkileri vardı, özellikle de sonlara doğru."

"Stefen neden mutsuzdu?"

"Zor bir hayatı olduğunu kabul ediyorum," dedi Bayan Clifton. Duraksadı. "Ama zorluklar karşısında nasıl tepki vereceğimizi seçmek bizim elimizde." Bana baktı. "İnsanın kabuğuna çekilip huysuz birine dönüşmesi her zaman daha kolaydır tabii. Ve insanlar yanlış seçimler yapsa da bunların nedenini anlamak da gayet mümkün."

Miles'in çaldığı telgrafı ve yırtık parçalarının hâlâ odamdaki çöp kutusunda olduğunu düşündüm. "Peki, ne oldu bu Stefen'a?"

"Juliet, Sterling'den gittikten sonra o da çok kalmadı. Bir daha da onu gören olmadı. Juliet yıllarca onun izini bulmaya çalıştı ama sanırım sonunda pes etti. Duyduğuma göre onun öldüğüne inanıyordu."

Ölmüş olamaz, diye düşündüm. Hâlâ sağ olmalıydı ki, annem ona yüzüğüyle birlikte kitabı yollamayı planlıyordu. Ama yüzüğü ölene kadar parmağından çıkarmamıştı.

"Bu sürprizlerden sıkılmaya başladım," derken birden sesim titremeye başladı. "Başka bir şey var mı? Artık ne soracağımı bile bilmiyorum. Sadece bir daha böyle hissetmek istemiyorum."

Bayan Clifton ellerine baktı ve söyleyeceği şeyi cesaretle karşılamak için derin bir nefes aldım.

“Juliet ölümünden hemen önce bana bir mektup yazdı,” dedi bir mendil çıkararak. “Aila...” Duraksadı. “Sonunda Kayboluşlar anneni de buldu.” Mendili kucağına serip katladı ve tekrar düzeltti. “Önce hasta olduğu için çiçeklerin kokusunu alamadığını sandı. Ama sonra... Babandan ona bir ayna getirmesini istedi.” Yüreğim sıkıştı. “Sana bunu daha önce söylemeli miydim bilmiyorum,” diye devam etti Bayan Clifton. “Bilmenin bir faydası olmayacağını düşündüm. Ama burada çok fazla sır var. Ve benim bildiğim son sır bu.”

Başımı kaldırdığımda Bayan Clifton’ın gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüp şaşırdım.

“Geçen gün ona dair bir anıyı izledim,” dedi. “Bunu bir daha asla yapmayacağımı sanıyordum. Onu görmenin canımı çok acıtacağını düşünüyordum.”

“Dün gece rüyamda annemi gördüm,” diye karşılık verdim. “Onu yeniden görmek güzeldi.” Birden yaşlarla dolan gözlerimi kırptırdım. “Aynı zamanda zordu.” Sesimin titremesine engel olmak için duraksadım. “Onu unutmak istemiyorum.”

“Sterling’den ayrıldığında Juliet’i kaybettiğim için ne kadar zorlandığımı hatırlıyorum ve o zaman sadece buradan taşınmıştı. Genç yaşında çoğu insandan daha büyük kayıplar yaşadın. Annen...” Bayan Clifton küçük, komik bir kahkaha attı ve mendiliyle gözyaşlarını kuruladı. “Senin ne kadar iyi idare ettiğini görseydi koltukları kabarırdı. Çok sevinirdi çok.”

Bana mendili uzattı ve serbest kalmak için gözlerime baskı yapan yaşları kuruladım. “Bana annemle anınızı anlatır mısınız?” diye rica ettim. “Eğer çok özel değilse?”

“Juliet’i son görüşümde bana söylediği bir şeydi. William’la Gardner’a geldiğimizde. Beni mutlu etmişti, çünkü şu çok sevdiği bilmecelerden biriydi. Cevabı tahmin etmek ister misin?”

Başımı salladım.

“Karanlıkta en çok ne büyür?”

Annemin bilmeceleri. Ah, ne meraklıydı onlara. Biraz düşündüm.

"Sırlar mı?" diye tahmin yürüttüm.

Bayan Clifton gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Umut," dedi.

Başımı omzuna koyduğumda kendime şaşırdım. Tenlerimizden yayılan sıcaklık bizi biraz yapış yapış yapsa ve saçları hafifçe boynumu gıdıklasa da bir süre ne konuştuk ne de kıpırdadık. Dün gecedan kalan keder nihayet dindi ve yeniden huzura kavuştum.

Ertesi günkü Yıldızlar antrenmanımından sonra Will'i eve birlikte yürümek için beni beklerken buldum. Daha önce yaptığı gibi yine duvara yaslanmıştı. Aramızdaki kavga hiç yaşanmamış gibi.

Duş almıştı ve saçlarını arkaya yapıştırıp gözlerini daha da mavi gösteren mavi gömleğini giymişti.

"Selam," dedim.

"Ah!" Sırtını dikleştirdi. "Şey. Selam." Yüzünde tuhaf bir ifade belirip kayboldu.

"Geçen gece yaptığın şey için teşekkür ederim," dedim ve bana anlam veremediğim o ifadeyle bakmayı sürdürdü. Yürümeye başladık ve bir dakika sonra ağzımı silmek için elimi kaldırdım. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Ne?" diye sordu. "Ah, hayır." Dalgın görünüyordu.

"Sana söylediklerim için özür dilerim," dedim kızarak. "Ya-
nıştan sonra. Öylesine ağzımdan çıkıverdi işte. Sözlerimde samimi bile değildim."

Will tam cevap verecekken yolda yanımızdan bir araba geçti ve ağzı dışında yüzünün her yerini bir eşarpla gizleyen biri camdan dışarı sarktı. "Annen gibi defol git buradan!" diye bağırdı. "Bu sefer Lanet'i de yanında götür!"

Will'in yüzü öfkeyle karardı ve yerden aldığı taşı arabaya fırlattı. Ama araba ardında bir toz bulutu bırakarak çoktan dönemeçte gözden kaybolmuştu.

"Buradaki herkes ikiyüzlü," diye mırıldandı Will. Yumruklarını

sıktı. "Fırsatları olsa kendileri de aynısını yapmayacak sanki. Yaparlardı. Hepsi giderdi buradan."

"Sen gitmezdin," dedim usulca.

Bana baktı. "Giderdim."

Yolu işaret etti ve tekrar yürümeye başladık. "Sadece babam kalırdı. O insanlara yardım etmenin bir yolunu buldu. Faydalı olmanın." Boğazını temizledi. "Babama hayranım. Keşke ona daha çok benzeseydim. Ama anneni suçlamıyorum. Kaçma şansım olsaydı onu kullanırdım." Uzaklara baktı. "Ve kimsenin o şansı kaçırmasına sebep olmak istemezdim."

Bakışları yüreğimi sızlattı. "Baban seninle kalmak için savaşırdı," dedim aylardır gizlendikleri yerden birdenbire çıkıveren duygularla. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Ama benim babam bunun için uğraşmadı bile." Sesim boğuklaştı. "Bazı bakımlardan," diye devam ettim adımlarımı sıklaştırarak, "savaşa gitmek bizimle hayat mücadelesi vermekten daha kolaydı."

"Üzgünüm, Aila," dedi Will ve elini bana doğru uzatıp geri çekti. Birkaç dakika sessizce yürüdük.

Ağaçlar seyrelmeye başladığında parlak kırmızı bir kapısı olan kocaman bir evin yanından geçtik. "Kim oturuyor burada?" diye sordum evi işaret ederek.

Parmağımın ucuna baktı. "Tahmin et," dedi.

"Pattonlar mı?"

Başını salladı.

"Başka kimsenin yokken onların nasıl kırmızı bir kapısı olabiliyor?"

"İthal ettiler. Parasını verip başka bir eyalette boyattırdılar ve buraya getirttiler. Buradakilerin çoğunun böyle şeylere harcayacak parası yok."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sizin kapınız da gri."

O da kaşını kaldırdı. "Babamın bir son sözü olsaydı, *dayanışma* olurdu."

Son söz. Güldüm ama Will'in birden yüzü kızardı ve bununla

birlikte Noel hediyesini hatırladım. Yolun geri kalanını huzurlu bir sessizlik içinde yürüdük ve Doktor Clifton'ın odasına süzülmeden önce Will'in kendi odasına çıkmasını bekledim. Kapıyı kapattım ve birkaç yabancı diller sözlüğü bulana dek kitaplarını karıştırdım. Birini seçip raftan aldım.

Bir köşeye oturup sözlüğü açtım. Sayfaları telaşla çevirirken kalp atışlarım hızlandı ve sonunda L harfine geldim.

Will'in tahta kutuya kazıdığı ve ne anlama geldiğini keşfetmeyi bana bıraktığı sözcüğü buldum: *Lumoava*.

Büyüleyici demekti.

Fincede.

Göğsümde bir ateş yandı. Kalbim kâğıttan yapılmış kuşkanatları gibi havalandı ve o akşam yemeğinde Will'i görene kadar da yere konmadı. Sonra bir an duraksadı ve yeniden uçmaya başladı.

Hata ederek yanına oturdum.

Benden tam üç kere yeşil fasulyeyi uzatmamı istemek zorunda kaldı ve sonunda artık onu duyamadığımı fark ettim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM



WILL CLIFFTON'I DUYAMIYORDUM.

Çok kötü. Düşüncelerim birbirini kovalıyordu. Çok kötü.

Yeşil fasulyeleri ona fırlatırcasına eline tutuşturdum ve dalgınlığımdan dem vurup çabucak özür diledim. Neyse ki, kimse gerçek sebepten kuşkulanmadı.

Yani sanırım.

Şimdi bunu gizlemek zorundaydım.

Masadan kalktığım gibi kendimi odama kapattım.

"Kâğıt oynayalım mı?" diye seslendi Miles kapalı kapının ardından.

"Kendimi iyi hissetmiyorum!" diye yanıtladım.

Aslında bu tamamen yalan sayılmazdı. Başım zonkluyor ve çözmem gereken yeni bulmaca yüzünden karnıma sancılar saplanıyordu.

Will'den bunu, *onun evinde* nasıl gizleyecektim?

Onunla konuşmaktan mümkün olduğunca kaçınmalıydım. Yıldızlar antrenmanlarına çok ihtiyacım olmasına rağmen iki gün hasta numarası yaptım. Bayan Clifton sonunda doktor çağıracağını söyledi. Üçüncü sabah, her zamankinden daha erken kalktım, okul formamı giydim ve Bayan Clifton'la Genevieve'in önünde tostumu ağzıma tıktım. "Gerçekten kendimi daha iyi hissediyorum," dedim bir parça daha alırken. "Kaçırdığım dersleri telafi etmeliyim. Will'in bisikletini ödünç almamın sakıncası olur mu?" Sonra bisiklete atladığım gibi pedalları elimden geldiğince hızlı çevirerek evden uzaklaştım.

Okuldan sonra, Miles'tan eve geç döneceğimi Cliftonlara haber vermesini istedim. "Okuldaki hedef tahtasını kullanmak istiyorum," diye yalan söyledim.

“Will’in yaptığığının suyu mu çıktı?” diye sordu.

“Onunki yerinden kıpırdamıyor,” dedim sabırsızca. “Ayrıca buradakiyle turnuvada yarıştığımı hissetmem daha kolay oluyor.” Bununla birlikte kendimi kütüphanenin arka masalarına attım ve ancak Bayan Clifton’ın arabası, içinde Will ile okuldan ayrıldığında dışarı çıktım.

Yıldızları hedefe fırlatırken plan yapmaya devam ettim.

“Miles beni çıldırtıyor,” dedim ertesi gün, Beas’a ve ondan sonraki gün de George’a. “Akşam yemeğine size gelsem olur mu?”

Her akşam eve döndüğümde doğruca odama gittiğim için beş gün boyunca Will’i mümkün olduğunca az görmeyi başardım.

Yorganı başıma çektiğimde yorgunluktan bitap vaziyetteydim. Buna ancak bir süre daha devam edebileceğimi bildiğim için mi-dem bulanıyordu.

Laner’i çözmek kritik bir hâl almıştı. Bir haftadan kısa bir süre sonra gerçekleşecek turnuvadan bile daha önemliydi. Kollarım yanana kadar okuldaki hedef tahtasına Yıldız fırlattım. Sonra Miles’ı kasabaya götürdüm ve Bay Fitzpatrick’ten bana yeni bir Shakespeare biyografisi getirtmesini rica ettim. Bulabildiklerinin en ayrıntılısını. Doktor Clifton’ın ses Kayboluş’unu hızlı bir şekilde çözebileceğini ummanın fazla iyimserce olacağını biliyordum. Müzik kaybolduğundaki gibi yıllarca buna hazırlık yapmamıştı. Dolayısıyla her akşam ödevlerimi çabucak bitirip kucağımda anememin Shakespeare kitabıyla ancak sabahın ilk saatlerinde uykuya dalabiliyordum.

Turnuvadan üç gün önce bu tempodan o kadar yorulmuştum ki, Doktor Digby’nin laboratuvar dersinin ortasında uyuyakaldım ve Beas beni dirseğiyle dürterek uyandırdı.

Gözümü açtığımda dizine yazdığı alıntıyı gördüm.

*Aste söndürülmesi gereken bir kömürdür;
Kalbi acıyla tutuşturur yokesa.*

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Beas ona baktığını fark edince.
“Onu biraz da senin şerefine yazdım.”

Bir şekilde Will'i bildiğini sandığım için az kalsın boğuluyordum ama sonra bu sözleri tanıdım. Will'le bir ilgisi yoktu. Bunlar Shakespeare'in sözleriydi. Doğrulup çenemi avuçlarıma dayadım. “Zamanla kolaylaşıyor mu?” diye sordum dizini göstererek umutla. “Thom'u unutmak?”

“Hayır,” dedi dürüstçe ve dizindeki kelimeleri eteğiyle gizledi. “Kolaylaşmıyor.”

Sonra masanın altından beni tekmeledi. “Shakespeare'in bu seferkiyle bir bağlantısını buldun mu?”

Aşktan bahsediyorsan alçak sesle konuş.



CLAUDIO: Sessizlik en mükemmel habercisi neşenin...

BEATRICE: Konuş, kuzen; ya da konuşamıyorsan bir öpücükle onun da ağzını kapat ki, o da konuşmasın.

— Kuru Gürültü

Teorimle ilgili bazı problemler, henüz dolduramadığım bazı boşluklar vardı ama doğru bir iz üzerinde olduğumu biliyordum. Gergin bir ipin titreşimi gibi hissediyordum onu. Annem kulağıma fısıldıyormuş gibi. Eğer düşüncelerimi Shakespeare'le doldurursam Will'le dolu olmayacaklardı ve belki aradan yeterince zaman geçerse duygularım azalırdı.

Ama Will'i her düşündüğümde hem ürkütücü hem de bağımlılık yapıcı bir mutluluk sarhoşluğuna kapılıyordum. Neredeyse bir Varyant'la vurulmak gibi bir şeydi bu. Bir doz saf neşeydi, bir şişede ısıldayan ve onu elime boşaltmaya çalıştığımda bile artan sihirli bir şeydi. Defterimin kenarlarına *lumoava* sözcüğünü karalarken Lanet'in nasıl olup da bütün duyularımı köreltebildiğini sorguladım.

Yine de aşk sayesinde her nasılsa duyularımın ilk kez böylesine keskinleştiğini hissediyordum.

Turnuvadan bir gün öncesine kadar gazeteden Daisy'le yaptığım röportaj tamamen aklımdan çıkmıştı. Bayan Percy'le son antrenmanımızı yaptık ve sipariş ettiğim biyografiyi almak için Fitzpatrick'e uğradım. Eve dönüp Clifftonlara bu akşamki partinin hazırlıklarında yardım etmeyi geciktirmek için bir bahane daha çıkmıştı.

Bay Fitzpatrick aldığım kitabı yazar kasaya kaydetti ve başıyla camlı vitrini işaret etti. "Gazete almayacak mısın?"

Başımı çevirdim ve rafta katlı duran gazetelerde kendi yüzümü gördüm. Manşette şöyle yazıyordu: KASABANIN YENİ SAKİNİ AILA QUINN YILDIZLAR ŞAMPİYONLUĞUNA GÖZ DİKTİ. Fotoğrafta Yıldızlarımdan birini epesini savuran Eliza'nın fotoğrafına fırlatıyordum ve her an aramızda bir savaş çıkacak gibi duruyordu.

Bir gazete aldım ve makalenin ilk paragrafına göz gezdirdiğimde bizi birbirimize düşürmek için sanki aramızda bir rekabet varmış gibi gösterilerek küçük çaplı bir kasaba dramı yaratma niyetiyle yazılan bir hikâyeye karşılaştım. Yazıda ispatlayacak bir şeyleri olan iki kız gibi gösterilmişti.

Kasabanın sevgilisi taze kana karşı.

Gazetenin kimin tarafını tuttuğu fotoğraflardan açıkça belli oluyordu. Eliza'nın resimleri onu âdeta ısıldıyormuş gibi harikulade gösteren yumuşak bir ışıktaki çekilmişti. Benim üzerime vuran çirkin gölgelerse her an homurdanmaya başlayacakmışım gibi huysuz bir çehreye bürünmeme neden olmuştu.

"Daha güzel bir fotoğraf bulabilirlerdi," diye yorum yaptı Fitzpatrick aklımdan geçenleri okumuş gibi. Gazeteyi tersini çevirerek yerine koyarken Will'in bunlardan birini asla görmeyeceğini umdum. Fitzpatrick paramın üzerini verdiğinde fısıldadı: "Ama ben paramı yine de sana yatırıyorum."

"Teşekkür ederim," dedim şaşkınlıkla ve bu sözler yeni bir özgüvenle kuş gibi hafiflememe neden oldu. "Bu gece Clifftonların partisine geliyor musunuz?"

“Evet, sanırım.” Shakespeare biyografisini tezgâhın üzerinden bana doğru itti.

“Ben olsam kaçırmazdım,” dedim imalı bir bakışla. “Unutulmayacak bir gece olacak.”

Sonra kitabı kaptığım gibi eve kadar koştum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

.....

Tarih: 05.03.1943

Kuşlar fırtına çıkacağını insanlardan önceden sezebilir.

Biz yaklaşan tehlikenin yeni yeni farkına varırken onlar çoktan yuvalarını terk edip ortadan kaybolmuş olur.

Corrander'ın bir arka sokağındaki lokantanın kabinlerinden birine oturduğumda içerisi yeni uyuşturucu alışverişlerini düşünmekten kim olduğuma ya da Larkin'le ne konuştuğumuza dikkat etmeyecek insanlarla doluydu.

Victor bana lekeli bir menü uzattı. "Yumurta ister misin?"

"Hayır." Başım zonkluyordu. "Yumurtadan başka her şey olur."

Jambon sipariş etti. Ben de yanık bir tostla kahve.

"Potansiyel müşterilerimizden bazılarını görmek isteyebileceğini düşündüm," dedi başıyla etrafı göstererek. Kahvesinden bir yudum aldı. "Ortak."

Çevremizdeki insanlara baktım. Gözleri kapanıyordu. Donuk bakışları ve kül rengi suratlarıyla çatlaklarla dolu deri kanepelere ve yıllanmış duman lekeleriyle kaplı duvarlara yaslanmışlardı. Dünyanın güzelliklerine ilgilerimi kaybetmiş ve umutlarını yitirmiş insanlardı bunlar.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun, Stefen?" Victor gülümseğinde yüz hatları bir aynanın kırılması gibi keskin açılarla gölgelendi ve daha sert bir ifadeye büründü. Masanın altından bana içi para dolu şişkin bir zarf uzattı. "Hizmetçiden aldığın üç beş damlalık Huzur dozu bile işe yaradı. Dertli baba bize minnettar. Daha fazlasını temin etmeliyiz."

"İşe yaradı mı?" diye sordum. Lokanta birden bana aydınlanmış gibi geldi. Duvarlar duman lekelerinden arındı. Başarı. Şan ve şeref. Eureka. Malcolm Clifton hiç bu kadar büyük ve anlamlı bir

şey yapmamıştı. Benim başarımın yanında Varyantlar devede kulak kalıyordu. Larkin'in gülümsemesini taklit ederek tostumun yanık yerlerini bıçakla kazıdım. "O zaman kahvaltı benden," dedim ve güldü.

"Şimdiden bir sipariş daha aldım," dedi Victor. "Yeni doz hazır olur olmaz paramızı verecek." Gazetesini okumaya devam etti. "Zamanlama mükemmel. Bu hafta sonu herkesin dikkati turnuvada olacak."

Gözüm gazetenin ön sayfasına kaydı. Tostumu ısırdığımda yanık yerleri siyah kar gibi tabağıma yağdı.

Ânında öksürmeye başladım.

"Şuna bakabilir miyim?" Gazeteyi elinden aldım.

AILA QUINN, diye bağıırıyordu manşet. Kahrolası ön sayfadaydı üstelik.

"Benim yeğenim bu." Tost kırıntıları boğazıma takıldığı için hâlâ öksürüyordum. "Her yerde onu arıyordum."

Bunca zamandır Sterling'deydi demek. Juliet'in çocuklarını yollayacağını düşünebileceğim en son yerde.

"Pardon... Efendim?" dedi Larkin kahvesini içerken. "Sen Juliet'in kardeşi misin?"

Kafamı salladım.

"Bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum." Hayretle başını iki yana salladı.

Çenemi sıktım. "Juliet beni kimsenin bilmesini istemedi."

Bu durum Victor'ı biraz eğlendirmiş gibiydi. Sonra öne eğildi. "Kızı neden arıyordun?" Gözlerini kıstı. "Erdemlerle bir ilgisi yok herhalde?"

"Onda geri almak istediğim bir aile yadigârı var. Ama birden fazla amaca hizmet edebilir."

Bir düşünce beni bir şeytantırnağı gibi rahatsız ediyordu.

Üvey annem, Eleanor Cummings yıllar önce ölmüştü ve Juliet, Sterling'den kaçtığında tüm köprüleri yakmıştı.

"Çocuklar nerede kalıyor?" diye sordum dikkatle.

"Malcolm Clifton denen dalkavuğun evinde. Matilda'yla evlendi. Matilda Fine. Onları hatırlıyorsun, değil mi? İkisiyle de işim olmaz. Gençken bile çekilmez tiplerdi."

İsmi duymak bugün bile yüreğimi sızlatıyordu. Hislerimin yüzüme yansımasına izin vermedim. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

Bu dünyada karşılamak isteyeceğim son iki kişiydiler. Varyantları çalan adam ve kalbimi çalan kadın.

Ama Phineas için çok geç olmadan o Taş'a ihtiyacım vardı.

"Bu gece büyük bir parti veriyorlar," dedi Larkin. "Evleri kalabalık olacak. Ama yarın..."

Tabak ısıldayana kadar üzerindeki kurumuş yiyecek lekelerini kazıdım.

Benim küçük, kırmızı kuşum, diye düşündüm. Görünüşe bakılırsa kader ikimizi son kez bir araya getirecekti.

THE INDEX BOOK

BEHALF APPEAL SEBASTIAN KILPATRICK - ARE
 FROM THE STATE UNIVERSITY - THE THE UNIVERSITY OF
 THE THE THE UNIVERSITY OF THE THE THE UNIVERSITY OF
 A THE THE THE THE THE THE THE THE THE THE THE
 THE THE THE THE THE THE THE THE THE THE THE
 THE THE THE THE THE THE THE THE THE THE THE
 THE THE THE THE THE THE THE THE THE THE THE

[illegible]

The first of the two is based "differs entirely from
 the traditional view of the American business
 system. The second is based on the fact that the
 American government is not a democracy. The third
 is based on the fact that the American people are
 not a democracy. The fourth is based on the fact
 that the American people are not a democracy.

[illegible]

"The above mentioned persons, I hereby, do hereby certify
 that they are duly qualified to receive the same, and that they

~~XX~~

ve düşmemek için gözümü karşıdaki bir noktaya dikerek sahanlığa indiğimde Eliza'yla Will yan yana resim çektiriyordu. Will siyah bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Gözleri çarpıcı bir mavi, kaşları koyu kahve ve biçimliydi ve söz geçiremediğim kalbim onu gördüğü gibi sızlamaya başladı.

"Gülümse, William... Daha içten," diye üsteledi Bayan Clifton ve tam yüzünde ışık patladığında Will bana baktı. Sonra George arkasında annesiyle kapıdan içeri girdi.

"Gördün mü, George?" dedi Bayan Mackelroy titrek sesiyle. "Bizim sarmaşığın Cliftonları gibi evin ön cephesini tamamen kaplamasını istiyorum. Her yere ışıklar koymuşlar, ne güzeli Matilda, müthiş bir iş başarmışsın," diye ekledi bir kadeh şampanya alırken. "Gerçekten ilham verici."

George beni gördüğünde ıslık çaldı. Baklava desenli kravatı Sterling'in kırmızı ve gümüş renklerini taşıyordu. Saçlarını taramıştı ve çilleri bu ışıktaki pek belli olmuyordu. Onu okuldaki ilk günümde bahçede gördüğümünden beri üzerine özgüvenli bir hava gelmişti.

"Aila, George, haydi siz de Will'le Eliza'nın yanında durun da fotoğrafınızı çekelim," dedi Doktor Clifton. "Asla gerçekleşmeyecek balonun şerefine." Önce tereddüt ettim ama sonra kendimi George'la Will'in arasında buldum ve Will'le göz göze gelmekten kaçınarak bana bir şey söylemesi ihtimaline karşı yüzümü ağzını görebilecek bir açıyla yana çevirdim. Elini kalçama koydu. Nasıl koktuğunu merak ettim.

Miles arkaya taradığı saçları ve çıkarmaya yeltenip de son anda vazgeçmiş gibi hafifçe yana kayan papyonuyla koridorda Will'in yaptığı sandalyeye oturmuştu.

"Haydi, babanız için bir fotoğraf çekelim," dedi Doktor Clifton ve Miles'la aynı hizaya gelmek için eğildim. Deklanşörün sesi duyuldu ve tam doğrulacaktım ki, Miles kulağıma fısıldadı. "Son söz, güzel."

"Ah!" dedim. "Teşekkür ederim, Miles." Şaşkınlığım kafamın

içinde Bayan Mackelroy'un şampanyasının altın köpükleri gibi patladı. Miles'in beklenmedik iltifatını gecenin geri kalanı boyunca bir parfüm gibi üzerimde taşıdım.

Konuklar akın akın geliyordu. Mackelroyları Babcocklar, Fitzpatrickler, Percyler, Petersonlar, diğer sınıf arkadaşlarımin aileleri ve çiçek kolyeler satan Viv izledi. Ev insanlarla dolup taşıyordu ve Cliftonların kocaman çadırlar kurdukları arka bahçeye doğru yayıldık. Havada hâlâ erken bahar serinliği vardı ama çadırlar vücutlarımızın sıcaklığıyla ısınmıştı ve girişte ihtiyaç duyanların kullanması için Kor keseleriyle dolu bir sepet vardı.

Beas'ı ararken George'la pembe ve turuncu aslanağzı ve mercan rengi narin çiçekleriyle dolup taşan vazoların arasından geçtik; renkleri insanın iştahını kabartacak kadar canlıydı. Beas'ı uzun bir masanın ucunda ballı peynir, incir, dilimlenmiş et, meyve, turta ve kek gibi ikramlarla tabağını doldururken buldum. Masanın sonuna devasa büyüklükte, kristal bir meyveli kokteyl kâsesi yerleştirilmişti.

Beas'ın üzerinde eteği boncuklarla çevrili, gümüş rengi bir elbise vardı ve kollarının yarısına kadar gelen beyaz, saten eldivenler takmıştı.

"Aila, bu elbise," dedi dolu ağzıyla. Eldivenli elini zarifçe dudaklarına götürdü. "Benim eski elbisemden bin kat daha güzel."

"Evet, çok güzel görünüyorsun," dedi George ama dikkati dağınık gibiydi. "Margeaux Templeton da mı burada? Neden?" diye homurdandı. "Yine gözünü bize dikmiş, kötü kötü bakıyor. Belki de yarınki turnuvadan önce seni oyundan çıkarmanın planlarını yapıyordur."

Midemde heyecanlı bir titreşim hissettim.

"Bunu konuşmayalım, lütfen," diye rica ettim.

Will'le Eliza evden çıktı ve Eliza onu seçimler için adaylığını koymaya hazırlanan biri gibi kalabalığın arasında dolaştırmaya başladı. Sırayla tüm konukların yanına uğrayarak herkesle tokalaşıp sohbet ettiler. Will gülerek ona söylenenleri dinledi ve Eliza'ya bir bardak meyveli kokteyl getirdi. Sonra kimsenin ona dikkat et-

mediği bir anda tek başına arka bahçenin patikalarında gözden kayboldu.

Beas beni onlara bakarken yakaladı.

"On dört yaşındayken onu Noel Balosu'na götüreceğine söz verdi," dedi kokteyli yudumlarken.

"Efendim?" dedim hemen kızararak.

Tek kaşını kaldırdı. "Zihin Gözü varken insan eski sözlerinden kurtulamıyor."

Ne demek istediğini anlamadığımla ilgili bir şeyler kekelerken Doktor Clifton bıçağını kadehine vurdu ve George'a çadırın önüne gelmesini işaret etti.

George ona doğru yürürken partinin gürültüsü kesildi ve Doktor Clifton'ın sesi bulutsuz gecede yankılandı. Bayan Clifton gözleri parlayarak kocasının yanında duruyordu.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Doktor Clifton. "Matilda ve ben bu gece bize katıldığınız için mutluluk duyuyoruz."

"Bravo!" diye seslendi kalabalığın arasından biri.

"Bu gece Charlton'dan gelen konuklarımızı aramızda görmek bize sevinçle hüznü aynı anda yaşıyor. Ama biz trajediler ve zorlukların insanları birlik olmaya teşvik eden eşsiz fırsatlar olduğuna inanıyoruz. Bu dayanışmayla birbirimize güç vereceğiz, moral vereceğiz." Duraksadı. "Bence bunun da yardımı olacak."

Pikap kutusunun örtüsünü kaldırdı ve avucundaki Varyant kesesini gösterdiğinde herkes suspus oldu. "Bu onuru onu keşfeden kişiye bırakıyorum," dedi ve George'u keseyle birlikte pikaba doğru itti. George keseden bir avuç Varyant aldığı anda hava tutulan nefesler ve umutlu bir bekleyişle ağırlaştı. Kalabalığın arasında biri fısıldadı ve başka biri onu susturdu.

Doktor Clifton pikabın iğnesini plağın üzerine koydu.

George üzerine Varyantları serpti. Sonra ikisi de geri çekilip bekledi. Beas elimi sıktı. Ben de onunkini sıktım.

Birkaç uzun saniye boyunca sadece gergin bir sessizlik hüküm sürdü. Ama sonra müziğin ilk notaları suya sızan güneş gibi

kalabalığın arasına yayılmaya başladı. En şık kıyafetlerini giyip mücevherlerini takan insanlar gözleri parlayarak müziğe kulak kabarttı. Ellerini gayriihhtiyari ağızlarına götürdüler ve tüm sohbetler yarıda kaldı. Sonra biri bardağını verandanın taşlarına düşürüp kırdı.

Müziğin ritmi arttığında tezahüratlar yükseldi. Benny Goodman'ın "Jersey Bounce"unun borazanları çalmaya başladığında gece havası sanki aniden ısıdı ve insanlar dalga hâlinde ona doğru döndü. Bazıları pikaba yaklaştı. Diğerleri çimenlerin üzerini bir dans pistine çevirerek seçtikleri eşlerle dans etmeye başladı.

Bir Kayboluş'un geri döndüğü bu özel ânı hayatım boyunca unutmayacaktım. Bazıları gözlerini yumarak ya da ellerini kavuşturarak öylece dikildi, bazıları şarkının sözlerine eşlik etti ve bazıları da bir banka ya da süs havuzunun kenarına oturarak sessiz gözyaşlarını sildi. George, Beas'la beni sırayla dansa kaldırırken Bayan Percy'i selamladı. "Dans ederken eskisi kadar aptal görünmüyorum, değil mi?" diye sordu bize.

"Fred Astaire'den hiçbir farkın yok," dedi Beas ve George onu tebrik etmek için etrafını sarıp sırtını sıvazlayan insanların arasından bize sııttı.

Sonunda yavaş ve romantik bir parça çalmaya başladı. Çadırın ortasına yakın bir yerde dans eden Will'le Eliza'yı görmemek için oradan uzaklaştım. Miles'ı buldum ve yıldızsız gökyüzünün altında çimenlere oturup çatır çutur şeker yedik. Şarkının sonuna kadar, eski günlerdeki gibi şekerleri havaya atıp tutarak Miles'a hokkabazlık yaptım.

Bir şarkı bittiğinde diğeri başlıyor ve kalabalık heyecanla alkış tutuyordu. Kalabalığın kıyısından yürüdüm ve Will'in bakışlarını yakaladım. Beni görünce elini kaldırdı ve ben de ona el salladım. "Selam," dedi dudaklarını oynatarak.

"Selam," dedim aramızda güvenli bir mesafe bırakarak. Will'i gerçekten mutlu olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum artık. Gözleri parlıyordu, çenesini sıkıyordu ve gecenin başından beridir ilk kez mutluymuş gibi rol yapmadığından emindim.

Saat bir hayli ilerlemesine rağmen, konukların hiçbiri gitmeye yeltenmedi. Hepsinin kalıp müziğin son notalarına bulanmayı, onu elbiselerinin kıvrımları arasına ya da ceplerine saklayarak evlerine götürmeyi ne kadar istedikleri belliydi. Aslında bir bakıma bunu yapabileceklerdi, çünkü kapının yanına küçük keseler dizildiğini görmüştüm. Ve görünüşe bakılırsa, her konuğun payına en az bir şarkı düşecek kadar Varyant vardı içlerinde. Esnememi güçlükle bastırırken gizlice odama çekilmeyi aklımdan geçirdim. Ama merdivene yaklaştığımda Bayan Fitzpatrick'le sohbet eden Bayan Tripplehorn'un yüzünde meraklı bir ifade belirip kaybolduğunu gördüm. Benden bahsettiklerinden şüphelenmeme neden olacak türden kaçamak bir bakış attı bana.

Birden uykum açıldı ve usulca yaklaşıp duvarın dibindeki gölgelerin arasına saklandım.

"Juliet'e gerçekten çok benziyor. İnsanı huzursuz edecek kadar çok," dedi Bayan Fitzpatrick.

Sezgilerim beni yanıltmamıştı. Bir saksının arkasına çömelip ayakkabımın bağcıklarıyla oynadım.

"Hele gözleri. Günahını almayayım, Juliet bana daima nazik davranırdı ama ne zaman onunla konuşsam sanki içimi görüyormuş gibi bakardı. Zavallı çocukların genç yaşta annelerini kaybetmeleri ne acı." Bayan Tripplehorn dilini şaklattı.

"Şimdi düşünüyorum da o ailede ne kadar çok hastalık ve ölüm yaşandı. Nereye gitseler uğursuzluklar peşlerini bırakmıyor sanki."

Yanılıyorsun, diye düşündüm. Annem her zaman çocukluğunun bir gününü bile hasta geçirmediğini söylerdi. "Juliet'i bir kere o tuhaf oğlanla gördüm," diye devam etti Bayan Tripplehorn. "Hatırlıyor musun onu?"

Nefesimi tuttum. Bahsettikleri tuhaf oğlan Stefen olmalıydı.

"Ah, evet. Tekerlekli sandalyedeki mi? Neredeyse tamamen unutmuşum. Bir deri bir kemikti zavallı. Hep hastaydı. Ne kadar çelimsiz bir şeydi o öyle. Şimdi ne hâlde acaba?"

"Aila, o köşeye sinmiş ne yapıyorsun öyle?" diye sordu Bayan Mackelroy yüksek bir sesle. Dengesini korumakta güçlük çeker gibi yalpalıyordu. Kadınlar Bayan Mackelroy'un sesini duyunca birbirlerine anlamlı bakışlar atarak konuyu değiştirdi.

"Hiç," dedim ayağa kalkarken. "Kendi işime bakıyordum." Eteğimi toplayıp merdivene yöneldim. "Siz de bir ara denesiniz fena olmaz."

"Bak sen," dedi Bayan Mackelroy kıkır kıkır gülerek. "Ben de seni gördüğüme sevindim, hayatım." Şampanya kadehini başına dikti. Ben merdiveni çıkarken belirli biriyle konuşmadan ortaya sordu: "Karides kokteyli servisi yapan o yakışıklı çocuk nerede acaba?"

Yukarı çıktığımda partinin şen şakrak gürültüsünü ardımda bırakarak koridorun karanlık gölgeleri arasında yürüdüm.

Kapımın önünde duraksadığımda arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Birinin koluma dokunmasıyla arkamı döndüm.

Will.

Eyvah.

"Her şey yolunda mı?" Ne söylediğini anlamak için gözümü dudağından ayırmadım. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Tabii ki, hayır," dedim çabucak.

"Öyleyse benden neden kaçırıyorsun? Haftalardır seni neredeyse hiç görmedim. Şimdi de arkandan o kadar seslendim, durmadın bile."

Yutkundum ve bir bahane bulmak için aklımı çalıştırdım. "Ben..."

Bir terslik olduğunu fark edip duraksadı ve kısa bir an için başını eğerek gülümsedi. "Yoksa sen..." Sorusunu bitirmedi ve gözleri düşündüğü şeyden emin olamazmış gibi hayretle irileşti. Etrafındaki hava uğuldamaya başladı. Derin bir nefes alarak ciğerlerimi onunla doldurdum. Gerçeği saklamam artık olanaksız olduğu için

omzumu silktim ve belli belirsiz bir baş hareketiyle ona söylenebilecek her şeyi söyledim.

"Aila," dedi. Bana bir adım yaklaştı. Sonra duraksadı. Kalp atışlarım bir dalga gibi yükselip kabardı ve kırıldı.

Will eğildi ve beni öptü.

Ağzı sıcak ve yumuşaktı; kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atmaya, içimde bir şeyler tomurcuklanmaya, ısıldamaya ve uğuldamaya başladı. Ben de onu öptüm, başta usulca ama giderek artan bir tutkuyla. Hep istediğim gibi elimi ensesindeki o noktaya koydum, onu kendime çekmek istediğim tüm anlar ve ona söylemek istediklerim için. Nefesinin kesildiğini hissettim ve kalp atışları aramızda gümbürdedi.

Kızaran yüzlerle birbirimizden ayrıldık, odama girdik ve kapıyı arkamızdan usulca kapattık. Eli dirseğime dokunduğunda ya da belime usulca süründüğünde tenim sanki ısıldıyor ve karıncalanmaya başlıyordu. Bir parça kâğıt istediğini işaret etti ve "Ben de seni duyamıyorum," yazdı.

Bu kelimeleri kalbim sevinçle dolup taşarak defalarca okudum. "Ne zamandan beri?" yazdım.

Gülümsedi ve "Bir süredir," diye karaladı.

"Senden kaçıyordum," yazdım.

Kâğıdı notlarımızla doldurduk. "Annemin evine yaptıklarını gördüm." "Ne yapacağız? Bunu kimse öğrenmemeli, yoksa bizimkiler seni Gardner'a geri gönderebilir." Aşağıdan partinin uğultusu geliyordu ve Miles'in yukarı çıktığını duyduğumuzda Will elimi tuttu.

"Gitmeliyim," dedi sessizce dudaklarını kıpırdatarak.

"Gitmelisin," diye yineledim ama bunun yerine eğilip kulağıma fısıldadı. Asla duyamayacağım, yere düşüp eriyecek sözcüklerdi bunlar; tenime değen nefesi kar taneleri kadar yumuşaktı ve ben mutluluktum, neşeydim, havada süzülen bir kuş ve gürül gürül yanan bir ateştim. Parmak uçlarımı elmacıkkemiklerinde ve çene-

sinin sert kavisinde gezdirdim. "Seninle bu âna ulaşmak için her şeyi yeniden yaşardım," diye itiraf ettim havaya.

Will güldü ve gözlerinin içi tutuşmuşçasına parladı. Bir kez daha dudaklarımı onunkilere yaklaştırırken bana tüm bu olanlara inanamıyormuş gibi baktı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM



*Kırılan bir yumurta onarılmaz.
Ve bu yeni bir şeyin doğumunu temsil eder.*

Ölüm sessiz ya da huzurlu değildi, tüyler ürpertici seslerle doluydu.

Bitmek bilmeyen bir öksürük nöbetiyle Phineas'ın odasına çağırıldım. Öksürmekten boğulacak hâle gelene dek öksürükleri giderek daha kalın ve ıslak oldu. Doktoru çağırdım. Phineas'ın gözleri panikle irileşti ama kendini sakın kalmaya zorlayarak nefes almaya çalıştı.

Odası gri ve çıplaktı ama etrafı kitaplarıyla çevriliydi. Haritalarıyla ve benimle.

Yalnız olmadığına sevindim. Onu bulduğuma ve kalmama izin verdiğine.

"Stefen," dedi. Yanındakinin ben olduğumdan emin olamıyormuş gibi bakışlarını odaklamaya çalışıyor ve sonra yine görmeyen gözlerle bakıyordu bana. "Tüm hayatımı o Taş uğruna feda ettim."

Bu hikâyeyi biliyordum, en azından bana önceden anlattığı kısımları ve gerisini de tahmin ediyordum. Ama kendinde değildi. Belki de bunun son itirafı olacağını sanıyordu. Belki huzur bulmaya çalışıyordu.

Dolayısıyla anlatmasına yardım edecektim. Hikâyenin sonunun iyi biteceğini bilmesini istiyordum.

"Onunla ilgili söylentiler duydum," dedi kesik kesik soluyarak. "İyileştirme gücü olan bir Taş'tan söz ediliyordu. Hayatı," —hırıltılı sesler çıkardı— "koruma gücü olanı."

"Evet. İngiltere'den geliyordu. Gemiye karşılamaya limana gittin."

"Belki çoğu insan bunu... saçma bulurdu. Ama annen ölüyordu. Onun için her şeyi yapardım."

"Birinden borç aldın," dedim eline dokunarak. "Taş'ı annem için satın alacaktın."

"Hayatım boyunca ödemeyeceğim kadar yüklü bir borç." Cildi Sterling'deki kapılar kadar renksizdi. "Satıcının ondan kurtulmak için sabırsızlandığını fark etmeliydim. Son şartlarını sayarken çekip gitmeliydim." Öksürmeye başladı.

"Doktor yolda," dedim. "Birazdan gelir."

Başını iki yana salladı. "İkinci kutuyu çıkardığında herkes yan çizdi. 'Sana paket bir teklif sunuyorum,' dedi. 'Ya Taş'la birlikte bunu da alırsın ya da avucunu yalarsın.' Önce onu bir şapka kutusu sandım." Neredeyse gülecekti. "Ama kurşun gibi ağırdı."

"Kimse onu almak istemedi ama sen geri adım atmadın," dedim. Su bardağını çatlayan dudaklarına yaklaştırdım.

"Kaybedecek neyim vardı?" Ağzındaki suyu yutarken boğulur gibi bir ses çıkardı. "Zaten ellerim kirliydi. O Taş'a sahip olmak kismetimde vardı sanki. Onu aldım. Kutuyu da aldım. Satıcı nasıl huzursuzdu anlatamam. Onu kimsenin bulamayacağı kadar iyi saklayacağıma dair bana söz verdirdi. Ben de geri dönüş yolunda kutudakileri üç farklı yere gömdüm. Ama eve döndüğümde..."

Çok geçti. Annem doğum sırasında ölmüştü.

"Sonra," —mendille ağzını sildi— "dikkatim dağıldı. Özensiz davranmaya başladım." Yorgunlukla gözlerini yumdu.

"Küçüktüm," dedim tekdüze bir ses tonuyla konuşmaya çabalararak. "Polisin seni almaya geldiğini hatırlamıyorum. Eleanor'la yaşamaya gidişimi de öyle."

"Taş'ı Eleanor'a bıraktım. Paraya ihtiyacın olursa diye."

"Şimdi haritalar da var," dedim.

Gözlerini kapattı ve başı önüne düştü. "Bu hatayı düzeltmek için ihtiyacın olan her şey elinin altında."

"Ama Phineas... ben onu düzeltmek istemiyorum." Elimi onun buruşuk elinin üzerine koydum. "Onu faydalı hâle getirmenin bir yolunu buldum. Lanet senin mirasın. O bana göz kulak olacak."

Sen gittikten sonra bile.

Cebimdeki küçük, cam şişeleri sıkıca kavradım. Lanet insanlardan bir şeyler almaya devam edecek ve her seferinde onları daha büyük bir umutsuzluğa düşürecekti. Sadece benim onlara temin edebileceğim türden bir Huzur'a muhtaç olacaktı.

Phineas konuşamayacak kadar şiddetli öksürmeye başladı. Ama bana bir şey söylemeye çalıştığını anladığım için yazı masasından ona kalem kâğıt getirdim. Aceleden yolumun üzerinde ne var ne yoksa devirdim. Kâğıdı önüne koydum ve spazmlarla kasılan eliyle okumakta güçlük çekeceğim kadar titrek bir elyazısıyla bir şeyler karaladı.

"Lanet benim mirasım değil, Stefen," yazıyordu kâğıtta. "Mirasım sensin."

Phineas'ı kendi ellerimle gömdüm. Evin etrafına çepeçevre astığım kuş yemliklerinin altına ve Phineas'ın sevdiği balçıklı toprağa. Oturup okyanusu izlediğimiz kayalıkların yanına. Bulmak için asla bir haritaya ihtiyaç duymayacağım bir yere.

İlk kez topraktan bir şeyler almak yerine, ona kıymetli bir şey vermiştim.

Güneş keskin bir ışık saçarak gökyüzünde yükseldiğinde düşün altında durdum ve kaynar suyun Phineas'ın mezarının toz toprağını üzerimden akıtmasını bekledim. Tırnaklarımın arasında birazı kaldı; dokunmadım, orada bıraktım.

Tahtadan oyulmuş kuşuma yeni bir enjektör taktım. Onu ve birkaç boş şişeyi, Hipnoz ve Fırtına Varyantlarıyla dolu keselerimi ve Phineas'ın çekmecesinde bulduğum silahı yanıma aldım. Taş artık Phineas'ı kurtaramazdı. Şimdi onu kendim için geri alacaktım.

İstasyona yaklaşırken trenin düdüğünü duydum. Bir şeyin bitip başka bir şeyin başladığını haber veren sesi.

"Nereye?" diye sordu bilet gişesindeki görevli.

"Sterling," dedim. Ona ikiye katlanmış bir tomar para uzattım. "Evime dönüyorum."

*Kız Kardeşler Turnuvası - Açılış Gana**6 Mart 1943*

TURNUVA ALANINA DALGA DALGA YAYILAN kalabalığın yüzlerine bakarken bunun parlak bir fikir olabileceğini düşünmeme hayret ettim.

Turnuvanın ilk günü gökyüzü masmaviydi ve hava yaklaşan ilkbaharı müjdelercesine oldukça ılıktı. Kışın sessiz durgunluğundan sonra her şey capcanlı ve fazla gürültülü geliyordu. Keskin güneşinde elimi gözlerime siper ettim ve okul formamın gömleğini değiştirdim; kalbimin üzerindeki gümüş rengi ve kırmızı arma dışında bembeyazdı. Isınmak için açılış törenine katılmamıştım. Beas gelip beni buldu ve bir göz kalemi çıkardı.

"Güzel," dedi gözlerime kalem çekmeyi bitirdiğinde. "Bakışların çelik gibi oldu."

Yarışmadan önce çimenlik alana çıkıp Beas'a bakındım. Tribünün ortasında, George'un yanında oturuyordu. Parmaklarını ağzına sokup ısıklık çaldı. Çirkin kulağımdaki yumruya dokunma isteğime direndim ve bunun yerine, avuçlarımı üniformamın ceplerinin içine sildim.

Sahanın ortasına doğru yürürken üzerine Varyantlar serpiştirilen okul bandosu Kız Kardeşler'in marşlarından bir potpuri çalıyordu. Genevieve'in iyi şanslar kahvaltısının tekrar sahneye çıkmaya kalkışmayacağını umdum. Yarışmada hezimete uğramaktan daha beteri üç kasabanın toplam nüfusunun önünde kusmak oldu şüphesiz.

Sterling beni kuvvetlice alkışladı. Yıllardır Yıldızlar kategorisinde çıkardıkları ilk yarışmacıydım ne de olsa. Bakışlarım tribünlere kaydı. George beni ruhsuzca selamladı. En ön sıradaki Eliza asık bir suratla beni kibarca alkışladı. Will onun birkaç sıra arkasında Carter ve Chase'le oturuyordu. Dudaklarımızın buluştuğu ânı hatırlayınca pancar kesildim ve çabucak gözlerimi kaçırdım. O sırada, Bayan Mackelroy'u gördüm. Siyah bir güneş gözlüğü takmıştı ve kolasını içerken sırf ortama ayak uydurmak için beni alkışlıyordu. Bu kadar kısa bir süre içinde tüm bu yüzlerin bana böylesine tanıdık gelmesi ne tuhaftı. Fitzpatrickler. Fogglar.

Doktor Clifton'la Bayan Clifton'ı ve Miles'ı gördüğümde el salladım ve gözüm birden kolumdaki bir resme takıldı: Miles'ın becerikli eliyle tam dirseğimin içine çizilmiş küçük bir kalpti.

Tekrar nefes almayı hatırlayana kadar o kalbe uzun bir süre baktım.

Rakiplerim sahaya çıkıp yanıma geldi. Sheffield'tan Shirley Beaudry ve en çok alkışı alan, Margeaux Templeton. Altın sarısı ve mor işli arması dışında Margeaux'nun kıyafeti benimkinin aynıydı. Minik ve parlak altın yıldızlarla kaplı bir saç bandı takmıştı ve Hasat Panayırı'ndan hatırladığımdan daha kısa boyluydu. Tribünlerdeki taraftarlarına el sallarken Sterlinglilere birkaç gergin ve kaçamak bakış atmaktan geri durmadı. Arkadaşlarıma bakmıştı. Tam da George'la Beas'ın oturduğu tarafa.

İhtiyatla gözlerimi kısıtım. Sahada yerini alan, Margeaux'yu daha yakından izledim. Yine çaktırmadan o tarafa baktı. Neden yapıyordu bunu? Bu kadar ilgisini çeken neydi?

Birden parlak güneş ışığı ve Sterling'de yaşayan hemen herkesin dikkatli bakışları altında George'un bir türlü anlamadığı bir şeyi fark ediverdim. Margeaux'nun elini gayriihtiyari saçlarına götürmesi, belli etmeden o tarafa bakması ve tıpkı Will gibi, bir şeylere canının sıkıldığını gizleme çabasıyla lakayt bir tavır takınması fazlasıyla tanıdık gelmişti.

Yay gibi gerilen sinirlerime rağmen bir kahkaha patlatmak is-

tedim. George Hasat Panayırı'nda Margeaux Templeton'ın öfkeli bakışlarını tamamen yanlış anlamıştı. Margeaux ondan nefret etmiyordu – aksine.

Ama mesele şuydu ki, bu iki duyguyu birbirinden ayırmak bazen çok zordu.

Öte yandan, bunu düşünmek için sonra bol bol vaktim olacaktı. “Yarışmacılar,” dedi sunucu, “yerlerinize geçin.”

Kolumdaki mürekkep kalbe son bir kez baktım ve atış çizgisindeki yerimi aldım.

Yarışmanın ilk atışlarını Shirley'le ben yaptık. Beş dakika içinde her birimiz üçer tane Yıldız fırlattık. O benim atışlarımı izledi, ben de onunkileri ve ilk turun sonunda birbirine yakın puanlar aldık.

Sonra sıra Margeaux'ya geldi.

Onun Yıldızları Corrande'ın altın sarısı ve mor renklerinde onun için özel olarak yapılmıştı ve havada ısıklık çalarak süzülüp arkalarında metalik bir yankı bırakarak doğruca hedefe saplandılar. İkinci turda daha iyi atışlar yaptım ama Yıldızlarım Margeaux'nunkilerin yanında yavaş ve hantal kalmıştı. Vaktinden önce elimden kaçırıp rotasının şaşmasına neden olduğum sonuncu atışım dışında hepsi hedefi buldu. Son Yıldız'ım hedeften sekti ve otuz puanla lider durumdaki Margeaux'yla aramdaki farkı daha da açtı.

Puan tahtasına baktım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Shirley on puan önümdeydi; son turda kapatılmayacak bir fark değildi. Ama Margeaux ondan da elli puan öndeydi ve onu yakalamak için sadece üç şansım kalmıştı. Adrenalin kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Saatler süren antrenmanlardan, döktüğüm onca kan, ter ve gözyaşından ve kurduğum hayallerden sonra böyle kaybedemezdin. Ayların emeğinin karşılığını almak için tek bir şansım vardı.

Bayan Percy kenardan bana gizlice başparmaklarını kaldırdı. Tiz bir düdük sesiyle hedef tahtası canlandı ve çizgi boyunca hareket etmeye başladı.

Shirley son atışları için çizginin başına geldi ve titreyen eliyle Yıldızlarına uzandı. İlki, hedefi en dıştaki halkadan vurdu ama ikincisi hızla elinden fırlayarak hedef tahtasını geçti ve ağır bir mücevher gibi pat diye çimenlere düştü. Shirley son Yıldız'ını yenilgiyi kabullenen biri havasında alıp isteksizce fırlattı. Toplam puanı Margeaux'nun ikinci tur puanının bile gerisinde kaldı.

Margeaux'nun tek rakibi bendim artık.

"Sterling'den Aila Quinn'in son turu," diye anons etti sunucu ve yerimi almamı işaret etti.

Hâlâ oyundayım, diye düşündüm. Küçük de olsa bir kazanma şansım vardı.

Gelgelelim bazen sıradaki atışımın iyi olacağına dair içimi dolduran o heyecanlı kıpırtı eksikti. Hareketli hedefi izlerken o hissi çağırmayı denedim. Serin esinti yüzüme vuruyordu. Kalabalığın arasında biri öksürdü. Elimde Yıldız'ın ağırlığını hissettim.

Annemin yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım.

Ama birden bunu yapamadım.

Çılgınca ona dair bir anıyı hatırlamaya çalıştım, herhangi birini ama bulanık bir gölge dışında hiçbir şey göremedim. Annem kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gitmişti. *Bu lanetli yerdeki her şey gibi*, diye düşündüm hınçla.

Görmeyen gözlerle döndüm ve kalan üç Yıldız'ımı aynı anda fırlattım.

Havayı yarıp neredeyse eş zamanlı olarak hedefe saplandılar.

Seyircilerin heyecanla bağırması üzerine dönüp hedefe baktım.

İlk Yıldız'ım içteki halkaya, tam hedefin ortasındaki siyah yuvarlağın sağına isabet etmişti. Ama ikincisi ve üçüncüsü birkaç santim arayla siyah yuvarlağa neredeyse saplarına kadar saplanmıştı. İki tam isabet.

Nefesimi tuttum. Yıldızlarımı o kadar kuvvetli atmıştım ki, mum düşüp düşmeyeceğine karar vermeye çalışır gibi tembelce öne arkaya sallanıyordu.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir dakikadan sonra, mum nihayet yavaşladı ve durdu. Yüz puanlık fitili yanmadı.

Sterlingli izleyiciler yine de ayağa fırladı ve puanlarım açıklanıp ilk sıraya yerleştiğimde hep bir ağızdan adımı haykırmaya başladı.

Çizgiden uzaklaşırken içimde cılız bir umut filizlendi. Onu bastırmaya çalıştım ama yapamadım.

Margeaux'nun özgüveni biraz zedelenmiş gibiydi. Çizgiye doğru yürürken kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Flamalar dalgalandı ve kalabalık sessizleşti. Margeaux yine George'un oturduğu tarafa kaçamak bir bakış attı ve pozisyonunu aldı. Yıldızlarını roket gibi fırlatırken kolundan çıtırtılar geldi.

Yıldızların ilki az kalsın hedefi bile vurmuyacaktı, son anda tahtanın en dıştaki halkasına saplandı. İkincisi siyah yuvarlağın daha yakınına ama yine de dış halkaya isabet etti. Skor panosunda toplam puanı belirdi. Son atışı da başarısız olursa yarışmayı ben kazanacaktım. Çelik bakışlarımı yüzüne dikerek cesaretini kırmaya çalıştım. Birden bu yarışın galibi olmayı her şeyden daha fazla istediğimi fark ettim.

Margeaux kendi etrafında döndü ve son Yıldız'ını fırlattı. Yıldız sanki hedef tahtası onu kuvvetle kendine çekiyormuş gibi düz bir çizgide uçtu ve stadyumdaki her bir göz onun muma çarpışını izledi. Margeaux'nun Yıldız'ı mumu tam ortasından böldü.

Bu kez mum tereddüt etmedi.

Yanan fitili otlardaki benzini tutuşturdu ve ayaklarımın dibinde ateşten bir *Corrander* yazısı belirdi.

Margeaux'nun hayranları çılgınca bağırdı ve yüzlerce minik bayrağı sallayarak stadyumu bir menekşe ve kadife çiçeği tarlasına çevirdiler.

Uyuşmuş gibi muma bakarak gözlerimi kırıştırdım. Minicik umut filizim kökünden söküldü. Saatlerce çalışmanın sonunda saniyeler içinde kaybettığıme inanamıyordum.

Margeaux'nun yanına gidip elini sıkmak için kendini zorladım.

“Tebrikler,” dedim. Ama Margeaux bana karşılık veremeden Corrande’li hayranları etrafını sardı ve onu eller üzerine kaldırmalarını fırsat bilerek usulca sahanın kenarına doğru süzıldüm.

“Ailal” Bayan Percy beni tribünün arka köşesine çekti. “Çok iyiydin,” dedi. “İlk kez yarışmana rağmen büyük bir başarı elde ettin. Hepimizi gururlandırdın.”

Bana son Yıldız’ı verdi. Mumu sallandıran ama düşürmeyen Yıldız’ı.

“Teşekkür ederim,” dedim onu alırken. Sonra George yanıma koşup kolunu omzuma attı.

“Süperdin, ufaklık,” dedi. “Onun için Beas’la seni bu gece Mac-kelroyların evinde yakacağımız şenlik ateşine canı gönülden davet ediyoruz. Gösterişli yemekler, süslü içecekler ya da şaşalı bir eğlencenin garantisini veremiyorum. Ama” –sesini alçalttı– “sen de sadece gümüş madalya kazandın zaten.”

Kolunu yumrukladım. “Bunu yapmak zorunda değilsin, gerçekten iyiyim,” dedim.

“İlla bir ikna konuşması mı istiyorsun?” diye takıldı George bana. “Çünkü biliyorsun, Sterling som gümüş anlamına geliyor ve Sterling için gümüş madalya kazanmak altın madalya kazanmaktan daha iyi bir şey.”

“Tamam,” diye homurdandım. “Geleceğim.”

“Altıda bekliyorum,” dedi ve George gittiği gibi bir el beni tribünün arkasındaki kuytu bir köşeye çekti. Arkamı döndüğümde Will dudaklarıma yapıştı. Tüm hayal kırıklığım bir anda uçup gitti ve o çalıntı anda içim saf ışıkla doldu.

Kolunu sıvayıp bana oraya yazdığı “Seneye kazanırsın,” yazısını gösterdiğinde hâlâ öpüşmemizin etkisi altındaydım. Sonra sırtı ve tekrar günışığına çıktı.

Gülümseyerek gözlerimi kapattığımda birden annem hayalimde canlandı. Eğer gerçekten burada olsaydı tam da böyle görünürdü. Şen bir kahkaha atarak adımı haykırır ve başkalarının ne düşündüğünü önemsemezdi.

"Seni ezmelerine izin verme," diye fısıldadı sesi kulağıma ve üzerimdeki Sterling'in onayını alma baskısı birden hafifledi.

Yarışı kaybeden Yıldız'ı cebime koydum ve belki de bugün bir zafer kazandığımı düşünerek sahaya döndüm.

ELLİNCİ BÖLÜM

Tren Sterling'e yaklaştıkça daha da çok terlemeye başladım.

Yerimde kıpırdanarak boğazımı sıkın yakamı çekiştirdim. "İyi misiniz?" diye sordu yaşlı bir kadın bana doğru eğilerek.

"İyiyim," dedim sertçe ve bir şeyler mırıldanıp gazetesini okumaya devam etti. Şapkamı biraz daha indirerek yüzümü gizledim.

Tren Sterling sınırının hemen ilerisindeki o korkunç gölün yanından kayarcasına geçti. Suyun gri ve parlak yüzeyine baktığımda vücudumun yan tarafında gerçek bir acı hissettim. Sanki Juliet'in hayaleti küçük bir bıçağı kaburga kemiklerimin arasına saplamak için geri dönmüştü.

Juliet'in kendini o gölün yüzeyinde gördüğü o uğursuz gün her şey değişmişti.

O zamanlar on yedi yaşındaydık ve şimdi birlikte paylaştığımız odada birbirimize hikâyeler fısıldayacak kadar yakın oluşumuzun üzerinden yıllar geçmişti. Onun nefesinin sesiyle uykuya daldığım günler çok uzakta kalmıştı.

Juliet Cummings'in yansımasını görebildiği haberi Sterling'e hızla yayılmış ve büyük bir heyecan uyandırmıştı. Ama bu haber bana ulaştığında gölün başındaki kalabalık çoktan dağılmaya başlamıştı. Yeni yeni hırlaşmaya başlayan iki adam öfkeyle itişiyordu. Juliet ortadan kaybolmuştu. Havada bir ağırlık vardı. Çok geçmeden bunun ne olduğunu anladım.

Suya düşen umutların ağırlığıydı.

Suyun üzerine eğildiğimi hatırlıyordum. Nefesimi tutmuştum. Kum ve balçığın üzerinde mürekkep lekeleri gibi duran kurbağa yavrularının bile kolayca seçilebildiği berrak ve gümüşü sudan başka hiçbir şey göremeyince paniğe kapıldığımı da hatırlıyordum.

Kasabaya dönerken bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Ama

sonra Matilda'yı görmüştüm ve birden her şey daha hafif gelmeye başlamıştı. Daha parlak. Hava, bacaklarım ve hatta gelecek bile.

Matilda yalnızdı. Saçları kırmızı kuşkanatları gibi çırpınan güzeller güzeli Matilda.

"Juliet'i gördün mü?" diye sorarken gözleri telaşla irileşmişti. "Onun için endişeleniyorum."

"Hayır," dedim. Yine ağzım kurumuştı, onunlayken hep böyle oluyordu.

"Neyin var?" Matilda bunu fark edecek kadar iyi tanıyordu beni. Hatta elini uzatıp koluma dokundu.

Altın sarısı menevişlerin oynaştığı yeşil gözlerine baktım. Bana böyle baktığı sürece ona her şeyi söyleyebilirdim. Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Yansımamı göremiyorum," diye itiraf ettim.

"Kendini kötü hissetme," dedi tüm iyi niyetiyle. "Kimse göremiyor. Juliet dışında hiç kimse. Bunun için, onu bulmalıyız."

"Ama neden o?" Bu soru içimden öyle büyük bir kuvvetle çağıladı ki, Matilda kolumu bırakıp benden bir adım uzaklaştı. "Hiç mantıklı gelmiyor," dedim yumuşayarak. Yine bana yaklaşmasını istedim. "Juliet görebiliyorsa ben neden göremiyorum?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Güzel ve pürüzsüz yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi.

Cevabı çok açık değil miydi?

"Çünkü... Çünkü ben onun kardeşiyim."

"Ama aranızda kan bağı yok..." dedi.

Ona bakakaldım ve bir an nefes bile alamadım.

"Juliet sana böyle mi söyledi?"

O zaman içimde bir şey koptu. Bir kilittim sanki ve mekanizmam doğru bir şekilde hizalanınca tık diye açılıvermiştim.

GEORGE'UN EVİNE VARDIĞIMDA BEAS'IN Bİ-
sikleti çite dayalı duruyordu. İkisini evin arkasındaki çimenlik
alandan şenlik ateşi için çıralarla bir temel oluştururken buldum.

"Yürüyerek mi geldin?" diye sordu George bir dalı dizinde kı-
rarken çamurlu ayakkabılarıma bakarak.

"Kaslarımı esnetmeye ihtiyacım vardı," dedim.

"Elizabeth Bennet'la bir akrabalığın var mı?" diye espri yaptı
Beas. Saçlarını tepeden toplayıp burmuştu ve kâkülleri kabarık bir
dalga hâlinde kaşlarına kadar iniyordu. Çantamı çimenlere bıra-
kırken ayağa kalkıp beni alkışladılar. "Kesin şunu," diye güldüm
onları geçiştirerek.

George bir gazeteyi dürdü ve Daisy'nin turnuvayla ilgili maka-
lelerinden birini çıraların arasında yerleştirdi.

"George, bugün seni Margeaux'yla ailenizin hatalarını telafi et-
meye çalışırken gördüm," dedi Beas bir dalın ucunu bir İsviçre or-
dusu çakısıyla sivrilirken. "Geçmişini unutarak onunla dost olmayı
başardın mı?"

"Nerdel Hâlâ beni kıtır kıtır kesmek istiyordur eminim," dedi
George top yaptığı başka bir gazeteyi çıraların arasına sıkıştırırken.

"Seninle yapmak istediği şeyin o olmadığından eminim," diye
söylendim kendi kendime.

"Ne?" Beas isterik kahkahalarla gülmeye başladı. "Ciddi misin?
Margeaux Templeton bizim George'a mı âşık?"

"Neredeyse kesinlikle eminim," dedim yaşlı bir ağaç kütüğüne
oturarak.

George'un ağzı beş karış açık kaldı. "Margeaux'nun benden
hoşlandığını mı düşünüyorsun?" Bir kibrit kutusunu avucuna
vurdu ve düşünceli bir tavırla ekledi, "Aslında güzel kız..."

Beas'la birbirimize yan yan baktık. Zalim bir kahkaha atmamak için kendimi tuttum.

"Eee, Varyant İcat Etme yarışmasına hazır mısınız?"

"Müzik Varyantı'yla katılmak istiyordum ama Doktor Cliff-ton'la ortak bir çalışma yürüttüğümüz için onu kullanamam. Dolayısıyla başka bir şey buldum," diye ekledi yanan kibriti kâğıda yaklaştırarak. "Gerçi onun kadar etkileyici değil."

Beas sopayı tehditkâr bir tavırla ona doğru salladı. "Göster bakalım, Mackelroy."

George termosundan iki fincana çay doldurdu ve ayağımızın dibine birkaç Varyant kesesi koyduktan sonra birini bir nane sapının üzerine serpti. Naneyi çaya daldırdığı anda birbirine çarpan iki buz küpü gibi tıslayıp çıtırdamaya başladı. "İşte bul" dedi. "Naneli buzlu çay. Deneyin."

Beas'la fincanlarımızı tokuşturup içeceklerimizi yudumladık.

"Nefis," dedim.

"Müthiş bir şey bu, George," dedi Beas.

"Aslında buzun alengirli bir versiyonu," dedi George toprağı tekmeleyerek. "Ama insan kullanımı için de bir versiyon geliştirmek istiyorum. Isıtan Varyantların yanına bir de yazın serinleten bir Varyant yakışmaz mı?"

"Bence gayet etkileyici," dedim. "Nasıl yaptın bunu?"

"Nane kökü," dedi.

"Nane kökü," diye not ettim. Shakespeare kitabını gittiğim her yere yanımda taşımayı göze almıştım. Onu çantamdan çıkardım. "Bahse girerim, burada vardır."

"Ciddi olamazsın! Yine mi o kitap?" dedi George ve Beas sopasıyla onun böğrünü dürterek bana sadakatini ispatladı.

"Ah, acıdı," dedi George gömleğinin üzerinden karnının yan tarafını ovuşturarak. "Bence biraz abartıyorsun. Şu Shakespeare olayına neden bu kadar takıldın?"

"Çünkü Kayboluşların *her birini* o kitapta buldu," dedi Beas gururla. "Ayrıca bütün Varyantları da. Ve yedi yıl bağlantısını da

öyle. Gerçi aslında onu ben buldum. Ama daha en başından kendini bu fikre kapatmasaydın, Aila sana daha önce söylerdi."

"Tamam, tamam," dedi George tutuşan çiralara bir dal parçası atarak "Anlatın bakalım. Gerçekten hepsini buldun mu?"

Başımı salladığımda ikisi de yerlerine yerleşerek bana umutla baktı. Gürül gürül yanmaya başlayan ateşin gölgesi yüzlerine vuruyordu.

"Her şey annemden kalan bir hatırayı saklamak istememle başladı," diye anlattım aylar önce Gardner'daki son günümü anımsayarak. "Sonunda bu kitabı yanıma aldım."

Kitabın kapağını açtım. "Annem her yerini yazılarla doldurmuş," dedim onlara sayfaları göstererek. "Bunu Sterling'de birlikte büyüdüğü birine yollamayı planlıyormuş. Hatta şuraya eski yüzüğünü saklamış..." Parmaklarımı arka kapağın kenarına soktum. O ilk gün, yalnızca Taş'ın pürüzsüz yüzeyini hissetmiştim. Ama şimdi orada bir şey daha vardı. Daha önce gözden kaçırdığım bir şey.

Parmaklarım ikiye katlanmış küçük bir zarfın kenarına değdi.

Onu oradan çıkardım.

"Devam et. O nedir?" diye sordu George. Ama ona cevap vermedim. Zarfı gönderici olarak Stefen Shaw ismi yazılmıştı ve ön yüzünde Gardner'daki evimizin adresi vardı.

Zarfı açarken ellerim hafifçe titredi. İçinden ayrı ayrı katlanmış iki kâğıt çıktı. Biri elyazısıyla yazılmış bir mektuptu ve öteki eski ve buruşuk bir resim kâğıdıydı.

Beas'la George'un gelip omzumun üzerinden baktığını hayal meyal fark ettim.

"*Sevgili Viola,*" diye başlıyordu mektup ve *Neden yine Viola?* diye düşündüm. Annemin Stefen'a yazdığı mektupta kullandığı isimdi bu.

Son mektubunun üzerinden epey zaman geçti ve açıkçası meraklandım. Phineas'la senden haber almayı sabırsızlıkla bekliyoruz.

Pekâlâ, belki bu seni teşvik eder. Eski günlerin hatırına sana bir bilmece soracağım. Varyantlara benzeyen bir şey üzerinde çalışıyorum. Büyük bir şey. Ne olduğuna dair sana bir ipucu vereceğim. Onu "oyunumuzun" sayfaları arasında bulabilirsin.

"Ne demek istiyorsun... Şu biçimli bacaklarınla bir dans yıldızının altında doğduğun besbelli."

Duraksadım. Annem bilmeceyi çözmüştü. Bu sözlerin yanına, *Oyunumuz → On İkinci Gece → Eksik satır: "Boyle Erdemlerin güzleneceği bir yer mi şu dünyada?"* diye yazmıştı. Sonra da eklemişti: *→ Erdemler mi???*

Bana tahminini yollarsan sana doğru bilip bilmediğini söyleyim. Belki onu söz verdiği yüzükle birlikte yollarsın. Phineas ona kavuşmayı dört gözle bekliyor. Sadece duygusal sebeplerden ötürü. Ona annemizi hatırlatıyor.

Onun iyi olmadığını bilmelisin, Juliet.

Onun için, lütfen, sözünü tut ve yüzüğü bir an önce yolla. Ya da senin için daha kolay olacaksa ben oraya gelip alabilirim. Ailenle de tanışırım. Belki Phineas bile gelebilir ve torunlarıyla tanışır. Gerçi sağlığı giderek bozulduğu için bu mümkün olabilir mi bilmiyorum. Bence Taş'ı görmek ona moral verecek.

Geçmişti ardımızda bırakmayı çok istiyorum. Yüzüğü göndererek bunun için büyük bir adım atmış olacaksın. Lütfen, en kısa zamanda cevap ver.

Sevgiler, Sebastian

Gözlerim resme kaydı; uzun zamandır annemdeymiş gibi renkleri solmuştu.

Üzerine 11.06.1923 diye tarih atılmıştı ve iki kuşu tasvir ediyordu. Biri sağlıklı görünüyordu, kanatlarını sayfanın genişliği boyunca, diğerrinin neredeyse görünmeyeceği kadar geniş açmış-

tı. Diğer kuş onun kanatlarının altına sinmişti ve ölümünü bekler gibi hasta bir hâli vardı.

“Çift sarılı bir yumurta nadir rastlanan bir durumdur,” diyordu üzerindeki yazıda. *“Bu bir ölüm kalım savaşıdır; çoğunlukla embriyolardan biri diğerini yener ve yalnızca biri hayatta kalarak bir civciv olur.”*

Resmin altına aynı elle ve karınca duası gibi neredeyse okunaksız bir yazıyla tüyler ürpertici bir tehdit karalanmıştı: *“Bir gün sen de benim kadar acı çekeceksin.”*

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu iki kuş resmi. Tıpkı Miles’ın kâbusunda gördüğü gibiydi.

“Aıla,” dedi Beas elini koluma koyarak. *“İyi misin?”*

Aklım tutulmuştu sanki ve bağlantıları kurmaya çalışıyordu. Ama hızla her yöne doğru dallanıp budaklandıkları için neredeyse gözümün önünde duran gerçeği bir türlü kavrayamıyordum.

Annemiz, diyordu mektupta. *Oyunumuz,* diyordu.

Phineas torunlarıyla tanışır, yazmıştı Stefen.

Torunları. Beni ve Miles’ı kastediyordu.

Juliet yerine Viola ismini kullanmıştı. Stefen yerine Sebastian’ı. Bu isimleri biliyordum. *On İkinci Gecé’de,* kucağımda açık duran kitapta, gerçek kimliklerini herkesten gizleyen ikizlerdi.

Bir de iki kuş ve bir yumurtanın olduğu şu korkunç resim vardı.

Birden kafamda bir ampul yandı ve George Digby’nin mikroskobunun düğmesini çevirdiğinde görüntünün netleşmesi gibi, gerçek tüm çıplaklığıyla gözlerimin önüne serildi.

Annemle Stefen üvey kardeş değildi.

Aynı kandan gelen ikizlerdi.

Nefesim hızlandı ve annemin yüzüğüne dokundum. Stefen bu Taş’ı istemişti. Ona muhtaçmış gibi neredeyse yalvarmıştı anneme. Annem ölmeden önce Taş’ı ona yollamayı planlıyordu ve bunu yapamamıştı. Stefen bunca zamandır yüzüğü bulmaya mı çalışıyordu?

Beni bulmaya mı çalışıyordu?

Başım zonkluyordu. Bunda bir terslik vardı. Ayağa kalktığımda kitap yere düştü. "Gitmeliyim."

"Alla..." dedi George.

Ama artık onu dinlemiyordum. George'un çimenlerin üzerinde duran keselerinden biri Fırtına Varyantlarının canlı mor rengindeydi. Onu alıp içindekini üzerime boşalttım ve George'la Beas bir nefes daha almadan önce çimenliği yarılamıştım bile.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Trenden indiğimde Larkin yüzünün yarısına kadar indirdiği şapkasıyla beni bekliyordu. Turnuva için Sterling'e gelen ziyaretçileri kasabanın merkezine götüren bir otobüse bindik. Larkin merkezde indi ve onu gözden kaçırmamak için apar topar peşine takıldım. Bugün geçmişin üzerini örten eğri büğrü, cam bir levhaymış gibi, Larkin'i o tanıdık ama yabancı sokaklarla izlemek benim için sarsıcı bir deneyim oldu. Benzinlik oradaydı işte. Bahtsız okul formamı diktirdiğim terzi. Fitzpatrick Market. Onların arasında göze batan yeni bir sinema salonuyla bir lokanta. Eskiden hatırladığım sessiz kaldırımlar Kız Kardeşler Turnuvası'nın ziyaretçileriyle doluydu. Kimsenin dikkatini çekmeden kasabada dolaşmak umduğumdan daha kolay oldu.

Merkezden uzaklaştığımızda kalabalıklar seyrelti ve ana cadde yerine korunun içinden geçmeyi yeğledik. Hızlı hızlı yürüyen Larkin'e ayak uydurmak için acele ettim ve nihayet tozlu bir arka sokağa çıktığımızda hayretle bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Şimdi büyük bir kısmı yanmış olsa da bu evi tanıyordum. Göğsümü kasvetli bir sıkıntı doldurdu ve bu rahatsız edici his boğazıma doğru yükseldi. Bir daha asla burada olmak istemezdim.

Burası Juliet'i sağ gördüğüm son yerdi. Son konuşmamıza sahne olan yerdi.

Evin önünden geçerken yüzümü öbür tarafa çevirdim.

"Stefen?"

Gözlerimi kırptırdım. Ateş püsküren gözlerle hışımla kapıdan içeri daldığımda üvey annem Eleanor'un sesindeki korkuyu duyar gibi oldum. O gün gölden eve kadar koşmuştum ve Matilda'nın yolunda bana söylediği şeyin öfkesi hâlâ içimi yakıyordu. Juliet yine benim sahip olamadığım bir şeye sahipti.

Ama bu ondan da daha kötüydü. Beni reddetmişti, aynı kandan geldiğimizi inkâr etmişti. Şu dünyadaki en yakın arkadaşına bile.

"Her şey yolunda mı?" diye sormuştu Eleanor.

Onu duymazdan gelip merdiveni uçarcasına çıkmıştım. Koştüğüm için bacaklarım titriyordu. Onları kuvvetlendirmek için yıllarımı harcamama rağmen hâlâ beni yarı yolda bırakmakla tehdit ediyorlardı.

Odasına girdiğimde Juliet şaşırdı. Bavulunu yatağa koymuştu. Bana döndüğünde yanağında yeni bir tırmık izi olduğunu fark ettim.

Beni görünce önce gülümsedi ama yüzümdeki ifade suratının asılmasına neden oldu.

"Cadı avına sen de mi katıldın?" diye sordu arkasını dönerken buruk bir sesle. "Duymadıysan söyleyeyim, herkes benden nefret ediyor."

Elbiselerinden birini bavula attı.

"Eh, belki de bunu hak ettin," derken boğazım zımpara kâğıdı gibi kuruduğu için sesim çatallandı.

"Stefen!" Yeni yıkanıp ütülenmiş bluzlarını elinden düşürdü. "Ne demek istiyorsun?" Bana çıldırtıcı bir kırgınlık ve hayretle bakıyordu. Dişlerimi gıcırdattım.

"Son zamanlarda yakın olmadığımızı biliyorum ama..." diye başladı tekrar bavuluna dönerek ama küçümseyici sözlerinden birini daha duymaya tahammülüm kalmamıştı.

"Seninle birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" diye sordum duvara yaslanarak. Yıllardır içimde biriktirdiğim kor gibi öfkenin bu kadar yakınında dolaşmanın tehlikesini hissedebiliyordum. "Bir gün bile kendini benim yerime koymadın." O okula giderken her gün arkasından el sallamıştım. O arkadaşlarıyla gülüp eğlenirken ve gerçek öğretmenlerden bir şeyler öğrenirken. Güçlü bacaklarıyla koşarken. "Yapayalnız bir sakat olarak büyümek sen neşeli hayatını her fırsatta gözüme sokmasaydın da yeterince zor olurdu."

Bana bakakaldı. "Ben..." Yatağa yığılır gibi oturdu. "Nereden çıktı bu?"

"Ama o da yetmedi, değil mi?" diye devam ettim suçlamalarım. "Varyantlar için devedikenimi aldın." Yüzündeki şok ifadesi biraz daha derinleşti. Onu nereden bulduğunu bile hatırlamıyormuş gibi. "O devedikenini insanların nihayet beni görmesini sağlayabilirdi. Ama onu da kendine istedin."

"Stefen..."

"Sonra da Matilda." Ona bir adım yaklaştım. Yumruklarımı o kadar sıkımdım ki, ertesi gün morarmışlardı.

Aptala yatarak başını iki yana salladı. Juliet bir sürü şey olabiliyordu ama asla aptal değildi. "Bunun Matilda'yla ne ilgisi var?"

Matilda, tatlı Matilda, Juliet'le sık sık evimize gelen ve neredeyse evimizde büyüyen kız. Ailem dışında benimle konuşan tek kişi. Ailem de dahil anlattıklarımı gerçekten dinleyen tek insan.

Onu sevebilirdim. Onu mutlu edebilirdim.

Ama Juliet, Matilda'yı Malcolm'ın kollarına itmeyi kendine vazife edilmişti. "Anlat o zaman, sevgili Viola," diye bağırdım tükürükler saçarak. "Matilda neden üvey kardeşin olduğumu sanıyor?"

Juliet taş kesildi. Yüzünde belirip kaybolan suçlu ifade zaten bildiklerimi doğruluyordu. Kim olduğumu Matilda'dan gizlemişti. Çünkü çocukluğumuzdan beri benden utanıyordu.

"Seninle ilgisi yoktu..." diye kekeledi aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Ben insanların onu öğrenmesini istemedim. Hapiste olduğunu. Bir mezar hırsızı olduğunu." Ağzı nefretle burkuldu. "Onun için, yetim olduğumu ve Eleanor'un soyadını aldığımı söyledim. Ama sen Shaw adını kullanmaya devam ettin." Sebeplerini açıklamaya çalışırken suratının kendi sefilliği yüzünden kıpkırmızı kesilmesinin bana küçük de olsa bir tatmin yaşattığını inkâr edemezdim. "Herkes akraba olmadığımızı düşündü. Sen okula gelmiyordun; bu hatayı düzeltmeye gerek duymadım. Ama düzeltmeliydim. En azından Matilda'ya söylemeliydim. O beni anlardı." Gözleriyle bana yalvardı. "Sen de anlayış gösteremez misin?"

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum," dedim ve bunu yapabileceğimden emin olmasam da o sözleri gerçekten inanarak söyledim. "Onun için, belki de Sterling'dekiler haksız değildir," diye ekledim titreyerek. "Belki de hepimizin senden nefret etmek için geçerli bir nedeni vardır."

"Stefen." Yüzü kül rengiydi. "Çok üzgünüm. Seni incitmeyi asla istemezdim."

Ama o bunu yeterince inanarak söylememiştir. Çünkü çantalarını topladığında arkasına bile bakmadan çekip gitti. Öz be öz ikizim yıllar içinde beni binlerce defa küçük küçük yaralamıştı ama bu yara hepsinden daha derindi.

"Geliyor musun?" diye sordu Larkin yolun çatallandığı yerde durup beni daldığım düşüncelerden uyandırarak.

Adımlarımın ne kadar yavaşladığının farkında değildim.

"İzimi kaybettim," dedim. Tahta kuşumun beni bugüne bağlayan o tanıdık biçimini hissetmek için elimi cebime soktum. Parmaklarımı pürüzsüz sırtında gezdirdim. "Clifftonların nerede yaşadığını bile bilmiyorum."

Larkin bana bir Hipnoz Varyantları kesesi verdi ve gülümsedi. "Ben biliyorum."

GEORGE'DAN ALDIĞIM FIRTINALAR BELKİ BİR buçuk kilometre sonra etkisini kaybetti. Güneş batmaya hazırlanırken normal yürüyüş tempoma geri döndüm ve bu bana suyun içinde koşmaya çalışmak kadar yavaş ve zor geldi.

Yolda beni arabasıyla Cliftonların evine daha çabuk ulaştıracak birine rastlamak için dua ettim. Kilitli kapılar ve şöminede yanan ateşle o evde güvende olmak istiyordum. Doktor Clifton'a ve Bayan Clifton'a, Stefen'le ilgili öğrendiklerimi anlatmak ve bu tuhaf ve boğucu korkuyu uzun bir günün ardından sinirlerimin aşırı tepki vermesine bağlamak istiyordum.

Sonra dönemecin hemen ilerisinde birini gördüm. Uzun, sarı saçları şapkasının altından omuzlarına dökülmüştü ve öfkesi bu mesafeden bile anlaşılıyordu. Siyah bir arabaya yaslanmış, tırnaklarını inceliyordu ve başka biri –belki de şoförü?– havası boşalan bir lastiğin yanına çömelmişti.

“Eliza!” diye seslendim boğuk bir sesle ve çılgın gibi el salladım. Eliza sonunda tırnaklarına bakmaktan vazgeçip beni şaşkınlıkla karışık bir alaycılıkla süzdü.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu çamur lekeleriyle kaplı bacaklarıma bakıp kaşlarını kaldırarak.

“Fırtınalardan var mı sende?” dedim sorusunu duymazdan gelerek. O buz gibi korku hâlâ vücudumda dolaşıyordu. “Lütfen,” diye yalvardım telaşla. “Onlara ihtiyacım var. Gerçekten önemli.”

“Hayır,” dedi Eliza bana garip garip bakarak. “Olsaydı burada dikilmek yerine onları kendim kullanıp annemi trenden indiğinde karşılardım.” Şapkasını düzeltti ve başını savurduğunda sarı saçları dalgalandı. “Tabii ki öyle yapardım.”

İçimdeki sıkıntı bir kat daha arttı. Telgrafı tamamen unutmuş-
tum. Eliza hâlâ annesinin bugün eve döneceğini sanıyordu.

*Ona söylemek zorunda değilsin, dedi kafamın içinde boğuk bir
ses. Bunu kimsenin bilmesine imkân yok. Onunla zamanını harca-
ma. Eve git ve her şeyin yolunda olduğundan emin ol.*

Bu sese itaat ettim ve tek kelime daha etmeden Cliftonların
evinin olduğu tarafa doğru yürüdüm.

Ama daha iki adım atmıştım ki, durdum. Bunu yapamayacağı-
mı anlamıştım.

“Eliza,” dedim. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Bu sahneyi hiç böyle hayal etmemiştim. Eliza’yı benim incindi-
ğim yerden incitmek istemiştım. Annen tarafından hayal kırıklığı-
na uğratılmanın ve utandırılmanın nasıl bir his olduğunu anlama-
sını istemiştım. Ama şimdi bu yanıımı, mutsuzluğu seçen tarafımı
içimden koparıp atmayı ne kadar istediğimi dehşetle fark ediyor-
dum. Stefan’a benzememe neden olan ve beni annemden ya da
Cliftonlardan ayıran yanıımı.

Yolun tozunun kumlu tadı ağzımın içini doldurdu ve titremeye
başladım. “Annen gelmiyor,” diye itiraf ettim. “Size bir telgraf yol-
ladı ve onu... Ben aldım. Bir müzayedeye katılacağı için gelemeye-
ceğini haber vermiş. Çok üzgünüm.”

Eliza beni soğuk bakışlarla süzdü.

“Ne?” diye sordu.

Gururumun son damlası bana direnmeye çalıştı ama onu ka-
rarlılıkla geri püskürttüm.

“Biliyorum. Böyle korkunç bir şeyi neden yaptığımı bilmiyo-
rum. Özür dilerim,” diye yineledim.

Eliza’nın ağzı beş karış açık kaldı. Resmen dili tutulmuştu.

“Bir sürü konuda haklıydın,” dedim. “Umarım bir gün beni af-
federsin.”

Eliza’nın kendine gelmesini beklemeden arkamı döndüm ve
Eliza’yla lastiği patlayan arabası artık onları göremeyeceğim kadar
uzakta kalana dek koştum. Yan tarafıma keskin bir sancı saplandı.

Ama kendimi zorlayarak yoluma devam ettim.

Clifftonların evinin demir bahçe kapıları görüldüğünde biraz yavaşladım. Batan güneş gökyüzünü altın simli pembelere ve turunculu kızıllara boyamıştı. Kavisli, çakıl taşlı araba yoluna vardığımda topallıyordum.

Bir terslik olduğunu daha o anda anladım. Ev nefesini tutmuş gibi tuhaf bir şekilde sessizdi. Bacası tütmüyordu. Işıkları kapalıydı. Her şey çok karanlıktı.

Onu duyduğumda verandanın son basamağındaydım.

Bayan Cliffton'ın çığlığı havayı yardı.

Bahçeye koştum. Köşeyi döndüğümde zıncı diye durdum.

Will taş duvarın biraz ilerisinde duruyordu. Beni gördüğünde yüzündeki ifade değişmedi. Aramızda siyahlar içinde ve sırtı bana dönük bir adam vardı. Bir elinde siyah ve parlak Varyantlar, diğer elinde tahtadan oyulmuş bir kuş figürü tutuyordu. Yüzünü göremesem de kim olduğunu tahmin edebiliyordum.

Miles'in rüyasındaki kuş gibi bizi bulmuştu.

Juliet'in ikizi.

Dayım.

Stefen.

Tam bana dönerken duvarın arkasına çömeldim. Ciğerlerim yanıyordu ama ses çıkarmamak için nefesimi tuttum. Birden hatırlayamadım: Yarışı kaybeden son Yıldız'ımı cebime koymuş muydum, yoksa hiçbir işime yaramayacak şekilde odamın bir köşesinde mi duruyordu?

Tam zamanında gizlenmişim. Stefen'in sesi başka bir tarafa yöneldi, benim çömeldiğim yerden uzağa. Duvara biraz daha yaklaştım ve bir gözetleme deliği bulana dek onu parmaklarımla sessizce yokladım.

Delikten bakarken ne yapacağımı düşünmeye çalıştım.

"Matilda," dedi Stefen yumuşak bir sesle. "Malcolm." Sesi sertleşti. "Benimle işbirliği yapmanız için bir kez daha ısrar ed-

yorum.” Elindeki Varyantları işaret etti. Abanoz rengiydiler ve onları daha önce hiç görmemiştim. Ama Will’in onları gördüğünde donup kaldığını fark ettim. “Kimseyi tehdit etmeye gerek yok, Stefen,” dedi Doktor Clifton. Alnı ince bir ter tabakasıyla kaplanmış ve gözlüğü burnunun ucuna doğru kaymıştı. “Şimdi polisi çağırmadan önce evimden çıkıp gitmeni istemek zorundayım.”

Yıldız’ı bulma umuduyla cebimi yokladım ama elime kumaştan başka hiçbir şey gelmeyince hayalkırıklığına uğradım. Avazım çıktığı kadar bağışlamak istedim.

Miles nerede?

“Elbette,” dedi Stefen, Doktor Clifton’a. “Anlıyorum.” Abanoz rengi Varyantları avucuna hapsedip elini cebine soktu. Ara sıra başını yana çevirdiğinde annemi andırdığını fark ederek şaşırıyordum. Ne var ki, annemde güven ve şefkati temsil eden bu hatlar onun yüzünde sert ve tehditkâr duruyordu. Bir an çekip gidecekmiş gibi göründü. Belki de her şey bu kadar kolay olacaktı.

Ama sonra tekrar arkasını döndü ve elini cebinden çıkardı. Ben bağışmaya bile fırsat bulamadan Varyantları havaya saçtı.

Doğruca Bayan Clifton’ın yüzüne çarptılar.

“Matilda!” diye bağırdı Doktor Clifton ve bu isim bahçede yankılanırken, *Onu duyamıyor ki*, diye düşündüm dalgınlıkla.

Bayan Clifton birkaç kez gözlerini kırptırdı. Derin bir uykudan yeni uyanmış ve uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeymiş gibi bakışları donuklaştı.

Ah, diye fark ettim. Abanoz rengi toz Hipnoz Varyantlarıydı.

“Matilda!” Doktor Clifton, Will’i sertçe iterek Stefen’in üzerine yürüdü. “Will, kaç! Git buradan!”

Ama Will kaçmadı. Dengesini bulduğu anda babasının arkasından fırladı ve Stefen’a doğru koştu.

Stefen onlardan daha hızlı davrandı.

Bir ağ atar gibi siyah Varyantları Doktor Clifton’la Will’in üzerine serpti. Will koşarken birden durdu. Koyu mavi gözlerinin

rengi açıldı ve bakışları donuklaştı. Yerinden kurtulan bir çapa gibi içimde bir şey kaydı.

“Orada kalın ve kıpırdamayın,” diye emretti Stefen, Doktor Clifton’la Will’e ve ânında ona itaat ettiler. Ben saklandığım yerde donup kalmıştım, olan biteni dehşetle izliyordum. Ses çıkarmamak için elimi ağzıma bastırdım.

Miles nerede? Parmaklarım kan çıkana kadar sivri ve sert bir şeye değdiğinde sevinçten ağlayabilirdim. Yıldız’ımın belki de bizim kurtuluşumuz olacak o güzelim kenarıydı bu. Onu sıkıca kavradığımda yüreğim hop etti.

Miles’a bir kötülük etmeye kalkışırsa onu kendi ellerimle öldürecektim.

“Malcolm,” dedi Stefen. “Şimdi söyle. Kız nerede?”

Doktor Clifton monoton bir ses tonuyla hemen cevap verdi: “Mackelroyların evinde.” Nefesimi tuttum.

“Helena Taşı çocuklardan birinde mi?”

Doktor Clifton gözlerini kırıştırdı. “Onun ne olduğunu bilmiyorum.”

Helena Taşı mı? Giysilerimin üzerinden, köprücük kemiğimdeki sıcak metale dokundum. Stefen onu ele geçirmeyi neden bu kadar çok istiyordu? Yana yakıla peşine düştüğüne göre basit bir ziynet eşyasından fazlası olmalıydı.

Bu da o Taş’ı ele geçirmesine engel olmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Boş ver,” dedi Stefen sabırsızca. “Victor, Mackelroyların evi nerede?”

“Seni oraya götürürüm,” diye yanıtladı başka bir ses. Adam gölgelerin arasından çıktı.

Victor Larkin’di.

Annemin yüzüğünü saklamalıyım. Birden düşüncelerim netleşti ve onu nereye koyacağıma karar verdim. Yüzüğü Miles’ın onu aylarca gizlediği mükemmel saklama yerine koyacaktım. O çıkıntıyı bulmak için telaşla duvarı yoklamaya başladım. Parmaklarımı

taşlarda gezdirirken panik bir bıçağın tırtıklı kenarı gibi sũrtũndũğũ her yeri acıtarak omurgamı dolaştı. Bir çatlak hissettim ama elimi içine soktuğumda fazla sığ geldi. Giderek hızlanan nabzımla uygun bir yer aramaya devam ettim.

Aradan bir dakika ya da fazlası geçtiğinde birden kanım dondu. Duvarın ardındaki sessizliğın fazla uzadığını fark etmiştim.

Telaşla gözũmũ deliğey uydurup baktım.

William'a bir soru sormuş olmalıydılar ve cevabını duyamıyordum.

Clifftonlar yan yana dizilmişti ve oyuncak bebekler gibi cansız görünũyorlardı.

Ve hepsi aynı anda dönũp gizlendiğim yere baktı.

"Sonunda karşılaştık, Aıla," dedi Stefen usulca. "Merhaba."

Tam arkamda duruyordu.

Ona döndũm ve çığlığı basıp Stefen'in cebinden çıkardığı bir avuç Varyant'tan kaçmaya çalıştım. Üzerime yürüdü ve sol kulağını görünce sendeledim.

Korkunç bir gereğey daha keşfetmiştim.

Stefen'in kulağının ucunda tıpkı benimki gibi bir yumru vardı.

Beni Hipnoz Varyantlarına bulanmadan önce gördüğũm en son şey buydu. Varyantlar kül gibi başımdan aşağı yağarken onun kazandığını anladım.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Burada olduğumu gördü mü?" diye homurdandı Larkin. "Kimse-
nin beni burada görmemesi gerekiyordu."

"Bu geceden sonra onun ne görüp ne görmediğinin bir önemi
kalmayacak," diye mırıldandım.

Aila'nın yüzünü gördüğümde titrediğimi belli etmemeye çalıştım.
Aynı gri gözler, aynı sivri çene ve koyu kumral saçlar. Juliet yıllar
öncesinden çıkıp gelmiş gibiydi.

Gözlerinin önüne bir perde iner inmez ona ötekilere katılmasını
emrettim. Buyruğuma Clifftonlar kadar hızlı tepki vermedi. "Hay-
dil" diye bağırdım. Sıranın sonunda yerini aldı ve ellerine baktım.
Hık demiş Juliet'in burnundan düşmüştü ama Juliet'in daima yüzü-
günü taktığı parmağı çıplaktı.

Yüzük orada değildi.

Küfrettim. Sağ gözümün ardında kızıl bir öfke zonklamaya baş-
ladı.

"Helena Taşı nerede?" Onu kafası arkaya savrulacak kadar sert
sarstım. "Annenin parmağından çıkarmadığı yüzük nerede?"

Gözlerinde bir ışık yanıp söndüğünü görür gibi oldum ama buna
olanak yoktu. Yutkundu ve monoton bir sesle yanıtladı. "Babamda.
Babam savaşa gitti."

Öfkeyle bağırma arzumu bastırdım.

En azından Taş buradan uzakta ve Lanet'i sona erdiremez diye
avuttum kendimi. O kızıllığı yok etmek için gözlerimi kırıştırdım ve
ne yapacağıma karar vermeye çalışırken birden mutfağın ışığı yandı.

Son Hipnoz Varyantları kesemi çıkardım. Onları avucuma dök-
tüm ve boş keseyi çimenlere fırlattım. Son oyuncumuzu karşılamak
için arkamı döndüm.

Evin arka kapısı açılırken "Bayan Cliffton?" diye seslendi kor-

kuyula çatallanan bir erkek çocuğu sesi. "Genevieve'e bir şey oldu galiba..." Bizi gördü ve durdu.

Ona dikkatle baktım. Aila Juliet'se, bu çocuk da bendim.

"Miles," dedim usulca, "buraya gel." Ama birden gözlerini kocaman açtı. Arkamda bir şey gördüğünü sezerek gayriihtiyari kendimi sakındım. Tam zamanında döndüğümde gümüşi bir pırıltının bana doğru uçuğunu gördüm.

Ellerimle yüzümü örterek o keskin cisimden korunmaya çalıştım. Bir Yıldız'ın jilet gibi kenarları elimi kesti.

Bağırdım. Bu kadar şiddetli ve yakıcı bir acının var olabileceğini tahayyül dahi edemezdim.

Kendimi zorlayarak aşağı baktım. Üç parmağımın koptuğunu gördüm ama neler olduğunu kavrayacak hâlde değildim. Parmaklarım çimenlerin üzerinde bir yerlerdeydi. Hipnoz Varyantlarımın geri kalanıyla birlikte. Etrafa saçılmışlardı ve artık hiçbir işime yaramazlardı.

Sonra oluk oluk akan ılık kanı gördüm ve kulaklarım uğuldama-ya başladı.

El becerim iyidir, demiştim Phineas'a. Elimden her iş gelirdi.

Kendimi tutup tekrar aşağı bakmadım. Durumun ne kadar kötü olduğunu bilmek istemiyordum.

Nasıl? diye düşündüm hayal meyal. Başka kimse bunu yapamazken o kız Hipnoz Varyantlarından nasıl etkilenmedi?

Larkin de aynısını merak ediyordu. Aila'ya doğru yürürken yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Nasıl yaptın bunu?" diye gürledi.

Aila korkuyla bağırdı ve Larkin onu bahçede yaka paça sürükleyip bir sandalyeye kemeriyle bağıladı. Kemerini o kadar sıktı ki, kız kesik kesik solumaya başladı.

Her şey bir rüya gibiydi ve bir an acıdan sersemlemiş bir hâlde kıpırdamadan durdum. Sonra paltomu çıkarıp kanamayı durdurmak için elime sardım. "Miles, her şey düzelecek," diye tekrarladı kız, Larkin sonunda ağzını bir mendille kapatana dek defalarca.

"Elini toparlamamız lazım. Seni gafil avladı," dedi Larkin bana. "İyi ki, şahdamarını kesmedi."

"Bana bir doktor lazım," dedim.

"O zaman almaya geldiğimiz şeyi alalım ve çekip gidelim buradan," dedi Larkin sinirli bir tavırla. Yerden bir şişe aldı. "Burada olduğumun öğrenilmesini göze alamam."

Kuşumu çıkardım ve elime tampon yapmaya devam ettim. "Senin yapman gerekecek."

Ama tekrar başımı kaldırdığımda Larkin, Aila'ya doğru hiçbir hamle yapmamıştı.

Onun yerine, Matilda'nın yanında duruyordu.

Matilda dünyanın en tatlı gülümsemesiyle duyamadığım bir şey söylemeye başladı ama Larkin sözünü bitirmesine izin vermedi. İğneyi boynunun yanına saplayıp dibine kadar boşalttı.

Larkin şırıngayı çıkarıp şişeyi Matilda'nın Huzur'uyla doldurduğunda benim de içimde bir şeyler sararıp soldu ve patladı. Şişedeki sıvı Laurette'in seyrek kahverengisi ya da Larkin'in bağımlılardan aldığı küflü sarı değildi. Matilda'nın Huzuru o kadar pembeydi ki, neredeyse altın gibi parlıyordu. Fena hâlde sersemlemiştim. Kolumdan aşağı kanlar süzülüyordu.

Aila kemeri zorlarken boğuk çığlıklar atıyor ve yanaklarından yaşlar akıyordu.

"Aila, ağlama," diye yalvardı Miles. Onu da sesi titriyordu ve onu görmek, yılların perdesini aralayıp kendi çocukluğuma göz atmak gibiydi.

Bana bu kadar benzemesini beklemiyordum.

Dengesiz bir adım attım. Böyle olmamalıydı. Matilda'ya zarar vermeyecektim, beni mahvetmesine rağmen sevecektim onu. Juliet'in bana Taş'ı göndermesi ve Phineas'ın yaşaması gerekiyordu.

Güzeller güzeli Matilda'm, küçük, kırmızı kuşum yerde yatıyordu.

"Ne yaptın sen?" diye tısladım Larkin'e.

"Merak etme, Stefen," dedi. İlk şişeyi çimenlere koyup başka birine uzandı. "Sana iyi bir doktor bulacağım."

Hayatım boyunca sadece üç kişiyi sevmiştim.

Şimdi ikisi ölmüştü.

Ve Larkin biraz önce üçüncüsünü yaşayan bir ölüye çevirmişti. Matilda'nın Huzuru elindeki şişede galaksiler gibi dönüyordu.

"Matilda," dedim kırık bir sesle. "Beni seçseydin her şey çok farklı olabilirdi."

Sonra döndüm ve Victor Larkin'i tam kalbinden vurdum.

KURŞUN VICTOR LARKIN'IN VÜCUDUNA SAP-
landığı anda Stefen silahını düşürdü.

Larkin ağızındaki mendili o kadar sıkı bağlamıştı ki, nefes al-
makta güçlük çekiyordum. *Stefen vurdu onu.* Victor Larkin, Bayan
Cliffon'a bir şey yapmıştı ve şimdi de... Gözlerimi sıkıca yumdum
ama sonra kendimi zorlayarak onları açtım.

Stefen hepimizi öldürecek.

Ama bunun yerine, silahı yerde bırakıp Bayan Cliffon'a doğru
emekledi.

Kırmızı lekeli Yıldız'ım çimenlerin üzerinde parlıyordu. Ste-
fen onu hissedip son anda döndüğü için boynuna saplanmamıştı.
Kardeşim için onu öldürebilirdim.

Miles birden yanımda biterek titrek elleriyle kemeri çözdü. Ağ-
zımdaki mendili çıkardığında "Sakin bakma oraya," diye fısılda-
dım. Larkin'in üzerinde yattığı çimenler onun kanıyla sulanıyordu.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Miles. Bileklerimdeki son dü-
ğümleri çözmeye çalışırken gözleri dehşetle irileşmişti. Doktor
Cliffon'la Will'e baktım. Doktor Cliffon'ın alnındaki bir kasın
seğirdiğini gördüm. Will hızlı hızlı gözlerini kırptırıyordu. Ste-
fen'in Hipnoz üzerindeki kontrolü zayıflıyor gibiydi.

"Beni çözdüğün gibi kaç," diye fısıldadım.

Önce Doktor Cliffon'ın gözleri irileşti, sonra da Will'inkiler.
Kas seğirmeleri eşliğinde yavaşça uyandılar. Sonra Doktor Cliff-
ton, Matilda'yı gördü.

Bir feryat kopardı.

Stefen'a "Uzak dur ondan!" diye bağırdı ve Will de başka bir
şeye bağırdı. Öne doğru sert ve kısa bir adım attı.

Bayan Cliffton gözlerini açtı ve onları kırptırarak Stefen'a

baktı. Stefen onun üzerine eğilmişti ve Bayan Cliffton tuhaf bir sesle deli gibi güldü.

Sonra birden kahkahası yeri göğü inleten tiz bir çığlığa dönüştü.

Bu korkunç ve bitmek bilmeyen sestten kulaklarımı koruyabilmeyi isterdim doğrusu. *Stefen neden kaçmıyor?* diye düşündüm uyuşmuş gibi. Eli kolu kan içindeydi ama buna aldırdığı yoktu. Paltosuyla eline tampon yapmaya çalışırken bir yandan da Larkin'den aldığı bir şeyi sıkı sıkı tutuyordu. Cam gibi bir şeydi bu, galiba küçük bir şişeydi. Bayan Cliffton'ın üzerine biraz daha eğildi ve titreyen elleriyle şişeyi açmaya çalıştı. Tam o sırada, Will birden üzerine atladı.

Doktor Cliffton oğlunun bir adım gerisindeydi ama Stefen kendini onlara karşı korumaya çalışmadı. Will kollarını arkasına büküp onu yüzüstü yere yapıştırırken Stefen, "Şişeyi kırma sakın," diye inledi.

Miles nihayet beni serbest bıraktığında ağrıyan ve yanan kollarımı öne uzattım.

"Aila, yardım çağır," diye bağırdı Doktor Cliffton telaşla. "Acele et."

Ben Miles'ı da yanıma alarak telefona koşarken yere çarpmasının etkisiyle nefessiz kalan Stefen yavaş yavaş kendine geldi.

"Ona bir tek ben yardım edebilirim. Lütfen," diye yalvardı boşuk bir sesle. "Denememe izin verin."

Doktorla polisler geldiğinde Bayan Cliffton'ı yatağına yatırmıştık. Will, Doktor Cliffton, ben ve hatta Hipnoz Varyantlarıyla mutfakta bir süre baygın yatan Genevieve, onu güçlükle zapt etmiştik. Doktor durmadan çığlıklar atıp tepinen Bayan Cliffton'ı teskin edecek kadar kuvvetli bir sakinleştirici getirene kadar onu yatağına bastırmak zorunda kalmıştık. İlaç etkisini gösterdiğinde Bayan Cliffton yastığına yığıldı ve bir süre daha inleyip kendi kendine mırıldandıktan sonra sesi kesilmesine rağmen vücudu ara sıra seğımeye devam etti.

Will yatağın ayakucunda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Yanına süzölen bir gözyaşı damlasını avucuyla sildi.

“Ne yaptın ona?” diye sordu Doktor Clifton usulca.

Stefen odanın köşesindeki bir sandalyede oturuyordu. Doktor parmakları kopan elini sarmıştı ve şimdi elleri arkasında kelepçeliydi. Üç silahlı polis etrafını sarmıştı.

“Bir şey icat ettim,” dedi Stefen. “Yeni bir şey. Senin Varyantlarından yola çıkarak keşfettiğim bir buluş, Malcolm.” Uzun bir saç tutamının arasından baktı. “Ama onlardan çok daha büyük bir şey. Ben onlara Erdemler diyorum.”

Doktor Clifton nefesini üfledi. “Erdemler mi?”

“Önce Huzur’la başladım.” Stefen sandalyesinde kıpırdandı. “Onun özünü alıp saklamanın bir yolunu buldum,” diye devam ederken sesinde belli belirsiz bir gurur vardı. “Başkaları üzerinde çalışıyordum. Cesaret. Neşe.”

“Tam olarak ne amacıyla?” diye sordu Doktor Clifton titreyen bir sesle.

Stefen duraksadı. “Bunu bildiğinden eminim.”

“Satmak için mi?” Doktor Clifton bu soruyu sessizce ve büyük bir dehşetle sormuştu.

Stefen onu cüretkâr bakışlarla süzdü.

“Matilda’nın Huzur’unu mu çaldın? Bu kadar canavar bir adam mısın sen?” diye gürledi Doktor Clifton.

“Ben hiçbir şey almadım ondan,” dedi Stefen öfkeyle. Kelepçeli ellerini sandalyenin arkasına vururken cesareti kırılmış gibiydi. “Bunu ona asla yapmazdım.”

“Sorgumuza nezarete devam etmeliyiz, Malcolm,” dedi polis şefi Stefen’a bir adım yaklaşarak.

“Bekleyin,” diye araya girdi Doktor Clifton. Cam şişeyi titreyen parmaklarının arasında tutarak havaya kaldırdı. “Önce bu durumu düzeltebilir mi onu söylesin.”

Stefen çenesini sıktı. “Tüm bunlar henüz çok yeni. Birinden al-

duğım Huzur'u tekrar ona zerk etmeyi hiç denemedim. Şimdiye kadar yalnızca iki başarılı Erdemler transferi gerçekleştirebildim."

"Kaç deneme arasından?" diye gürledi Will.

Stefen cevap vermedi. "Şansımızı denemezsek Matilda'nın bu durumu kesinlikle kalıcı olacak," dedi sonunda.

Doktor Cliffton derin bir nefes aldı. Sonra polis şefine başını eğerek işaret etti.

Stefen'in kelepçeleri çıkarıldı ve ucunda tahtadan oyulmuş bir kuş olan tuhaf görünümlü bir şırınga çıkardı. Şişedeki Huzur'un hepsini sargılı parmaklarıyla zar zor şırıngaya doldurdu. Sonra Bayan Cliffton'un saçlarını nazikçe yüzünden çekti.

"Şşş," diye fısıldadı ve iğneyi boynunun yanına batırıp şırınganın içindekini yavaşça boşalttı.

"Bitti," dedi. Boş şişeyi yatağın başucuna koydu. "Onu uyandırabilirsiniz."

Şırıngadaki maddenin etkisini göstermesi bir dakika kadar sürdü. Bayan Cliffton'un gözkapakları titreşti. Doğrulup oturmaya çalıştı ama onu yatağa bağladığımız için bunu yapamadı. Sonra yüzlerimize baktığında gözleri korku ve dehşetle irileşti. Hiçbirimizi tanımadığını fark etmemle birlikte aynı korku ve dehşet bana da bulaştı.

Bayan Cliffton yine bağırmaya başladı ve bu sesin hayatım boyunca kulağımdan gitmeyeceğini biliyordum.

Doktor Cliffton'un ağzı derin bir kederle çarpıldı ve doktor Bayan Cliffton'ı sakinleştirmek için atılırken bu sahneyi izlemeye dayanamayacağını hissetmiş gibi elleriyle yüzünü örttü.

"Üzgünüm," dedi Stefen hazin bir sesle.

Will yumruğunu duvara indirdiğinde irkildi.

Sonra polisler onu götürdü.

Ertesi sabah, güneş Clifftonların evinin arkasındaki tarlaların üzerinde erimiş balmumu gibi yükseldi. Miles yanımda yatmıştı ve sıcaklığını hissedebildiğim için minnettardım. Gece ve gündüz kâbuslarından arınmış bir huzurla uyuyuşunu izledim.

Bayan Mackelroy'la George gün ağardıktan kısa bir süre sonra iki güveç ve kasabadan haberlerle çıkageldi. Bayan Mackelroy hemen Cliftonların bahçe kapısının önünü daha şimdiden doldurmaya başlayan yemek kaplarıyla çiçekleri düzenleme işine koyuldu. Bu arada Doktor Clifton'a bir şeyler fısıldamayı ihmal etmedi.

Kız Kardeşler, Larkin ve Clifton ailelerini derinden sarsan trajedilerle çalkalanıyordu.

Turnuvarın kalan yarışmaları iptal edilmişti.

"İnsanlar panik içinde. Siz en iyisi elinizdeki bütün Varyantları kilit altında tutun," diye devam etti Bayan Mackelroy elinden geldiğince sessiz konuşmaya çalışarak. "Pazar Yeri'ndeki bütün Varyantlar bitmiş. Malcolm, bazıları gerçekten çok öfkeli," diye uyardı benden tarafa imalı bakışlar atarak.

Doktor Clifton iç çekip bitkince gözlerini ovuşturdu. Bana döndü.

"Sen ve Miles bu evden çıkmayacaksınız," dedi. "Hiçbir sebeple."

Bunun üzerine arka kapıdan usulca bahçeye süzüldüm. Sağanak yağmur bahçedeki tüm kan izlerini yıkamıştı. Çimenler parlak bir bahar yeşiliydi ve toprakta sessiz çiçekler bitmeye başlamıştı.

Miles'la buraya hiç gelmemeliydik. Stefen'ı doğruca bu eve getirmiştik.

Eğildim ve çiçek toplamaya başladım. Kucak dolusu zambaklar ve şakayıklar. Pembe, turuncu, sarı ve beyaz. Onları içeri götürdüm ve Genevieve'in yardımıyla vazolara koydum. Sonra tıpkı babamın anneme yaptığı gibi, bahçeyi Bayan Clifton'ın ayağına getirdim.

Odası bir mezar havasından kurtulsun diye perdeleri açtım. Bayan Clifton'ın gözleri kapalıydı ve göğsü düzenli nefeslerle yükselip alçalıyordu. Yastığa yayılan kızıl, dağınık saçları solgun yüzünü çerçeveliyordu. Çiçekleri onun etrafında rengârenk bir çelenk oluşturacak şekilde dizdim.

"Çok üzgünüm, Bayan Clifton," diye fısıldadım.

Miles usulca kapıyı çaldı. "Bir şeyler yedin mi?" diye sordu

Bileklerinin iç kısmındaki mavi damarlara baktım. Hem annemin hem de Stefen'in kanını taşıyorlardı. Vicdan azabı beni iten bir elin parmakları gibi açılarak göğsüme yayıldı. Ailemizin eli Sterling'e her değdiğinde neden tüm terslikler bir araya gelip sonu mutlaka bir trajediyle bitiyordu?

"Birazdan aşağı inerim," dedim. Miles gitmek için döndü.

"Miles," dediğimde kapıda duraksadı.

"Efendim?"

"Seni seviyorum," dedim.

"Biliyorum," diye karşılık verdi. Bana bakıp suratını buruşturdu ama tam arkasını dönerken yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı.

Gümüş çerçeveli fotoğrafı odamdan alıp ona göz kulak olacak bir koruyucu gibi Bayan Cliffon'un başucuna koydum. Beni anne sevgisiyle seven iki kadının resmine son kez baktım. Aradığım el izini camın üzerinde bulmuştum, tüm ışıltısı ve gölgeleri arasında gerçek Juliet Cummings Quinn'i. Ne kadar çok şeyi bildiğini ve bilmediğini ve bizi korumaya çalıştığı şeyleri düşündüm. Ne kadar büyük bir başarısızlığa uğradığını. Yine de onu ne kadar sevdiğimi.

Arkamı dönerken bir hıçkırık takıldı boğazıma. Çiçekler ve yatak onu son görüşümü hatırlatmıştı. Kâbusumun yeni bir yankısıyla hepsini yeniden yaşar gibi oldum.

Bir şablonu tekrarlarcasına Bayan Cliffon'un eline uzandım. Ama bu kez dokunduğum ten hâlâ sıcacıktı.

İçimde bir girdap gibi dönen keder ve vicdan azabı başka bir şeyle yer değiştirdi. Kararlılıkla. Birden çelik bir yumruk gibi göğsümün tam ortasına oturdu.

Ben annem gibi Lanet'ten kaçmayacaktım.

Burada kalacaktım. Ve ona son verecektim.

"Yarın dokuzda gelebilir misin?" diye sordum Beas'a telefonda. George'tan da aynısı istemiştim.

"Umudun kuştüyları vardır," dedi. "Yarın görüşürüz."

Ahizeyi yerine bıraktığımda kapı çalındı.

Genevieve'in ayak sesleri kesildi. "Kimsiniz?" diye sordu.

Boğuk bir cevap geldi ve kapı açıldı. "Aila?" diye seslendi Genevieve. "Bir misafirin var."

George ve Beas'la daha yeni konuştuğum telefona tereddütlerle baktım. Sonra yerimden kalktım ve kütüphanenin kapısından başımı uzattım. Eliza özgüvensizlik duygusunu ilk kez tadarcasına rahatsız bir şekilde ve kocaman bir çantanın ağırlığı altında ezilerek holde dikiliyordu.

Midem düğümlendi.

Kütüphaneden çıktığımda "Merhaba," dedi bu kelime ağzında tuhaf bir tat bırakmış gibi.

"Selam. Will'i çağırayım mı?"

"Hayır," dedi çabucak. "Ben seni görmeye geldim."

Kütüphanenin kapısını arkamdan kapatırken yoldaki karşılaşmamızı hatırladım. Kendimi işiteceklerime hazırlamaya çalıştım.

"Olanları duydum ve çok üzüldüm." Eliza bana omzundaki kocaman çantayı vermek için yaklaştı. "Bunlar senin."

Çantayı alıp ihtiyatla içine göz attım. Ağzına kadar dolu olduğu için kilidi açılmıştı ve altın sarısı kurdelelerle bağlı, şişkin, mor keseleri hemen tanıdım.

Çanta üst üste dizilmiş Fırtınalarla doluydu.

"Bunlar sonuncular," dedi Eliza. "Yolda sana rastladığımda... Onlara ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Ona başka şeyler de söylediğimi hatırlayarak ağzım beş karış açık bakakaldım. "Bunlar sana bir servete mal olmuştur," diyebilirdim sonunda.

Eliza omzunu silkti. "Değiş tokuş yaptım. Annem turnuvayı ve diğer her şeyi kaçırdığı için bana bir küpe yolladı." Tırnaklarını koparmaya başladı. "Kocaman ve çok çirkinlerdi. Onları asla takmazdım zaten."

Ağzımı kapattım. "Neden..." diye başladım. *Sana yaptıklarım-
dan ve birbirimize yaptıklarımızdan sonra neden benim için böyle*

bir şey yaptın? Fırtınalarla dolu çantayı kapattım ve Eliza'ya sarılmamak için kendimi zor tuttum. Bu kız tüm bilmeceler arasında çözülmesi en imkânsız olanıydı. "Teşekkür ederim," dedim yeterince içten bir teşekkür edebildiğimi umarak.

Tek kelime etmeden arkasını döndüğünde duraksadım. "Yarın bize gelmek ister misin?" diye sordum pat diye. "George'la Beas dokuzda burada olacak. Herkesin yardımına ihtiyacımız var."

"Sana yardım etme hevesi öyle kolay kolay gelmiyor, biliyor musun?" dedi. Başını kaldırıp avizeye baktığında ışık minik burnuyla pürüzsüz teninde elmas şeklinde benekler oluşturdu. "Ama Sterling'e yardım etmek istiyorum. William'a da tabii. Ve sanırım şimdilik işbirliği yapabiliriz."

"Bunu evet olarak mı kabul edeyim?" diye sordum.

Gülümsedi ve çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Ertesi sabah, şafak sökerken oda aniden serinlemiş gibi huzursuz edici bir hisle ve sokak kapısının sertçe çalınmasıyla uyandım. Telaş ve kötü bir haberle bağdaştırılabilecek türden bir sestir bu.

Ânında cin gibi oldum ve yataktan fırlayıp kapımı araladım. Başımı koridora uzatarak polis şefiyle Doktor Clifton arasında geçen sessiz konuşmaya kulak kabarttım.

"Stefen," dediklerini duydum.

"Üzgünüm, Malcolm, nasıl yaptı biz de bilmiyoruz," dedi şef.

"Ne demek kaçtı?" Bunu söyleyen Will'di ve sesi öfke doluydu.

"Her nasılsa bütün kilitlerimizi açmayı başarmış."

Kapıyı kapatıp tüm ağırlığımla ona yaslanmaya hazırlanırken yeni bir sesin farkına vardım. Gece nihayet uykuya daldığımda kapalı olan penceremden geliyordu.

Ve şimdi o pencere kapalı değildi.

Uyandığımda yüzüme esen serinlik benim hayal ürünümden değildi. Ağzım kurudu. Pervaza iliştirilen katlanmış kâğıt tomarı her esintide çırpınıyordu.

İki büyük adımda soluğu pencerenin yanında aldım. Üzerinde-

kınin Stefen'in elyazısı olduğunu hemen anladım; onu mektubundan tanımıştım. Sayfaları düzeltirken ellerim çılgınca titredi.

İhtiyacın olanı burada bulacaksın. Belki Matilda'ya bir faydası dokunur.

Taş'ı al ve bitir bu işi. Ben fikrimi değiştirmeden önce.

Sayfaların arkasında haritalara benzeyen bir şeyler vardı. Toplamda dört taneydiler. Sterling, Corrande, Sheffield ve Charlton. Her Kız Kardeş için bir tane.

Kalbim ve zihnim heyecanla zonklayarak onları göğsüme bastırdım. Odada etrafıma bakındım ve dün gece ben uyurken ve tamamen savunmasızken onun buraya geldiğini düşününce ürperdim. Bize istediğini yapabilir ve istediğini alabilirdi. Neden yapmamıştı?

Sonra dolabın dibinde duran Eliza'nın çantası ilişti gözüme. Ağzı açıktı. Yanına diz çöktüm. Daha önce içi Fırtınalarla dolup taşıyordu.

Şimdi onlardan tek bir sıra kalmıştı.

Stefen'in eğilip ceplerini Fırtınalarla dolduruşunu gözümde canlandırdım. Dün gece Kız Kardeşler'den uçarcasına geçip Charlton'ın ötesinde sonsuza dek ortadan kaybolmasına yetecek kadarı vardı çantada.

Stefen'in bıraktığı haritaları bir elimle sıkıca tuttum ve diğeriyle Taş'ın ağırlığını hissettim. Geceliğimin altında güvendeydi. Helena Taşı: Stefen'in yana yakıla arayıp asla bulamadığı şey.

Araştırma ekibi saat tam dokuzda, Doktor Clifton'ın kütüphanesinde buluştu. George, Beas, Will ve ben.

Eliza dokuzu birkaç dakika geçe gözünde bir okuma gözlüğü ve sımsıkı topuz yaptığı saçlarıyla içeri girdiğinde George şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Eliza, Beas'ın yanına oturup bir not defteriyle ucu yeni açılmış bir kalem çıkardı. Kendime bir fincan kahve aldım ve çalışmaya başladık.

"Cevaplamamız gereken iki tane soru var," dedim onlara hitap etmek için ayağa kalkarak. "Birincisi, Stefen bize bu haritaları neden bıraktı? Ve ikincisi, bu Taş'ı almak için neden her yola başvurdu?" Odada etrafıma bakındığımda dumanı tüten kahvelerimiz, çelik gibi kararlılığımız ve bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğimizi kararlaştırmak için ele ele verişimiz beni cesaretlendirdi.

"Bence en bariz soruyla başlayalım," dedi Beas. "Neden haritaları takip edip etrafı kazmaya başlamıyoruz?"

"Öncelikle, Beas, hayatım, ne aradığımızı bilmiyoruz," diye yanıtladı Eliza. "Ve bu bir tuzak olabilir."

"Ya da bize yardımı dokunacak bir şey olabilir." Will boğazını temizledi. "Ve anneme."

"Ona yardım etmek için elimizden geleni yapacağız," diye güvence verdi George, Will'e. "Ama önce ne aradığımıza dair bir fikrimiz olması gerektiğini düşünüyorum."

"Orada ne bulabileceğimize dair bir fikri olan?" diye sordum. Herkes bana boş boş baktı. Bir dakika boyunca köşedeki saatin tik takları dışında odada çıt çıkmadı.

"Buna sonra geliriz. O zaman Taş'ı konuşalım," dedim onu bluzumun altından çıkararak. Dördü parmaklarımın arasında ısıldayan Taş'ı inceledi.

"Paha biçilmez bir mücevher olamaz mı?" diye sordu Beas. "Stefen belki de onu çok para ettiği için istiyordu."

Eliza gözlerini devirdi. "Bir elmas falan değil herhalde?" diye sordu şüpheyile. "Bildığım bir taş olmadığı kesin. Cama benziyor. Nereden buldun bunu?"

"Annesi vermiş," dedi Will.

"Şey, aslında onu buldum," dedim. "Annemin Shakespeare kitabının içinde gizliydi."

"Annen onu nereden bulmuş?" diye sordu Eliza.

"Bilmiyorum." Duraksadım. "Ama ben Shakespeare'le bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Şimdi her zamankinden de daha çok inanıyorum buna. Sadece onu kitabın içinde bulduğum için de-

ğil." Notlarımı önlerine yaydım. "Stefen ona *Helena Taşı* dediği için de."

Eliza'nın konuşulanlara yabancı kalmaması için Doktor Clifton'ın karatahtasına döndüm. "Shakespeare'le ilgili başka bağlantılar da bulduk." Ona kanıtlarımı sundum. "Kayboluşların her birine onun satırları arasında rastlamak mümkün."

"Shakespeare'in kariyerindeki yedi yıllık esrarengiz ortadan kayboluş hikâyesi onlarca teorinin ortaya atılmasına ilham vermiş," dedi Beas. "Bunlardan biri de çok değerli bir şeyi aramak için Avrupa ve Afrika'yı gezdiğini ileri sürüyor."

"Durun, tahmin edeyim," dedi Eliza. "Siz o değerli şeyin bu Taş olabileceğini düşünüyorsunuz."

"Bunu bir tek yolla öğrenebiliriz," dedim. "Onun için, yardımınıza ihtiyacım var." Cliftonlardaki tüm Shakespeare kitaplarıyla Bay Fitzpatrick'e ismarladığım da dahil olmak üzere üç farklı Shakespeare biyografisi çıkardım. "Bakalım bunlarda Helena Taşı denen bir şeye rastlayacak mıyız?"

Bir Yaz Gecesi Rüyası'nı George'a ve *Yeter ki Sonu İyi Bitsin*'i Will'e verdim. "İkisinde de Helena adında karakterler var," dedim. "Dolayısıyla bunlarla başlayalım. Eliza, Beas ve ben biyografilere bakacağız."

Hepimiz kitaplarımıza gömüldük.

Odaya yalnızca çevrilen sayfaların hışırtısı ve ara sıra kahve almak için kalkan birinin gürültüsüyle bozulan pürdikkat bir sessizlik hâkim oldu. George sonunda iç çekerek *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı kapattı. "Üzgünüm, ben bir şey bulamadım," dedi. "Sizde ne var ne yok?"

"Ben buldum galiba," dedi Will kitabını önümüze iterek. "İşte burada. Bir Helena ve bir yüzükle ilgili bir entrika var. Okuyorum, dinleyin. Helena bir nevi şifacı olarak tarif ediliyor."

Omzunun üzerinde gösterdiği yeri okudum:

*"Öyle bir ilaç gördü ki bu gözler,
Bir taşa bile can katar,
Bir kayayı bile diriltir,
Ve sana coşkuyla İspanyol dansı oynatır,
Onun bir dokunuşu Kral Pepin'i dahi ayağa kaldırır."*

"Evet!" dedim. "Bir de şuna bakın." Kalemle başka bir paragrafı yuvarlak içine aldım:

*"Tüm madenleri altına çeviren
Zenginlik tanrısı Plutus'un kendisi bile
Doğa bilimi hakkında
Benim bu yüzük hakkında bildiklerimden fazlasını bilmiyor."*

Will kısa bir tereddüdün ardından Taş'ı boynumdan çıkarmak için öne eğildi ve parmaklarının dokunuşuyla tenim tutuştu. Konuştuğunda dikkatle dudaklarını izledim.

"Eğer bu Taş'ın dokunduğu şeye şifa verme gücü varsa Stefen'in onu istemesine şaşmamak gerekir."

Taş'ı ışığa doğru tuttuğunda cam gibi parladı ve içindeki, boşlukta asılı gibi duran gözyaşı damlası gözler önüne serildi. Birden Miles yüzüğü benden ilk aldığı anda nasıl hissettiğimi hatırladım. O ısrarcı ve şiddetli baş ağrısını. Üstelik Taş'ı yalnızca bir aydır takıyordum.

"Belki bu Hipnoz Varyantlarının sana neden etki etmediğini açıklayabilir," dedi George.

"Bir de annemin büyürken bir gün bile hastalanmamasını," diye ekledim usulca. Taş'ı hafifçe titreyen parmaklarımla Will'den geri aldım.

"Ve belki," dedi Will, "annen doğma büyüme buralı olmasına rağmen Sterling'den ayrıldığında Kayboluşlardan etkilenmemesini de açıklayabilir." Sözlerini vurgulamak istercesine Taş'ı işaret etti. "Çünkü bunu takıyordu."

Taş onu korudu, diye düşündüm. *Onu Stefen'a göndermek için boynundan çıkardığı güne kadar.* Gözlerimi kapattım. Annemin hastalığının başladığı tarihle de uyuşuyordu ve sonunda Kayboluşların pençesine düşmesiyle de öyle.

"O hâlde belki biri Taş'ı Shakespeare'den çalmıştır," diye fikir yürüttü Beas. "Bu da Shakespeare'in kendi satırlarındaki bir Lanet'in serbest kalmasına neden olmuştur."

"Ama bir dakika," dedi Eliza. "Hâlâ yerine oturmayan bazı noktalar var. Helena Taş, Juliet'in buradan gitmesine yardım etmiş olabilir. Ama bu bizim neden hâlâ lanetli olduğumuzu açıklamıyor."

"Doğru söylüyor," dedi George. "Lanet neden anneni takip etmedi? Neden bu kadar çok kasabayı etkiliyor? Lanet, Taş'taysa Kayboluşların burada sona erip Gardner'da başlaması gerekirdi."

İç çektim. Ne zaman labirentin sonuna geldiğimizi düşünsem başka bir duvara tosluyorduk.

İyi düşün.

"Bir mola verelim," dedim. Will'in peşine düşüp mutfağa gittim ve tahta masanın etrafına oturduk. Sert kabuklu ekmekle kendimize sandviç yapıp Bayan Mackelroy'un güveçlerinden yedik. Will'in yemeğine neredeyse el sürmediği dikkatimden kaçmadı ve birden benim de iştahım kaçtı.

Miles'a bir tabak hazırlayıp odasına götürdüm. Üzerinde çalıştığı şeyi saklamaya çalıştı ama ben gördüm. İnciçiçeği tohumlarıyla dolu paketleri, nane çayı poşetlerini ve köknar iğnelerini eziyordu. Hepsi de Bayan Clifton'ın en sevdiği şeylerdi. Miles işe yarayacak bir Varyant bulma çabasıyla öğüttüğü malzemelerden oluşan küçük toz yığınlarına baktığımı görünce "Onu getirmenin bir yolunu bulacağım," dedi azimle. Ben odasına girmeden önce ağladığını tahmin ettim.

Duraksadım ve tabağı yazı masasına bıraktım. Gitmeden önce usulca koluna dokundum. "Ben de."

Aşağı döndüğümde diğerleri yemeklerini bitirip

dönmüştü. Yeni bir kararlılıkla yerime oturduğumda George bana bir kurabiye tabağı uzattı.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Eliza.

"Helena Taşı'nın bir şekilde Lanet'le bir ilişkisi olduğunu düşünüyoruz ama bütün mesele o değil," dedi George. "Kız Kardeşler'in mutlaka bir özelliği olmalı."

Parmaklarımla saymaya başladım: "Burada bir şey var, Shakespeare'le ilgili bir şey ve bu şey Taş'tan bile daha önemli."

George kaşlarını çatı. "Sonuçta bu sınırların içindeyken yüzük bile seni Kayboluşlardan koruyamadı," dedi bana. "Lanet'in kaynağına yeterince yakın olduğunda onun bile bir etkisi kalmıyor sanırım."

"O hâlde bu haritaların bizi ona götürmesi gerekmez mi?" diye öne sürdü Eliza. "Burada hâlâ bir şey var, Shakespeare'in bu kahrolası Lanet'i başımıza bela etmesine yetecek kadar değer verdiği bir şey."

"Biz de o lanetli şeyi kazıp ortaya çıkaracağız, öyle mi?" dedi George. "Hımmm. Çok mantıklı."

"Belki de toprağın altında yatan bir defnedir?" diye tahmin yürüttü Eliza. "Bir kraliyet ailesinin yadigârları olamazlar mı?"

"Ya da Shakespeare'i kızdıran bir âşığının soyundan gelenlerin ev adresleridir?" diye ekledi George.

Beas ona verdiğim biyografiye dalmıştı ve birden boğazından tuhaf bir ses yükseldi.

"Bu biyografiye göre Shakespeare'in bir korkusu varmış; birinin mezarını kazıp kemiklerini dağıtmasından ödü koparmış. O kadar ki, mezar taşına şöyle bir yazı yazdırmış."

**İSA AŞKINA BURADAKİ TOPRAĞI KAZMAKTAN VAZGEÇ,
DOSTUM.
BU TAŞLARI BAĞIŞLAYAN KUTSANSIN.
VE KEMİKLERİMİ YERİNDEN KIPIRDATANA LANET
OLSUN.**

Beas sayfayı bize doğru çevirdi.

"Sanırım ben bu haritaların izini sürdüğümüzde ne bulacağımızı biliyorum," dedi.

"Shakespeare'in kemiklerini bulacağız," diye fısıldadım.

"Kendi mezarını mı lanetlemiş?" diye sordu George.

"Hem de kendi sayfalarından alınan sözlerle," dedi Will.

İKİMİZ DE BUNDAN HİÇ BAHSETMESEK DE Will'le aramızdaki gerilim saat gece yarısına yaklaşırken doruğa tırmandı. Vücudumdaki tüm sinir uçları tuhaf bir ürpertiyle karıncalanıyordu. Bir sürü şey bu gece haklı çıkmamıza bağlıydı. Annemin geçmişi ve Will'in annesinin geleceği.

Doktor Cliffton gün boyunca neredeyse hiç konuşmadı. Yaşlı ve yorgun görünüyordu. Ona uyumasının bir sakıncası olmadığını söylemek istiyordum. Kırık kalplerin ağır olduğunu. Yasın ağırlığını taşımayı öğrenmeden önce sadece yaşama eylemine devam etmenin bile olanaksız göründüğünü. Ama eninde sonunda kederle yaşamayı öğreniyordu insan. Yasın yükü mü hafifliyordu, yoksa biz mi güçleniyorduk, ondan emin değildim işte.

Doktor Cliffton günün büyük bir kısmını yatakta Bayan Cliffton'ın yanında uzanarak geçirdi. Karısının elini hiç bırakmadı. Akşamın ilerleyen saatlerinde nihayet aşağı indiğinde, Bayan Cliffton'ın odasına süzüldüm ve Helena Taşı'nı kalbinin üzerine koydum. Yalnızca bir anlığına bunun yeterli olacağını umdum. Ama Bayan Cliffton sakinleştirici ilaçların etkisindeyken bile huzur bulamıyormuş gibi inledi. Yanağını öpüp Taş'ı aldım ve odama döndüğümde baştan aşağı simsiyah giyindim.

Miles kıyafetleriyle uyuyakalmıştı. Gittiğimizi duymasın diye Will'den aldığım Rüya Varyantlarından üzerine bolca serptim. Sonra eğilip dudaklarımı saçlarına değdirdim. Pürüzsüz teni ve hafifçe büzdüğü dudaklarıyla tıpkı bir meleğe benziyordu. Onu uyurken sevmek çok kolaydı.

Gece yarısına beş dakika kala kapım usulca tıklatıldı. Will odama girdiğinde gergin bir tavırla gülümsedim. "Babana söyleme-

mek konusunda emin misin?" diye yazdım not defterine. Parmağının ucuyla gözkapaklarıma biraz Gece Görüşü sürdüm.

"Onu boş yere umutlandırmak istemiyorum," yazdı ve pencereyi açtı. Ağacın dalına tutunup aşağı indiğimizde alet edevat kulübesinden kürekle Will'in alet kutusunu aldık ve gecenin karanlığına karıştık.

Eliza'yla George bizi Stefen'in ilk haritada işaretlediği yerde bekliyordu. Corrande sınırına yakın bir tarlaydı ve arazide terk edilmiş ve çürümeye yüz tutmuş bir ahırla kıyısı insan boyuna yakın sazlarla çevrili bir dere vardı. George ayak seslerimizi duyunca hortlak görmüş gibi irkildi.

"Biziz," diye seslendim. Yanlarına vardığımızda "Stefen'dan biz iz yok değil mi?" diye sordum.

Eliza epesini, yanında getirdiği mutfak bıçağıyla iki küreği ve ayaklarının dibindeki Varyant keselerini işaret etti. "Bence gitti ve bir daha geri dönmeyecek." Epesini alıp savurduğunda karanlıkta gümüş gibi parladı. "Ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıyız." Uzaktaki bir ağacı işaret etti. "Beas yukarıda bize gözcülük yapıyor." Suratını ekşitti. "Nöbet tutmasına yardım etmesi için yanında kimi getirmiş bilin bakalım?"

O tarafa baktığında hayal meyal birini gördüm. Kocaman elini kaldırıp salladı. "*Thom* mu o? Yeniden birlikteler mi?"

"Sanırım her şey bu gece olacaklara bağlı, değil mi?" Burnunu çekti. "Her neyse, Fırtına yarışındaki kurallar geçerli. Boru sesini duyduğunuzda anlayın ki bir tehlike var."

"Hazırlıklı geldik," dedim ona Yıldızlarla dolu cebimi göstererek. Doğru yerde olduğumuzdan emin olmak için haritaları açtık.

Sonra küreğimi yere daldırdım.

Yanımızda toprak yığınları yükselene dek dur durak bilmeden kazdık. On beş dakika sonra, toz toprak ve ter içinde kalmıştım ve önümüzde devasa büyüklükte bir çukur duruyordu.

"Bence bizi boşuna uğraştırıyor." Will'in öfkeyle homurdanışı-

nı izledim. Küreğini toprağa hınçla daldırdı ve birden madeni bir ses cınladı.

“Vay canına,” dedi George ve bir bakışıyla Eliza’yla ikimiz yolundan çekildik. George’la Will küreklere asılıp çukuru kazmaya devam etti. Will sonunda duraksadı ve eğilip yerden bir şey aldı.

Üzerindeki toprağı süpürdü: Uzunluğu dirseğime kadar gelen paslı ve kilitli, metal bir kutuydu.

Will alet kutusundan çıkardığı cıvata keskiyle kilidi açtıktan sonra kutuyu bana uzattı. “Sen açmak ister misin?” diye sorduğunu dudaklarından okudum.

Beklenmedik bir şekilde midemin bulanmasıyla başımı iki yana salladım.

George boğazını temizledi. “Ben yaparım.”

Kutunun kapağını kaldırıp içine baktı. Az sonra başını salladı ve kutuyu kapattı. “Kimin olduklarını bilmiyorum ama eski insan kemikleri bunlar.”

Will derin bir iç çekti ve içimde bir umut kıvılcımı yandı. Eliza havayı koklayıp başını kaldırdı ve yıldızsız gökyüzüne baktı. “Eee, şimdi bir şey mi olması gerekiyor?”

“Bence bütün kemikler bir araya geldiğinde olacak,” dedim. “Böylece huzur içinde uyuyabilecek.”

“Ya da daha fazla Kayboluş’un fitilini ateşleyeceğiz ve her şey daha da kötüye gidecek,” dedi Eliza.

George elinde tuttuğu kutudan başını kaldırdığında yeni fark ettiği bir şeyle sarsılmış gibi görünüyordu. “Stefen’in yaptığı buydu öyleyse? Kemiklerden bazılarını çıkardı ama onları birleştirmek yerine daha da dağıttı.” Yerdeki yığınlardan birini tekmeledi ve çukura toprak parçaları yağdı. “Mezarı yeniden bozdu. Bir dizi Kayboluş’u daha ateşledi ve Lanet’in Charlton’a yayılmasına neden oldu. Vay iblis.”

“Haklısın,” dedim dehşetle. Bu hainliği aklım almıyor, düşün-kçe içim hınçla doluyordu. “O bir... bir...”

"Stefen kaçığın biri," dedi Will dudaklarını okuyabilmem için bana dönerek. "Yine de o olmasaydı bunları bulamazdık."

"Eninde sonunda bulurduk," diye homurdandı George. "Kafa kafaya verdiğimizde bayağı akıllı oluyoruz." Burnunu kırıştırıp kemik kutusunu uzattı. "Gerçi ilk kez koku alamadığıma seviniyorum."

"Bu durumun fazla uzun sürmeyeceğini umuyoruz," dedi Eliza. Ona bir harita vermemiz için avucunu açtı. "Ben Charlton'ı alacağım. Haydi, gidelim."

"Ben de seninle geleyim," diye teklif etti George hemen.

"Annemin eski evinde buluşalım," dedim. "Dikkatli olun."

Haritalarla son Fırtınalar kesesini aramızda paylaştık ve kemiklerin geri kalanını bulmak için geceye dağıldık.

Thom'la Beas Sheffield'in, George'la Eliza Charlton'ın ve Will'le ben Corrander'ın yolunu tuttuk.

En yakındaki kasaba bizimkiydi ve ikinci kutuyu Stefen'in haritasının gösterdiği yerde, Corrander mezarlığının pek yakınındaki bir söğüt ağacının altında elimizle koymuş gibi bulduğumuzda rahat bir nefes aldım. "Kaldı iki." Will kilidi kırıp kutunun içine baktığında bana eliyle işaret etti. Kutuyu kapattı ve sağ salim koltuğunun altına sıkıştırdı.

"Bunların hepsini aynı yere gömmek için büyük bir şey gerekecek," dedi. Düşünceli bir tavırla yüzüne dokundu. "Annemin evinden birkaç tahta artmıştı galiba." Ay bulutların ardında bir görünüp bir kaybolurken gerisin geri Sterling'e döndük ve annemin anıtının yolunu tuttuk.

Diğerlerini beklerken ben Yıldızlarımı elimde hazır tutarak etrafı gözledim ve Will küçük bir tabut yaptı. "Böyle bir şey yapacağım aklımın ucundan geçmezdi," dedi birkaç vidayı dişlerinin arasına sıkıştırarak. Gürültü çıkmasın diye onları yumuşak tahtaya çekiç kullanmadan sapladı ve son vidayı da sıkıştırdığında tabut-

ru düz çevirdi. Bir şey söylemedi ama elini ensesine götürdüğünü gördüm.

Sonunda yere eğildim ve ayaklarımızın dibine Yıldız'ımın kenarıyla "Will, beni affedebilecek misin?" yazdım.

Güçlkle yutkundu ve elini uzatarak doğrulmama yardım etti. "Neden?" diye sorarken yüzü yumuşadı. "Bizi sen kurtardın, Aila. Ya o Yıldız'ı fırlatmasaydın?"

Sonra Yıldız'ı alıp yere çömeldi.

"Bunlar işe yaramazsa ne olacak?" yazdı.

Kelimelerin üzerine basarak ona sokuldum. Beni umut ve ke- derle izleyen koyu kahverengi gözlerinin içine baktım. "İşe yarayacak," dedim usulca. Elimi yanağına koydum. "İşe yarayacak."

Uzanıp saçlarımı yüzümden çekti. Parmak uçlarını çirkin kulağımın kavisinde gezdirdi ve ona dokunmasıyla taş kesildim. "Bunu neden saklıyorsun?" diye sordu. "Kulağındaki şu küçük ve şirin çıkıntıyı?"

Burnumu hafifçe sürterek çenesini kaldırdım ve boynunun çenesiyle birleştiği o çok sevdiğim yere bir öpücük kondurdum. Yüzü kızardı ve beni kendine çekip başını yana eğdi. Tam öpüşecektik ki, bir ayağın ağırlığı altında ezilen kuru bir dalın çatırtısını duyduk.

"Ayyy..." Beas bize sırtarak Thom'un kolunu beline daha sıkı doladı. Thom öbür elindeki küçük, çelik kutuyu göğsüne bastırmıştı. "Durmayın, ne olur," diye bağırdı Beas el çırparak. "Ne zamandır bunu bekliyordum."

"Ne demek istediğini anlamadım," dedim yüzüm alev alev yanarken saçlarımı düzelterek. Kutuyu Thom'dan almak için yaklaştım.

"Sen onu külahıma anlat." Beas sırttı ve bir kürek aldı.

Yapacağımız işin ağırlığıyla yine ciddileştik, deminki neşemizden eser kalmadı. Dördümüz de dikkatimizi bir mezar kazmaya verdik. Bankın yanında, gevşek toprağı yeni ekilen bahçenin altına kolayca gizleyebileceğimiz gibi bir yer seçtik. Tabutun asla bulunmayacağı kadar, hatta kutularinkinden bile daha derin bir çukur

kazdık. Sonunda kollarınıla bacnklarım ağrımaya başladığında ve şafağın ilk ışıkları ufukta belirldğinde içime bir kurt düştü.

“George’la Eliza’nın şimdiye kadar dönmüş olması gerekmez miydi?” diye sordum doğrulurken.

“Evet,” dedi Thom.

Midem endişeyle buruldu ve Yıldız’ımı çıkardım. “Sizce bir şey mi oldu? Peşlerinden gitsek mi?”

“Bekle.” Beas donup kaldı ve yolun uzak bir dönemecini işaret etti. “Biri geliyor.”

Silahlarımıza davranıp sıraya dizildik.

“Hoş geldin partisi için teşekkürler,” diye cınladı George’un sesi karanlıkta ve o kadar rahatladım ki, az kalsın oracığa yığılacaktım. “Eliza’nın korkutucu göründüğünü biliyorum ama havlayan köpek ısırılmaz diye bir söz— Ah!” diye bağırdı Eliza dirseğini karnını geçirince. George iki büklüm olurken Eliza elinden belki biraz daha büyük sonuncu kutuyla bize doğru yürüdü.

Kutuyu ondan alıp diğerlerinin yanına koydum. George yanımıza geldiğinde hemen işe koyuldu ve kemikleri Will’in derme çatma tabutuna bilimsel bir özenle yerleştirdi. Ona arkamızı dönerek etrafında bir koruma halkası oluşturduk. İşini bitirdiğinde ayağa kalkıp ellerini silkeledi.

“Görebildiğim kadarıyla hepsi burada,” dedi. “Bence hazırız.”

Yüzlerimizi kazdığımız derin çukura döndük ve hava birden durgunlaştı.

“Pekâlâ,” dedi Thom. Ellerini önünde buluşturdu. “Bir şeyler söylememiz gerekir mi?”

“Şöyle desek nasıl olur?” diye önerdi Eliza. “Özür dileriz, ozan ama biz seni huzura kavuşturduk, şimdi sen de bize huzurumuzu geri vermeye ne dersin?”

Beas bir adım öne çıktı ve elini kalbine götürürken hepimize aynısını yapmamızı işaret etti. Sonra ağırbaşlı bir tavırla ve usulca konuşmaya başladı: “Bay Shakespeare, ‘Meleklerin ninnileriyle uyu son uykunu.’”

Hepsi bana baktı ve boynumda taşımaya alıştığım Taş'ın zincirini açtım. Duraksadım. Zincir su gibi avucuma aktı.

Annemin bu Taş'ın güzel bir ziynet eşyası olmasının ötesinde bir değer taşıdığını bildiğini hiç sanmıyordum. Onun verdiği zararın, ektiği nifak tohumlarının ve hayatı boyunca onu nelerden koruduğunu bilmeden ölüp gitmişti.

Stefen'a annemin Taş'ı onlara yollamaya çalıştığını söylemeyi isterdim doğrusu. Aralarını düzeltmeyi istediğini ve bunu yapmadan öldüğünü. Hatta belki de Stefen onu istediği için boynundan çıkarmasının ölümüne neden olduğunu.

Parmaklarımı camın pürüzsüz yüzeyinde son kez gezdirdim. Annemle son fiziksel bağımdı o.

Sonra Helena Taş'ını gerçek sahibine iade ettim. Onu tabuta attım ve Will son vidaları çakıp kemikleri bir daha asla ayrılmamak üzere tabuta hapsederken arkamı döndüm.

Will'le Thom çukurun içine atlayıp tabutu yavaşça indirdi. Onların mezardan çıkmasına yardım ettik, uzun ve titrek nefeslerle hepimiz elimize birer kürek aldık.

Attığım ilk toprak tabuta çarptığında günün ilk ışıkları ufku ısıtmaya başlamıştı.

İkinci kürek dolusu toprak tabutun üzerine düştü.

Sonra üçüncüsü.

Ve bir şey bana bir dalga gibi sertçe çarptı.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM



*Kuşlar yeni koşullara kolayca ayak uydurabilir.
Güneye uçarlar ve hayatta kalmanın bir yolunu bulurlar.
Ya da bulamazlar.*

Güneye indim, ta Norwalk'a kadar.

Peronda dikildim ve elimin sağır sağır ağrısına aldırmamaya çalıştım. Elim sargılar içindeydi, Phineas'la birkaç yıl önce sinemada izlediğim o korkunç filmdeki gibi. Mumyanın Eli.

Bir ben, bir de mumyalar, hortlayıp duruyorduk.

Hâlâ tam aydınlanmayan sabah havasını ciğerlerime doldurdum ve ikide bir omzumun üzerinden bakmaktan vazgeçmeye çalıştım. Larkin'e yaptığım şey yüzünden yeraltından birileri peşime düşer mi korkusu içindeydim. Ama sanırım artık bunun bir önemi kalmamıştı. Topuklarımın üzerinde yaylandım. Elim zonkluyordu. Sonra esinti yön değiştirdi ve burun deliklerim yanmaya başladı.

Birdenbire tuz kokusunun karıştığı havayı oburca içime çektim.

Burnuma, saçlarıma ve tenime doldu. Baş döndürücü kokularla doluydu. Toprak. Ter. Şimdi esintinin kendisi bile rengârenk kokuyordu. Kokular iç içe geçip motifler oluşturuyordu.

Meyve. Bir parfümün tatlı ve iç bayıltıcı kokusu. Daha önce hiç koklamadığım ve bir daha hiç koklamayacağım şeyler.

Juliet'in kızı başarmıştı.

Phineas'ın mirasındaki düğümü çözmüştü.

Gözlerimi kapattım.

Matilda'yı hayalimde canlandırdım. Bu yeterli olacak mı diye merak ettim.

Ciğerlerim Lanet'ten kurtulan havayla doldu.

Nihayet özgürdüm.

Öne doğru bir adım attım.

Kuşkanatları çıkardığımı hayal ettim

Uzaktan bir tren düdüğünün sesi geti

HAVA.

Etrafımı saran hava şüphe götürmez bir şekilde yeniden canlanmıştı.

Birbirinden farklı ama müthiş bir ahenkle harmanlanan kokularla şarkı söylüyordu. Aylar süren boşluktan sonra neredeyse bunaltıcıydı: gübre ve ıslak toprak, çiçek ve misk kokusu. Will ciğerlerini bu havayla şişirdi ve küreği tutan elini indirmeden bana döndü.

"Aila?" Dudaklarını kıpırdattığını görüyordum, fakat onu hâlâ duyamıyordum.

Gayriihtiyari gökyüzüne baktık. Bulutsuz ve uçsuz bucaksız derinliğinde yıldızlar belirmemişti.

Sonra Beas derin bir nefes aldı ve şarkı söylemek için açtığı ağzından monoton bir fısıltı döküldü.

Ağzını kapatırken kafası karışmış gibiydi. "Neden işe yaramadı?" diye sordu.

"Bekleyin." George küreğini aldı. "Çabuk, çukuru kapatmama yardım edin. Önce kokular kayboldu. Bizden alındıkları sırayla geri dönüyor olmalılar."

Telaşla küreklerimize sarılarak çukuru doldurmaya koyulduk. Tüm izlerimizi silmek için mezarın üzerindeki toprağı iyice düzledik.

George diz çöküp yerden bir Varyantlar kesesi aldı ve başından aşağı boşalttı. Kirpikleri ve elmacıkkemiklerinin çıkıntıları bu tozla kaplandı. Gözlerini açıp kırıştırdı. "Hiçbir şey olmadı." Rüzgârın Varyantları süpürmesi için avucunu açtı. "Varyantlar artık işe yaramıyor."

"Bakın!" diye bağırdı Beas. Gökyüzünü işaret etti.

Tepemizde kocaman ve ağır bir perde açılıyor gibiydi. Karanlığın içinde ilk yıldız ışıklarının parlamasıyla nefesimi tuttum. Ne kadar güzel olduklarını neredeyse unutmuştum.

“Evet,” diye mırıldandı George ve boş Varyant kesesinin elinden düşmesine izin vererek gözlerini gökyüzüne dikti. “İşte oradalar.”

Karanlığı delen her yeni ve keskin ışıkla birlikte göğsümdeki ağırlık biraz daha hafifledi.

Üç yeni yıldız saydım.

Ve sonra altı tane daha.

Sonra on tane oldular.

Takımyıldızları görünmez tığlarla örülen danteller gibi gökyüzünü kapladı.

Büyük yıldızlar kendi ateşleriyle tutuştu. Sonra uzaklarda incecik bir toz dumanı misali daha küçük yıldız kümeleri belirdi. Az sonra onlara bakmaktan vazgeçip arkadaşlarımin yüzlerini izledim.

Yüreğim neşeyle dolup taşı.

Beas şaşkın şaşkın sırtırken Thom’un gözü yalnızca onu görüyordu. George dizlerinin üzerindeydi. Eliza, o çelik gibi sert ve kontrollü kız, eliyle ağzını kapatmıştı ve parmaklarının üzerinden gözyaşları yuvarlanıyordu. Will onu kana kana içmek ister gibi bakıyordu gökyüzüne. Ömrümde daha güzel bir şey görmemiş gibi.

Sonra bana baktı.

Küreğini yere attı.

“Will...” dedim.

Üç adımda yanımdaydı.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve herkesin gözleri önünde beni coşkuyla, tutkuyla ve şefkatle öptü. Hiçbir şey düşünmeden ben de onu öptüm. Tepemizde bir bir yıldızlar parıldarken ve ikimiz de toz toprağa ve tere bulanmışken kollarımı boynuna dolayıp onu biraz daha kendime çektim. Thom bir sevinç çığlığı atıp “Vay canına!” diye bağırdı ve Beas’ı hiç acele etmeden uzun uzun öpmeye koyuldu.

Eliza gözleri önünde olup bitenlere inanamıyormuş gibi şok ve hayretle bakıyordu etrafa. Ama George ona doğru eğildiği anda kendine geldi.

“Hayır,” dedi toprağa bulunan manikürlü elini kaldırarak. Bileğiyle nemli gözlerini sildi. “Bir kere bile olmaz. Şimdi bile.”

“Yine de... Belki bir gün, ha?” George sırtıttı. Saçları karışmıştı ve yüzü kir pas içindeydi. Eliza’ya kollarını açarken saygıyla bir adım gerilemeyi ihmal etmedi.

“Belki Mackelroy,” dedi Eliza ve onu bir süre daha süzdükten gülümseyip gökyüzüne baktı. “Ama muhtemelen olmaz.”

Beas beni kucakladı. “Haklı çıktın, sevgili arkadaşım!” diye fısıldadı. Şakağıma bir öpücük kondurdu. “Teşekkürler.”

Aletlerimizi annemin evinin arkasındaki tarlaya bırakırken sevinçle hoplayıp zıpladık ve çığlıklar attık. Yakında buraya geri dönüp mezarı kimsenin bulamaması için üzerini bir çiçek bahçesine çevirecektim. Ama şimdi gün hızla ağarıyordu ve uzaktan korna sesleri gelmeye başlamıştı. “Fark ettiler,” diye bağırdı George omzunun üzerinden ve daha hızlı koşmaya başladık.

Anayola vardığımızda korna çalan bir araba dönemeci döndü ve bizi görünce durdu.

Bay Fitzpatrick motoru çalışır hâlde bırakıp arabadan indi. “Kokusunu alıyor musunuz?” diye sordu bir çimen demetini burunumuza sokarak.

“Evet!” diye bağırdı Beas.

“Sahi mi? Yaşasın!” Deli gibi gülmeye başladı. “Ama neden? Nasıl?”

Gururlu sırıtışlarla birbirimize baktık. Neyi gömdüğümüzü ve yerin altında ne kadar muazzam bir gücün şimdilik etkisiz bir hâlde yattığını kimse bilmemeliydi. Hepimizin mezara götüreceği son sırdı bu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi George yüzündeki ifadeyi hiç bozmadan, gayet inandırıcı bir tavırla.

“Bunu kutlamalıyız! Herkes duymalı! Lanet bozuldu!” Bay

Fitzpatrick arabasına bindi. "Bugün Sterling için bir milat! Kurtuluş günümüz! Nihayet özgürüz! Lanet'ten kurtulduk!"

İleride yol ortasında ters dönmüş bir çanta duruyordu ve onu koşarak oradan uzaklaşan birinin çamurlu ayak izleri takip ediyordu. Üç, dört ve sonra beş araba korna çalarak, içindekilerin sevinç çığlıklarıyla yanımızdan geçti. Sabahlıkları ve bigudileriyle sokağa fırlayan bazı kadınlar yoldan çevirdikleri arabalara binerek kutlama konvoyuna katıldı.

Bir çift evlerinin verandasında öpüşüyordu.

Arkalarındaki sokak kapısının griliğine yavaşça koyu bir mavi sızıyordu.

"Cliffon, inanabiliyor musun? Haydi, gelin! Kasabaya gidiyoruz!" diye bağırdı Will'in arkadaşı Carter arabasıyla yanımızdan geçerken bizi görünce yavaşlayarak. "Atlayın!"

Eliza'yla Beas arka kapıyı açarken Thom'la George tampona atladı. Ama Will onlara katılmak yerine George'a elini uzattı.

"Bitti," dedi.

"Bitti," diye yineledi George ve tokalaştılar.

"Geliyor musun, Will?" diye bağırdı Carter.

"Eve gitmeliyim." Will tekrar koşmaya başladı.

Arabanın kapısını kapatıp karda yarıştığımız günlerdeki gibi peşinden koştum. Attığım her adımda ve aldığım her nefeste düşünce gücümle Lanet'i bizden çaldığı son şeyi geri vermeye zorladım. Kapılara yayılan renkler gibi, Bayan Cliffon'ın Huzur'unun da yeniden içine dolup onu canlandırmasını diledim. Evlerin önünden koşarak geçerken o kapıların yakut kırmızıları, koyu mavileri ve hatta bir tane de fıstık yeşili sabah ışığında neşeye parladı.

Köprüye vardığımızda suyun üzerinde dans eden yansımalarımızı gördük. Yüreğim umut ve kederle, neşe, gurur ve yorgunlukla doldu. Telafi eden ve çoğaltan Varyantların Kayboluşların ardından ortaya çıkması gibi, tüm bu duyguların her biri, ışık ve gölge misali daima birbirini kovalıyordu. Umudun kendini güçlendirmek için karanlığı kullanışı gibi. Bir Erdem'in çalınmasıyla bizim

daha fazlasını, cesareti, fedakârlığı ve sevgiyi yaratmamız gibi. LIII
karanlık gecede minik ışıkların parlaması gibi.

Will'e yetiştiğimde bahçe yolunun ucundaki ağır, demir kapı-
lan açıyordu. Koluna yapıştım ve son bir enerji patlamasıyla nefes
nefese tepeye tırmandık.

Clifftonların evinin kapısı orman yeşiliydi.

Miles onu açıp bize doğru koştu.

"Bayan Cliffton..." diye inledim.

Miles durup bir bana, bir Will'e baktı.

"Yukarıda." Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Her zamanki
gibi."

Bunu duyduğumda kalbim camdan yapılmış gibi tuzla buz
oldu.

Will, Miles'ın yanından geçip içeri koştu.

"Neredeydiniz?" diye sordu Miles. "Neler oluyor?"

Onun arkasından eve girdim. İçerisi deri ciltli kitap, lavanta ve
taze ekmek kokuyordu. "Aila, kokuyu alıyor musun?" diye sordu
Miles.

"Evet," dedim. "Gel, Miles," diye çağırdım onu usulca ve yukarı
çıktık. Şimdi yeni bir şeye doğru çekildiğimi hissediyordum. "En
yumuşak müziktir dinleyen kulaklara," diye fısıldadım. Will'in se-
sinin gümüşü tınısıydı ayaklarımı ona götüren.

Onu duymam son Kayboluş'a da geri kavuştuğumuz anlamına
geliyordu. Lanet bizden aldıklarının hepsini geri vermişti.

Neredeyse.

Koridorda attığım her adımla birlikte Bayan Cliffton'ın odasın-
dan gelen çiçek kokusu biraz daha arttı.

Odanın kapısına varmak üzereyken "Anne?" dediğini duydum
Will'in çatlak bir sesle.

"William?"

Birden yüreğim kanatlandı ve Miles'ı yakalayıp durdurdum.
Duyduğum ses tereddütlüydü. Bağılmaktan kısılp çatlamıştı.

"Malcolm? Neler oldu?" diye sordu.

Ama bu ses onundu, Bayan Clifton'ındı. Göğsüm mutlulukla kabardı.

Malcolm boğuk bir çığlık attı ve Miles'ı tutmaya devam ettim. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. "Bırak yalnız kalsınlar," diye fısıldadım. Kaybettiklerine kavuşmanın mutluluğunu doya doya yaşayıp kutlasınlar istiyordum. Küçük aileleri nihayet yeniden bir aradaydı işte.

Miles boşuna umutlanmaktan korkar gibiydi. "Lanet bitti mi?" diye sordu. Bayan Clifton gülmeye benzeyen hafif bir ses çıkardığında başımı salladım ve Miles'ın yüzüne yüreğimi eritecek kadar ısıltılı bir gülümseme yayıldı.

"Bir şey yaptın," diye fısıldadı. Beni kuşkuyla süzdü. "Öyle değil mi?"

Ona tüm bu kargaşayı başlatanın bizim ailemiz olduğunu söylemeli miyim diye karar vermeye çalışırken gözlerimi kırptırdım. Lanet'i bitiren de yine bizim ailemizdi.

"Ama..." Ben bir karar veremediğim Miles'ın sesi titremeye başladı. "Annem ne olacak?" yutkundum. "O geri gelmeyecek, değil mi?"

"Hayır, Miles." Elini avucuma alıp sıktım. "Hayır, canım. O gitti."

Hararetle gözlerini ovuşturdu. "Ağlamıyorum."

İkimizin de gözlerinden yaşlar akıyordu. Boğuk bir sesle güldüm. "Ben de."

"Aila? Miles?" diye seslendi Bayan Clifton çatallı bir sesle. "Neredeler? Onları görmek istiyorum."

"Haydi," dedim Miles'a ve onu hafifçe ittim. Yanaklarını tırmıklayarak kurutmaya çalıştı ve duraksadı. Sonra çenesini hafifçe bana çevirdi. "Son söz nedir?"

Gözyaşlarıyla parlayan iri gözlerine baktım ve yanlış parçaların bir araya gelmesiyle ardında yalnızca trajedi ve keder bırakan bir aileden ibaret olmadığımızın farkına vardım. Aksine, Stefen, annem ve ben, her birimiz en doğru bileşimde payımıza düşen rolleri layıkıyla oynamıştık. Kusurlu parçalarımızla birbirimizi mükem

mel bir şekilde tamamlayarak Lanet'in esrarını çözüp onu sonsuza dek ortadan kaldırmıştık.

Miles'in sorusuna bir cevabım vardı. Belki de her zaman biliyordum bunu.

"Miles," dedim ona, "son söz biziz."

11 Mayıs 1943

WILL HER FIRSATTA BANA DOKUNMAK İÇİN bir bahane buluyordu.

Okulda yan yana geçerken birbirimize sürtünüyorduk. Koridorların ve mutfakın kuytu köşelerinde birbirimize kaçamak öpücükler veriyorduk. Günün her saati çalan müzikle dans ederek ve vazoları dolduran çiçekleri koklayarak evde gezinirken mutluluktan ayaklarım yere basmıyordu.

Bugün havada pasta kokusu vardı; Genevieve üzerini krem peynirle ve kenarlarını çiçek gibi kestiği çileklerle süslediği vanilyalı, nefis bir pasta yapmıştı. Will yemek masasının altına sakladığım elimin üzerinde parmağını dolaştırdı. Mumları üflerken gözlerimi kapatıp dileklerimi bir hindibaçiçeğinin tohumları gibi saçtım.

Rüştümü ispat ettiğim yaşımın hediyeleri Varyant keseleri yerine gençlere alınabilecek türden normal şeylerdi. Beas bir Elizabeth Barrett Browning eseri almıştı bana. George bir *Harry James Orkestrası* plağı. Will karmaşık bir kilidi olan, ahşap bir kutu vermişti ve etrafta kimse yokken onu açmak için sabırsızlanıyordum. Cliftonlar yeşil bir elbise ve Miles bir çift eldiven armağan etmişti. Cass bir paket delikli nane şekeri ve en sevdiğim kitabın bir sayfasını koymam için boş bir resim çerçevesi yollamıştı. Ona tabii ki, Shakespeare'den bir sayfa koymayı planlıyordum. *IV. Henry*'den.

Barışımız kırılan ve kaynayan bir kemik gibi,

Bundan sonra daha da güçlü olacak

Son olarak, Bayan Clifton babamın hediyesini getirdi; onu biz oraya geldiğimizden beri saklıyormuş meğer. Annemin kullanılmış Joy parfümüydü, her zaman tuvalet masasının üzerinde duran şişe. Hâlâ yarısına kadar dolu olduğunu görünce içime bir hüzün çöktü. Ama şişenin kapağını açtığımda annemin kokusu odayı doldurdu ve bir an o da aramızdaymış gibi hissettim.

Günün kalanını tam da arzu ettiğim gibi, Bayan Clifton'la kaynar çay içerek ve seralar için güneş enerjisini toplayan yeni bir cam çeşidi icat etme hayaliyle kolları sıvayan Doktor Clifton'la kitaplardan konuşarak geçirdim. Akşam beni sinir edip suratını görmeye tahammülüm kalmayana kadar Miles'la kâğıt oynadım.

Bir ay sonra, Gardner'a dönecektik. Eski hayatımıza. Cass'e. Babam ocak ayında bacağından yaralanmıştı ve eve dönüyordu. O arada bize neden yazmadığı da böylece ortaya çıkmıştı. Babam ısrarla iyileşeceğini söylüyordu ama yarası ordudaki hizmetine devam edebileceği kadar kolay iyileşmemişti. Yeniden bir araya geldiğimizde bize başından geçenleri anlatmaya söz vermişti.

O gece ona bir mektup yazdım: "Bizim de sana anlatacaklarımız var," dedim.

Will penceremi tıklattığında zarfı kapattım ve odamın önündeki ağacın dalları arasında buluştuk. Gökyüzüne ışıltılar saçılmış gibi, tepemizde gümüşü ve beyaz yıldızlar parlıyordu. Will onlardan gözünü alamıyordu. Bulutsuz gecelerde teleskopla gökyüzünü seyretmek için bahçeye dönen bir stant kurmuştu ve çoğu zaman ben de ona eşlik ediyordum. Will'in nasıl koktuğunu biliyordum artık, ona dair bir şeyi daha öğrenmiştim. Teni sabun ve çam kokuyordu. Ağzında nane şekeri tadı vardı.

Buradan bir buçuk kilometre kadar ileride, geçmişin kemikleri toprağın altında emniyettedi. Çevrelerinde yepyeni bir hayat uyanmaya başlamıştı bile.

Will parmaklarımızı kenetleyip saçlarıma fısıldadı. "Başardığın şey sayesinde artık bir geleceğimiz olabilir." Dudaklarını hafifçe kulağımın ucuna değdirdi. "Eğer sen de istersen."

Belki bir gün bir fırtınadan sonra kızımı uyandıracaktım. Belki bahçede birlikte güneşin doğuşunu izleyip yağmur ve toprak kokusunu içimize çekecektik ve ona başka kimselere anlatmadığım bir hik eye anlatacaktım. Her yedi yılda bir biraz daha saranıp solan bir dünyanın, alle ağacımızın iç içe geçmiş dallarının ve herkes gittikten çok sonraları bile neden çiçekleri koklamak için geride kaldığımın hikâyesini.

Renkler, müzik ve rüyalar hakkında bir hik eye olacaktı bu. Anneannesinin hikâyesi. Sevgiye dair bir hik eye.

Ama şimdilik Will'in gözlerini, pırıltılarını yavaşça kaybeden yıldızlara dikmesini bekledim ve yeni sabahı müjdeleyen ilk kuş civıltılarıyla birlikte *"Evet, isterim,"* diye fısıldadım.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap tamamen zevk için, sevgiyle yaptığım bir iş oldu ve ilk taslakları okuyan, benimle beyin fırtınası yapan, pes edeceğimi hissettiğim zamanlarda beni cesaret sözcükleriyle destekleyen ve yazmaya vakit ayırabilseyim diye çocuk bakımı konusunda bana yardımcı olan herkese sonsuz minnet borçluyum.

Greg, James ve Cecilia: Hayatımıza müzik, renk ve yıldızları kattınız. Bu kitabı sizin sayenizde, sizin için yazdım.

Sarah, Kevin Bain, Hannah Bain, Andrew ve Angela Bain, bunu yıllarca benimle birlikte düşündüğünüz ve sonsuz desteğinizi esirgemeyip beni yüreklendirdiğiniz için sizi seviyorum.

Mark ve Barbara Murphy ve Janlyn Murphy, sayenizde zor günlerimde sırtımı yaslayabileceğim dağ gibi dostlarım var diyebiliyorum. Her biriniz hayatımdaki lütuflarsınız ve siz olmasaydınız bunu asla başaramazdım.

Bain, Goldman, Korb ve Shane ailelerine teşekkür ederim. Özellikle Donald Korb'a hayat boyu beni desteklediği ve İkinci Dünya Savaşı'ndaki donanma hayatıyla ilgili sorularım için eşsiz bir kaynak olduğundan ötürü özel olarak teşekkür ediyorum. Doris Bain beni daima yüreklendirdiğin ve muhtemelen dualarıyla bu kitaba hayat verdiğin için teşekkürler.

Pete Knapp, başından beri bu kitaba inandığın ve en büyük destekçisi olduğun için teşekkürler. Doğru şeylerin bir araya gelmesi bir sihir. Benimle bir sihir yarattığın için teşekkürler.

Sarah Landis'e bir editör gözüyle bu kitabın ne olabileceğini gördüğün için ve redaktörüme, yayıncıma, kapak tasarımcıma, satış ekibime ve HMH Books for Young Readers'taki tüm ekibe teşekkürler.

Ayrıca New Leaf Literary, Park Literary ve bu kitabın kamera arkasında çalışan tüm medya ediplerine teşekkür ederim.

Bu yolculuk boyunca beni öyle ya da böyle desteklemiş ilk okurlarıma ve dostlarıma teşekkürler: Chris Iafolla, Jennifer Eastman Carter, Josie Doak, Sarah Dill, Meghan Clemm, Anna Tuttle Delia, Wendy Paine Miller, Alexandra Nesbeda, Caitlin Dalton, Wendy Huang, Jackie Crawley, Meg Bauer, Annmarie Sirotnak, Tessa Kramer, Kirsten Liston, Friedman, Mantel ve Pink aileleri, UCONN ihtisas eğitimi "ailem", Andy ve Bethany Needham, Anna Child, Sarah Hoover Sachs, Henry Clay Conner IV ve Susanne Thannhuber.

The Swanky Seventeens'ın bir parçası olduğuma minnettarım. Anna Priemaza, Stephanie Garber ve Kayla Olson'a bu kitaptaki müthiş destekleri ve dostlukları için teşekkürler.

Love146'teki insanlar ve özellikle hizmet verdiğiniz çocuklar bana karanlığın içinde umudu ve cesareti bulmayı öğrettiğiniz için teşekkür ederim.

Evansville, Hong Kong, Tokyo/ASIJ, Indianapolis, Tufts, büyük Massachusetts, Batı Hartford ve San Francisco ekipleri: Her birinize burada tek tek değinmeyi isterdim. Arkadaşlığınız ve hayatımı güzelleştirdiğiniz için teşekkürler.

Bizim isteyebileceğimizden ve hayal edebileceğimizden de fazlasını yapan o adam: Sen son sözümsün ve o söz, sevgi.





EMILY BAIN MURPHY

Indiana'da doğmuş, Hong Kong ve Japonya'da büyümüştür. Tufts Üniversitesi'nden mezun olmuş, Massachusetts, Connecticut ve California'yı evi olarak görmüştür. Kocasını ve iki çocuğuyla birlikte St. Louis'te yaşamaktadır.

Yazar Fotoğrafi © Randall Kahn

Kapak Görselleri: İllüstrasyon © Shutterstock; arkaplan ve arka kapak görselleri © Rawpixel

Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz

Ya Hayattaki sıradan şeyler birden ortadan kayboldaysa?

Aila Quinn'in annesi Juliet, her zaman gizemli bir figür olmuştur. Gözler önündeki hayatına dair küçük sırlarını Aila'dan saklamaktaydı. Juliet öldüğünde Aila ve küçük kardeşi Miles, evlerinden ve Juliet'in hayatını kurduğu yerden çok uzakta, kırsal bir kasaba olan Sterling'de yaşamaya gönderildi.

Ama Sterling'in de kendine özgü sırları vardı. Hayata dair deneyimlenebilecek her şeyin –çiçek ve yemek kokularının, aynalardaki ve göllerdeki yansımaların, hatta rüyaların bile– her yedi yılda bir yok olduğu yedi orası.

Kasabadaki hiç kimse bu Kayboluşlara neyin sebep olduğunu ya da bir sonraki Kayboluş'un ne olacağını bilmiyordu. Ancak Sterling halkı, Juliet Quinn'in bir şekilde bu Kayboluşlardan sorumlu olduğundan şüpheleniyordu ve Aila, annesinin ardında bıraktığı edebi ipuçlarını takip ederek atılan iftiraların aksini kanıtlamak ve ailesinin adını temize çıkarmak zorundaydı.

Bir sonraki Kayboluş yaklaştıkça Aila, Kayboluşların neden gerçekleştiğine ve annesinin gerçekte kim olduğuna dair çifte gizemi çözmeye çalışacaktı. Ancak Sterling kimsenin sırrını uzun süre saklamayacak, hepsini bir bir ele vermeye başlayacaktı.



...ar gizem, fantazi ve romantizmin
...bir karışımı." —BOOKPAGE

Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

www.ithakiyayingrubu.com



YABANCI



9 786256 826182

© Yabancı Yayınları